

Horváth Károly

Oiolosselôte – Genesis

TARTALOM

Első fejezet

*A világ teremtése
Az ember Isten képmása*

Második fejezet

*A szombat
A Paradicsom kertjében
A tiltott fa
Az asszony teremtése: a házasság*

Harmadik fejezet

*A bűneset
Átok és ígélet
Kiűzetés a Paradicsomból*

Negyedik fejezet

*Kain és Ábel
Kain testvérgyilkossága
Kain nemzetsége*

Ötödik fejezet

*Ádám nemzetsége a Séth ágán;
a Noéig való pátriárkák*

Hatodik fejezet

*Kain és Séth nemzetségének
összeházasodása; a bűn eláradása
Noé*

Hetedik fejezet

*Noé bemegy a bárkába
Az Özönvíz*

Nyolcadik fejezet

*Az özönvíz vége
Noé hálaáldozata
Az Úr ígérete*

Kilencedik fejezet

*Törvények a megújult világ számára
Szövetség és szivárvány
Noé átká és áldása*

Tizedik fejezet

A nemzetek eredete

Tizenegyedik fejezet

*Bábel tornya
A nyelvek összezavarása
Sém nemzetsége Ábrámig*

Tizenkettedik fejezet

*Ábrám elhívása
Ábrám Kánaán földére megy
Első ígélet Ábrámnak
Ábrám Egyiptomban*

Tizenharmadik fejezet

*Ábrám különvállik Lóttól
Ismétel ígélet Ábrámnak*

Tizennegyedik fejezet

*Lót rabságra jut
Ábrám kiszabadítja Lótot
Melkhiséddek megáldja Ábrámot*

Tizenötödik fejezet

*Ábrámnak fiú ígértetik
Ábrám hite
Isten szövetséget köt Ábrámmal*

Tizenhatodik fejezet

*Szárai Ábrámhoz adja Hágárt
Az elfutott Hágár visszatér; Ismáel születése*

Tizenhetedik fejezet

*Ábrám Ábrahámnak nevezetik
A körülmetélkedési szövetség
Szárai Sárának nevezetik
Izsákot igéri Isten
Körülmetélkedés*

Tizennyolcadik fejezet

*Az Úr látogatása Ábrahámnál
Izsák újra megígértetik
Az Úr megjeleníti Sodoma vesztét
Ábrahám közbenjárása*

Tizenkilencedik fejezet

*Sodoma romlottsága
Lót menekül
Sodoma és Gomora elpusztul
Lót leányainak bűne*

Husadik fejezet

*Abimélek elviteti Sárát
Sára visszaadatik ajándékokkal egyben*

Huszonegyedik fejezet

*Izsák születése
Hágár és Ismael elűzetése
Ábrahám szövetsége Abimélekkel*

Huszonkettedik fejezet

*Ábrahám kész feláldozni fiát
Az ígérek megerősíttetnek
Nákhör utódai*

Huszonharmadik fejezet

Sára halála és temetése

Huszonnegyedik fejezet

Izsák elveszi Rebekát

Huszonötödik fejezet

*Ábrahám második házassága
Ábrahám halála és temetése
Izmáel nemzetsége
Ézsau és Jákób
Ézsau eladja elsőszülöttségi jogát*

Huszonhatodik fejezet

Izsák Gérárba megy. Megáldatik.

Rebeka és Abimélek

Izsák gazdagsága és küzdelmei

Ézsau első házassága

Huszonhetedik fejezet

Jákób csellel elveszi az elsőszülöttségi áldást

Ézsau Jákób megölését tervezi

Huszonnyolcadik fejezet

Jákób Mezopotámiába megy

Ézsau második házassága

Jákób égbe érő lajtorját lát

Jákób fogadást tesz Béthelben

Huszonkilencedik fejezet

Jákób szolgál Lábánnál

Jákób házassága

Harmincadik fejezet

Jákób megáldatik gyermekekkel

Jákób meggazdagodik

Harmincegyedik fejezet

Jákób hír nélkül elhagyja Lábán

Jákób kibékül Lábánnal

Harmincketedik fejezet

Jákób angyalokkal találkozik

Jákób imája

Jákób ajándékkal akarja kiengesztelni Ézsaut

Jákób tusakodása

Jákób Izraelnek neveztetik

Harmincharmadik fejezet

Kibékülés Ézsauval

Jákób letelepszik Sekhem mellett

Harmincnyolcadik fejezet

Dína és Sekhem

A sekhemmi vérfürdő

Harmincötödik fejezet

Jákób Béthelben

Ismét Izraelnek neveztetik és megáldatik Jákób

Rákhel halála

Jákób fiai

Izsák halála

Harminchatodik fejezet

Ézsau nemzetsége

Harminchetedik fejezet

József álmai

József eladatik Egyiptomba

Jákób gyásza

Harmincnyolcadik fejezet

Júda bűne

Harminckilencedik fejezet

József Pótifárnál

József becsületessége

József a börtönben

Negyvenedik fejezet

József két rab álmát megfejti

A pohárnok álma

A sütő álma

A magyarázat beteljesedik

Negyvenegyedik fejezet

Faraó álmai

József magyarázata

József nagy méltóságra emeltetik

József gondoskodása

Negyvenkettedik fejezet

József bátyjainak égyiptomi útja

A hazaérkezés

Negyvenharmadik fejezet

József bátyjai Benjáminnal együtt

mennek Egyiptomba

József szívesen fogadja testvéreit

Negyvennegyedik fejezet

József aggodalomba ejti testvéreit

Negyvenötödik fejezet

József megismerteti magát testvéreivel

József hazaküldi testvéreit atyjáért

Negyvenhatodik fejezet

Jákób Egyiptomba megy

Izrael fiai

Hogyan fogadta József Jákóbot

Negyvenhetedik fejezet

A Gósen földét megnyerik a Faraótól

Jákób a Faraó előtt

Az égyiptomi szükség

Jákób halála közeleg

Negyvennyolcadik fejezet

Jákób megáldja Efraimot és Manassét

Negyvenkilencedik fejezet

Jákób áldása tizenkét fiára

Jákób végakarata és halála

Ötvenedik fejezet

Jákób temetése Hebronba

József nagylelkűsége

József halála

Első fejezet

A világ teremtése

„Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.”

/1Móz 1: 1/

Isten: a legfőbb személy, a legfőbb tekintély. Eredetileg Ő egyedül volt, és tökéletes volt önmagában. Időn kívül élt. Így nélkülözve az időt és teret (melyek az Ő későbbi alkotásai), gyakorlatilag azonnal megnyilvánult végtelen gondolatok formájában. E gondolatok ezután egymáshoz képest alá-fölérendeltségi viszonyba rendeződtek. Mint ilyenek, saját egyéni és kollektív álmaik lettek. Álmodni kezdtek. Ezzel a Teremtő megalkotta számukra (a gondolatok számára) az időt. Ez az idő valójában nem más, mint a dolgok vagy történetek egymásutánisága. E gondolatok innen kezdve saját kívánságuk, az idő foglyai lettek. Maga a Teremtő természetesen ezen kívül maradt. Ezért van az, hogy Ő bármikor és bárhol ott lehet egyszerre, akár végtelen megnyilvánulásban is.

Időbe zárt gondolatai (mivel azok egymáshoz viszonyítva és egymástól függetlenül léteztek), komplex álmaik révén vágyakat kezdtek táplálni önmagukban. Ezek a gondolathalmazok így ugyan továbbra is egyminőségűek a Teremtővel; de már csak részei Neki. Így Tőle függetlenül is képesek döntéseket hozni, vagy megfelelő tudás birtokában ideig-óráig létezni.

Vágyaik abból álltak, hogy egymással újabb gondolathalmazokat hozzanak létre, vagy egymáson uralkodjanak. Mivel vágytak rá; e vágyuk elhomályosította Ősökukkal, a Teremtővel való kapcsolatukat. Mindazáltal a Teremtő – ugyancsak gondolatszikrájuk vágyaként – megalkotta számukra azt a helyet, (saját közvetlen környezetét), ahol élhetnek. Némelyek természetesen meg is maradtak e helyen, és a továbbiakban tudatosan és tökéletességgel szolgálták Urukat. Ők az angyalok. Mások ellenben, saját uralmi, hatalmi vágyaik, törekvéseik csapdájába estek. Terveket szöttek, hogy céljaikat elérjék. Ezen bukott angyalok elseje lett a Világosság, a tudás legjobb ismerője: Lucifer. Ő vezette csapdába társait, s tanította meg nekik, hogyan valósíthatják meg elgondolásaikat – méghozzá most már Teremtőjük szolgáltatának háttérbe szorításával.

E homály volt az, amely később a ma ismert anyagot hozta létre. Ez ugyanis az eredeti céltól elvezérlő illúzió. **A vágy illúziót szül – megfogantán, pedig anyagot okoz. Az anyag fogságában, pedig megismerzik a szenvedés.**

Tehát megteremtette Isten a Földet: vagyis az anyagot. Így biztosított lehetőséget a Tőle távolodó, bukott hajlamú angyalok számára, hogy vágyaikat materializálhassák, s megélhessék azok következményeit. Bukott angyalai számára így adva lehetőséget arra, hogy vágyaik, tetteik következményéből föleszméljenek, s visszatérjenek Ő hozzá, az Ő szolgálatához.

Így tehát az ég (és annak különféle szférái) az angyalok és egyéb szellemszemélyek birodalma; a föld viszont azoké, akiket már teljesen elvakított a saját illúziójuk a hatalomvágy és az utódok létrehozása tekintetében.

„A föld, pedig kietlen és pusztá vala, és setétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett.”

/1Móz 1: 2/

A vágyak óceánját kietlennek és pusztának írja le. Még valójában semmi konkrét elképzelés nem rajzolódik ki. Ehhez rendszerezettebb tudás kell a lélekszikrák részéről. Az a tudás, amellyel rendelkeznek, amivel álmodnak, s vágyakoznak, a Teremtőjüktől (Felsőlélektől) származik. Ellenben ők egyenként különböznek egymástól: mindnek némiképp eltérő fogalma alakul ki a vágyaikról. Természetesen a Teremtő oldalán szolgáló lelkek, vagy angyalok, kérubok, szeráfok, is egyenként egyediek: tevékenységük is egymástól némiképp eltér a többitől.

Nincs két pontosan ugyanolyan gondolathalmazból felépülő lélek sem. Ezt az ismeretanyagot viszont már saját céljaikra kombinálják, s így az ő tudásuk már nem egyenértékű az angyalokéval – hisz nem a Teremtő egyetemességén munkálkodik, hanem arra törekszik, hogy abból részeket csipkedjen le magának. Így ez a tudás: sötétség, vagy tudatlanság. Másfelől ez egy alázuhanó állapot, ahonnan fel kell emelkedni ahhoz, hogy a Teremtő teremtményének az érdekeit szolgálhassa. Már csak a részt – a saját részt – tudja szolgálni. Ez a lezuhanó állapot: a mélység.

Mindazáltal a Teremtő nem mond le eltévelyedett, lezuhanó fiairól, hisz teremtményének egy részéhez ők is hozzátartoznak, és különben is minden esélyük meg van hozzá, hogy megnyilvánult vágyaik következményeinek hatására újra fény gyúljon a szemükbe, s eszükbe jusson, hogy hol az ő helyük.

Mindez nem kizárólag a Teremtő akaratából, hanem inkább a teremtmények kérésére történik így. Ezért ezen elhomályosult anyagi világ fölött természetesen szükséges, hogy Ő továbbra is felügyeletet gyakoroljon. Már tudjuk, hogy Ő időn kívül cselekszik: így az időnek bármely pillanatába vagy áramlatába belelát; sőt, ha szükséges, kiigazításokat végez benne.

Viszont teremtményeinek előbb vágyakozniuk, majd célozniuk, tervezniük kell, ezután meg kell valósítaniuk, ezzel szembesülniük, és majd a következményeket el kell szenvedniük. Ezután térhetnek újra vissza. Ez a folyamat az idő. Mindehhez természetesen az kell, hogy az Isten Lelke lebegjen a vágyóceán fölött.

„És mondta Isten: Legyen világosság: és lőn világosság.”

/1Móz 1: 3/

A bibliai beszámoló szerint a világ megteremtése hét napot vett igénybe. (Hat építési és egy működtetési!) A hét nap természetesen hét, egy mástól viszonylag jól elkülöníthető teremtetési fázist – hét önálló világrendet jelent. Az illúzió birodalmában minden viszonylagos. Tehát **mindennek van megnyilvánult és megnyilvánulatlan állapota**. Amíg valami csak cél, terv formájában létezik, addig az még nem megnyilvánult: mások számára az még láthatatlan, megtapasztalhatatlan. E tekintetben ez az illető vágyának az éjszakai fázisa. Ha már látható, akkor az a nappal. A megnyilvánult vágy viszont visszahat, s örömet vagy szenvedést okoz. Mindenképpen egy kettősséggel kell szembenézni. Ezt feloldandó: a tudatlanságban élő lélek további álmokban és vágyakban igyekszik megszüntetni, vagy legalábbis enyhíteni ezt a feszültséget. Tovább tervez.

Elkezdődik tehát a hét fázisból álló teremtés. Amit ugyanis a lélek megtervez (megálmodik), csak a Teremtő tudja számára megalkotni, ő maga nem.

A világegyetem látható és láthatatlan szférái sorra megnyilvánulnak. A szellemi síkon részben közvetlenül a Teremtő környezetében, részben, pedig az Ő külső energiájában van jelen. A szellemi síkok: a gondolat, ezek kapcsolatai, az ismeret, a tudás birodalmát jelentik. A tudás alakítása révén létrejön a vágy. Ezek már – mint említettem – befedik a valóságot egy vékony ködfátyollal. Ezek hozzák létre sorban az érzélemvilágot, az ok-okozati összefüggések rendszerét és az éteri dimenziókat. Az éter bonyolultabb megnyilvánulása már közvetlen anyaggá alakítható. Ez az energia, vagy fény.

Tehát az 1Móz 1: 1-ben említett föld még nem igazán anyagi, de már nem is szellemi. Az még csak vágyak formájában létezik. Az első nap azonban már határozottan megnyilvánul, mint fény. Ha tetszik, nevezhetjük ősrobbanásnak, vagy big-bangnek. Ez a bang az éteri dimenzióból robbant ki. Megjelenése létrehozta a teret, melyet léte során folyamatosan tágit; s ebben tágul maga is.

„És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a sötétségtől. És nevezé Isten a világosságot nappalnak, és a sötétséget nevezé éjszakának; és lőn este és lőn reggel, első nap.”

(1Móz 1: 4, 5)

Az Isten, ha valamire azt mondja, hogy jó, akkor az azt jelenti, hogy tökéletes; vagyis éppen megfelel annak a célnak, amelyre az teremtetett. A fény, az energia éppen alkalmas arra, hogy abból anyagot alkosson.

Most derül fény arra, hogy Istentől elidegenedett vágyaink pulzálnak. Létrejönnek, majd elpusztulnak. Aztán egy fejlettebb, vagy változatosabb formában újra megjelennek, s visszahatásuk elviselhetetlensége folytán megint eltűnnek, hogy megint változtatva rajta, újra és újra előjőjenek. Ez a vágyaink kötőerejének a hatása. Nem képes állandó lenni. Elhomályosultsága miatt nem képes az Ősokból, a Teremtőből folyamatosan táplálkozni. Csupán egymásból és egy önmagában lévő, véges ismeretanyagból, véges tudásból képes táplálkozni. Ez egyben meg is szabja annak végességét. Így csupán lüktetni tud. Újabb, komplikáltabb változatokat hoz létre, de mindig véget ér. Megszületik, és meghal. Létrejön, és elpusztul.

Az Isten szolgáljaival ez nem történhet meg, hisz akiket Ő valamilyen feladattal ellát, azokat vég nélküli szellemi ismeretanyaggal és az ehhez szükséges feldolgozó képességgel ellátja.

Tehát a Teremtő azért alkotta a földet, mert bizonyos teremtményei ezt kérték Tőle. Őket viszont elvakította a saját kérésük, és felfuvalkodván, részt kívántak belőle, hogy uralmat gyakoroljanak fölötte. Ez, jóllehet, nem ellenkezett a Teremtő akaratával, mindazonáltal magában hordozta annak veszélyét, hogy hátat fordítsanak Teremtőjüknek, felfuvalkodjanak ellene, s ne fogadjanak el Tőle további instrukciókat munkájuk s életük folytatásához. Így elkezdenek saját vágyaik körül forogni, pulzálni, lüktetni: megszületni és meghalni; majd tetteik következményei alapján újra megszületni és újra meghalni. Újabb és újabb megnyilvánult formákban: mindig az előzőekhez képest bonyolultabb, változatosabb, hatalmasabb, vagy jobbik esetben, felvilágosultabb formában. Ebben az első pulzálsági fázisban az anyagi teremtműnek az alapja: az energia nyilvánult meg. A lezuhant lelkek tehát ezen osztozhattak. A legkülönbélebb energia-formákat hozták létre saját testük gyanánt. Őket, mint parányi lélekszikrákat Teremtőjük fenntartotta, de vágyalkotta testük újra széthullott. Míg ez az energia-világ csak létezett, itt kellett újabb és újabb, egyre fantáziadúsabb energia-testeket alkotni és működtetni. De végül ez az egész rendszer is arra lett ítélve, hogy kimerüljön, s összeomoljon. Így ért véget az első nap, s érkezett el a második nap estéje, vagyis a kezdete.

Láthatjuk, hogy a nap nem a megnyilvánulással kezdődik. Először tervet kell készíteni, a munkálatokat meg kell szervezni, az anyagokat be kell szerezni, jogi helyzeteket kell tisztázni... stb. Mindez e szempontból éjszakának minősül. Amikor felépül egy ház: meglátszik. Ez a nappal.

„És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, a mely elválassza a vizeket a vizektől. Teremté tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket, a mennyezet felett való vizektől. És úgy lőn.”

(1Móz 1: 6, 7)

Amint látjuk, a második napon megkezdődik az anyag első és legfinomabb megalkotása. Egyetemesség szempontjából ez olyan, mintha egy nagy folyadék-óceán lenne, melynek nincs határa. Valójában az energia besűrítéséről, kicsapásáról van szó. Így létrejön egy gáz-óceán. Bár az energiarészecskék óriási halmaza is egyetlen gázfelhő, de annak örvénylése következtében a felszínén atomi részecskék kezdenek önállósulni, tömörülni. Valójában először egy-egy proton-részecskével egy-egy elektron társul – keringve körülötte. Ez a hidrogén-atom. Ennek halmaza a hidrogén-gáz. A hidrogén a víz alkotóeleme (sőt a neve is vízállót jelent). Így a Biblia is víznek nevezi. Ebből épül azután föl a többi elem is. Mindazonáltal már a hidrogén is rendelkezik azzal a tulajdonsággal, hogy megfelelően lehűtve és összenyomva gázneműből folyadékká csapódik ki. Tehát ahogy létrejön: a periférián rögtön folyadékká is válik egy része. Így itt a Teremtő azt a törvényrendszert alkotta meg, amely ezt a folyamatot szabályozza. Ezt nevezi mennyezetnek, vagy jobb fordítás szerit: kiterjedésnek, expanciónak.

Másfelől viszont tudnunk kell, hogy **a Bibliában egyetlen gondolat, egyetlen mondat sem íródott le csupán egyetlen okkal.** Nem. Ez a könyv a legbonyolultabb, legszövevényesebb indokokkal jut el addig, hogy akár egyetlen gondolat is belekerüljön. Ha ez minden egyes mondatra igaz, akkor a fent idézettekre is. Természetesen minden indokot vagy okot összeszedni a spekuláció csapdájába csalna bennünket. Itt azonban megjegyezném, hogy a feljegyzések részben történelmi hitelességük, részben jelképi értelmük, vagy szellemi és anyagi lehetőségük, sőt prófétai előremutató-készségük, jelzés-értékük okán íródtak le. Itt a történelmi hitelességük mellett megfigyelhető, hogy ez a bizonyos szétválasztás jelképesen a szellembirodalom és a megnyilvánult vágyak birodalma között is épp úgy fennáll. Míg a szellembirodalom határtalan kiterjedésű lehet, addig az anyag (de már a vágy helytelen formája is) behatárolt minőségű. Így fenntartását szabályozni kell. A gázok is látszólag a végtelenségig terjednek, (csak, mert szabályozott anyag, azért van határa a tömegvonzás által), míg a folyadékok igen jól behatárolt végességgel bírnak. S hogy jól megnyilvánulhasanak, határok közé célszerű zárni.

Azért írhatta itt Mózes, hogy a Teremtő a kiterjedés fölötti végtelen teret és gázt, szellemet égnek nevezi.

*„És nevezé Isten a mennyezetet égnek; és lőn este, és lőn reggel,
második nap.”*

(1Móz 1: 8)

Tehát a második nap teremtséműveként – teremtményei óhajára – az ég és a föld első típusú elemeinek határozott szétválasztása történt meg. Majd ennek utolsó fázisában nyilvánvalóvá vált, hogy elidegenedett teremtményei nem váltak alkalmassá arra, hogy Hozzá visszatérjenek. Sőt, egyre alább szálltak önző tudatukban. Így, tehát kívánságukra további lépéseket kell tenni megnyilvánulandó testük megalkotásáért. Terveződni kezd a harmadik nap. Mivel igen szereti őket, mindent megtesz azért, hogy alkalmassá váljanak arra, hogy felismerjék önvalójukat, s kimutassák, kimutathassák visszatérési szándékukat.

*„És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy
tessék meg a száraz. És úgy lőn.”*

(1Móz 1: 9)

Isten – szeretetében – tovább alkotott teremtményei javára. Az, hogy: monda Isten – azt jelenti, hogy parancsol a teremtséművének. Persze nem mindenki engedelmeskedik Neki, csak az, aki hallja, és tudomásul veszi Őt. Angyalait a teremtségi fázisok során kiképzzi azokra a részfeladatokra, amelyek szükségesek a lázadó vágyainak megvalósításához anélkül, hogy a Teremtő teremtséművének egysége szétesne. A lázadó réteg ezért már egy igen jól szabályozott börtönben – a saját vágyainak és azok visszahatásainak börtönében van. S mindig ott is marad, míg önszántából ki nem kívánczik onnan.

Isten tehát figyelembe veszi bukott teremtményei vágyát. Célokat tűzet ki, tervek szövet velük. A megvalósítást azonban a célirányosan kiképzett szellemi szolgálai segítségével (közreműködésével) hajtja végre. **Ember tervez – Isten végez.**

Tehát itt, a szétszakadozó és táguló világegyetem gáz-, folyadék-, energia-kavalkádjából a teremtetési kor hajnalán megjelenik a még-hidegebb anyag – a szilárd anyag is. Egyre kevesebb és kevesebb energiatartalommal bír. Így az e közegbe térő lázadó lelkek egyre inkább eltávolodnak az Ősenergiától, Istentől. Már nem csak gáz- és folyadékfelhők vannak, az Univerzumban, hanem annak periferiáján besűrűsödnek: galaxis-magvakat, s ezen belül csillagrendszereket, bolygókat is hoznak létre, egészen az abszolút nulla fokig hűlve. A szilárd bolygók, vagy azok szilárd részei néhány ezer foktól mínusz 273, 3 °C-ig képesek létezni. E hőmérsékleti tartomány alatt már egyéb jellegű univerzumok vannak, amelyeknek felépítése hasonló a miénkhöz, s a rajtuk dúló élet is ugyanazokkal a problémákkal küzd. De mivel hidegebbek: ide azok kerülnek, akik még jobban elidegenedtek a Valóságtól, s az illúzió örök csapdájába estek. Ezek főleg démoni világok. Démoni világok természetesen a magasabb hőmérsékletű dimenziókban is vannak, sőt itt a földön is. Az utóbbiaknak azonban nagyobb az esélyük a lelkek kibocsátására, mint a jégnél hidegebbekben befagyva.

Tehát ezen a napon a folyékony halmazállapotúból kicsapódik a szilárd, s így már ez lesz alkalmas a folyékony szabályozására. Vagyis a megteremtése visszahat arra, amiből megalkottatott. Ez persze igaz visszafelé is. A folyadék viszont-szabályozza a gázt, a gáz az energiát, és így tovább.

„És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket, pedig tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó.”

(1Móz 1: 10)

Íme, megteremtette Isten az anyagi Univerzumot, hogy ez alapjául szolgálhasson egy anyagi-élő rendszernek. Ezt fogja a továbbiakban az Isten felhasználni ahhoz, hogy eltévelyedett teremtményeire a vágyaiknak megfelelő ruházatot adhasson. Az anyagelvű gondolkodók itt tesznek különbséget élettelen anyag és élőlény között. Ez azonban csak a lelkek kabátjára vonatkozik. Még ezen a napon el is kezdi megalkotni az élő formáknak azokat a helyhez kötött formáit, amelyek a már meglévő anyagból létrehozhatók. Ez így tökéletes is – mint, ahogy záródik a vers.

„Azután monda Isten: Hajtson a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet, gyümölcsfát, a mely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, a melyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn. Hajta tehát a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet az ő neme szerint, és gyümölcstermő fát, a melynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. És lőn este és lőn reggel, harmadik nap.”

(1Móz 1: 11-13)

Így még aznap továbbformálja Isten az anyagot úgy, hogy abból növények jöjjenek létre. Ez a forma már önmagában teljesnek látszik, alkalmas arra, hogy az anyagi világ fölött uralkodjék. És mivel magja van: önmagához hasonló utódokat képes produkálni. A valóság azonban az, hogy az ilyen formákba zárt lélek csupán élvezője lesz az anyagnak, abból él; és szaporodási képessége újabb hatalmi törekvéseknek, újabb helytelen vágyaknak ad teret. Ennek a formának így számtalan variációja jön létre, melynek varázsában a lélek igen elmerül. Tudatlanságában nem veszi észre, hogy valójában környezetétől függ. Tehát csak úgy maradhat eredményes a törekvéseiben, ha a környezetével tökéletes harmóniában él. Vágyai azonban nem erre indítják. Ilyen kétségekkal alkonyul be a harmadik világkorszak. Egy-egy ilyen nap, vagy világkorszak 8,6 milliárd évig tart. Minden újabb nap hajnalán megnyilvánul az, ami az előzőben lehanyatlott, de mindig egy újabb, megtervezett elemrendszerrel

kiegészítve. (Mellesleg, többek között ezért nem találnak az archeológusok átmeneti formákat a különböző élőlények között: mindig csak kész, tökéleteseket.)

„És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeiknek, napoknak és esztendőiknek. És legyenek világítókul az ég mennyezetén, hogy világítsanak a földre. És úgy lőn.”

(1Móz 1: 14, 15)

A besűrűsödött anyagból e napon létrejöttek azok az égitestek, melyek a földről nézve hihetetlenül pontos rendszert mutatnak az idő múlásával kapcsolatban. Így gyakorlatilag képesek arra, hogy a földi élővilág (vagy bármely élővilág) tevékenységét szabályozza, vagy megmutassa, jelezze a szabályok végrehajtásának idejét. Világítani a fény már addig is világított. Ez a világítás most más. Ez a tevékenységeket, a törvényeket világítja meg. Az időt, az időben végzett dolgokat, vagy a felajánlandó áldozatok idejét (... stb.) segítenek meghatározni a teremtésmű bármely pontján. Az ünnepek is a különféle tevékenységek felől való megemlékezést jelölik.

„Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat. És helyezteté Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre; És hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és elválasszák a világosságot a sötétségtől. És látá Isten, hogy jó.”

(1Móz 1: 16-18)

Innen, a Föld nevű bolygóról tekintve az égen látszik egy nagy fényes Nap, és főként éjjel egy fényes Hold. Körülötte csillagok. (Mellesleg más égitestekről, élő bolygókról is hasonló égi mechanizmus látszik, és szabályozza a helyi tevékenységeket, csak más-más időbeosztás szerint.) Amikor a Nap világít, nappal van. Míg, amikor a Hold, éjszaka. E két égitest a közelünkben hihetetlen pontossággal jelzi számunkra a napot, hetet, hónapot, évet, és minden egyéb időegységet. Sokféle naptárt és időmérőt szerkesztettek már ezek megfigyelése révén. A csillagok viszont az év bizonyos időszakait mutatják meg épp ilyen hihetetlen pontossággal. Ezek tehát szükségesek, hogy anyagba zárt helyzetünkben tanítsanak, figyelmeztessenek, és tevékenységeinkben vezessenek bennünket. Tegyük ezt mindaddig, míg föl nem ismerjük az igazi Fény Forrását: a Teremtőt, és az Ő megnyilvánuló energiáját, vagyis Szent Szellemét. Ha ehhez visszatérünk, már nem lesz szükségünk ezekre a fényforrásokra és vezércsillagokra.

Másfelől viszont – minthogy az anyagi Univerzumban mindenhol van az életnek, sőt emberi életnek valamilyen megnyilvánulási formája – mindenütt megtalálhatók azok az égitestek, amelyek elválaszthatják a nappalt az éjszakától, illetve jelzik az ünnepeket, időszakokat: vagyis vezetik az élettevékenységeinket. Legfeljebb az időegységek mások. Végére is csupán az emberi létformáknak 400 000 féle változata van. De az ez alatt lévő nyolcmilliárd féle biotikai létformának is szüksége van ezekre a vezérpontokra.

„És lőn este és lőn reggel, negyedik nap.”

(1Móz 1: 19)

Mivel eltelt a negyedik nap, a növénybe zárt élő lelkek vágyakozni kezdtek egy szabadabb mozgástérre, és szabadságra. Ezért tovább tervezgetnek, és bonyolultabb célokat tűznek ki. Ezeket a Teremtő rendelkezésükre is bocsátja, hisz így átbillennek egy olyan lehetőség felé, amely már az elszakadt lelkek esetleges felemelkedését eredményezheti: nagyobb tudatteret biztosít számukra. Viszont ez is csak a már kész megnyilvánulások felhasználásával és továbbfejlesztésével valósítható meg.

„És monda Isten: Pezsdüljenek a vizek élő állatok nyüzsgésétől; és madarak repdessenek a föld felett, az ég mennyezetének színén. És teremte Isten a nagy vízi állatokat, és mindazokat a csúszó-mászó állatokat, a melyek nyüzsgnek a vizekben az ő nemök szerint, és mindenféle szárnyas repdesőt az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. És megáldá azokat Isten, mondván: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a földön. És lőn este és lőn reggel, ötödik nap.”

(1Móz 1: 20- 23)

A vízi és szárnyas állatok megteremtése következett tehát e napon. Mivel ezek már nem folyamatos testépítéssel foglalkoznak, hanem egy mástól viszonylag jól elhatárolható tevékenységet folytatnak: szükségük van egy belső vezérlő központra. Ez viszont a tudatuknak egy olyan szintű felemelkedéséhez vezet, amely a későbbiekben tervek készítésére – vagyis gondolkodásra is alkalmas. Egyelőre persze ezt még ösztönnek hívjuk, de később ez a tudat, sőt az öntudat szintjére is emelkedhet.

Ezek az élőlények már alkalmasak a tanulásra – jóllehet, még csak tapasztalás útján a szülei és társaik megfigyelése révén. Mindazáltal a madarak ezt már igen magas fokra fejlesztik. Így a Teremtő már olyan módon áldhatta meg őket, hogy értésükre adta kötelességüket és céljukat.

„Azután monda az Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemök szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi vadakat nemök szerint. És úgy lőn. Teremté tehát Isten a szárazföldi vadakat nemök szerint, a barmokat nemök szerint, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokat nemök szerint. És látá Isten, hogy jó.”

(1Móz 1: 24, 25)

A tudatosság ajándéka tovább emelkedik a szárazföldi állatokban. Egyre több lehetőségük van arra, hogy tervezzék, szervezzék saját életüket. Sokkal fejlettebb agyra van szükségük ehhez. Egyre inkább látható azonban, hogy azoknak a testeknek a fenntartásához és szaporításához nincs szükség akkora agyra. A növények nagy része sokkal nagyobb, és még sincs szükségük akkora agyra. Egyszerű biológiai szabályok fenntartják őket. Az állatoknak viszont az ösztönös tudatfejlesztő agyuk a testükhöz képest egyre nagyobb és nagyobb. Egyre inkább képessé válnak arra, hogy akár saját magukon, eredetükön és céljukon is elgondolkodhassanak. Ez a tudatszint még ezen a napon létre is jön.

A teremtés biológiai folyamatában egyre sűrűbben találkozunk azzal a kifejezéssel, hogy: az ő neme szerint. Ez biológiai szakkifejezésként fogalmazva: fajok szerint, vagy közös nyelven: fajták szerint.

Az ember Isten képmása

„És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlóságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.”

(1Móz 1: 26)

Tehát elérkeztünk a teremtésnek arra a szintjére, amely végül is a célja volt az egésznek. A Teremtőtől elidegenedett lelkek ezt a jellegű, szerkezetű testet használhatják fel arra, hogy végleg elgondolkozzanak önmagukon, létrejöttük okán, útján, célján. **Ez az a tudatszint, amely tökéletesen megfelel annak a célnak, miszerint fölismerheti Istent, a Tőle való elidegenedés állapotát, s visszatérhet Hozzá.** Végére is nem kifejezetten a test formája az, ami erre alkalmassá teszi, hanem a tudatának ily mértékben felszabadult állapota: az a szabad kapacitása az agynak (elmének), amely így **kérdéseket fogalmazhat meg, kutatásokat végezhet a válaszok után akár már a szellembirodalomban is. Így képes anyagtól elrugasz-**

kodott tudást is felépíteni, s ezt hitté; a hitet, pedig helyesen használva bölcsességgé változtatni. Képesé válik ezáltal arra, hogy a lélek szikrája köré vágyott – alkotott – testtől végre függetlenítse magát, s visszatérjen eredeti helyzetébe, a Teremtő szolgálatába, szellembirodalmába, udvartartásába, szellemi Királyságába, vagy annak alattvalói közegébe... stb.

Az Isten itt így fogalmaz: „teremtsünk...”. Tehát nem egyedül alkot, hanem erre felhasználja szellembirodalma tagjait, illetve annak vezetőjét: a Szót, vagy az Igét. Hozzá beszél. A „mi hasonlatosságunkra” - kifejezés azt jelenti, hogy a feltámadt lélekszikrákat végre olyan helyzetbe hozhatják, amely olyanná teheti őket, mint a fenti birodalmának bármely tagját. Azok szellemiségével és szellemi tulajdonságaival rendelkezhetnek. Márpedig ők azonos minőségűek a Teremtőjükkel, mint ahogy a tűz forrása és a kipattanó szikrák minőségileg azonosak, ám mégis mind-mind egyediek, és a tűztől függenek.

Ahhoz, hogy Hozzá vagy angyalaihoz hasonló legyen az ember, feladattal látta el őket. Uralkodni a már korábban megalkotott teremtmény felett azt jelenti, hogy **szerető gondoskodást kell tanúsítaniuk azok elemei és egységei iránt.** Mivel e teremtményi elemek is épp olyan szikrát takarnak – csak még kisebb tudatszinttel – segíteni kell nekik abban, hogy azok is emberi szintre emelkedve elérhessék az isteni tudás szintjét. Ez persze érvényes az emberi társadalmak vezetésére, bölcs oktatására is azok részéről, akik már elérték az Isten-tudatos szintet, amely alkalmassá teszi őket erre. Ez az ember életének célja: visszajutni Istenhez, és másokat is visszasegíteni.

Az ember Isten képmása

„Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonnyá teremté őket. És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.”

(1Móz 1: 27, 28)

Ha Isten elgondolta, meg is alkotta mindazokat a formákat, amelyeknek elméje képes olyan tudatot kiépíteni, amely Istenhez hasonlónak, illetve birodalma alattvalóivá teszi őket alkalmassá. Jelenleg 400 000 féle létformát, emberi létformát ismerünk. Szomorú, hogy a materialista tudomány ezekből csupán egyet ismer el. Pedig ezek nem csak a szent könyvekben jelennek meg, hanem a különféle népek és vallások mondáiban, meséiben, legendáiban, történeteiben... stb. Ezeket azonban az egoista ember tudatlanságában mitikus figuráknak, vagy kitalált fikatív hókusz-pókuszoknak, csupán érdekességeknek tartja. Pedig, ha tudnák, hogy ezek mind-mind egy-egy emberi faj képviselői. A különféle népek mitikus alakjai, istenei (kivéve persze a Teremtőt, és Annak különféle neveit, formáit), manói, gnómjai, tündérei és egyéb intelligens lényei mind-mind valamilyen emberi fajhoz tartoznak. Ezek természetesen mind rendelkeznek valamilyen önálló világgal. Némelyek önállóknak hiszik magukat, sőt egyedülállóknak (mint mi!), mások viszont több fajjal élnek közös világban (mint a legtöbb mitológiai isten-csoportosulás). Először persze valóban egy fajt alkotott.

Majd a megteremtésük után megbízta őket Isten azzal a feladattal, amelyet már korábban meghatározott számukra: emelkedjenek fel a szellemi létsíkra Ő hozzá, és segítsenek ebben a többi léleknek is.

Ebből a versből már megtudjuk azt is, hogy **az anyagba zárt lélek kettősségekkel terhelt. Vágyai és azok következményei, visszahatásai mindig kettősségekhez vezetik őket.** Így azt megeléendő: férfiúvá és asszonnyá teremtette őket. Így láthatóvá és tapasztalhatóvá vált e kettősség legalapvetőbb megnyilvánulása. **Ő benne a kettősség nem látszik, hisz e kettő**

egy és ugyanaz. Ő benne a többi pólus is egyben van: az öröm – bánat; a jó – rossz; a kellemes – kellemetlen; a férfi – nő csak egymáshoz képest, csak egymással szembe állítva mutat kettősséget. Egyébként ilyen nincs. Ez tehát csupán illúzió - akárcsak az anyag. De az elidegenedett lélek épp erre az illúzióra vágyik mindaddig, míg fel nem ismeri, hogy mennyire ostoba, milyen butaságra vágyott. Így tehát most már tudnak egymáshoz vonzódni. Ezt a vonzalmat azonban a létük fennmaradására és szellemiségük felemelése érdekében szigorú szabályokhoz – már szellemileg átadott szabályokhoz kellett kötni. Ezt a 2: 24-ben fogjuk tárgyalni.

„És monda Isten: Ímé néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül. A föld minden vadainak pedig, és az ég minden madarainak, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, a melyekben élő lélek van, a zöld füveket adom eledelül. És úgy lőn.”

(1Móz 1: 29, 30)

Azon túlmenően, hogy parancsolt a szaporodásuk és feladatuk felől, most ugyancsak szellemi úton határozza meg számukra azt is, hogy mivel tartsák fenn az anyagi világban szerzett testüket. Növényekkel. Ezek közül is elsősorban magvas növényekkel – vagyis gabonafélékkel, illetve gyümölcsökkel. De természetesen ide sorolhatók a zöldségfélék is – bár ezek az emberiség korai szakaszában még elég elenyésző jelentőséggel bírtak.

Láthatjuk tehát, hogy a Teremtő azt akarja, hogy az ember – aki Hozzá képes visszatérni – olyan anyagokkal táplálkozzon, ami az öntudattal nem rendelkező lélek-, vágy illuzórikus teste csupán.

Hisz így e lelkek fejlődésében nem tesz kárt, vagy már beérett, s úgys testet cserél, vagy csupán egyes részeit fogyasztja el. (Ma persze már ezeket is sükségtelenül gátoljuk a fejlődésben, de megfelelő tudás kialakításával ez kiküszöbölhető.) Az állatok húsának elfogyasztása viszont sükségtelenül gátolja azok fejlődését; lassítja emberi mivoltuk kifejlődését, hisz leölésük véget vet az adott életszakasz minden sükséges visszahatásának, megélésének. Így nem tud belőle a lélek elegendő tapasztalatot gyűjteni, hogy fejlettebb formában folytathassa életét. Újra ugyanabban a létformában, fajban kell folytatnia, ahol erőszakkal kitepték létét.

Érdekes, hogy itt adta parancsba a Teremtő azt is, hogy az állatok mivel táplálkozzanak. Az állatok értelme még nem képes felfogni egy ilyen parancsot. Az ember azonban igen. Ezt a parancsot tehát valójában nem az állatoknak adta az Isten, hanem az embernek, akinek a továbbiakban kötelessége gondoskodni arról, hogy ezt az állatok betarthassák. Illetve az embernek kell oktatni, gondozni az állatokat, és gondoskodni számukra arról, hogy mindig elegendő növényi táplálék álljon a rendelkezésükre. Hogy ma mégis egymást eszik az állatok (tisztelet a kivételnek!), az azért van, mert az ember megfeledkezett a kötelességéről, hátat fordított annak; sőt maga is húsevésbe kezdett. Tudjuk, hogy a lélek-birodalom felsőbb szintjein is élnek emberi fajok, akiknek évmilliókon át gondoskodniuk kellett volna ennek az isteni utasításnak a betartásáról, de ők is a népek fölötti hatalmi kérdések háborús megvitásával voltak elfoglalva – eredeti munkájuk elmulasztását vonva ezzel maguk után. Így az állatvilág magára maradt; s úgy fejlődött tovább, hogy vajmi kevés segítséget kaptak az emberi fajoktól.

„És látá Isten, hogy minden a mit teremtett vala, ímé igen jó. És lőn este és lőn reggel, hatodik nap.”

(1Móz 1: 31)

Úgy mondjuk, hogy hat nap alatt teremtette Isten a világot. Ez a hat teremtési fázis vagy világrend alatt ment végbe (Brahman – nap: $6 \times 8\,600\,000\,000 = 51\,500\,000\,000$ jelenlegi földi esztendő). Mint láthatjuk, minden egyes nap az előzőhöz képest valami egészen új dolgot

hozott létre. Ennyire volt szükség ahhoz, hogy a Teremtőnk igen finoman kimunkálja mindazokat a gondolati elemeket, amelyek a lázadó lélekszikrák visszavezetésének alapjául szolgálhatnak. Csakhogy ezzel a teremtmények még nem térnek vissza automatikusan Ő hozzát. Segítségre, további gondoskodásra van szükségük. Viszont mint hogy már képesek kapcsolatba lépni eredeti önvalójukkal, és annak Ős-okával, már további teremtetési munkálatokra nincs szükség. Ha ilyen irányú vágyaik vannak a megteremtett embereknek, azt már ők maguk is megvalósíthatják – bár kárukra teszik. A továbbiakban oktatásra és képzésre van szükségük. Ezért a Teremtő már csupán szellemi felfogóképességükön keresztül hat rájuk, vezeti őket: hol személyesen, hol képzett megbízottjai által, vagy komplex szervezeteken keresztül. Ez utóbbiak természetesen szintén önmagukban hordozzák annak lehetőségét, hogy helyes irányú oktatás helyett butaságra vagy egyenesen a Teremtővel való szembehelezkedésre tanítsa a rábízottakat; hogy ily módon egyéni hasznót húzhasanak fölöttük való helytelen hatalom gyakorlásából (lásd: Sátán, hamis vallások istenei, démonok, varázslás... stb.).

Második fejezet

A szombat

„És elvégeztették az ég és a föld, és azoknak minden serege. Mikor, pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, a melyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, a melyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten.”

(1Móz 2: 1-3)

Tehát az elmúlt hat nap alatt megteremtett minden olyan dolgot, melyek az elidegenedett lelkek visszatérése érdekében szükséges volt. A hetedeik világrend számára valami egészen más feladat várt. Megalkotta Isten a hetedik napot: vagyis törvényei és parancsolatai által lehetővé tette annak célirányos működését. Egyben meg is szentelte azt. A „szent”- szó tisztát, elkülönítetett jelent. Arra hivatott ez a nap, hogy a teremtményeit végre elválassza, elkülönítse a helytelen vágyaiktól, és azok kétpólusú visszahatásaitól. Megtisztítja teremtményét a hamis illúzió okozta csapdáktól – végeredményben kitisztítja teremtményét, a totális szellemi és anyagi Világegyetemet annak minden démonjától, annak minden megnyilvánulási formájától, a lázadás bűnétől, és annak visszahatásaitól, következményeitől.

Ebben alapvetően három dolog segíthet az emberiségnek:

Ha a teremtménynek a megtapasztalható részét tanulmányozzuk, akkor annak nagyfokú szabályozottságából és látszólagos állandóságából – összehasonlítva saját tetteivel – következtethetünk egy felső Hatalomra.

Ha ebben a világban az ember készít valamit, akkor normális esetben készít hozzá egy használati utasítást is, ami említést tesz a gyártóról, az alapanyagokról, a használat módjáról, a termék céljáról...stb. Nos, a Teremtő is készített ilyet. Ezt a Biblia, illetve más szent könyvek tartalmazzák. Ezek minőségileg egyenértékűek, csupán az emberiség egyes csoportjainak vagy fajainak eltérő irányba vezető gondolkodásmódja és tradicionális-kulturális háttere miatt eltérő módon és időben kapták kézhez. A legelső természetesen mindjárt a megteremtésük után. De később ezt a fent említett okokból (a lázadás fokozódása, és emiatt való különféle mértékű süllyedésük miatt) térben és időben szét kellett tolni úgy, ahogy a Pangeából leváltak a ma ismert kontinentális lemezek. Ma is mind a háromezer féle vallásban megtalálhatók azok a szent iratok, melyeknek szisztematikus összeillesztésével láthatóvá válik ez az eredeti Használati Utasítás, az emberiség részére.

Ma tehát minden nép vagy népcsoport rendelkezik ebből kisebb-nagyobb részletekkel. Ezeket a részleteket az idők folyamán kisebb-nagyobb igyekezettel megőrizték, további történelmi tényekkel kiegészítették, vagy jobb-rosszabb magyarázatokkal látták el. Mindazonáltal az igazán Isten-kereső egyének felismerik bennük az istenit, és össze tudják illeszteni őket a szükséges mértékben. A szükséges mérték természetesen a saját szellemi előmenetelükön túl mások oktatásában rejlik. Ma a Káli-yugának (hanyatló kornak) ezen időszakában egyre inkább keverednek a különféle vallások szent iratai, tehát célszerű pontosan illeszteni őket. Végül is az emberiségnek a teremtményéhez való visszatérése a cél. Bármely egyéb egyveleg csupán ön- és mások becsapása.

Ezekben a fent említett szent iratokban olyan történelmi beszámolók is szerepelnek, melyek arról tudósítanak, hogy időről időre bizonyos területeken oly mértékben hagyott

alább, süllyedt mélyre az igaz vallás, hogy az Isten személyesen vagy szellemi szolgálói által meglátogatta az emberiséget. Az akkor élő emberek láthatták Őt (őket) élni, cselekedni, másokkal bánni, illetve újra hallhatták azokat az eredeti tanításokat, parancsolatokat, törvényeket, melyeket addigra vagy félremagyaráztak, vagy félreértettek, vagy egyszerűen elfelejtettek felelőtlen viselkedésük miatt, akiknek az lett volna a feladatuk, hogy őrizzék és továbbadják azokat.

A Paradicsom kertjében

„Ez az égnek és a földnek eredete, a mikor teremtettek. Mikor az Úr Isten a földet és az eget teremté, még semmiféle mezei növény sem vala a földön, s még semmiféle mezei fű sem hajtott ki, mert az Úr Isten még nem bocsátott vala esőt a földre; és ember sem vala, ki a földet művelje;”

(1Móz 2: 4-5)

Folytatódik a hetedik nap egy csodálatos és nagyszerű leírással. Visszaül Isten arra, hogy teremtésének idején még nem volt a földön növényzet. Egy törvényre hívja fel a figyelmet. Innen kezdve jól követhető törvényszerűségek tárulnak fel a szemünk előtt. Ennek következtében először is megismerjük a Teremtőnk logikáját és szellemiségét, törvényrendszerét: másfelől alkalmazkodhatunk hozzájuk. Vagyis megtanulhatjuk azok figyelembe vételével vezetni életünket. Harmadsorban, pedig a saját elménkkel bármit is alkotunk: ezeket a törvényeket kell alkalmaznunk azok során, hogy hatékonyak legyünk az illúziók megvalósításában – ha ez közelebb visz bennünket a Teremtőnk szolgálatának választásához.

A növényzetnek eső, víz kell ahhoz, hogy egyáltalán kicsírázzon, majd fejlődjön. Természetesen az anyagot kell vizes oldatban bejuttatni a növénybe, vagy annak csírájába. A víz, a tenger, a folyó, az eső másfelől **ismeret**et is jelent. Eddig is láthattuk ezt a második, de már az első napon is. Később azonban többször is találkozni fogunk ezzel a jelképpel – csupán fel kell ismernünk. Tehát a magatehetetlen lelkeket helyes ismerettel kell öntözni ahhoz, hogy jól fejlődjenek. Ennek az ismeretnek fentről kell érkeznie, de az emberre van bízva annak helyes elosztása.

Láthatjuk tehát, hogy az anyagi teremtésmű még messze nem így nézett ki a hetedik nap hajnalán. Az embernek még roppant sokat kellett tennie ahhoz, hogy a rábízott feladatát elvégezhesse. De nézzük csak a nap további lélegzetelállító visszautalásait.

„Azonban pára szállott vala fel a földről, és megnedvesíté a föld egész színét.”

(1Móz 2: 6)

Nem akarok itt most belemenni a fizika tudományába: de a föld (vagy bármely más összesűrűsödött, szilárd alapú égitest) összepréselődése folyamán bizonyos szilárd anyagok – például jég, oxigén, nitrogén, CO₂, metán... stb. hőmérsékletük növekedése következtében előbb folyadékká, majd szilárd anyagban létrehozott kapillárisokból kiszabadulva, gázzá, gőzzé alakul. Ez a folyamat már elindíthatta a genetikailag odatervezett csírák növényi fejlődését. (Az idők hajnalának tavaszán vetett magvak most csíráznak ki.) Hangsúlyozandónak vélem, hogy jóllehet, egyfajta evolúciós utat kellett bejárniuk – mindazáltal e folyamatot nem a természetes kiválogatódás, és nem a véletlen irányította; hanem elsősorban a Teremtő tervező munkája. A tervezést, pedig a Tőle elpártolt lelkek indukálták. A mellette szolgálók tevékenyen részt vettek a tervezési és megvalósítási folyamatban.

Tehát a felszálló pára megindította egyrészt a föld légkörének, másrészt a növénytakarónak a kialakulását pontosan a meghatározott tervek szerint. Viszont mivel a lázadó

lelkek nem mindig követték a terveket, idővel magukra hagyták e folyamatot. Ilyenkor léptek életbe a másodlagos és sokadlagos szabályok, melyeket ma úgy értelmezzük, hogy véletlen és természetes kiválogatódás. Így valójában mindegyik jelen volt. Mi, mai tudatlan emberek viszont nem akarjuk meglátni ebben a páratlan tervezés nyomait, mert elhomályosítanak bennünket a másik kettő következményei. Ez az oka például a mai húsevő állatok – sőt növények – létrejöttének; bizonyos fajok értelmetlennek látszó kipusztulásának; más fajok túlszaporodásának, az állatok félelmének... stb. De nézzük csak tovább!

„És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekfő.”

(1Móz 2: 7)

És végre az ember materializálódik. Vágyai tökéletes fejlettséget érnek el. Kap egy olyan durva-fizikai testet, amely alkalmassá teszi őt az isteni elvárásoknak megfelelni, és egyben saját vágyait is anyagba önteni. Legfontosabb viszont az, hogy az anyagba öntött ilyen fejlettségű lélekszíkra visszatérhet Istenhez. Tehát Isten az anyagi világ felhasználásával megépíti a testünket, majd életre kelti azt a Tőle származó életerővel. Ezzel az egyedi lélek életét teljesíti ki, teszi virágzóvá. Ez az életelixír a lélegzettel kerül belénk, s a tüdőn át, a véráramon keresztül a szívbe – létünk központjába. Másfelől az orr az illatok megérzésére való. A későbbiekben bőven találunk rá példát, hogy az ember az égő áldozatot oly módon juttatja el Teremtőjéhez, hogy annak füstje felszáll az Isten orrába.

Ezek az égőáldozatok az imádságot, a Vele való kommunikációt jelképezik. Ha ez oda igaz: igaz vissza is. Tehát Isten azért leheli az ember orrába az élet lehelletét, vagy a Tőle származó áldozat füstjét, hogy oktasson, tanítson bennünket, beszélgessen velünk; továbbá, hogy így jelezze: **Ő is áldozatot hoz értünk.** Nem Önmagáért éltet bennünket, hanem értünk: hogy mi visszatérjünk Hozzá. Ezért a mi érdekünkben áldozatra is kész értünk (akár saját tökéletes Fia életét áldozva). Kész az orrunkba lehelni az élet lehelletét, hogy élhessünk az Ő áldozata által.

„És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezteté az embert, a kőt formált vala.”

(1Móz 2: 8)

A Biblia (és persze más szent könyvek is) a földi ember számára íródtak. A földi ember szemléletmódját, vágyait és tetteit használja föl ahhoz, hogy megértesse velünk az Ő tetteit és szándékait. Az Ő tettei nem korlátozódnak erre a Föld nevű bolygóra. Erre több esetben is utalni fog. Viszont azt akarja, hogy megértsük Őt. Tehát törekedjünk rá, és igyekezzünk szellemiségünkkel, szellemi lelkünkkel elvonatkoztatni a háromdimenziós anyagtól, és meglátni a segítségével mindazt, amit a látható és láthatatlan birodalmakban, értünk, bukott emberekért tesz.

Így, amit a földön tesz: természetesen valós történelmi események hű leírása – még ha néha hihetetlennek is tűnik. A baj természetesen nem a feljegyzett eseményekkel, vagy azok szavahihetőségével van, hanem a mi korlátolt szavahihetőségünkkel. Akikkel az Isten ezeket leíratta, már alkalmasak arra, hogy lelki szemeikkel és emlékeikkel lássák mindezeket. Nekünk viszont értelmet kell nyernünk mindebből, és nem elvetni őket csak azért, mert nem értjük, vagy nem hisszük. **A hit alapja a pontos ismeret.** A pontos ismeret, pedig felülről jön, és a nálunk bölcsőbbek a mi javunkra írták azt le. Korábban nem kellett azt leírni, elég volt szájról szájra hagyományoztatni; de a jelen korszak, a Kali-yuga idejében az emberek már képtelenek erre igen rövid életük és mélyre sülyedt erkölcsi és szellemi állapotuk miatt. Ezért kb. 5 000 éve, elkezdtek e bölcs beszédek, s a történeteket lejegyezni.

Tehát tekintsünk bele az emberiség őstörténetébe! Az Írás beszámol az Arany-kor kezdetéről. Az embert nem a semmi kellős közepére teremtette az Isten, hanem olyan körülmé-

nyek közé, amelyek alkalmasak minden szellemi és anyagi szükségletét a legmagasabb szinten kielégíteni. Ráadásul a legnagyobb élvezetet is nyújtja számára – már amennyire az anyag, az illúzió erre képes. Így többek között arra is alkalmassá válik, hogy Istentől kapott feladatát ellátva bizonyítsa, hogy fölismerte eredetét; s szeretne visszatérni oda. Az Éden a Gyönyörűséget jelenti. Más nyelveken ez Paradicsom. Hogy ezt keletre helyezte el, azt jelzi, földrajzi elhelyezkedésén túl – amely Közel-keleten van –, hogy a hetedik nap hajnalán, napfelkelte idején tette ezt. Vagyis az emberiség történelme az anyagi birodalomban azzal kezdődött, hogy Isten egy paradicsomi kertbe helyezte őket.

„És nevelé az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közepette, és a jó és gonosz tudásának fáját.”

(1Móz 2: 9)

Érdekes dolgot tudunk meg ebből a versből. Úgy tűnik, mintha a Teremtő még nem fejezte volna be a teremtési munkálatokat. Fákat nevel a földből. Nos, azoknak a fának a változatait nemesíti ki az ember számára eledelül, amelyek már meg lettek teremtve a harmadik napon. Az akkor megtervezett növényvilág a világ-rendszereken át nyilván óriási változásokon ment keresztül, attól függően, hogy az idők során a vágyakozó lelkek milyen változásokat terveztek meg, vagy a meglévő bioszféra mit kívánt. Mint korábban említettük: bizonyos elhanyagolásból fakadó vad növényzet is létrejött. Nos, a Teremtő viszont a teremtésműve csúcspontjára szolgáló ember környezetébe e növényekből olyanokat nemesített ki, amelyek tökéletesen elláthatják az embert, és még kedvük is telik benne. Sőt a megteremtésük sem vesz igénybe annyi időt és fáradságot, hogy a rájuk bízott feladat kárt szenvedne. Minden élvezetes munka és élet közben bőven nyílik lehetőség arra, hogy átgondolja helyzetét: fölismerje azt, hogy ez az illúzió nem állandó, a Teremtő birodalma viszont az, és még sokkal élvezetesebb is.

A kert közepén elhelyezte az élet fáját. Ilyen fáról ma nem tudunk (bár később kiderül, hogy miért), aminek a gyümölcse életben tarthatja az azon élőket. Ez a fa a Teremtővel való közvetlen kapcsolatot jelenti. Ennek folyamatos fogyasztása, pedig azt, hogy idővel felismeri: hol a helye a teremtésben; oda visszatér, és így örökké élni fog.

Ennek közelében viszont elhelyezte az illúzió fáját is: a jó és gonosz tudásának fáját. Íme, ebből is látszik, hogy a paradicsomi környezet csupán illúzió az anyagban, hiszen az is kétpólusú. Ez utóbbi fa nyilván gyönyörű, csillog-villog, illatozik, s így igen kíváncsi. De a neve: jó és gonosz tudásának fája. Vagyis épp ellenpólusa az előzőnek. Ha valaki tehát erre vágyik, az nyilván elfelejti a másikat, amely a Teremtőhöz vezetni őt.

Az élet fája szellemi gyönyörökkel teli; ellenpólusa viszont megmutatja, megtapasztaltatja: mi okoz örömet és mi szenvedést... stb. Az ember melyiket választja? Az egyik az isteni öröklét gyönyöreibe vezet, a másik az elmúló anyagi illúzió gyönyöreibe. De mi lehet az utóbbi következménye? Mi az: jó és gonosz? Később megtudjuk, bár sok szenvedés árán.

„Folyóvíz jó vala pedig ki Édenből a kert megöntözésére; és onnét elágazik, és négy főágra szakad vala. Az elsőnek neve Pison, ez az, a mely megkerüli Havilah egész földét, a hol az arany terem. És annak a földnek aranya igen jó; ott van a Bdellium és az Onix-kő. A második folyóvíz neve, pedig Gihon; ez az, a mely megkerüli az egész Khús földét. És a harmadik folyóvíz neve Hiddekel; ez az, a mely Assiria hosszában foly. A negyedik folyóvíz, pedig az Eufrátes. És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt.”

(1Móz 2: 10-15)

Hogy pontos képünk legyen a történetek folyamatba helyezéséről, földrajzilag is pontosan megjelöli a Biblia, hogy hol is volt ez a kert. S így megmutatja, hogy ez a földi emberi faj itt a

földön honnan indult el. Tudósok úgy vélik, hogy a földünkön, több helyen is kialakultak előemberi, őseemberi fajok. Bár belátják, hogy ebből egy az, a melyből a jelen Homo Sapiens (az Értelmes Ember) kialakult. Nos, ez az emberi faj egy bizonyos területen fejlődött ki – a Teremtő akaratából. A többi a kihalt fajok sorsára jutott. És ez a terület a Perzsa-öböltől északra fekvő négy folyó völgye. A mai Irak déli területén, Bagdad térségében, és attól délre helyezkedik el. Ez Mezopotámia, vagy magyarul: Középfölde egy kisebb déli zónája. (Két folyó ezek közül még átszeli a térséget, a másik kettő azonban egy néhány ezer évvel ezelőtti atomrobbantás hatására kiszáradt.)

Ez a terület a beszámoló szerint keletre, vagyis a szemlélőtől (és az írótól is), a Sínai-hegytől (ami az Arab-félszigeten, a Nefúd-sivatagban) keletre van. Ez a terület még ma is igen termékeny. De természetesen az emberi kapzsiság miatt már messze nem édeni kert. Hogy mi történt vele, azt nem sokára megtudjuk.

Tehát ide helyezte el Isten az embert, hogy vegye birtokába a kertet. Művelje, őrizze, és terjessze ki annak határait a végtelenbe a szaporodása és tudása, bölcsessége által. Mivel a föld gömbölyű, így talán furcsán hangzik, de a kert határai valóban a végtelenbe, vagy a semmibe tűnnek a bolygó teljes meghódítása révén. Ma ez látszólag meg is történt. De nem úgy, ahogy az Isten eltervezte. Mi történt?

Ez a leírás pontosan jelzi az Isten-imádat négy alapformáját is, de ezt később elemezzük ki.

A tiltott fa

„És parancsolá az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejéndél arról, bizony meghalsz.”

(1Móz 2: 16, 17)

Itt volt az a pont, amikor az Isten az ember elméjébe véste az egyik legfontosabb szabályt; és most történt először az, hogy a szabály megszegésének következményét is kilátásba helyezte, s a megteremtett ember előtt le is szögezte. A halál fogalmával a testbe zárt léleknek már tisztában kell lennie, hisz maga körül is az állandóság hiányát tapasztalta. Csak azt nem tudta, miért nem állandó. Az élet fáján át, a szellemiségén át volt tudomása e változásokról: de tudatos tapasztalata még nem volt.

Isten nem csak egyszerűen a cselekvési lehetőségek két véglete közé állította őt, hanem keményen tanítani is kezdte. Az élet fája még a hetedik napon az örök életbe vezeti az embert. Ám, ha megismeri, megtapasztalja az anyagi lét kettősségét: az kétségbe ejti (a szó is erre utal!), és elfelejti eredeti célját. Márpedig e létfenntartó gondoskodás nélkül – bármennyire is szeretne örökké élni – meghal. Nem lesz, nem lehet állandó.

Kérdezhetnénk akkor, hogy mi a csudának tette akkor mégis oda, ha úgy szereti a teremtményeit. Nos, azért, hogy próbára tegye, és ennek eredményét mások számára is láthatóvá, nyilvánvalóvá tegye. Ő pontosan tudja, hogy mi lakik a lélek szívében. Viszont ahhoz, hogy őket tanítani tudja, szükséges: hogy a szívbéli gondolatok megnyilvánuljanak, és így mások is pontosan lássák azt, hogy ha valaki boldog, az azért van, mert Teremtőjétől tanul, Őt szolgálja. Viszont, ha Neki hátat fordít: megvonja önmagától és a tőle függőktől az örök élet elixírjét, ami nem más, mint a Legfelsőbbtől szerzett ismeret helyes felhasználása. Mások is láthatják, hogy aki meghal, miért hal meg; aki él, miért él. Ebből okulva könnyebb elgondolkodnia saját szívének vágyain, és annak lehetséges visszahatásain, megnyilvánulásain, következményein. Tehát Isten részéről a legnemesebb szeretet megnyilvánulása az, hogy azokat, akik Őt óhajtják szolgálni, örökké szeretnének élni tökéletes boldogságban,

szépségben, gazdagságban és békében: azokat próba alá helyezi, hogy mások is meggyőződjenek arról, hogy mit jelent mindez.

Az asszony teremtése: a házasság

*„És monda az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek neki
segítő társat, hozzá illőt.”*

(1Móz 2: 18)

Az Isten is, az angyalok is olyanok, hogy nem rendelkeznek semmilyen kettősséggel. Így természetesen nemi kettősséggel sem. Maga a teremtmény azonban igen. Sőt a Teremtő és teremtménye viszonyát is úgy írják le, hogy Isten a férfi, felesége a szellembirodalom. Vagyis az asszony a férfiből van, aki eredetileg e kettősségeket nélkülözi.

Az ember az Isten képmására van teremtve – akár anyagi viszonyok között, akár a fölött vizsgáljuk. Valójában úgy, nemi kettősségektől mentesen is alkalmas volt arra a feladatra, amit az Isten rábízott. Viszont, mint látni fogjuk: az ember kezdett társ után vágyakozni. Ezt a vágyat kielégítendő, döntött Isten úgy, hogy asszonyt alkot neki.

Viszont itt egy fontos alapelvet kell lefektetni. Ha az embernek társa van, annak először is segítenie kell a férje törekvéseit, döntéseit; másodsor hozzá hasonlónak kell lennie – nyilván külső és belső tulajdonságait tekintve. Persze teljesen ugyanolyan nem lehet, hisz akkor nem vonzódna hozzá. Saját magát addig is kiszolgálta, és engedelmeskedett „neki”, szerette. Tehát a hasonlóság csak addig érhet, ameddig számára vonzó is marad. (Valami újjal, valami titokzatossággal mindig rendelkeznie kell!) Ezt a férfi számára valóban csak egy asszony elégítheti ki, adhatja meg.

„És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvívé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert a mely nevet adott az ember az élő állatnak, az annak neve. És nevet ada az ember minden baromnak, az ég madarainak, és minden mezei vadnak; de az embernek hozzá illő segítő társat nem talált vala.”

(1Móz 2: 19, 20)

Itt most azt látjuk, hogy újabb állatokat alkot a Teremtő. Ezek genetikai kódja természetesen már létezett, csupán – ugyanúgy, mint korábban a Paradicsom növényeit is - kinemesített további állatfajtákat, bővítve ezzel az állatvilág repertoárját Édenben. Nyilván gyönyörű és kedves állatokat nevelt fel.

Korábban már megparancsolta Isten az embernek, hogy viselje gondját a Paradicsom kertjének; most azonban lehetővé tette, hogy fajonként, sőt akár fajtánként is elnevezz őket. Ezt többek között azért is tette, hogy megfigyelhesse hozzájuk való vonzódásának módját. Meg kellett ismernie az embernek az állatvilágot, hogy láthassa a hímek és nőstények egymáshoz való viszonyát; s ebből megalkothassa vágyának pontos képletét.

Mire az állatvilágot az ember alaposan tanulmányozta: nyilvánvalóvá vált előtte, hogy segítő társat nem talál. A vágya azonban egyre erősödött társ után, így az Isten az eredeti szabályhoz nyúlt. **Belőle alkotott társat neki.**

Le kellett szögezni; hogy az ember azért vágyott, és vágyik most is társ után, mert elfejtette eredeti Társát, akivel meghitt viszonyban volt: a Teremtőt. Isten – ha újra elfogadjuk Őt – újra Barátunk, Társunk, Szerelmünk, Férjünk vagy Feleségünk lesz. Eredetileg mindez egyben volt. A Vele való kapcsolat a legcsodálatosabb élvezetet és lelki gyönyört okozza élvezőjének mindkét irányba. Isten ezt a kapcsolatot nem felejtette el, ezért visszahív, és

visszavár bennünket. Mi viszont elfelejtettük mindezt a helytelen vágyaink fátyolában, s majd durva-fizikai testünkben. Ezért vágyunk társra, szeretetre... stb. Valójában tudattalanul Ő rá vágyunk. Amíg azonban ezt felismerjük, még igen sok gyötrelmet kell átélnünk az ideig-óráig tartó gyönyörök visszahatásaiként. Ettől szeretne megóvni Atyánk és Társunk, s visszahív minket.

Társat tehát sem az anyagi-, sem az állatvilágban nem találunk. Ezért alkotta Isten belőlünk a társunkat, hogy végre fölismerjük ezt.

„Bocsáta tehát az Úr Isten mély álmot az emberre, és ez elaluvék. Akkor kivón egyet annak oldalbordái közül, és hússal tölté be annak helyét. És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, a melyet kivett vala az emberből, asszonnyá, és vivé az emberhez. És monda az ember: Ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek neveztesse, mert emberből vétetett.”

(1Móz 2: 21-23)

Megtörtént tehát az, amire az ember oly nagyon vágyott. Olyan társat kapott, amely hozzá hasonló, mégis igen vonzódik hozzá; s így segítőtársa lehet. Ez így önmagában természetesen tökéletes: vagyis így is eleget tehetnek kötelezettségeiknek, s megfelelő kommunikáció kialakításával fölérik arra a lelki szintre, amely visszavezetheti őket Istenhez. Viszont e személyi kettősség ugyanakkor óriási lehetőséget biztosít ahhoz, hogy még jobban eltávolodjanak Istentől. Az asszony is szabad akarattal rendelkező személy. Amennyiben a vágyai csak egy kicsit is eltérnek a férjétől, és mégis ragaszkodni akarnak egymáshoz: hihetetlen mértékű toleranciát és empátiát kell egymással szemben kiépíteniük. Vajon sikerülni fog? Az emberben eredetileg mindazon tulajdonságok megvannak, amelyek most kettéváltak. Ráadásul két, különálló, önálló személyben. **Ha eddig egy döntéshez az ember az elméjében és szívében egymásnak ellentmondó véleményeket (bölcsséget és vágyakat) ütköztetett; azokat önmagában vívott harccal elsimította.** Most azonban mindez két különböző személy között fog lezajlani.

A férfi képviseli a bölcsséget, a nő viszont az érzelmeket és vágyakat. A bölcsségnek szükségszerűen fölül kell kerekednie az érzelmeken ahhoz, hogy helyes döntés születhessen. E kettő harmonikus együttműködésének eredménye: a lelkiismeret.

Ahhoz, hogy ez valóban jól működjön, és ne veszélyeztesse a teremtetett Univerzum egységét, a Teremtő szabályozó elveket, sőt alapelveket állított fel. **Az elv: viselkedési szabály. Az alapelv: igazságon, sőt alapigazságon alapuló viselkedési szabály.** Nyilvánvaló, hogy itt, e kapcsolatban már igen nagy szükség van rá, ha célhoz akarunk érni.

Megjegyzendő, hogy az idézet elején szereplő „mély álom” nem kifejezetten csak az érzéstelenítést szolgálja a műtéthez. Eddigi tapasztalatait és vágyait kellett magában mély meditációban átértékelnie, s megalkotnia lelkében a társat. Ez nyilván szükséges ahhoz, hogy a Teremtő pontosan tudja, mit is akar az ember. Így történhetett az, hogy amikor felébredt: pontosan tudta, hogy az csontjából csont, és testéből test.

„Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.”

(1Móz 2: 24)

Íme, a házasság első tökéletes törvénye. Az Isten nem azért bontotta az embert kétfelé, hogy most már egymástól függetlenül létezzenek. Nem. Ezzel ugyancsak megrendítené a Világ egyensúlyát, és hamar romba dőntenék azt (úgy, mint mi ma!). Ők továbbra is egy test. Anyagilag, lelkileg különállók, ám szellemileg egyek. Egymás nélkül már nem tudnák betölteni a rájuk váró feladatokat. Ezt az egységet viszont már nem lehet a továbbiakban természetesnek venni, hanem keményen küzdeni kell annak fennmaradásáért. A Teremtő és

a teremtmisműve is két önálló személy: mégis a Teremtő keményen dolgozik azon, még ma is, hogy ez az egység ne boruljon fel. Ebből a példából is láthatjuk, hogy ennek az egységnek a megőrzéséért elsősorban a férj a felelős, de természetesen a feleséget is komoly felelősség terheli. Ha Isten oktatja, vezeti a Feleségét, és az helyesen cselekedve hozzájárul az egységhez; akkor a házasságban a vezető szerep nyilván a férfit terheli. A feleségnek viszont az engedelmes szeretet megnyilvánulása jelenti a boldogságot, biztonságot és békét.

„Valának pedig mindkétten meztelenek, az ember és az ő felesége, és nem szégyenlik vala.”

(1Móz 2: 25)

Mikor a Teremtő önmagából megalkotta a Szót, és más szellemteremtényeket, még semmiféle vágyakból szőtt fátyol sem takarta szellemtestüket. Következésképpen föl sem tűnt ez nekik, hisz nem is volt mihez hasonlítani. Így volt ez az első emberi házaspár esetében is. Az, hogy meztelen, a mez szó fosztóképzős változata. Tehát eredeti állapotukra ily módon nem is létezett kifejezés. Valójában nem is tudhattak róla, hogy testüket el is fedhetnék. Így volt természetes. A helytelen irányú nemi vágyak szülték az emberben ezt a fajta szégyenérzetet, melyet ily módon már el akart takarni. De erről majd később beszélünk. Tehát csak a felöltözött állapotot jelölték, nevezték később meznek; s így csak most tudjuk azt, hogy Édenben ezt nélkülözték. Ők erről akkor nem is tudhattak; vagyis nem „szégyenlették”.

Harmadik fejezet

A bűneset

„A kígyó, pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett vala, és monda az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?”

(1Móz 3: 1)

Elérkeztünk az Arany-kor utolsó próbájához. Most mindent, amire az ember vágyott, az Isten próbának veti alá. Tudjuk, hogy egyes szellemszemélyei ugyanúgy szembefordultak teremtőjük szerető gondoskodásával, mint mi emberek. Az Isten ellátta az embert mindazzal, amire az élete folytatásához, sőt az örök életnek folyamatban tartásához szükséges. Ezen kívül, kielégítő munkával, gyönyörű környezettel, magas szinten élvezhető táplálékkal látta el úgy anyagi, mint szellemi szinten. Mindezeket túl olyan magas szintű képzést nyújtott neki, amely minden tekintetben kielégítő, sőt élvezetes. Megtanulhatta, hogyan kell bánni a környezetével, társával, az alárendelt bioszférával, annak környezetével; és hogyan, s milyen kapcsolatot kell fenntartania Teremtőjével.

Egyik szellemi Fia viszont elvégezte szívében, hogy Atyjától elidegenedve, a hatalma alá helyezett teremtés fölött egy másfajta uralmat fog gyakorolni. Olyat, amelyet ő akar. Az anyagi világ az ő felügyeletére volt bízva. Ő volt Lucifer, a Fényhordozó, az energia és az anyag fenntartóinak főistene, a kérubok feje. Már régen fejébe vette, hogy megkörnyékezi az embert, megszerzi annak imádatát. Azt az imádatot, amely egyedül az Alkotóját és Fenntartóját, az Istent illeti meg. Míg az ember harmóniában volt önmagában, addig Lucifer hiába próbálkozott volna. Nem talált vágyaiban és elméjében olyan rést, amellyel kikezdhetne volna Teremtője iránti feddhetetlenségét és lojalitását. De egy asszony... az más. Ha az ember annyira vágyott rá, akkor nyilván igen nagy kincs az az ő számára. Mivel az ember érzelmeinek tetemes része az asszonyba került, talán ki is kezdhet – főleg, ha a férje épp nincs ott. Ahogy így gondolkodott, el is tervezte, hogy kikezdi az asszony szívét, és férje iránti hűségét. Apró hízelkedő és kedvesnek tűnő hazugságot ültetett el a szívében, mellyel lassan megmérgezte azt. Majd a mérgezett szavak hosszú idő után olyan érzelmeket tápláltak lelkében, melyek elérték a Szívtelen Félisten által várt hatást.

Jóllehet, a Teremtő ismerte e Fiának szíve gondolatát (természetesen helyes oktatással igyekezett is kiigazítani azt), tudta is annak végkimenetelét (hisz Ő az időn kívül élt, s így az idő bármely pillanatába belelát), mégis megengedte neki, hogy véghezvigye tervét, mert őt is épp úgy szerette, mint az embert.

Így az asszony előtt kígyó képében mutatkozott, s szólt hozzá. Ez nem volt szokatlan, hisz ekkor még az ember tökéletes összhangban élt az állatokkal, s megfelelő módon kommunikáltak is egymással. Amit viszont a kígyó mondott, az új volt.

Kétséget ébresztett a nő szívében: **„Valóban azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?”** Micsoda körmönfont kérdés! Persze egy kis hazugsággal is fűszerezte. Mintha csak azt kérdezte volna: **az Isten valóban eltiltott benneteket minden jótól? Lehet, hogy az Isten nem is jót akart nektek?** De egyben az emberpár kapcsolatát is aláasta. Az asszony ugyanis mindazt, amit tudott: a férjétől tanulhatta meg, hisz jóval később teremtett, és teokratikusan is alá van rendelve. Az ember az Istentől tanul közvetlenül, vagy

szellembirodalma bizonyos tagjain (mint pl. a Szón) keresztül; míg az asszony a férjétől hall mindazokról a dolgokról és törvényekről, melyeket a férje már megtanult és alkalmaz.

De figyeljük csak, mit ért el vele!

„És monda az asszony a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk, De annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljátok.”

(1Móz 3: 2, 3)

Pontosan idézte a férjétől hallott isteni tanítást. Természetesen alkalmazni is tudta azt, hiszen rendszeresen táplálkozott nap, mint nap, és ahhoz a fához a tiltás értelmében nem nyúlt. De mégis miért kérdezhetette ezt tőle a kígyó? Honnan tudhatta, hogy ezzel törbe csálhatja? Onnan, hogy az emberből főleg az érzelmek nagy része át lett plántálva az asszonyba, márpedig az érzelmek a vágyak melegágya. Láta is nyilván Lucifer, hogy az asszony valahányszor a kert közepén jár, kíváncsisággal és vágyakozva tekint a tiltott fára. Ha nem így lenne: nem lett volna értelme megkörnyékezni őt, s romba dönteni, vagy legalább is megingatni a hitét.

Viszont azzal, hogy válaszában szándékosan nélkülözi a tiltott fa nevét (hisz a kert közepén kettő is volt, s az egyikről rendszeresen evett), megerősítette Lucifert abban, hogy az asszony szívében már egy takargatni való vágyat dédelget. Így már közvetlenül támadhatott.

„És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg;”

(1Móz 3: 4)

Ezzel szíven is döfte. Az asszony valószínűleg ismeri az ember történelmét az Istentől elszakadt szikrától sok-sok életem, megnyilvánulási formán, vágytengeren egészen odáig, hogy abból asszony vétetett. Ismeri az ember célját – vagyis, hogy olyan lelki és szellemi egyveleget alkotott neki az Isten, amely hozzásegíti eredeti helyzetének felismeréséhez, és lehetővé teszi az oda történő visszatérést. Ezt jelenti az örök élet. Viszont Isten azt mondta, hogy ha esznek a jó és gonosz tudásának fájáról: azaz megízlelik a helytelen tetteik visszahatásait, és azt szembe tudják állítani cselekedeteikkel, akkor számukra nincs kiút a vágytestek birodalmából. Így, amikor az megsemmisül, ők nem tudnak kilépni belőle, s vele együtt semmisülnek meg. Meghalnak. Azt csak tudása útján tapasztalhatja, hogy férje már több millió éve mellette van, és hogy ő előtte is volt. Közvetlen tapasztalati úton csupán arról van fogalma, hogy ő még él, és nem is rosszul. És tele van vágyakozással. Olyan vágyakozással, amely az Isten (vagy csak a férje – gondolja ő) határozottan megtiltott.

Így Sátán (mert Lucifer, ahogy hazudott, Sátánná lett) már szívének döfhetette a nyílt hazugságot: **nem haltok meg!** Éva teljesen összezavarodik: keveredik benne a reinkarnációs életeinek összessége jelenlegi anyagi valójával. (Ahogy bennünk is!)

De figyeljük csak, hogyan keveri tovább a kártyát!

„Hanem tudja az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.”

81Móz 3: 5)

Na, ezzel aztán jól megkeverte az asszony fejét. Ha eddig nem tudta, mire való ez a fa; akkor most jött a kígyó, és az megmondta neki. Erre vágyott már mióta. De akkor miért tiltotta őt az Isten (vagy férje – igazából már ezt sem tudja), mikor ilyen nagyszerű dolgot rejt. Azzal akar próbára tenni, hogy valami jót megvon tőlem? A mi kertünkben van, akkor a mienk ez is. Most nem tudom, mi a különbség jó és rossz között. Ha azonban a fa által megtudom: talán még jobban szeretni fog engem az én férjem. És még sorolhatnám azokat az

ostoba vágyakkal átszőtt önmegalázó gondolatokat, amelyek az asszony fejében kavargtak, mint az óceán hullámai. Még zúgott is tőle a feje. Mámoros tekintettel itta a kígyó szavait. Gyakorlatilag transzba esett a hallottaktól. Az természetesen eszébe sem jutott, hogy a teremtő valójában miért is tiltotta tőle. Meg sem fordult a fejében, hogy ellenszegülni Istennek vagy képviselőjének (férjének), egyenlő a Tőle való elszakadással, az életenergia további visszautasításával; s így a halállal. Nem is gondolta, hogy a jó és a gonosz közötti különbséget nem csupán az ismeret szintjén fogja megismerni, de keményen meg is kell tapasztalnia az életben, sőt évmilliókon át a leszármazottai életében is annak hatását és következményeit.

„És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kíváncsú az a fa a bölcsességéért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék.”

(1Móz 3: 6)

Az extatikus élmény hatására rögtön neki is ront a fának, és beleharap a gyümölcsébe. És láss csodát, a kígyó igazat beszélt: nem is halt bele (... azonnal!). Hogy később igen, azt akkor még nem tudta. Ettől a felismeréstől azonban úgy fellelkesült, hogy azonnal megkínálta a férjét is. Természetesen ez nem volt olyan egyszerű, hisz a férje eddig épp az ellenkezőjét tanította feleségének, s ő is ennek megfelelően viselkedett. Nem is kételkedett sohasem a tiltás jogosságában. Ám az ő vágya más irányú volt. A nők a tárgyakért és azok megszerzéséért vannak megveszve; a férfiak viszont a nőért. Vágyakozásuknak ez a legősibb tárgya, és egyben a mai napig a legerősebb is. Természetesen Édenben a férfi még nem ismerte a buja kéjek gyönyörét. Egyszerűen csak lelki síkon vágyott felesége társaságára, ami sokkal nagyobb, tartósabb gyönyört okoz mindkettőjüknek. És utódaik is így születtek, akik természetesen rögtön magas szellemiséggel bírtak, s a Teremtő közvetlen szolgálatában álltak, mint az anyagi világ bizonyos elemeinek és törvényeinek védelmező istenségei, vagy szellemi természetű tudáskovácsok, tanítók, angyalok. Valójában ezeknek az embereknek még nem is volt mai értelemben vett anyagi testük, hisz nem a biológia törvényei alkották őket, mint az állatokat. Ők már kiemelkedtek ebből – hála a helyes irányból jött oktatásnak.

Talán hallottunk már spanyol vagy olasz nőket fecsegni. Nos, igen... be nem áll a szájuk. Ha egy nő valamiről meg akar győzni egy férfit, amiről ő maga már száz százalékig meggyőződött, akkor az olyan felindultsággal, határozottsággal, elszántsággal és beleéléssel tud róla beszélni, hogy nincs az a férfi, aki le tudná őt győzni bármilyen logikával vagy érveléssel. Sőt, lássuk be: ellen sem tudunk állni neki. Egy idő után már mi is meggyőződünk arról, hogy igaza van. Belefáradunk abba, hogy az ellenkezőjéről győzködjük. Mivel igen vonzódunk hozzá, előbb-utóbb meghódolunk előtte: igazat adunk neki. Csak meg ne bántsuk! Csoda-e, hogy a transzba esett asszony meggyőzte a férjét, hogy bizony neki is csatlakoznia kell a fa gyümölcsének élvezetéhez; hisz ő is annyira élvezte, hogy majd kibújik a bőréből. Az asszony megkaparintotta vágyakozása tárgyát, most már tulajdona birtokában férjét is elámítja, és megszerzi magának. Ez már csak azért is fontos, hogy így biztosítsa magát arról, hogy valójában helyesen döntött. **Hisz a férje is „helyesli”.**

Csak hogy ez csapda volt. A csapdát a bukott szellemszemély, Sátán, az Ördög (héberből: ellenszegülő) állította. Felállítani viszont az emberpár vágyainak hálójából tudta. Mindketten beleestek.

Majd midőn mámorukból felocsúdtak, rádöbbenetek arra, amit tettek, de már késő – viszont még nincs minden veszve.

„És megnyilatkozásának mindkettőjüknek szemei s észrevevék, hogy meztelenek; figyefá levelet aggatának azért össze, és körülkötőket csinálának magoknak.”

(1Móz 3: 7)

Igen, ez lett a következménye annak, hogy szellemi Oktatójuktól elfordultak. Már nem lelkiileg vonzódtak egymáshoz, hanem feszült lelkiismeretük (vagyis lelkiismeret furdalásuk) miatt anyagi, testi mivoltukban kezdték látni környezetüket, és önmagukat, egymást. Kezdték anyagi vonzódást érezni egymás iránt. E vonzódás szexuális indíttatású volt. S hogy ezt leplezzék, betakarták szeméremtestüket. Az összezavart szellemiségű ember nem tudja önfeledten élvezni a lelki gyönyöröket, hisz anyagi vágyai folyton megzavarják e meditációt. Ezért rövidebb lefolyású kéjt keres. Erre tökéletesen alkalmas az a pár perces (órás) együttlét, amelyet az állatok viselkedéséből ellestek. Most már ilyen irányúvá degradálódott a gyönyör iránti vágyuk.

„És meghallák az Úr Isten szavát, a kí hűvös alkonyatkor a kertben jár vala; és elrejtőzék az ember és az ő felesége az Úr Isten előtt a kert fái között.”

(2Móz 3: 8)

Eddig a hűvös és meleg, a nappal és este, a félelem és nyugalom kettősségei nem zavarták őket, észre sem vették, hogy léteznek ezek az ellenpólusok. Most viszont, hogy a vágyaik visszahatásának a fogságába záródtak, folyamatosan ilyen kettősségekkel kell szembenézniük, **ez a bűn visszahatása. A bűn: céltévesztés.** Mivel, hogy elveszítették életük célját, már csak a vágyaik fátyolán át, anyagba zárva tudnak létezni. Nem szabadulhatnak ki ebből a fogságból mindaddig, míg meg nem élük mindazokat a visszahatásokat, melyek tettük következményei.

Teremtőjükre már nem úgy gondolnak, mint szerető Atyára, hanem olyan valakire, aki kérdőre fogja őket vonni tettükért. **Még szeretik Őt, de már félnek Tőle.** Újabb kettősség! Hogyan állhatnának Isten színe elé, amikor megbántották Őt, semmibe vették a parancsait, szerető gondoskodását. A szégyen érzése teljesen hatalmába kerítette őket. Most mit tegyenek? Hogyan tovább? Ez úgy fáj, és olyan torokszorító érzés! Mit mondhatnak Neki? Egyre inkább összezavarodik a fejükben a sok-sok kérdés. Nem tudnak vele mit kezdeni.

„Szólitá ugyanis az Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy? És monda: Szavadat hallám a kertben, és megfélemlém, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtézém.”

(1Móz 3: 9, 10)

Az embert egyre jobban gyötri a bűn következménye: a lelkiismeret-furdalás, a félelem. Nem, nem a büntetéstől fél. Attól fél, hogy találkozzon Azzal, akit elárult. Attól fél, hogy mivel ő is felesége szavára esett bűnbe, talán elveszítheti őt is. Nem lát tisztán. Kétségek közt vergődik. Az a hosszú-hosszú Arany-kor véget ért.

„És monda Ő: Kí monda néked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél?”

(1Móz 3: 11)

A Teremtő természetesen pontosan tudja, hogy mi történt. E találkozás alkalmával inkább értelmes teremtményeit akarja megtanítani arra, hogy mi is a bűn következménye. Őket szeretné megkímélni ugyanettől a helytelen viselkedéstől. Ezért úgy fog hozzá a számonkéréshez, mintha nem tudna e tettről, illetve igyekszik következtetés útján rákérdezni. De figyeljük csak meg, hogyan is reagál erre a teljesen kétségbeesett, önmegalázott, vágyak börtönébe zárt, becsapott, porba süllyedt ember. Fölfelé már nem tud törekedni. Ehhez meg kéne alázkodnia Alkotója előtt. Ilyen körülmények között azonban eszébe sem jut. Tovább süllyed.

„És monda az ember: Az asszony, a kít mellém adtál vala, ő ada nekem arról a fáról, úgy evém. És monda az Úr Isten az asszonynak: Mit cselekedtél? Az asszony, pedig monda: A kígyó ámitott el engem, úgy evém.”

(1Móz 3: 12, 13)

Ahelyett, hogy belátnák, bevallanák saját hibáikat, egymásra kezdenek mutogatni vádlón. De még magát az Istent is vádolni próbálja a férfi: „**Akit te adtál mellém...**”. Mintha az nem is az ő vágya lett volna! Pedig korábban hogy szerette ezt a nőt! Minden gyönyörűségének forrása volt. Az asszony persze tovább mutogat. Ugyan jó irányba – és esze ágában sincs beismerni azt, amit ‘eltakart’, sem meghódolni akár a férje, akár a Teremtő előtt. Így tovább növelik bűnüket, ami ily formában már gonoszság. Hisz úgy fordultak Isten és egymás ellen, hogy pontosan tudták, mit tesznek. Egyszerűen csak helytelen vágyaiknak engedelmesskedtek, ahelyett, hogy a korábban már jól kiiskolázott lelkiismeretükre hagyatkoztak volna. E tettükért olyan ítéletet vagy következményt vontak magukra, amely az emberiség további sorsát is megpecsételi.

Átok és ígéret

„És monda az Úr Isten a kígyónak: Mivelhogy ezt cselekedted, átkozott légy minden barom és minden mezei vad között; hasadon járj, és port egyél életed minden napjaiban.”

1Móz 3: 14)

A Teremtő kész az ítélettel. A kígyót megfosztja a lábaitól és növényi táplálékától.

De tudjuk, hogy itt a kígyó csak eszköz volt. Mindazonáltal ez az eszköz egy lélekszakra megnyilvánulása, aki elfogadta, magára vállalta ezt a förtelmes feladatot. A kígyó korábban említett ravaszsága helytelen vágyaiból fakadt – mások fölött való hatalomra, mások tulajdonára vágyott, el akart másokat nyelni. Ezért a büntetést természetesen megérdemelte. Viszont az igazi büntetés a félrevezető Csalót és Hazugot, Sátánt illeti.

Ő korábban az anyagi teremtésmű felügyeletével megbízott Főkérub volt. Ahhoz, hogy ezt a munkát maradéktalanul el tudja végezni, szoros együttműködést kellett tanúsítania az Istennel, Tőle kellett folyamatosan tudást nyernie, és instrukciókat elfogadnia. Ez csak meghódolt állapotban lehetséges. Mély alázattal lehet valakinek az utasításait követni, és tőle tanulni. Lucifer azonban büszkévé vált munkája miatt, hatalma miatt. Elkezdte kiagyalni szívében, hogyan gyakorolhatna e teremtésmű felett uralmat anélkül, hogy neki állandóan a Teremtője előtt kelljen ‘hajbókolnia’. Öntelt és büszke lett, túlságosan eltelt önmagával, szépségével és tudásával. Most, hogy már nyilvánvalóvá is tette szándékát mindenki szeme láttára, az Isten büntetést szabott ki rá. Arra ítélte, hogy veszítse el a lábait. A teremtésműben vagy egy emberi társadalomban a lábak a legalsó társadalmi réteget jelentik, a dolgozó osztályt. Egyben a tevékenységekben való előrejutást is szemlélteti. Sátánt tehát ezektől fosztotta meg a Teremtő. A továbbiakban nem volt, aki a parancsait építő, dolgozó módon végrehajtaná, mint eddig. Így törekvéseiben nem is haladhatott. (Sátán ennek kiküszöbölésére alkotta meg, és terjesztette el a varázslást.) Továbbá az egész teremtésmű előtt hason kellett csúsznia, ha már Atyja előtt nem hajtott fejet.

Azzal is sújtotta, hogy élete hátra lévő napjaiban a Teremtőtől származó, legmagasabb rendű, és legízletesebb ismeret helyett az általa felügyelt, hitványabb anyaggal táplálkozzon. Az anyagot már úgyis a vágyak és illúziók hozták létre, így most a Teremtő ebbe a közegbe zárta a lázadó kérubot, hogy abból éljen. Nem engedte, hogy a továbbiakban Tőle származó instrukciók segítsék aljas terveinek megvalósítását. Bezárta előle a tökéletes szellemi csatornát. Jóval később azonban látni fogjuk, hogy lekorlátozásának ez még csak az első állomása. Ezen túl csak a már eddig megszerzett ismeretre támaszkodhat (Kicsapták az Univerzum Egyeteméről.). Ezzel azonban még nem ért véget a kálváriája. Sőt, csak most kezdődik igazán!

„És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te, pedig annak sarkát mardósod.”

(1Móz 3: 15)

Bűn és bűnhődés – mondhatnánk Dosztojevszkij szavaival. Ez a vers alapját képezi Isten további tetteinek. Ez a mondat az oka és alapja a Biblia minden további szavának. Ez az egyetlen eszköz arra, hogy Isten visszajára fordítsa azt, amit bizonyos teremtményei elrontottak, és hogy végérvényesen megbüntesse őket, s a büntetést egyszer, s mindenkorra végrehajtsa.

Igen, a **büntetés: halál**. Az embernek is, és a szellemi felbujtónak is, Sátánnak is. Még ‘az nap’ végre is fogja hajtani Isten, amelyen elkövették az alapjául szolgáló bűnt, illetve gonosz-ságot.

Itt célszerű elkülöníteni a bűnt a gonosz-ságtól – következményei tekintetében is. Sátán és az édeni emberpár akaratlagosan, szándékosan vétkeztek. Ez gonosz-ság, nem igazítható helyre; büntetése: halál. Ellenben az ember további leszármazottainak nagy része tudatlanul követ el helytelenséget. Ez oktatással helyreigazítható, és az illető visszavezethető arra a szellemi szintre, amelyről lázadó ősatya tudatosan lezuhant.

Ez az oka annak, hogy a Teremtő nem hajtotta végre azonnal a halálos ítéletet. Hiszen akkor az emberiség nem jöhetett volna létre, sőt Sátán elpusztításával a Világegyetemet is elpusztította volna. Ez esetben viszont, ha újra teremti mindezt, ugyanezek a problémák újra felütötték volna a fejüket. Hisz az egész valójában a vágyak megvalósítására való törekvések következménye. Mindez jól szabályozható; de a nyílt lázadás romboló hatással van rá. Tehát lehetőséget kellett biztosítani a továbbiakban arra, hogy minden érintett fél pontosan megtudja, milyen következményekkel jár az Istennel szembeni lázadás. Mindezt oly módon kell tisztázni, hogy az ítélet majdani végrehajtása után a legcsekélyebb kétely se merülhessen fel annak jogosságát illetően; illetve véletlenül se jusson eszébe követni a bűn e formáját, veszélyeztetve ezzel a Világegyetem egységét és békéjét.

Tehát ebben a versben a Teremtő egy igen fontos prófécia-t közöl. Röviden azt, hogy mi is fog történni ez után a földön és fenn, a Világegyetem egén.

De mit is jelent a prófécia? A földi asszony és a kígyó – vagy ezek magzatai – közötti ellenségeskedés világos. Annak végkimenetele is. De mit jelent ez az égben? A felbujtó: Sátán. Az asszony nem más, mint a Teremtő Felesége (Aki, minthogy Belőle teremtetett, a szellemi Világegyetem). Ők létre fognak hozni egy Magot, vagy Magzatot. Később fény derül rá, hogy ez a Mennyei Királyság. Sátán is létre fog hozni egy magot. Az oldalára állított szellem-személyek segítségével és közreműködésével félrevezeti az emberiség nagy részét. Ez lesz az ő szerelmük gyümölcse, vagy magja. E kettőnek a harcát és e harc végeredményét jövendőli meg nekünk itt Isten.

Igen, egy Királyságot állít fel a Teremtő a mennyekben, amely kettős célt szolgál. Egyrészt levezeti a Mennyei Bírósági Pert, és végrehajtja az ítéletet Sátán és szervezete fölött; míg másfelől levezényli a Paradicsom újbóli felépítését, melynek segítségével az emberiségnek arra érdemes tagjait visszavezeti Atyjához, Istenhez. A többiek a tudatlanság sötét birodalmába kerülnek: meghal.

„Az asszonynak monda: Felette igen megsokasítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szülsz magzatokat; és epekedel a te férjed után, ő, pedig uralkodik te rajtad.”

(1Móz 3: 16)

Az asszony becsapta a férjét, szembeszállt vele, megingatta a főségi elrendezést: megszakította vele azt a csodálatos, meghitt kapcsolatot, ami a lelküket összekötötte. Addig boldogan nemzettek szellemi gyermekeket Teremtőjük szolgálatára, mert összeforrt lelkük ezt lehetővé tette. Ezek után ez viszont már csak az állatok szintjén valósulhat meg. Ez egy újabb kegyetlen kettősség. Lelkében ragaszkodik férjéhez – mégis szembeszegül vele. Érzék feletti lelkük egymással utódok létrehozására és felnevelésére vágyik, mégis állati, biotikai szinten tudják ezt már csak megvalósítani. Micsoda fájdalom! A gyermek, akire vágnak: anyagi lesz, és nem úgy fog viselkedni, mint szeretnék. Ez a tudat őrzítő, nem is beszélve a biológiai folyamat közben fellépő gyötrelmekről és fájdalmakról. Hiszen bűnös hajlamuk innen kezdve genetikailag kódolttá válik. Már csak bűnös hajlamú, szenvedő utódokat hozhatnak erre a világra, akiknek az élete csupa kínlódás és tévedés lesz. Születésüktől fogva hajlamosak lesznek a rosszra, és igen komoly erőfeszítéseket kell tenni már az életben maradásukért is.

De mint korábban már tapasztalhattuk, ez a prófécia nem csupán a földi asszonyhoz szól. Saját Feleségének is, a milliányi és milliányi angyalból és csillagból álló mennyei szervezétének. Amit az ember és a felesége ezután tenni fog, ahogy szenvedni, bűnhődni fog, ahogy tökéletlen utódok millióit hozza világra, az lényegében a Mennyei Asszony hatalmán belül történik. Vagyis a vágyak, és érzelmek birodalmából fakad. Nem csak a földön, de az egekben is bekövetkezik, amely természetes módon óriási kinszenvedést, fájdalmat, gyötrelmet fog okozni az Asszonynak is. Valójában Ő viselős ezekkel a világméretű problémákkal. Ő szüli ezeket. Neki okoznak kínokat. De természetesen a Teremtő nem hagyja Őt magára.

Lelkiismeret-furdalása következtében az a kettősség is mardossa őt és Őt is, hogy bár szereti a férjét, mégis helyteleníti szívében, hogy férje oly szorosan irányítja. Szeretne több szabadságot; hisz olyan sok a vágya és szenvedése, amelyeket meg szeretne valósítani és szüntetni. Azt hiszi, ez egyedül is lehetséges. De egyedül csak lebontaná mindazt, amit együtt felépítettek; újat építeni helyette nem tudna, hisz az ehhez szükséges életerő és tudás a férjétől jön. Így fojtogatva érzi magát férjre hatalmának szorításában.

„Az embernek, pedig monda: Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettől arról a fáról, a melyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld te miattad, fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban. Töviset és bogácskórót teremjen tenéked; s egyed a mezőnek fűvét. Orczád verítékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszel.”

(1Móz 3: 17- 19)

Elítélte a Teremtő a kígyót, az asszonyt; és most az ember következik. Hasonló dolog történik vele, mint Sátánnal. Valójában magát az anyagi világot átkozza meg. Mivel az ember bensőséges kapcsolata megszűnt a Teremtőjével, de még a mennyei Asszonnyal is, így tudásában arra szorítkozhat, amit eddigi édeni tartózkodása alatt megtanult. Abból kell a továbbiakban fenntartania magát. Saját magát az anyag, az átkozott anyag birodalmába zárta. Abban is abból kell tovább élnie mindaddig, míg minden teremtet lélek számára egyértelművé nem válik a halálos ítélet jogosultsága. **A Teremtő nem tud neki tovább segíteni, csupán annyira, hogy a felvetődött vitakérdések egyszer s mindenkorra tisztázódjanak.** Hadd látszódjék meg az a hosszan tartó szenvedés is, amely az Istennel való szembefordulás miatt van.

Mik ezek a vitakérdések? Ha megtapasztaljuk a jót és a gonoszt, az valóban halált von maga után? Az Isten valóban jogosult arra, hogy megmondja nekünk: mit tegyünk? Tudunk boldogulni az éltben egyedül is? Képesek vagyunk örökké élni Isten nélkül is? Isten valóban minden jót megadott nekünk? Vagy visszatartott tőlünk valami fontosat? Ki mondott igazat:

a Kígyó, vagy Isten? Miért hagy bennünket Isten kétségek közt vergődni az Ő igazsága és a mi vágyaink között? Vajon Isten valóban szeret bennünket, vagy csak felhasznál bennünket saját kedvteléséhez? Egyáltalán az Isten mennyiben jogosult arra, hogy uralkodjék a Világegyetem fölött? Ilyen és ehhez hasonló kérdések fogalmazódnak meg az emberben az első bűn elkövetése óta. Később még más kérdések is felmerülnek majd. Ezeket a Teremtőnek egytől egyig hitelt érdemlően tisztázni kell, és tisztázni is fogja a hosszú történelmen át. Amíg egyetlen kérdés is tisztázatlan az imádói előtt, addig nem hajthatja végre az ítéletet a bukott világ fölött. Ellenkező esetben egy új teremtés során azok újra felszínre kerülnek, s újabb zavart okoznak, újra ítéletet vonnak magukra a kételkedők.

A föld a Manu-nap (Ember-nap) végén éjbe fordul, megsemmisítve rajta minden élőlényt, anyagba zárt lélek emberi jogát. Belőlük épül majd fel az új Manu-napon az anyagi világ illúziója, de az már tökéletesen fog működni (mai szemmel nézve!). Vagyis számukra lehetőség nyílik újra emberré válni. Ennek bekövetkeztéig mintegy 427 000 év van hátra – mai földi idő szerint. Vagyis már több mint két millió éve tart a vizsgálat – a védikus irodalom szerint.

Kiűzetés a Paradicsomból

„Nevezte vala pedig Ádám az ő feleségét Évának, mivelhogy ő lett anyja minden élőnek. És csinála az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltözteté őket.”

(1Móz 3: 20, 21)

Az Írásokban itt találkozunk először a megteremtett ember nevével: Ádám (Ember); felesége: Éva (Minden élő anyja, Anya). Ez is az anyagi kettősség következménye. Meg kell neveznünk a dolgokat, hogy meg tudjuk azokat különböztetni egymástól (nem elég gondolni rá, vagy dallamba szöni azt!). Hogy szegyenérzetüket elfeledjék, a testüket megóvják, a Teremtő felöltöztette őket. Gyermekeit a föld anyagába burkolta; Ő maga és Felesége is a csillag-milliárdok csodás kavalkádjába burkolódzott. A továbbiakban ennek fontos jelentősége lesz. Továbbra is gondoskodik fennmaradásukról – részben szeretetből, részben a korábban már említett okokból. Továbbra is segít nekik megvalósítani a vágyaikat, de már nyilván lényegesen alacsonyabb szinten. Hisz a vágyaik is jóval silányabbak: anyaghoz kötöttek.

Megfigyelhetjük, hogy az Isten bőrből készült ruhát ad rájuk. Ehhez meg kell ölnie az állatot. Megtanítja őket arra, hogy hogyan öljék meg, és dolgozzák fel az állatokat. De még nem eszik meg, csak az Özönvíz után. Most az Ezüst-korban vagyunk, ami azt jelenti, hogy az állatokat fel kell áldozni az Istennek égőáldozat formájában. Így tartanak fenn Vele imádati kapcsolatot. Ugyanezt a kapcsolatot korábban közvetlen lelki kapcsolat formájában valósították meg. Ezt nevezzük ma: meditációnak. Az Arany-kor több mint másfél millió évig tartott, s körülbelül jó kétmillió éve ért véget. Az Ezüst-kor 1, 2 millió évig volt folyamatban.

„És monda az Úr Isten: Ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván. Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakaszszon az élet fájáról is, hogy egyéke, s örökké éljen. Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, a melyből vétetett vala. És kiűzé az embert, és oda helyezetté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerubokat és a villogó pallas lángját, hogy őrizzé az élet fájának útját.”

(1Móz 3: 22- 24)

Igen, tettünknek ez egyenes következménye lett. Ádámnak így megszakadt a kapcsolata az eredeti tudással, a Teremtővel. Viszont nyilván vágyott arra, hogy visszanyerje eredeti helyzetét. Ő azonban teremtesekor tökéletes volt, s saját jószántából fordított hátat ennek az állapotnak. Ugyanezt az állapotot már soha nem nyerheti vissza. A bűnt meg lehet bocsátani – oktatással párosítva. A szándékos bűnt azonban értelmetlen. Hisz, **ha százszor bocsátaná is meg neki a Teremtő; újra visszatérne 'okádékához'.**

Természetesen ez az alapelv is bizonyításra szorul a teremtet világ személyei miatt. Az elkövetkező két és félmillió év egyértelművé teszi ezt. **A megbocsátásnak akkor van értelme, ha a bűn elkövetője megbánta tettét. A megbánás abban nyilvánul meg, hogy meghódol az előtt, akit megbántott, és felhagy korábbi helytelen tetteivel; illetve erejét megfeszítve törekszik a helytelenség negatív következményeit helyreigazítani.** A tudatlanságában bűnös ember felismerve ezt, képes mindezt megtenni, hisz sohasem vitt véghez tökéletes cselekedeteket. Így, ha helyes irányba fordul, és oktatást nyer; azt bölcsen felhasználhatja saját jellemének és tetteinek kiigazítására. Ehhez Oktatójától, Istentől maximális segítséget kap. Aki azonban már korábban tökéletes volt: bármit is tesz, tette mindig is horpadást fog okozni az életében és másokéban is. Nem érheti el újra a tökéletességet, mert életében örök botlaskó marad helytelen tette. Leszármazottai is mind-mind tökéletlenek lesznek. Ők viszont fölemelhetők a tökély szintjére. Ehhez azonban szükség van egy nagyon fontos dologra, amit épp az Ezüst-kor idején alkalmazott állatáldozatok mutatnak és tanítanak meg.

Tehát kiküldte őket Isten az Éden, a Gyönyör kertjéből. A szenvedés közepette folyamatos gyönyört már nem élvezhetnek. Megszakította velük lelki kapcsolatát is. Most már hiába meditálnak akár évmilliókon át, soha nem kerülhetnek olyan békés összhangba Istennel, mint korábban. Föllépett a Bizalmatlanság; mint távolság-tartó erő. A kapcsolatukat folyamatosan gátolja a lelkiismeret-furdalás, a szenvedés és az anyagi létért való örökös küzdelem. Viszont, hogy mégis emlékeztesse őket arra, hogy mindennek ellenére Tőle függnék, arra tanította meg őket, hogy munkájuk gyümölcsének zengéjét elégetve ajánlják, áldozzák fel Neki. Illetve gyermekeiket is ezen keresztül lehet visszavezetni eredeti helyzetükbe.

Továbbá előremutat ezzel egy sokkal fontosabb áldozatra, amit majd Ő fog meghozni leszármazottaikért, hogy ez által azok helyeselt állapotba kerülhessenek Ő előtte. Nem sokára meglátjuk ezt is.

Érdekes, hogy itt megint csak azt írja, hogy: „**az Éden keleti oldalához állította a kerubokat**”. Ez szintén a Manu-nap jelentőségére utal. A földi világrend végéig már egészen biztos, hogy hiába is próbálnának bejutni Édenbe. Hiába való és lehetetlen is lenne saját zavart lelkiviláguk miatt. Egyszerűen meg se találják. A leszármazottak azonban igen. Ők viszont csak a következő Manu-nap hajnalán juthatnak be oda, méghozzá a kerubok felügyelete alatt. Ha olyan valaki próbál bejutni, aki nem oda való; neki ott a villogó pallós lángja. Könnyedén végez vele. A Biblia végén meg is látjuk majd, hogyan. Aki oda bejut, számár egy új világ hajnala tárul fel. Ezt jelzi a kelet.

Negyedik fejezet

Kain és Ábel

„Azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát, a ki fogad vala méhében és szűli vala Kaint, és monda: Nyertem férfiat az Úrtól. És ismét szűlé annak atyjafiát, Ábelt. És Ábel juhok pásztora lőn, Kain pedig földművelő.”

(1Móz 4: 1, 2)

Elnyerték buja kéjvágyuk jutalmát: a pillanatnyilag tartó gyönyört – a helyett a tartós gyönyör helyett, amelyben korábban folyamatosan részük lehetett. Míg abból szellem-fiak és félistenek születtek, addig ebből hús-vér, anyagba zárt emberek. Ezek a biológiai úton született emberek persze szintén lehetnek félistenek vagy mennyei királyok; de előbb hosszú-hosszú inkarnációkon át bizonyítaniuk kellett arra való alkalmasságukat. Ennek folyamatáról később még sok szó esik.

Mindenesetre az első két földi születésű ember közül az egyik juhász, a másik földműves lett. Természetes megosztása ez annak a munkának, melyet eredetileg Ádám kapott. A természet erői fölött részben Ádám korában nemzett félisten-fiai diszponáltak – akiket Ádám képzett ki ezekre a feladatokra az Isten útmutatásai alapján; részben viszont maga az Isten helyezte el a maga kiképzettjeit. Ez a kettősség természetesen csak addig létezett volna (és fog létezni), míg Ádám teljesen kiterjesztette volna Éden határait. Onnan már teljesen az ő felelőssége lett volna az egész paradicsomi világrendszer felügyelete, további fiai és leszármazottai által. Az édeni bukás miatt ez majd a Mennyei Királyságra hárul.

Tehát ez a fajta állattenyésztés és földművelés természetesen nem ugyanaz, mint a mostani. A mai állattenyésztés legfeljebb 50-60 ezer éve, a földművelés viszont mintegy tízezer éve jelent meg. A korábbiak ennél sokkal magasabb színvonalúak voltak. A természetes növény- és állatvilág gondozásából a természet ősi ismereteinek a maximális színvonalú felhasználásával. A mai viszont a természet kizsákmányolásán alapszik igen kevés ismerettel és kifejezetten egoista célzattal. Akkor még tudták, hogyan lehet a füvekből, fákból a legoptimálisabb szükségletet kinyerni célirányos gondozással anélkül, hogy a természetben bármiféle kárt okoztak volna. Ma a Káli-yugában, a Vas-korban ez a tudás elveszett. Majd ennek okáról is szót ejtünk. Ezeket a kb. kétmillió évvel ezelőtt élt magas tudásszintű embereket nevezik a tudományok elő- vagy ősembereknek. De nézzük csak, mi is történik ezekkel az 'ősemberekkel'!

„Lőn pedig idő multával, hogy Kain ajándékot vize az Úrnak a föld gyümölcséből. És Ábel is vize az ő juhainak első fajzásából és azoknak kővérségéből. És tekinté az Úr Ábelre és az ő ajándékára.”

(1Móz 4: 3, 4)

Korábban már említettük. Hogy a Manu-nap második korszakában, az **Ezüst-korban** (a mell- és karok idejében; az érzelmek és cselekvés idejében; a hatalmas királyok és hadvezérek idejében; az ősi varázslatok lélegzet-elállító korában) **az Isten és az ember közötti fő kommunikációs mód az elégetett állatáldozatok füstje volt.** Természetesen mindenki a saját tevékenysége gyümölcsét ajánlotta fel Teremtőjének (vagy beosztott félisteneinek). De mégis az állatáldozat volt az, amely valójában emlékeztetébe véste az embernek bűneit, és annak büntetését, a halált.

Ezt célszerű volt rendszeresen felajánlani Neki, hogy lássa ezen keresztül szívállapotunkat és bűntudatunkat. Ez volt az igazi imádság Ő hozzá a bűneinkért, amelyeket tökéletlenségünkben újra és újra elkövettünk mindaddig, míg Isten Új Rendjében véget nem ér ennek visszahatása. Ezek az áldozatok jól mutatják az egyén szívét, hisz összevethetők tetteivel és kapcsolataival más emberek felé.

Mindketten vittek áldozatot Teremtőjüknek, de a felajánlás módjából és alapjából látni lehet, hogy mi rejlik a szívben.

A Teremtő látta Ábel szívének tisztaságát; így az ő ajándékát elfogadta. És Káinra milyen próba már? Vajon tudja ő is bizonyítani szíve tisztaságát?

„Káinra pedig és az ő ajándékára nem tekintte, miért is Káin haragra gerjede és fejét lecsüggeszté.”

(1Móz 4: 5)

És valóban, az Isten jól látta. Káin szíve nem volt tiszta. Nem szerette a testvérét. Féltékeny volt rá. Ajándékával nem az istentisztelet volt a célja, hanem vélt főségének fitogtatása. Az általa várt eredmény viszont elmaradt. A Teremtő az ő ajándékára nem küldött tüzet. Ez egyértelmű jele annak, hogy Számára nem kedves az ajándék. Búskomor lett tőle. A történetek fényében ez helytelen szívállapotra utal.

A Teremtő tudja, mit mondjon erre, a legcsodálatosabb tanítások egyike következik most.

„És monda az Úr Káinnak: Miért gerjedtél haragra? És miért csüggesztéd le fejedet? Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása; de te uralkodjál rajta.”

(1Móz 4: 6, 7)

Azt hiszem, ez a gondolat önmagáért beszél. Az élet minden pillanatában emlékeznünk kellene rá. Azonban mint látjuk, Káin nem így gondolja.

Káin testvérgyilkossága

„És szól, s beszél vala Káin Ábellel, az ő atyjafiával. És lőn, mikor a mezőn valának, támadá Káin Ábelre, az ő atyjafiára, és megölte őt.”

(1Móz 4: 8)

Íme, az egyik legbrutálisabb eredménye a bűnbeesésnek, vagy a gonoszságnak. Újabb hiba került a felszínre: az irigység. Annyira anyagivá válik Káin gondolkodása, hogy azt hiszi, ha ő megöli testvérét, akkor már csak ő marad, így szeretni fogja őt az Isten. Teljes mértékben megszűnt a szellemi gondolkodása a szívében. Olyannyira gyökeret vert benne ez az ostoba és gyalázatos gondolkodás, hogy gyilkossághoz folyamodott.

„És monda az Úr Káinnak: Hol van Ábel a te atyádfia? Ő, pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyok-e én az én atyámfiának?”

(1Móz 4: 9)

Hasonló helyzetbe került, mint atyja, Ádám az Édenben, amikor az Isten kérdőre vonta, tette beismerése és a **megalázkodás helyett ostobának tettei magát, sőt fölényesen szemtelenkedik** Teremtőjével. Pedig, **mint elsőszülött fiú: igenis óvni tartozott kisebb testvérét a külső hatások ellen.** Sőt, mivel az állattenyésztés és földművelés szorosan összefüggő tevékenység, együtt is dolgoztak. S ebben a közös munkában szükségszerűen az idősebb fiúgyermeknek kellett vállalna a vezető szerepet. Ábelt ez sohasem zavarta. Természetesnek vette. Ő igen szerette a testvérét, s minkig engedelmeskedett neki. Soha nem neheztelt rá annak teokratikus felelőssége miatt. Káin viszont megorrolt az első olyan alkalommal

öccsére, amikor tanújelét látta Isten előtti helyeselt állapotának. Oly heves ellenszenv alakult ki benne, hogy eltervezte, megöli.

Viszont Annak, akit addig szolgált, nem tudott, nem akart elszámolni tetteivel. Saját magára és leszármazottaira ismét végzetes bajt hozott. Ettől kezdve az ember már a gyilkosságtól sem fog visszariadni, hogy saját magát helyeselt állapotban vélje láttatni. De kivel? Istennel biztosan nem, embertársai talán félelemből meghajolnak előtte. Elsősorban saját hamis egóját ringatja ebben az álkényeztetésben. Csoda-e, ha ezek után a tigris is emberhúsrá vágyik?

„Monda, pedig az Úr: Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált én hozzám a földről. Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának véré, a te kezedből. Mikor a földet műveled, ne adja az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön.”

(1Móz 4: 10-12)

Egyszer már megátkozta az Isten Ádám miatt a földet. Akkor a tökéletes körülményektől fosztotta meg az embert, most még mélyebbre süllyedtünk. Azt is elfelejtjük, hogyan is kell művelni a földet. Ezért is nem értünk ma hozzá.

A vér az életet jelképezi. A szív az élet központja, a vér, pedig az életerőt eláraszti szerte a testbe, ez az életerő képes cselekedni, és mint látjuk; kiáltani is a földről az Istenhez. **Az életerő visszaszállt Istenhez;** oda, ahonnan eredt. Ott elpanaszolta, hogy mi történt vele. Isten nagyon szerette Ábelt, hisz a szolgálja volt. Ha saját magáért nem is, szeretett szolgálóiért igenis bosszút áll. Ez a szeretet. Ugyan megengedi Káinnak, hogy tovább éljen (tökéletlensége miatt úgyis meg kell halnia), viszont életének hátra levő részét igen megkeseríti számára. A továbbiakban gyakorlatilag lehetetlenné teszi számára a földművelést: azt a tevékenységet, amihez ért, és amiből, ha nehéz verítékkal is, de eddig megélt.

Elkergeti otthonról. Vándorolnia és bujdosnia kell ezután.

„Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysem elhordozhatnám. Ímé elűzől engem ma e földnek színéről, és a te színed elől el kell rejtőznöm; bujdosó és vándorló leszek a földön, és akkor akárki talál reám, megöl engemet.”

(1Móz 4: 13, 14)

Káin most már érzi, hogy a nem várt eredményt kapta. Valami egészen mást. A Teremtő egyre kisebb mértékben fogja támogatni a törekvéseit. A megélhetésért egyre többet kell küzdenie – nem is beszélve a későbbi családalapítási terveiről. Azzal is számolnia kell, hogy mint idegent, bármikor ellenséges atrocitás érheti, ami akár az életét is fenyegetheti.

Ennek ellenére – mint látjuk – nem tettének helytelen voltával volt elfoglalva, hanem saját kényelmi helyzetével. Az Isten Ádámot használta fel arra, hogy elkergesse őt otthonról. Természetesen volt hely bőven a földön, de sokfelé laktak Istentől elidegenedett emberek. Az istenimádat egyetlen helyes csatornája Ádámon keresztül vezetett a föld emberiségéhez. Ez persze Ádám és Éva helyes nevelésének is volt köszönhető. Így próbáltak törleszteni elkövetett helytelenségük negatív következményeiből. Viszont ezt a csatornát a gonosz megölte, egyre inkább látjuk Sátán hatalmának megnyilvánulását. Hozzálatott, hogy ‘megérlelje’ azt a ‘magot’, amely majd az Asszony Magvával fog szembeszállni.

De figyeljük csak, Isten milyen módon biztosítja a gonosz mag ősatyjának további sorsát. Kár lenne most kivégezni, hisz még oly sok vitakérdés vár tisztázásra. Káin élete és leszármazottainak cselekedete épp megfelelő lesz arra, hogy szembeállítsa az ő általa felállított helyes imádati forma eredményeivel.

Tehát életben kell tartani Káint; de szükség van arra, hogy a halott Ábel lelke is visszatérjen a földre: reinkarnálódjon.

„És monda néki az Úr: Sőt inkább, aki megölelndi Kaint, hétszerte megbüntetik. És megbélyegzé az Úr Kaint, hogy senki meg ne ölje, a ki rátalál. És elméne Kain az Úr színe előtt, és letelepedék Nód földén, Édentől keletre.”

(1Móz 4: 15, 16)

Itt álljunk meg egy picit! Eddig azt láttuk, hogy a Biblia bizonyos emberekről beszél, akik a föld felszínén teremtettek. De miféle emberekről szól? Miért van akkor az, hogy az archeológia kutatásai a föld felszínén, több helyen is talál elő- és ősemberi táborhelyeket és maradványaikat? Korábban már volt rá mód, hogy lássuk: a Biblia nem a földi Homo Sapienset, mint biológiai egységet nevezi embernek. Hisz a megteremtésekor azt mondta az Isten, hogy az hasonlít Rá. Képes igazi szeretetre, másokkal törődik, a Teremtővel szeretetteljes kapcsolatban van, sőt Őt szolgálja. A Teremtő viszont minket szolgál, irántunk megnyilvánuló szeretete által. Azt is tudjuk, hogy nem minden ember maradt hű ezekhez a tulajdonságokhoz – sőt a nagy része nem. Ők különféle ‘bevonatot’ kaptak ahhoz, hogy megélhessék vágyaik és tetteik visszahatásait, s így feleszmélve valódi önmagukban, visszatérhessenek Teremtőjükhöz, hogy a továbbiakban Őt szolgálják, most már ostoba vágyaitól mentesen, tiszta szívvel. Ezek a korok a következők: tudat, intelligencia, elme, éter, logika, energia, és a három halmazállapotú anyag. Nos, a ma élő ember itt a földön e végső stádiumban, a szilárd anyagba zárva létezik. A biológia jelenleg ezt ismeri el embernek. Viszont a Bibliából is, meg más szent iratokból is kitűnik, hogy ember az a lélek, aki mint gondolat vagy valamely szellemegység, szellemszemély saját vágyainak visszahatásaiba burkolózott, és Isten megalkotva neki a testet a fent felsorolt sorrendben fentről lefelé, lehetővé tette számára vágyainak és azok következményeinek megélését. Vagyis az ember a vágyakozó lélek. Így az embernek nem csak ez a szilárd durva-fizikai ‘ember formájú’ alakzata, létformája, dimenziója létezik, hanem bizonyos ősi beszámolók szerint 400 000 féle forma. (Ők szerte a Világegyetemben ma is megtalálhatók, sőt komoly befolyást gyakoroltak a mi földi életünkre, fejlődésünkre.)

A Biblia viszont a történelmi leírását nem egyszerűen az emberre – mint a fent megfogalmazott lényre – vonatkoztatja, hanem elsősorban az Általa meghatározott és felépített helyes imádati formát gyakorló emberi megnyilvánulásokról szól.

Tehát amikor azt írja, hogy megalkotta Ádámot, az egyáltalán nem kell, hogy egy földi ‘Homo Sapiens’ első példányára vonatkozzon. Egyszerűen eljuttatta a vágyakozó lelket arra a szintre, hogy elgondolkodhasson öröklétén, s ezzel összhangban hozhasson döntéseket. Ehhez persze – mivel a Biblia a hanyatló korban íródott – olyan jelképeket kellett használni, amelyek az Istentől elidegenedett ember számára is érthetők. Csupán az igazán nagy lelkek azok, akik már eldöntötték, hogy visszatérjen Isten szolgálatába, láthatják meg a leírtak mögött meghúzódó igazságot. Az Írás csupán tökéletlen árnyék, akár a cselekedet vagy az anyagba zárt állapot. Viszont az igazán helyes irányban gondolkodó embert hozzásegíti ahhoz, hogy visszataláljon Istenhez.

Amikor azt olvassuk, hogy az Isten Kaint elűzte otthonról, és Káin attól fél, hogy amerre bujdosik, bárki megölheti, tudnunk kell, hogy nem csak ez a három ember élt a földön (Ádám, Éva és Káin). Sokan vannak mindenfelé. Ádámék viszont a helyes imádati formát viszik el közéjük – még ha némiképp módosítva is. Hiába az igaz imádatot képviselik, mégis hibát hibára halmoznak. Sőt sok esetben hátat is fordítanak az imádat e formájának, és démonokká válnak; gonosszá lett emberekből lett hatalmas lelkek különböző burkokban: víz, levegő, éter. Ezeknek a vezetője Sátán. Neki szellemteste van; vagyis hamis öntudata, tudata és óriási intelligenciája. A továbbiakban azt is látjuk, hogy egy népvándorlás veszi kezdetét az előbbi eseményből kifolyólag Mezopotámia térségtől kelet felé (de a Világegyetem más területei, élőhelyei felé is a fejlettebb technikával rendelkezők részéről). Így juttatják el az igaz imádatnak valamilyen formáját Perzsia, India és Kína felé is. Természetesen e területe-

ket akkor még nem így hívták. Káin először Nód földén telepszik le. Ez India és Mezopotámia között van. (De a Nibiru bolygónak is ez az ősi neve!)

Később bővebb beszámolót is találunk ezekről a népekről, akik az igaz imádat ezen ágán indultak el. Édenből négy fő ágra szakadt a kiömlő folyó, ami az igaz vallást és annak hömpölygő szavait szemlélteti. (Ebből kettő – az Eufrátesz és a Tigris ma is itt folyik, a másik kettőt azonban elpusztította egy több ezer évvel ezelőtti atomrobbantás, mely a területet elsivatagosította. Az eltűnt folyók vonala most is látszik a térség műhold-felvételein.)

Káin nemzetsége

„És ismeré Káin az ő feleségét, az, pedig fogada méhében, és szülé Hánókfíot. És építe várost, és nevezé azt az ő fiának nevével Hánókfíinak.”

(1Móz 4: 17)

Ebben az Ezüst-korban épültek tehát az első városok a Tigris keleti partján, Kelet-Mezopotámiában.

„És lett Hánókfíinak fia, Irád: És Irád nemzé Mekhujáélt: Mekhujáélt pedig nemzé Methusáélt, és Methusáélt nemzé Lámekhíet. Lámekhí pedig vett magának két feleséget: az egyiknek neve Háda, a másiknak neve Czilla. És szülé Háda Jábált. Ez volt atyjok a sátorban-lakókának, és a barompásztoroknak. Az ő atyjafiának, pedig Jubál vala neve: ez volt atyja minden lantosnak és síposnak.”

(1Móz 4: 18-21)

Itt a Biblia pontosan megmutatja, hogyan terjed szét a térségben ez a nép, amely képes a többi népet civilizált tevékenységre és gondolkodásmódra tanítani. Ezért van az, hogy nagyon sok nép eredetmondáiban és meséiben gyakran istenek vagy félig materializálódott emberek szerepelnek, akik megmutattak, vagy megtanítottak nekik valamit, amely megkönnyítette az életüket, és elindította őket valamely irányú fejlődés útján. Ez a Káintól származó nép még akkor is képes volt erre, ha ősatyjuk egy gyilkosság miatt száműzetésbe kényszerült. Ők az Istentől akkor is sokkal többet tanultak, mint a helybéli primitív, állati sorban élt emberek, akiknek már jóformán alig volt valami kapcsolatuk a Teremtővel – legfeljebb egy csomó gonosz vagy kevésbé gonosz szellem útján. Ebből az irányból azonban vajmi kevés értékes dolgot tanulhattak. Legfeljebb kielégíthették e démonok kéjvágyát különböző formákban. Rabszolga-munka, ember-áldozat, szüzek orgia-áldozata és egyéb brutális szokások, gyakorlások formájában.

Káin leszármazottai, ha nem is tökéletes módon, de gyökeres változtatásokat hoztak e népek között. Például az állattenyésztést, a zenét vagy egyéb szaktevékenységeket magas színvonalon lehetett tőlük elsajátítani. Ebben a körben a Teremtővel való kapcsolattartás még az áldozatokon túl a szülői felmenő ágon keresztül és meditatív módon viszonylag spekulációtól mentesen lehetséges volt. Illetve kapcsolatba kerülve ilyen emberekkel, mások is hozzájuthattak az 'isteni nedűhöz', az igaz Isten imádatának helyes módját tanító szavakhoz. Bizonyos szinten ezt Káin leszármazottai még terjeszteni tudták, de később látni fogjuk, hogy lesz ezeknél hatékonyabb erő, tisztább szív is e tanok terjesztésében.

„Czilla pedig szülé Tubálkaint, mindenféle réz- és vasszerszámok kovácso-lóját: és Tubálkain húgát, Nahamát. Akkor monda Lámekhí az ő feleségeinek: Oh Háda és Czilla, hallgassatok szómra, Lámekhí feleségei, halljátok beszédem: embert öltem, mert megsebzett; ifjat öltem, mert megütött. Ha hietszeres a bosszú Káinért, hetvenhietszeres az Lámekhíért.”

(1Móz 4: 22-24)

Íme, egy újabb gyilkosság olyan valaki részéről, aki már elindult az Istenhez visszavezető úton. Ő viszont nem irigységből ölt, mint a szépapja, Káin. Őt megtámadta egy fiatalember, így ő önvédelemből ölt. Tudta, hogy ez helytelen, mégis felmentést kért a maga számára az Istentől. Ha Káint nem ölte meg, sőt azt, aki megöli, hétszerte megbünteti; akkor neki, Lámekhnak valódi oka volt e gyilkosságra, tehát senki nem formálhat igényt arra, hogy őt ezért halálra ítélje. Ha Káin esetében a hetedik generációig sújtja az Isten átka (tette nyilvánvaló visszahatásaként), akkor Lámekh megölése esetén az a gyilkos a hetvenhetedik generációig átkozott legyen.

Másfelől a Bibliában a hetes szám vagy annak az isteni, angyali matematikában elfoglalt helye a szellemi teljességre, tökéletességre utal. Tehát egy szellemi átok nyilvánvalóan érvényesül az anyagi világban is, hisz felsőbb régiókban kapott létjogosultságot.

Szellemnek nevezzük a gondolat-halmazokat; úgy, mint tudatot, intelligenciát. Ezekből nyilvánul meg az éter, ebből a logika, majd az energia, a levegő, folyadék és szilárd anyag. Ezek az Isten különféle energiáinak a szintjei. Ő ezeket egymással kombinálhatja. Így jön létre, például a földi biotikai rendszer, vagy az ember 400 ezer féle megnyilvánulása.

„Ádám, pedig ismét ismeré az ő feleségét, és az szűle néki fiat, és nevezé annak nevét Sétínek; mert adott úgymond, énnékem az Isten más magot Ábel helyett, kít megöle Káin.”

(1Móz 4: 25)

A Teremtő szándéka – mint korábban tapasztalhattuk – az volt, hogy az asszonyban egy magot támasszon. Ezt a magot láthatóan Ábel vérvonalán kívánta elhozni. Őt viszont megölte Káin. Tehát a földi életétől megfosztott lelket vissza kellett juttatni. A gyilkos vérvonalán ezt már nem tehette meg. Mivel Ádám Ábelt már helyesen nevelte, elvárható, hogy általa nemzi újra őket. Nem volt irigye, így felnevekedvén utódot is létrehozhatott – biztosítva tovább azt a vérvonalat, vagyis tiszta imádati csatormát, amelyen elhozhatja a Magot, amely által visszavezetheti az ember Hozzá.

„Sétínek is született fia, és nevezé annak nevét Énósna. Akkor kezdték segítségül hívni az Úrna nevét.”

(1Móz 4: 26)

Énós a maga korában igen kimagasló egyéniség volt. Valódi személyes kapcsolatba került a Teremtővel. A Teremtő neki nyilvánította ki először a nevét. A mai fordításban ezt a nevet már nem találjuk meg, csupán az 'Úr' szóval adják vissza. Később azonban néhány helyen még e mai fordítások is felfedik ezt a nevet: *Jehova*. Más fenséges neveken is nevezik, amelyek szintén egyedülállóan csak Rá vonatkozhatnak. Ilyenek a *Krisna*, *Allah*, *Eru* (Egyetlen), *Illúvatar* és ezek egyéb formái. Jehova azt jelenti: *Léteztető; Éltető; Aki engedi, hogy létezzen*. Az Allah név a Jehova más (arab) nyelven átírt változata: *Él-Jah* – vagyis Jehova Isten. Krisna azt jelenti: *Mindenkit Vonzó*. Nyilvánvaló, hogy mindhárom és még más nevek is (mint *Teremtő, Felsőlélek, Legfőbb Igazság, Nagy Szellem, Manitu, Éltető- Építő- Pusztító, Atya, Atya- fiú- szent Lélek...* stb.) egyértelműen csak Rá, a Világegyetem Teremtőjére és Éltetőjére, a *Nagy Oktatóra*, a *Szerető Atyára*, Istenre vonatkoznak; függetlenül attól, hogy milyen nyelven, milyen vallásközösségben is használják. Őt szólítjuk meg, ha helyesen kívánunk közeledni Felé.

Ötödik fejezet

Ádám nemzetsége a Séth ágán; a Noéig való pátriárkák

„Ez az Ádám nemzetségének könyve. A mely napon teremté Isten az embert, Isten hasonlatosságára teremté azt. Férfiúvá és asszonnyá teremté őket, és megáldá őket és nevezé az ő nevöket Ádámnak, a mely napon teremtetének.”

(1Móz 5: 1, 2)

Ismét visszautal az Írás az ember teremtetésére. Láthatjuk, hogy Istenhez hasonló embert alkotott. Nem volt benne semmi hamisság. Bár szabad akarata folytán meg volt az esélye arra, hogy válasszon; vagy jót, vagy rosszat cselekszik-e. Ez a teremtés tehát már az égben megkezdődött. Majd vágyai alapján egyre sűrűbb és sűrűbb megnyilvánulás vette kezdetét – mindaddig, míg annak sűrűsége megvakította őt. Már csak hit-szemeivel láthatta a valót, azt viszont megcsalta egy lázadó angyal. Előbb tehát ember volt. S azután a materializált föld. Ez utóbbit azért alkotta az Isten, hogy a materializált embert a neki megfelelő környezetbe helyezhesse. Először nem is emberi formája volt. Minden egyes korszak alkalmával a földön akkor élő leginkább uralkodó biotikai faj testét öltötte magára, s szaporodott el a földön. Hisz az isteni parancs szerint neki kellett uralkodnia az összes többi faj fölött.

Így fokozatosan testet öltött mind a 400 000 féle emberi testforma, amely ma létezik. Az állatvilágban ma is megtaláljuk ennek nyomait egyes rovarfajok, delfinek és egyéb szervezett társadalomban élő állatok között. De ilyenek voltak még korábban az egysejtűek is, amelyek továbbszerveződve, együttműködve létrehozták a ma élő állati, növényi és emberi testek szerkezetét. Még korábban, pedig az égitestek szervezettségében, az energia-lényekben és szellemtestekben találjuk meg az emberi lélekszíkrákat. Az ezeréves Bhráman-életből hat napra volt szükség ahhoz, hogy ezek a formák elérjék a mai megnyilvánulási szintet. A hetedik Bhráman-napon, pedig a jelenlegi csillag-kor 27-ik emberi korát éljük. Ezt az időt a Biblia úgy írja le, hogy a vas már elegyedik az agyaggal. Láthatjuk is, hogy vasszerkezeteket már műanyagok számtalan fajtájával keverik, vagy helyettesítik. Ez az a kor, amely romba döntetik, s követi a 28-ik Manu Arany-kora. Ezt kell ezzel a tanulmánnyal is megalapozni. A 27-ik Manu-nap Arany-kora viszont nem Ádámmal kezdődött. Vele az emberi teremtés kezdődik. A 26-ik Mnu-nappnak a világméretű Vízözön vetett véget. Így a 27-ik Manu nem más, mint Noé. A jelenlegi világ emberi ősatyja Noé, szanszkritül Aráddharéra; akkádul Up-Napisti, és sorolhatnám még más ősi nyelveken a nevét. Mind azt jelenti, hogy Hittel ragyogó, vagy Ragyogó Hitű.

„Élt vala pedig Ádám száz harmincz esztendő, és nemze fiat az ő képére és hasonlatosságára és nevezé annak nevét Séthnek.”

(1Móz 5: 3)

Érdekes, hogy itt Ádám esetében is azt a kifejezést használja az Írás, mint a Teremtőnél. 'Saját képére és hasonlatosságára'. Ádám eredetileg tökéletes volt, most viszont bűnös, tökéletlen. Azon túl van már egy bizonyos formájú megnyilvánulása. Így ezután utódja, Séth is ezt a formát öröklí, és eredetileg tiszta szívet, ami viszont nyilván hajlamos a rosszra is. Így részben neveltetésén, részben Séth egyéni döntésein múlik, hogy ki is lesz belőle. Ez esetben persze az isteni kegy is közrejátszik, hisz a Teremtő egy új *vérvonalat* kíván előkészíteni a leendő 'Maghoz'.

A továbbiakban a 'Mag'-hoz vezető vérvonal egyedi tagjait, fogjuk megvizsgálni Noéig. Ha Noé a 27-ik Manu (vagyis világkorszakának emberi ősatya), akkor Séth nyilván a 19-ik. Az itt leírt évszámok nem a mai földi esztendő. A Biblia értelmezése szerint egy nap annyi, mint ezer esztendő. Ádámnak viszont a bűnbeesése napján, vagyis ezer éven belül meg kell halnia. Ugyanez vonatkozik természetesen a tökéletlen utódaikra is. Ők születésüktől fogva bűnösök, tehát ezer éven belül meg kell halniuk. Ez az időszak persze a teljes és hatalmas világegyetem évezredére vonatkozik.

„És telének Ádám napjai, minekutánna Séthet nemzette, nyolczszáz esztendőre, és nemze fiaikat és leányokat.”

(1Móz 5: 4)

Minden Manu addig kormányozza a földet, míg valamely gyermeke alkalmassá nem válik erre a feladatra, vagy az ő világa a gonoszság eláradásával, a Káli-yugával (hanyatló korr) véget nem ér. Ekkor a Teremtő a kiválasztott által menti át a föld emberiségét, és ennek már felépített pozitívumait a következő korszakra, s őt nevezi ki új Manunak, vagyis az illető kor új ősatyjának. Minden egyes Manu-kor végén (vagy ha kell, a korszakok végén is) ő maga vagy képviselője száll le a földre valamely reinkarnáció formájában, hogy megvédje szolgálait, és elpusztítsa ellenségeit. Így ezek az egyének és korok egymástól jól elkülönülnek, s nem gátolják a vérvonal továbbfejlődését, és a Mennyei Királyság felállítását. (Megjegyzendő, hogy akik materializálásunkban tevőlegesen részt vettek, a Nibirun élnek. Ennek a bolygónak egy esztendeje megfelel kb. 3600 földi évnek.)

„És lőn Ádám egész életének ideje kilencszáz harmincz esztendő; és meghala.”

(1Móz 5: 5)

Egy-egy Manu-nap több millió évig tart, így egy-egy ősatya (mivel a teste is véges) testi halála után felsőbb bolygókra (régióba, helyzetbe, létsíkra, dimenzióba) kerülve fejt ki hatását, munkásságát fia és további leszármazottai hasznára. Majd félisteni vagy szellemi életük egy Bráhma-életen, vagyis 1000 Bráhma-éven belül véget ér. Jelenleg a 7-ik ilyen Brahman-évezredben élünk. Ezeket az időket próbálja itt láttatni a földi árnyékvilág. Ezért ilyen nehéz megérteni.

„Éle, pedig Séth százöt esztendőt, és nemzé Énóst.”

(1Móz 5: 6)

Tudjuk, ez az az Énós, akinek napjaiban elkezdtek segítségül hívni a Jehova nevet. Ez a név, akárcsak Krisnaé vagy Allahé, megtisztítja a szívet a romlottságoktól. E jelen Káli-yugában, ennek a hirdetése, éneklése, dicsőítése az egyetlen lehetőség az isteni cél eléréséhez. Életünk rövidege és az óriási démoni befolyás miatt más módszerek, mint a *hosszú meditálás*, az *égőáldozatok* vagy a *templomi imádat* már nem vezetnek eredményre. Ezt a módszert tehát a Teremtő már Énósak megtanította sok-sok korral ezelőtt. Ő, pedig a tanítványi láncolaton keresztül továbbítja hozzánk, vagyis a megmentői vérvonalon keresztül. Figyeljük őket tovább!

„És éle Séth, minekutánna Énóst nemzette, nyolczszáz hét esztendeig; és nemze fiaikat és leányokat. És lőn Séth egész életének ideje kilencszáz tizenkét esztendő; és meghala. Éle, pedig Énós kilenczven esztendőt, és nemzé Kénánt. És éle Énós, minekutánna Kénánt nemzette, nyolczszáz tizenöt esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. És lőn Énós egész életének ideje kilencszáz öt esztendő; és meghala. Éle, pedig Kénán hetven esztendőt, és nemzé Mahalálélt. És éle Kénán, minekutánna Mahalálélt nemzette, nyolczszáz negyven esztendeig; és nemze fiaikat és leányokat. És lőn Kénán egész életének ideje kilencszáz tíz esztendő; és meghala. Éle, pedig Mahalálél hatvanöt esztendőt, és nemzé Járedet. És éle

Mahalálél, minekutánna Járedet nemzette, nyolczszáz harmincz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. És lőn Mahalálél egész életének ideje nyolczszáz kilenczvenöt esztendő; és meghala. Éle, pedig Járed százhatvankét esztendőt, és nemzé Énókhót. És éle Járed, minekutánna Énókhót nemzette, nyolczszáz esztendőt; és nemze fiaikat és leányokat. És lőn Járed egész életének ideje kilenczszáz hatvankét esztendő; és meghala. Éle, pedig Énókh hatvanöt esztendőt, és nemzé Methuséláht. És járt Énókh az Istennel, minekutánna Methuséláht nemzette, háromszáz esztendeig; és nemze fiaikat és leányokat. És lőn Énókh egész életének ideje háromszáz hatvanöt esztendő. És mivel Énókh Istennel járt vala; eltűnék, mert Isten magához vevé.”

(1Móz 5: 7-24)

Itt álljunk meg egy percre. Láthattuk eddig, hogy minden Ádámtól származó tökéletlen ember egy Brahman-megnyilvánuláson belül meghal. Beleolvad Brahmanba, teljesen megszűnik egyéni önvalóját tekintve.

Énókh viszont más volt. Igaz ugyan, hogy ő is Ádám tökéletlen leszármazottja, mégis gyermekségétől fogva arra törekedett, hogy Annak akarátát cselekedje, Aki megalkotta őt. Istennel járt. Háromszázhatvanöt évnyi élet után olyan tökéletesen képes volt lemondani tettei gyümölcséről és tiszta szívből szolgálni Teremtőjét, hogy nem volt szüksége további inkarnációkra a fejlődéséhez. Már ilyen korán kilépett a vágyaiból épített testéből. S így Isten közvetlen szolgálatába léphetett egy örökké tartó élet reményében. Most is ott van. (Érdekességgként említem, hogy a Nibiru bolygó <a Nemere és a Nap közös bolygólya> teljes egy éve éppen annyi földi év <364,...> amennyi napból áll egy földi esztendő.)

„Éle, pedig Methusélah száz nyolczvanhét esztendőt és nemzé Lámekhet.”

(1Móz 5: 25)

Nem tévesztendő össze a Káin ágán született Lámekkel. Az Káin szépöccse volt, két felesége volt, és ifjat ölt. Ez a Lámekh viszont Séth ágán a nyolcadik generáció Manuja, vagyis a nyolcadik emberi világrend ősatya.

„És éle Methusélah, minekutánna Lámekhet nemzette, hétszáz nyolczvankét esztendőt; és nemze fiaikat és leányokat. És lőn Methusélah egész életének ideje kilenczszáz hatvankilenc esztendő; és meghala.”

(1Móz 5: 26, 27)

Őt nevezzük Matuzsálemnek. Ő a földön leghosszabb ideig élt ember.

„Éle, pedig Lámekhi száz nyolczvankét esztendőt, és nemze fiat. És nevezé azt Noénak, mondván: Ez vigasztal meg minket munkálkodásunkban s kezünk terhes fáradozásában e földön, melyet megátkozott az Úr. És éle Lámekhi, minekutánna Noét nemzette, ötszáz kilenczvenöt esztendőt; és nemze fiaikat és leányokat. És lőn Lámekhi egész életének ideje hétszázhetvenhét esztendő; és meghala.”

(1Móz 5: 28-31)

És elérkeztünk Noéhoz, aki a jelenlegi emberi világrend ősatya lesz. Lámekh volt ennek a világrendnek az előkészítője. Ezt jól mutatja életének ideje is, a 777 év. Mint korábban már említettük, a hetes szám a szellemi tökéletességet, teljességet szemlélteti. Hogy itt háromszor is ismétlődik, az viszont azt jelenti, hogy a Teremtőnél elvégzettetett a dolog. Biztosan bekövetkezik az, amihez a hármas egységet kapcsolja. Itt a heteshez köti. Lámekh által készítette elő azt a világrendet, amely a szellemi teljességet foglalja magába. A következő kor (a mostani) fogja megvalósítani ezt az elméletet. Vagyis ennek a kornak a végére meg fog nyilvánulni az a teremtmény, amely már nem fogja többé felborítani a szellemi világbirodalom rendjét. Ezt a tervrendszert Lámekh által dolgozta ki, és a Noétól folytatódó vérvonalban

fogja beteljesíteni napjainkban. Tudnunk kell, hogy már be is teljesítette. Felállította azt a tökéletes Mennyei Királyságot, amely végérvényesen tisztázza a felmerült vitakérdéseket; tökéletes védelemben részesíti az Isten szolgáit fönn az égben, és itt a földön. Végérvényesen eltörli a gonoszsgot (előbb a mennyben, majd a földön); illetve kiépíti a mennyben és a földön egyaránt azt a Paradicsomot, amely szeretett teremtményei javát és megelégedését szolgálja – ha már anyagi testet kívántak öltetni. Erről persze a későbbiekben még bővebben lesz szó. Mindenesetre Lámech élete ezt tökéletesen szimbolizálja.

„És mikor Noé ötszáz esztendő volt, nemzé Noé Sémét, Kámot és Jáfetet.”

(1Móz 5: 32)

Noé ötszáz éves korára nemzette a vérvonal következő elemét. Ők hárman is alkalmasak lehetnek a vérvonal továbbvitelére, így majd későbbi viselkedésük fogja meghatározni, hogy melyiküket választja Isten e nemes célra.

És most tekintsük meg a legutóbbi világrend végét. Igen izgalmas lesz!

Hatodik fejezet

Kain és Séth nemzetségének összeházasodása; a bűn eláradása

„Lőn pedig, hogy az emberek sokasodni kezdenék a föld színén, és leányaik születének. És láták az Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok, és vevének magoknak feleségeket mind azok közül, kiket megkedvelnek vala.”

(1Móz 6: 1. 2)

Miről is beszél ez a két vers? A rész címe az, hogy Kain és Séth utódai keverednek egymással. A cím valójában nem az eredeti leírásból fakad, nem rég bontották így szét a Szent Iratokat, és adtak címet az egyes fejezetek részeinek. Itt azonban látnivaló, hogy (noha a címben szereplő eseménysor ugyan létezett, lezajlott), itt elsősorban a bukott angyalok, és a materializált emberek leányainak a házasságáról van szó, illetve a hatalmas félistenek egyesülnek az emberi érzéki vágyak megtestesüléseivel. Nos, ez óriási teret ad a különféle félelmei formák létrehozására.

Másfelől azt látjuk, hogy a földön létezik egy alacsonyabb szellemiségű emberi faj. Ők Kain leszármazottai. A jóval később meghonosodó Séth-utódok viszont részben közülük vesznek maguknak feleséget. Természetesen ez a keresztezés is olyan változatosságot idézhet elő, amely a jó és a rossz két véglete felé hajlítja az emberiséget. Nézzük csak, mi is a következménye ennek?

„És monda az Úr: Ne maradjon az én lelkem örökké az emberben, mivelhogy ő test; legyen életének ideje százhusz esztendő.”

(1Móz 6: 3)

Látja a Teremtő a kialakuló elfajult emberiséget, s hogy megóvja a totális pusztulástól, úgy dönt, hogy lecsökkenti életkorát ezer esztendőről százhúszra. Így felgyorsítja a szaporodást, s eljuthat ahhoz az emberhez, akire rátestálhatja további akaratát. Ha olyan sokáig élnének a gonosz 'ráksasszák', elpusztítanák a földet, és minden raja lévőit anélkül, hogy Isten rábízhatná azt bárkire is.

„Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az Isten fiai bemenének az emberek leányaihoz, és azok gyermekeiket szülének nékik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak.”

(1Móz 6: 4)

Látjuk az eredményt. Elfajult, gnóm, óriás és igen gonosz nemzetség jön létre ebből a házasságból. Ekkor alakulnak ki azok a rémségek, amelyeknek a történetei máig fennmaradtak. (Básán, Góg, Polüfémosz, Mú-beliek, Filiszteusok ősei... stb.). persze nem csak termetre voltak ezek óriásiak és csúfak, gnómok, hanem gonoszságuk tekintetében is. Ott bántották az embereket, ahol csak tudták. Óriási varázshatalommal és mérhetetlen becsvággyal rendelkeztek. Mélységesen lenézték az embereket, és ennek megfelelően is bántak velük. Rabszolgákká tették, megalázták őket, sőt velük is táplálkoztak. Elsősorban az értelmes, intelligens embereket üldözték, féltek tőlük, hisz fenyegették a hatalmukat. Szinte minden nép őstörténetében találunk ilyen félig ember- félig állat, félig materializált- félig energiatestű, félig démon- félig állat teremtményekről szóló rémtörténeteket. A legtöbb esetben persze ezeket a szörnyeket legyőzi egy-egy bátor ember; de újabbak és újabbak lépnek fel helyettük.

Rémuralomban tartják az egész földet. Készek arra, hogy a szellembirodalmat is és az anyagi világot is rémisztő uralmuk alá hajtsák. Pedig valójában ők a pokol lakói.

Nem csoda, hogy terjeszkedésük mindenképpen egy világrend végét eredményezi – akár ők pusztítják el azt, akár az isteni törvény. Viszont az utóbbi meghagyja a lehetőségét annak, hogy Isten újrateremtse, illetve átmentse egy új kor hajnala számára.

„És látá az Úr, hogy megsofásult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz.”

(1Móz 6: 5)

Micsoda nagyszerűen fejezi ki az Írás, ami a földön tapasztalható. **A szív az érzelmek, érzések és érzelmek központja. Amit a szívünkben kigondolunk, arra vágyakozunk.** Amit e vágy alkalmával teszünk, azt előbb egyeztetjük a tudatunkkal, ha helyesen kívánunk cselekedni. Így tárjuk lelkiismeretünk elé a vágyunkat. Viszont ha a lelkiismeret nincs helyesen kimunkálva, akkor az elménk egyszerűen csak egyetért a szív döntésével, ami a vágyakból fakad. Nincs megszűrve a jó és gonoszság tudásának rostájával. Így az csak rossz lehet. Nem vezethet semmi jóra. Az egyik ember szíve eleve gonosz, s ennek megfelelően cselekszik; a másik, pedig olyan mélyen meg van alázva, félemlítve, terrorizálva, hogy eszébe sem jut ellenkezni a gonosszal. Így az egész emberiség csak kizárólag gonoszságot tud cselekedni.

Ez lenne a vége az ember megteremtésének?

„Megbáná azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bánkódék az ő szívében. És monda az Úr: Eltörölöm az embert, a kít teremtettem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem.”

(1Móz 6: 6, 7)

Látja Isten, hogy mi a következménye annak, hogy engedett az ember vágyainak. Nem is annyira a saját bánatával van elfoglalva, hisz Ő eddig is ismerte minden gondolat és tett visszahatásait, bármilyen időbeli távolságra; hanem az fáj Neki, hogy az Őt szolgáló teremtményeket látja lesújtva, és könnyező szemekkel szenvedni a következményektől, tapasztaltaktól.

E látvány arra készíti Őt, hogy cselekedjen. Úgy dönt, eltörli az embert a materializált világból, és mindazt, aminek fennmaradása, további sorsa tőle függ, illetve amely az ő korábbi vágyainak evolúciós megnyilvánulása.

Az okot itt a bánattal magyarázza, de tudnunk kell, hogy ez a bánat valójában nem más, mint az isteni törvény univerzális megjelenítésének a harmadik arca. A felépített világokat dolguk végeztével el kell pusztítani, hogy helyet adjon az új teremtésnek. Tapasztalhattuk, hogy az ember és a vele kapcsolatos teremtmény már korábban is hányszor és hányszor elpusztult, majd mind fejlettebb formában újra megnyilvánult.

Csakhogy ez már igen közel áll a mi életünkhöz, a mi felnyílt tudatunkhoz. Itt már az emberi lélek hasonló materializált testet vett magára, mint a miénk ma. Másfelől viszont ez a leírás igen fontos része azon tervének, hogy megszünteti egyszer s mindenkorra a fölösleges emberi szenvedést, ami a születéssel, az öregséggel, a betegséggel és a halállal újra és újra sújt minket.

Félreértés ne essék! Nem ezt a körforgást szünteti meg – hisz erre szükség van – hanem az emberi lélek transzcendentális szintre emelésével, a tőle való félelmet, s az ebből fakadó bizonytalan döntéshozó képességet, cselekvést.

„De Noé kegyelmét találá az Úr előtt.”

(1Móz 6: 8)

Megvan tehát a távlati terve végrehajtásához nélkülözhetetlen láncszem. Ezt nem pusztítja el földi teremtmisművével egyben. Figyeljük, mit tesz vele!

Noé

„Noénak, pedig ez a története: Noé igaz, tökéletes férfiú vala a vele egykorúak között. Istennel jár vala Noé. És nemze Noé három fiat: Sémét, Kámot és Jáfetet.”

(1Móz 6: 9, 10)

Látjuk, hogy Noé nem követte azokat a bűnös és hiábavaló cselekedeteket, amelyekre az akkor élt óriás varázslók, varázslókirályok és egyéb varázserővel bíró fél-anyagi jelenések rákényszerítették az emberiséget. Noé egyedül Teremtőjében bízott. Így ki tudta vonni magát amazok ostoba hatalma alól. Természetesen többen is voltak ilyen igaz hittel rendelkezők, de mind gyengébb akaratú volt, mint Noé. Így azok vagy elbuktak, vagy elpusztultak, behódoltak... stb. Ha az ember nem képes kitartóan egy célra vagy személyre koncentrálni, akkor kicsi az esélye arra, hogy elérje azt, Noé kitartóan Jehovára figyelt, magában is Őt kutatta, s így elérte Vele való személyes barátságát. Erre épp az óriások tanították meg. Csak ők gyűlölték Jehovát, mert törvénye ellenükre volt, így egy-egy alacsonyabb beosztású istenre, vagy egyéb személyes célra függesztették szemüket, s nyertek belőle áldást. Ezzel persze szembeszegültek a Teremtővel, minek következtében így eláradt a földön a bűn. **Noé viszont ugyanezt a tökéletes összpontosítást Teremtője felé irányozta.** Így az ő célja a Teremtő áldása lett egész életére, sőt későbbi leszármazottaira is. Ezt nevezzük ma igaz vallásnak, vagy igaz hitnek. **Aki a Teremtőtől nyer áldást, az összes többi istenségtől is automatikusan elnyeri azt – amennyiben eredendően a Teremtő akaratával összhangban lévő cselekedeteket vagy vágyakat tűzte ki célul. Ő már az összes többinek parancsol ezen áldás felől.**

Kisebbségi istenség imádása esetén csak az ő személyes áldása és az ő alá beosztottak áldása érvényesül. Ez függetleníti az áldást a Teremtő eredeti akaratától; így azzal szembe fordul. Ez a teremtés széjjelforgácsolódásához, az egységes akarat feldarabolódásához vezet. Ennek eredménye, pedig a lüktetés, pulzálás, a születés-pusztulás minden szinten. Hiszen a különböző vágyú és akaratú megnyilvánulások – jól lehet, bizonyos területeken talán segítik, de más területeken gyengítik egymást. Ez veszélyesen hasonlít a fizikában tanult interferencia és de-interferencia jelenségére a hullámtanban.

Biztosra vehetjük tehát, hogy Noé fiai is méltóvá váltak arra, hogy Noét apjuknak nevezzék, a Teremtőt, pedig Istenüknek... vagy mégsem? De ezt majd meglátjuk a Vízözön után.

„A föld, pedig romlott vala Isten előtt és megtelék a föld erőszakoskodással. Tekinte azért Isten a földre, és ímé meg vala romolva, mert minden test megromtotta vala az ő útát a földön.”

(1Móz 6: 11, 12)

A bűn azt jelenti, hogy céltévesztés. Ha olyan úton haladunk, amely nem a kijelölt célhoz vezet, akkor az az út romlott. Így láthatjuk, hogy Noé napjaiban minden lény letért arról az útról, amely a Világegyetem Teremtője által számukra a cél felé vezet. Itt újabb vitakérdés merül fel: **Van-e joga a Teremtőnek meghatározni a létünk célját, vagy mi magunk képesek vagyunk erre?**

Az Armageddont megelőző Mennyei Ülésszakon ennek a megvitatására is sor kerül.

„Monda azért Isten Noénak: Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általok; és imé elvesztem őket a földdel egybe. Csinálj magadnak bárkát gófer fából, rekesztékeket csinálj a bárkában, és szurkozd meg belől és kívül szurokkal. Elképezen csinálj, pedig azt: A bárka hossza háromszáz sing legyen, a szélessége ötven sing, és a magassága harmincz sing”.

(1Móz 6: 13-15)

Tehát Isten megjelenti Noénak a szándékát, ami egyébként tökéletesen összhangban van azzal az isteni törvényrendszerrel, amely a földi tettekből következetesen levezeti ezt a visszahatást. Közli szeretett szolgájával, Noéval, hogy oly mértékig romlott meg a föld a rajta élők gonoszsága miatt, hogy el kell pusztulnia. **A pusztulás elkerülhetetlen, hisz így lehet a teremtés egységét fenntartani, és átmenteni egy új teremtésbe. A szellemi értékeket természetesen át kell menteni.** Ezt hordozza magában Noé. Erre a tökéletes szellemi étékrendre tud újjá épülni a teremtett világ. A régit foltozni már nem lehet. Már nincs az isteni törvény-tárban olyan paragrafus, amely még fenntarthatna valamilyen rendet abban a világban.

Célszerű nagyon jól megfigyelni az Önvíz elérkeztének okát, célját, módját, lebonyolítását; mert ez előképül szolgál a mai világrend levezetéséhez és végéhez – de itt már végérvényes ítélettel koronázva meg. Egy ország törvényhozó testülete sem tud a végtelenségig szabályozni minden helytelenséget. Egy idő után kifogynak a lehetőségekből. A kormány elpusztul, s vele az ország is. Ha átmentettek ezen a pusztuláson valami értéket, arra újra lehet szervezni az államot; ha nem, akkor bekebelezik a környező országok. Vége!

Noé a körülötte tomboló szívfacsaró bűn ellenére is olyan magas színvonalú szellemi értékeket rejt a szívében és elméjében, ami alkalmas arra, hogy arra egy új földi világ épülhessen. Mindezt úgy, hogy a felmerült vitakérdések megvitathatóságához kétség nem fér, s a felépülő új világ magasabb szintre emelhető, ahol a felmerülő problémák egyszer s mindenkorra megoldhatók legyenek.

A jó és a rossz között van egy óriási különbség. A jó végtelen, s azt folyamatos szabályozásokkal nem kell zavarni. Csupán egyetlen törvénnyel útjára kell bocsátani. A rossz ellenben véges; és a benne lévő viszonylagos rendet állandóan igazgatni, szabályozgatni kell. De ezek a lehetőségek végtére is kimerülnek, s így a rossz végül is megsemmisül. Fenntartani is azért szükséges csupán, mert a benne rejlő lehetőségek felébreszthetik a benne cselekvő tévelygőket, és hátat fordíthatnak addigi önvalójuknak, s új egyéniséget öltve magukra, kimenekedhetnek szorult helyzetükből: átléphetnek a jó örökké tartó dimenziójába. Továbbá a rossz következményeit szembe lehet állítani azok okával és okozóival, s így a végső *Tárgyaláson* ítélő törvényként használható fel a gonoszság totális felszámolása érdekében, s azt folyamatos szabályozásokkal nem kell zavarni. Csupán egyetlen törvénnyel útjára kell bocsátani.

Most egy ilyen kimerült, agyonfoltozott, elfáradt világ veti le vágyai köntösét, s egy magasabb szellemiség parancsára (milyet Noé hordoz magában, Istentől kapva azt) ölt magára egy megújult testet.

Az idézet végén mértékegységeket találunk: sing. A sing könyököt jelent; egy sing kb. 0, 45 méter. Így a bárka méretei: 135 x 22, 5 x 13, 5 méter.

„Ablakot csinálj a bárkán, és egy singnyire hagyd azt felülről; a bárka ajtaját, pedig oldalt csinálj; alsó, közép, és harmad padlásúvá csinálj azt.”

(1Móz 6: 16)

Emberi szemmel egy ekkora építmény kicsinek tűnik ahhoz, hogy a föld értékeit át lehessen menteni az új világ számára. Csakhogy ezt Isten tervezte. Biztos, hogy elfér benne mindaz, ami az új világ megalapításához, sőt továbbfejlesztéséhez is bőven elegendő. A legna-

gyobb érték egyébként is Noé szívében rejlik. Ha a földről fölemelné őt, s az új világ számára leeresztené alapítóul, akkor is elegendő lenne. Szemléltetésül azonban a családját és sok egyebet is ‘fölemel’.

„Én, pedig imé özönvizet hozok a földre, hogy elveszessek minden testet, a melyben élő lélek van az ég alatt; valami a földön van, elvész. De te veled szövetséget kötök, és bemégy a bárkába, te és a te fiaid, feleséged és a te fiaidnak feleségei teveled. És minden élőből, s minden testből, mindenből kettőt-kettőt vigy be a bárkába, hogy veled együtt életben maradjanak; hímek és nőstények legyenek. A madarak közül az ő nemők szerint, a barmok közül az ő nemők szerint és a földnek minden csúszó-mászó állatai közül az ő nemők szerint; mindenből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben maradjanak. Te, pedig szerezz magadnak mindenféle eledelt, mely megehető, és takarítsd be magadhoz, hogy neked is, azoknak is legyen eledeliül. És úgy cselekedjék Noé; amint parancsolta vala néki Isten, mindent akképen cselekedjék.”

(1Móz 6: 17-22)

Látnivaló, hogy a Teremtő igen határozott és pontos tervet készített, és ezt részletesen közölte is Noéval. Számításba vette Noé vágyait is, amelyek magukban foglalták a családját, és az őt körülvevő állatvilágot.

Mivel özönvizet készül hozni a földre, így a vízi állatokat nem kell megmenteni, hisz őket nem fenyegeti veszély; sem a növényeket. Azok közül, ha el is pusztul valamennyi, a magja mindenképp megőrzi azt az új világ számára.

Ha Noé a maga esze után próbálna okoskodni, akkor az ő és környezete megmentésére tett isteni erőfeszítés hiábavaló lenne. Csak is úgy lehetséges, ha Noé tökéletesen együttműködik Teremtőjével, aki így megáldotta őt.

Hetedik fejezet

Noé bemegy a bárkába

„Monda az Úr Noénak: Menj be te, és egész házaadnépe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben. Minden tiszta baromból hetet-hetet vigy be, hímet és nőtényét; azokból a barmokból pedig, a melyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőtényét. Az égi madarakból is hetet-hetet, hímet és nőtényét, hogy magvok maradjon az egész föld színén. Mert hét nap múlva esőt bocsátok a földre negyven nap és negyven éjjel; és eltörölk a föld színéről minden állatot, melyet teremtettem.”

(1Móz 7: 1-4)

Itt egy látszólagos ellentmondással találkozunk. Az ellentmondás azonban sohasem az Írásokban van, hanem azok megértésében. Hogy is van ez?

Először két-két állat beterelését parancsolta meg az Isten, majd a beszállási parancs már hét-hét állatot említ – igaz, csak az úgynevezett ‘tisztá’ állatokból.

A kettes szám egy tény vagy utasítás megerősítését jelenti. Itt ráadásul a két ellenpólussal együtt szerepel: ‘hímet és nőtényét’. Ez így nyilván a további szaporodóképességüket, s így fennmaradásukat szabályozza; szellemi értelemben azonban azt, hogy egyelőre még maradjanak fenn azok a formák, ahová az eltévelygő élve visszatérhet az érzék-kielégítés céljából. Szükség lesz rá. Azonban azt mondja az Írás, hogy a tiszta állatokból és madarakból hetet-hetet vigyen be. Később a mózesi törvény pontosan fel fogja sorolni a tiszta állatokat, és azok kritériumait. Itt azonban elégedjünk meg azzal a ténnyel, hogy az eredeti isteni parancs értelmében az állatok eledele a ‘zöld fű’. Noé napjaiban és később is, nyilván a súlyosan gonosz emberi társadalom hatására, az állatok nagy része háttal fordított ennek az egyszerű szabálynak, és táplálék hiányában, vagy félelmében más állatokkal táplálkozott. Az óriások és más szörnyek még embert is ettek, tűzön szüzeket sütögettek, így ugyanez a veselkedés felüthette a fejét az állatvilágban. **Amit egy nagy vezető tesz, azt követik a tömegek** – tartja egy szanszkrét mondás. Márpedig az állatvilág számára az ember igencsak hatalmas vezető, főleg, hogy rá is voltak bízva. Így hát az elhanyagolt állatokat valójában az ember tanította meg, kényszerítette rá a húsevésre, sőt egyeseket még a kannibalizmusra is: vagyis saját fajtársaik felfalására.

Amely állatok nem követték ezeket a borzalmas szabályokat, vagyis növényevők maradtak, azok lettek a tiszta állatok. A madarak ekkor még tiszták voltak. Az új világban persze tovább fokozódott, tagolódott ez a helyzet. Ezekből a tiszta állatokból kellett hetet-hetet átkísérni az új világba. Az új világ állati élővilága természetesen nem a helytelen, hanem a helyes táplálkozású és életű állatokra kell, hogy épüljön. Egyelőre azonban még bizonyos mértékben a többire is szükség van.

Az asszonyok is bemehetnek a bárkába, pedig ennek elég érdekes következményei lesznek. Ők valójában az óriások leszármazottjának az ivadécai, szívük nem olyan tiszta, mint Noéé. Ennek ellenére ebben a helyzetben még szükség van rájuk. Ők biztosítják majd a magját Sátán terveinek is. Ő nélkülük nem lehetne szembesíteni a bűnös cselekedeteket azok negatív visszahatásaival, nem lehetne a világméretű vitakérdéseket hitelt érdemlő módon tisztázni, nem lehetne az emberiséget szembeállítani saját bűnének következményeivel, s így nem lehetne megnyugtató módon örökre elítélni a bűnt és azok elkövetőit. Nélkülük újra és újra felmerülne ugyanaz a kérdéssor, és soha nem lenne vége, csak egy totálisan megismétel-

hetetlen pusztulással. Márpedig a teremtmű azért van, hogy pompázzon, és virágozzon, s nem azért, hogy örökre elmúljon.

A hetes szám itt is a szellemi teljességet jelenti? Vagyis a tiszta állatok pontos szellemi kódrendszerét át kell menteni az új világba, hisz alapvetően ez lesz annak a biotikai alapja. Nem beszélve arról továbbá, hogy az új világban följánlandó égőáldozatokhoz is csak tiszta állatok használhatók. De erről majd később.

A bekövetkezés idejét is hét napban állapítja meg, ami azt jelzi, hogy a leendő tökéletesen megtervezett isteni tett időterve is pontosan kész. A Teremtő pontosan tudja, hogy ezt követően milyen események követik egymást, és mi lesz ennek az eredménye. **Mi az idő? Cselekedetek egymás utáni sorrendje. Ha egy-egy cselekvéssor egymás után szabályos rendben történik, akkor azokat megszámozzhatjuk. Ez az időszámítás alapja.**

Megtaláljuk itt még a negyvenes számot is. Ezzel a számmal is több esetben találkozni fogunk a Bibliában. Minden esetben a minden irányba megnyilvánuló tisztítást, tisztulást jelenti. A négyes szám a négy égtájat szemlélteti; a tízes viszont a földi, az anyagi teljességet vagy tisztaságot, a földi tökéletességet. Tehát igen jól szemlélteti, hogy az Özönvíz teljes pusztulást fog jelenteni a földi gonoszság megnyilvánulása és következményei számára. A földön semmilyen gonosz hatalom nem fog megmenekedni. A bárkában igen, de az ellenőrzött, szabályozott körülmények között van. Be van zárva! Ez egy újabb előképe lesz egy Armageddon-beli eseménynek. De erről majd akkor!

„Cselekedék azért Noé mind a szerint, amint az Úr néki megparancsolta vala. Noé, pedig hatszáz esztendőös vala, mikor az özönvíz volt a földön. Beméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és fiainak feleségei ő vele a bárkába, az özönvíz elől. A tiszta barmok közül, és a tisztátalan barmok közül, a madarak közül, és minden földön csúszó-mászó állat közül. Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába, hím és nőstény: amint Isten megparancsolta vala Noénak. Lőn pedig hetednapra, hogy megjöve az özönvíz a földre.”

(1Móz 7: 5-10)

Ez gyakorlatilag egy jelentés arról, hogy Noé hogyan hajtotta végre az isteni utasítást; hogyan értette ezt meg, s miként cselekedett. Látni belőle, hogy a szelleme a kortársaihoz képest jóval magasabb szinten volt. Igen, pontosan megértette, hogy Teremtőjének, akit ő úgy szeret, imád, mi a szándéka, és hogy miként kívánja az megvalósítani. Több szokatlan dolog is volt ebben, de Noé ezeket fennakadás nélkül végrehajtotta.

Először is? Más el nem képzelhette volna, hogy ez a világ el fog pusztulni, ha csak az emberek tudatosan el nem pusztítják. Soha nem láttak még ezelőtt esőt, hisz csupán a felszálló pára nedvesítette meg a föld színét. Soha nem láttak még akkora vízfelületet, amekkora veszélyt jelenthetne a szárazföldi életre, vagy az emberre. Soha nem építettek még ekkora bárkár, hisz nem volt rá szükség a folyókon vagy tavakon való közlekedéshez; soha ennyi állat nem gyűlt még össze egy szűk kis területen, és nem engedelmeskedett az embernek (hisz el lett vadítva); nem is beszélve arról a szellemi instrukcióról, kötődésről, amely Noé lelkében élt. Ahhoz, hogy mindezeket végrehajthassa a nélkül, hogy valaha is tapasztalatokat szerezhetett volna felőlük; óriási nagy hitre – *fénylő hitre* volt szüksége. Nem véletlenül nevezik éppen így: *Fénylő Hitű*. **A hit: a nem látott dolgok felől való meggyőződés, és a leendő dolgok biztos várása. A hit alapja a pontos ismeret.** Noé hatszáz éves korára és a Teremtővel való szoros kapcsolata révén valóban megkaphatta, és feldolgozhatta azt az ismeretanyagot, amely ennek a hatalmas munkának az elvégzéséhez szükséges. Azonban az Írások beszámolnak arról is, hogy **a hit cselekedetek nélkül halott**. Nos, Noénak hatalmas élő, cselekvő hite volt. Ettől ragyogott úgy az ő személyisége, és ettől lehetett oly bensőséges kapcsolata a Teremtőjével, a Világegyetem Urával.

A bárkába való beköltözés összecseng a világ megteremtésével. Itt egy kicsi világot kell hat időegység alatt felépíteni; de az egyúttal egy új világ hat nap alatt felépített alapja. Jól mutatja, hogy amikor a Teremtő az egyes napok tevékenységét megalkotta, akkor azt nem a jelen tapasztalható méreteiben hajtotta végre, hanem saját közelségében igen kicsinyben. Majd a hetedik napon tágította ki (vagy lépte meg – Védák). Az embert nem egy egész bolygó urává tett először, csupán egy kicsiny kertet biztosított a számára, hogy ezután majd ő tágítsa ki élőhelyét a szaporodásával, és az élővilág szorgalmas gondozásával; fiai-leányai célirányos és pontos oktatásával.

Nos, éppen ezt jelképezi Noé bárkája is. A mai világkép kicsiny magját, hogy a föld megtisztítása után ez a mag áradjon el határtalan távolságokra. Később találkozunk még ezzel a jelképpel a végleges nagy tisztogatás alkalmával – kétszer is! *Armageddonkor* és az *Utolsó Ítéletkor*.

Az Özönvíz

Megjegyzendő, hogy a víz az Írásokban általában a szavak halmazára vonatkozik. Tehát itt az Özönvíz egy általános szócsatát jelképez, jelenít meg, amely némelyeket megítél, egyeket viszont megment, felmagasztal. Ha az isteni ismeret a gonosz tudásával összecsap, azt hiszem, nem kétséges, hogy melyik kerül ki győztesen. Az Igazság! Tehát figyeljük meg, hogy ez a tökéletes tisztítást eredményező, a vágyak külső felszínén dülő szópárbaj hogyan is zajlik le. Ez szintén előképe az Armageddont megelőző nagy szellemi szétválogató és oktató programnak, s a szócsatát követő ítélet-végrehajtásnak.

„Noé életének hatszázadik esztendejében, a második hónapban, e hónap tizenhetedik napján, felfakadának ezen a napon a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornái megnyilatkoznak. És esék az eső a földre negyven nap és negyven éjjel.”

(1Móz 7: 11, 12)

Igen izgalmas esemény lehet; de még izgalmasabb az, amit jelképez. A mélység vizei jelképezik a bukott emberiség szavát, amely felbugyog a sűrű sötétség honából. Az égi csatornák pedig a szellemszemélyek tudását – végeredményben a Teremtő Szavát jelképezik, amely bőven öntözi ismerettel a földet. Itt azonban összekeveredik az alvilág romlott tudásával, s így együttes erővel elárasztják az egész emberi társadalmat, és ami körülveszi azt: a földet. Mindez negyven napig folyik, vagyis a teljes tisztulásig. Az égi szózat megsemmisíthetetlen és tökéletes. Így alkalmas arra, hogy megtisztítsa a teremtményt a beszennyezett szótól. A démoni szó, akárcsak bármely alkotása, véges és tökéletlen. Így a végtelen és tiszta isteni szó képes azt megsemmisíteni, vagy megtisztítani. Így a mélység tanai végérvényesen kitisztulnak a föld alól, és a felszínéről. Már csak ellenőrzött körülmények köré zárt magja maradt fenn a bárkában. De erről majd később. Az ellenőrizhetetlen rombolás tudományát kiirtotta Isten a földről.

„Ugyanezen a napon ment vala be Noé és Sém és Kám és Jáfet, Noénak fiai, és Noé felesége és az ő fiainak három felesége velők együtt a bárkába. Ők és minden vad az ő neme szerint és minden barom az ő neme szerint és minden csúszó-mászó állat, mely csúsz-mász a földön, az ő neme szerint és minden repdeső állat az ő neme szerint, minden madár, minden szárnyas állat. Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába minden testből, melyben élő lélek vala. A melyek, pedig bemenének, hím és nőstény méne be minden testből, amint parancsolta vala Isten őnéki; és az Úr bezára utána az ajtót.”

(1Móz 7: 13-16)

Íme, már harmadszor találkozunk ugyanazzal a leírással, persze harmadik aspektusból. Mintha egy harmadik személy szájából hallanánk ugyanaz a történetet. Ez ezért van, mert ezzel jelzi az Isten, hogy mindez biztosan, megerősítéssel megtörtént.

Ha valamit egyszer leírnak? Az egy esemény; ha akarod: hiszed, ha akarod: nem. Ha kétszer hallik ugyanaz, akkor, az bizonyosságot ad az esemény felől. Ha azonban három személy is ugyanarról számol be; akkor az igen fontos, megerősített bizonyosság, amely igen nagy horderejű jelentőséggel bír. Nos: az Özönvíz ilyen. Nagyon fontos volt utána is, ma is, és még sokáig az lesz. Biztos, hogy megtörtént. (Mellesleg gyakorlatilag minden nép legendáiban megtaláljuk a nyomát az egész föld színén.)

Megismerkedünk majd a Mózesi Törvénnyel, ez tartalmazza például azt a szabályt, hogy ha valakit terhelő tanúvallomás alapján kell elítélni, akkor az legalább – kisebb véteknél – két, - halálos bűn esetén – három tanú kell, hogy egybehangzóan bizonyítsa. Erről az eseményről és ennek szükségességéről három személy is beszámol, tehát ez már majdnem felhasználható lesz a Mennyei Bíróság ülésén, (ami jelenleg már zajlik).

„Mikor az özönvíz negyven napig volt a földön, annyira nevelkedének a vizek, hogy felvehették a bárkát, és az felemelkedék a földről.”

(1Móz 7: 17)

Noé és a vele valók tehát fölötté állnak ennek a világméretű eseménynek. Noét ez nem zavarhatja meg. Az ő feladata, hogy a rábízott átmenteni való kicsiny 'Éden' megfelelő gondozásban részesüljön. Ő tudja, miért kell ezt tenni. A 'Ragyogó Hitű'; jól látja a jövőt, hisz az Isten mutatta meg neki.

„A vizek, pedig áradának és egyre nevelkedének a földön, és a bárka jár vala a víz színén. Azután a vizek felette igen nagy erőt vevének a földön, és a legmagasabb hegyek is mind elborítottának, melyek az egész ég alatt valának. Tizenöt singgel nevelkedének a vizek, feljebb, minekutánna a hegyek elborítottak vala.”

(1Móz 7: 18-20)

A földrajz-tudósok gyötrelmes keresgélésbe kezdenének (vagy kezdtek is) ezen esemény materiális bizonyíthatósága érdekében. Azonban az idők megjelölése csak néhány ezer éve igazodik a Nap -Föld- Hold mozgásához. Ezek léte előtt is mérték az időt, ha találtak valamilyen periodikus törvényszerűséget az emberiséget megelőző értelmes lények. Korszakokkal korábban (lévén az emberiség nem földi, materiális, tridimenzionális eredetű), más, viszonylag pontosan ismétlődő égi és anyagi univerzum-béli jelenségeket is felhasználtak az idő mérésére. Ilyenek voltak a dél-Ázsiai eredetű népek szemében Brahman, Manu és egyéb magas tisztségeket betöltő emberek megnyilvánulásai és éjszakái által keltett periódusok. Például egy-egy ember életének hossza nem a Föld- Nap periódus, hanem saját reinkarnációs periódusa alapján határozódik meg. Egy-egy emberi nap: egy-egy reinkarnációs periódus a karmája szerint. Háromszázhatvan ilyen reinkarnációs megnyilvánulás egy év... stb. így számolva például az Özönvíz Noé 216 077-ik inkarnációja alatt következett be; az Írások alapján 370-ik inkarnációja alkalmával száradt meg a föld. Hogy eközben a Nap és a Föld milyen periodikus viszonyban álltak egymással, nem tudjuk; azt viszont igen, hogy az Indiai szubkontinens még nem záródott hozzá az Eurázsiai lemezhez. Ugyanis ekkor még olyan óriási hegyek, mint a Himalája, nem léteztek. A mai típusú időszámítás alapjait majd (mai időmérővel számolva) évezredekkel később tették le Bábelben, amit majd az azt követő első világhatalom, Egyiptom papjai tettek tökéletessé, vagyis ma is használhatóvá. (De a Föld és a Nibiru mozgásának összevetése is hasonló számtani eredményekhez vezet.)

Ha figyelembe vesszük, hogy egy-egy megnyilvánulása a kozmikus Világegyetemnek 4 milliárd 320 millió év (ezt már a tudósoknak is sikerült bebizonyítaniuk), és ez idő alatt egy-

egy emberi ősatya – Manu – 72-szer inkarnálódik, és semmisül meg; akkor a mi ősatyánk világrendje legutóbb mintegy 60 (millió?) éve keletkezett. Mivel ebből a világrendből már csak 427 000 év van hátra, így könnyen kiszámítható, hogy a Vízözön valamivel kevesebb, mint 60 (millió?) éve volt. Persze más gondolatmenet szerint 4,5 millió éve; megint más szerint viszont csupán 5375 éve volt! (tehát Noé egy-egy reinkarnációja 81 000 mai földi évig tartott, miközben a földön materializálódott élőformák folyamatosan születtek, és pusztultak.

De nem a számok a fontosak, hisz ezt mostani, szilárd kéregbe zárt agyunkkal úgysem tudnánk hitelt érdemlően felfogni, és tanítani. Ezek csupán tájékoztató adatok. A lényeg az esemény; az idejéről elég annyit tudni, hogy a körülötte zajló eseménysorban hol foglal helyet. Ezt a Biblia is ennek megfelelően tárgyalja; nem köti azokat a mai időszámítás áradatába, de mégis a körülötte élő emberekhez és az általuk megcselekedett történetekhez igen pontosan köti. Számunkra a tanulsága a fontos.

Az idézet beszámol arról, hogy az Özönvíz elborította a hegyeket, s a legmagasabb hegyek csúcsán is túlért. Ennek szintén van szellemi értékű mondanivalója. A hegyek a Bibliában a hamis istenimádat különféle formáit jelöli. A víz hatalmas tömege viszont a szót, a tanítást. A föld emberisége által felállított helytelen imádati formákat az összekeveredett vizek teljesen elárasztják, és használhatatlanná teszik. Az Özönvíz gyakorlatilag kiirtja a földről a hamis imádatnak minden lehetséges formáját; így biztosítva helyet az új világban létrehozandó tiszta istenimádati formának. Ebből fog kialakulni az igaz hitre épülő igaz vallás. Ennek kicsiny magja fog elterjedni az egész földön és az égben is. Ennek lesz majd a központja a 'Béke Városa', (Sálem, Jeruzsálem, Mennyei Jeruzsálem).

„És oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és minden ember. Mindaz, a minek orrában élő lélek lehellete vala, a szárazon valók közül mind meghála. És eltörle az Isten minden állatot, a mely a föld színén vala, az embertől a baromig, a csúszó-mászó állatig, és az égi madárig; mindenek eltöröltének a földről; és csak Noé marada meg, és azok a kik vele valának a bárkában. És erőt vevének a vizek a földön, százötven napig.”

(1Móz 7: 21-24)

Tehát ismét álomba borult az emberi világ a 27-ik Manu, Lámekh világa, amit Visnu (a Teremtő Isten arcának egyik neve) az alvilág mocsarából Vadkan alakjában további 30 millió évvel korábban kiemelt, 120 millió éve Matuzsálem elkorcsosult leszármazottai juttatták oda, megharagudván a helyes imádati formát gyakorló emberiségre. Vagyis ekkor sártenger borította a földet. A következő ilyen periódus – mint majd látnivaló lesz – az emberi tevékenység pusztító következménye lesz, és azt követően tűz.

A materializált lelkek elhagyva testüket, már nem reinkarnálódnak tovább, hanem beleolvadnak az Isten teremtő erejébe, s elvesztik emberi önvalójukat. Végleg meghalnak.

A különböző irányból származó 'szavak' százötven napig tartó csatát vívnak egymással és a földdel; míg végül az Igazság győz. Csak így nyilvánulhat meg az újabb emberi világrend. Ellenkező esetben ez lehetetlen lenne. Egy idő múlva a bárka megsemmisülne, s újra kellene kezdeni az egész teremtési munkát.

Az isteni ősatya, Manu ez alkalommal a Biblia beszámolója szerint tizedszer reinkarnálódott. Vagyis kb. 600 (millió?) évvel ezelőtt materializálódott az első előemberi faj. Ezt alá is támasztják a földtörténeti vizsgálódások eredményei is, hisz kb. ekkor jelent meg a földön a materializált értelemben vett élet. Ezek az első egysejtű-szerű élőlények elődje voltak. Majd minden újabb ősatya uralkodása újabb, bonyolultabb formákat eredményezett, míg Noé uralkodása idején kb. 8-10 millió éve jelentek meg az előemberek és fajtársaik (akiknek jóval

nagyobb agyuk volt, mint a mienk), s kb. 1.8-2 millió éve jelent meg a hozzánk hasonló formát öltött, úgy nevezett Homo Sapiens forma. Mindezen formák tökéletes szellemi-genetikai kódja természetesen már a jelen univerzum létrejötte hajnalán készen volt, de csak a 18-ik Manu reinkarnálódott emberként, egy geológiai őssejt formájában materializálódva.

Nyolcadik fejezet

Az özönvíz vége

„Megemlékezék pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának, És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és százötven nap múlva megfogyatkoznak a vizek.”

(1Móz 8: 1 -3)

Honnan jött ez a sok víz? És hová távozott? Olvashattuk korábban, hogy a teremtés második napján Isten szétválasztotta a kiterjesztéssel a vizeket a vizektől. Ez materiálisan a folyékony és gáznemű anyagok szétválasztását jelentette. A föld bolygót (és sok más égitest is) viszonylag vastag légkör borít, amelynek egy része víz, vagy bizonyos helyzetben vízzé alakítható gáz (gőz, metán, CO₂, H₂, O₂... stb.). Ezek az anyagok a mi bolygónk körül is megtalálhatók, és sokkal ritkábban a bolygóközi térben is. Másfelől viszont a föld belsejében lévő folyékony anyag nagy része jelenünk környezetében lávának, magmának nevezhető. E két féle természeti erő csapott össze. Ez a hatalmas égi-földi vihar több százezer, sőt egy-két millió évig is tartott. Ez idő alatt pusztult ki az a makroklima, amit ma a dinoszauruszok kihalásának nevezünk. Az addig szelíd földi környezet most pokoli helyé változott egy időre. Víz volt bőven (akár a szomszéd bolygóról is át lehetett vezényelni – mint a Mars-kutatások is mutatják; de a Napon is volt bőven hidrogén, ami oxigénnel egyesítve szintén vízzé ég el... stb.); a föld mélyén nyugvó magma, pedig újra és újra visszaolvadt, és felszínre tört, ahogyan a megvadult tektonikális mozgások szárazföldeket építettek, és kontinensnyi területeket nyeltek el. A lemezmozgások is felgyorsultak, mint amikor a hideg vízbe olajat csepegtetünk, és hevíteni kezdjük, majd felülről erőteljesen permetezzük. Nem nehéz elképzelni, hogy forrpont közelében mi történik az olajcseppel, és a körülötte lévő vízzel.

De Isten végre véget vetett ennek a rémálomnak, s lehetővé tette a további fejlemények kibontakozását.

„A bárka, pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. A vizek, pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszanak a hegyek csúcsai.”

(1Móz 8: 4, 5)

Itt az Írás megint számokkal halmoz el bennünket. Kiszámíthatjuk belőle, hogy mikor zajlottak le ezek az események, és beilleszthetjük azokat a földtörténeti korba, hogy tisztán lássuk a jelenségeket. A Vízözön kezdetétől százötven nap (öt hónap) telt el, majd hetven-négy nap múlva meglátszanak a hegyek csúcsai. Ez a mai időegységekkel mérve többszáz-ezer évet is jelent, hisz egészen más periodicitással mérték az akkor élő emberek ezt. Az égitestek is belerendültek ebbe a változásba, és azok mozgásának törvényei is módosultak tőle – főleg a mozgásuk jellegét tekintve. Sőt, ekkor pusztult el például a Naprendszer ötödik bolygója a Mars és a Jupiter között. A Föld is ez idő tájt kezd 'visszafelé' forogni. A Földön a Himalája is ekkor kezdett meglátszani, felemelkedni, miután a Hinduszáni lemez Eurázsia-nak ütközik. De lelassult mozgása miatt még alacsonyabb az Ararátnál (a mai Törökország egyik hegycsúcsa), az akkori világ legmagasabb pontjánál. Majd később gyűrődik föl egyre jobban, idestova nyolc kilométeres magasság fölé. Még ma is emelkedik! Többek között ez, és a hozzá hasonló, bár kisebb hegyek felgyűrődése, és az ellenpóluson lévő árkok létesülése

tette lehetővé, hogy az a rengeteg víz – amely gyakorlatilag beborította a földet, még a legmagasabb hegyet is majd hét méterrel meghaladta – lefolyhasson, és újra megmutatkozzon a szárazföld egy kis része. Természetesen lényegesen kisebb része, mint korábban. A világűrből és a föld mélyéből érkezett vizek itt maradtak a földön, és hatalmas óceánokat, és a légkör páratartalmát hozták létre.

A víz körforgásának egy addig nem ismert formája bontakozott ki. A felszín pedig olyan mértékben barázdált és megnövelt felületű lett, hogy talán még meg is haladja a felülete a korábbi szárazföldi felületet. Isten újra kiszélesítette. 'Meglépte' a föld felszínét jelentő életteret. Ez biológiai szempontból is lehetőséget biztosít ahhoz, hogy a korábbihoz képest más élőlények (főleg emlősök az őshüllők helyett) népesítsék be a földet. Míg korábban a föld nedvességtartama mintegy önmagát öntözte, áztatta; addig merőben új dolog: az eső kezdte átvenni ezt a feladatot. A víz körforgása ezzel lényegesen felgyorsult, amihez más módszerekkel kellett alkalmazkodnia az élővilágnak. Míg korábban a páfrányerdők ragyogóan ellátták ezt a feladatot addig most szintenként rétegeződő őserdőkre, monszunerdőkre, fenyvesekre és havasokra volt szükség. Ehhez az emlősök is szívesebben és hatékonyabban alkalmazkodtak. Természetesen a légkör összetétele is erősen megváltozott. Legszembetűnőbb változás a megnövekedett víztartalom túl az oxigén mennyiségének a rohamos emelkedése. Míg az Özönvíz előtt kb. 8%-a volt oxigén a légkörnek, addig mára ez az érték elérte a 21%-ot. Ez a hatalmas őserdők tevékenysége révén jöhetett létre (a talaj szilikátaiból és más oxidjaiból, sóiból kioldva), amely arra hivatott, hogy a fentről jövő csapadék eloszlásában kulcsfontosságú szerepet töltsön be a belőle élő állatvilág számára. Egyébként csak haszontalanul zúdulna le, mint ma az olyan területeken, ahonnan a bioszférát már kiirtották.

„És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-e a vizek a föld színéről. De a galamb nem találá lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő, pedig kezét kinyújtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába.”

(1Móz 8: 6- 9)

Miután százötven napig erőt vett a szárazföldön a víz, Noé negyven nap múlva nyitja ki az ablakot. Szintén megjelenik a misztikus szám. Jelzi, hogy Noé önmagával is kemény harcot vív. Tudjuk, hogy jóllehet, Noé Istennel jár, így szellemileg tiszta, mégiscsak egy tökéletlen ember, aki negatív gondolkodásra is hajlamos – főleg, ha még erre sarkalják is. **Az aggodalom a legbölcsebbet is kétségbe ejti.**

Igen, a családjában nyilván elkezdődött a követelőzés, vitatkozás, sajnálkozás, és egyéb szellemi atrocitások Noé felé. Ő természetesen helyesen kezeli ezeket. Mindazonáltal a lelki-világát teljesen meg kell tisztítania ahhoz, hogy a leendő új világgal felvegye a kapcsolatot. Nem lenne helyénvaló, ha ezirányú tevékenységébe befészkelné magát a kétségnek vagy a haragnak bármilyen formája. Teljesen megtisztítja vágyakozásokkal teli szívét e negyven nap alatt.

Ezután engedi ki a hollót. A holló nem éppen a béke és a szépség jelképe: sokkal inkább a bú és a halál jelképei között tartjuk nyilván. Ez tehát jól jelzi Noé lelki-világát. Szíve ugyan már tiszta, de fátylat borít rá a bánat, a halál gondolata az elmúlt emberiség és állatvilág miatt.

Nem, nem maga miatt bánkodik! Egyszerűen csak őszinte részvétet érez az elmúlt világ felett, annak minden hibája és gonoszsága ellenére. De később ez az érzés kitisztul, amikor előretekint a jövő teendői felé. Most már a béke hírnökét küldi el: eredj, nézd meg, elkezdhetjük-e már?

„És várakozóék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. És megjöve ő hozza a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről.”

(1Móz 8: 10, 11)

Jóllehet, Noé 'Ragyogó Hitű', mégsem mellőzheti leendő tevékenységének pontos megtervezését. Tudja, hogy most már egészen más feladat vár rá, mint az elmúlt esztendőben, vagy az azt megelőzőben. Ez más! A földön egy új élet csíráit kell elhelyezni, és kiterjeszteni. Nem mindennap kap az ember ilyen feladatot. A feladat világos előtte, de nagyon alaposan át kell gondolnia, hogyan lásson hozzá. Még nem tud semmit az új földről. Információt kell továbbra is gyűjtenie. Ez az első lépés. Itt a galamb, az majd segít. A nap alkonyára össze is gyűjt annyi információt, hogy annak figyelembevételével tovább tervezhet.

„És ismét várakozóék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozza vissza.”

(1Móz 8: 12)

Újabb hét nap telt el a következő határozott cselekedetig. Tehát szellemileg most már kielégítően felkészült a jövő teendőire. Hogy teljesen biztos legyen a dolgában: kiengedi a galambot. Igen: pontosan gondolta, a galamb talált nyughelyet magának. Tehát ő is kimehet, s hozzáláthat nagy tervének végrehajtásához az isteni instrukciók szerint.

„És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe. A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszáradá a föld.”

(1Móz 8: 13, 14)

Az előbb leírt idő-intervallumot mutatja be újra, távolabbról tekintve az időre, és újra megjelenteti a fenti eseményeket egy külső szemlélő szemével és számával (40+7 +7+ a három madárröptetéses nap = 57 nappal; a hatszázadik esztendő első hó első napjától a második hó huszonhetedik napjáig szintén ötvenhét nap telik el!). Ez a külső szemlélő a Szó.

Noé hálaáldozata

„És szóla az Isten Noénak, mondván: Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszómászó állatot vigy ki magaddal, hogy nyüzsgjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön. Kiméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és az ő fiainak feleségei ő vele. Minden állat, minden csúszómászó, minden madár, minden a mi mozog a földön, kijöve a bárkából az ő neme szerint.”

(1Móz 8: 15- 19)

Véget ért a rémálmom, elkészültek a pontos tervek a jövőt illetően, most már – mintegy isteni parancsra – kiléphet Noé mindazzal, ami vele van, a bárkából. Ezt szintén kétszer írja le az Írás: kétféle szemszögből. Így tehát biztosítva van annak a valóságossága és szükségessége. A bent lévők felsorolásában szerepelnek a következő kifejezések is: 'minden test', illetve 'minden, ami mozog a földön'. Ez határozatlanságnak tűnik, hisz felsorolta azokat az élőlényeket, élőlény-törzseket, amelyek bementek a bárkába, s így ki is jönnek. Ezek a 'testek' és egyéb 'földi mozgók' olyan élőlények, amelyek nem sorolhatók egyértelműen – legalább is az Írás idejének felfogása szerint. Régi félértelmes állatokkal, állatemberekkel, és egyéb transzmaterializált

lényekkel, amelyek valamely ideiglenes átok hatása alatt léteznek itt, de idővel visszatérnek ők is eredeti helyzetükbe. Ők is jogot kapnak a szaporodásra, de materializált állapotuk feltételekhez, korlátokhoz van kötve – jóllehet magukat nem egy esetben halhatatlanoknak hirdetik. Jóval a Vízözön után is igen sok leszármazottjukkal találkozhatunk. Mára az anyagi világból jórészt kipusztultak, kikerültek, dimenziót váltottak, vagy átalakultak olyan lényekké, amelyekről ma az átlagember azt monda, hogy nincsenek. Általában tehát nem ismerjük fel őket, mégis lépten-nyomon a tevékenységeik eredményeibe ütközünk. Annál inkább jelen vannak az éteri, mentális, a kauzális világokban, vagy a hozzánk olyan közel álló fél-anyagi létsíkokon. Hatalmas teret hódítottak meg a kauzális síkokon, ott is főleg a virtuális térben, ahol is igen változatos világokat építettek föl, ahonnan is romboló tevékenységüket kiterjesztik az anyagi birodalmakba, és erősen pusztítják azt. Itt már annyi világ létezik, ahány emberi – végtére is azok elkorcsosult leszármazottai.

„És oltárt építé Noé az Úrnak, és vőn minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és áldozék-égőáldozattal az oltáron.”

(1Móz 8: 20)

Említettük már, hogy **az Isten imádatának négy alapformája létezik: meditáció, égőáldozat, templomi imádat, és a nevének dicsőítése.** Egy-egy fokozat természetesen magával vonja az előtte lévőt is. Tehát az állatáldozatokhoz elengedhetetlen a Rajta való mély meditáció, elmélkedés, de nem vonja magával a templomi imádatot, és a név dicséretét, vagyis a Róla szóló szervezett tanítást. Hisz a templom ekkor még az ég; a nevet, pedig hirdeti a teremtés. Tudjuk, hogy a Vízözön után az emberek már kevesebb ideig éltek (az élet felgyorsult, felpörgött, vagy helyet változtatott), így a tartós meditáció már nem alapozhatta meg az imádatukat. Tettekkel kell kimutatniuk az Isten felé megnyilvánuló szívállapotukat. Ezek a különféle imádati formák természetesen a különféle korok miatt is elsőbbséget élveznek, de valójában e négy forma együtt tette alkalmassá az Isten és az ember közötti helyes kapcsolatot. Az Édenből kifolyó víz egyebek között ezt a négy imádati formát is jelzi, valamint ezek egyenkénti alkalmazásának pontos szabályait, okát, célját, módját és kapcsolatát más módszerekkel. Erre is bőven fogunk útmutatást kapni, találni a Bibliában. Mindenesetre Noé most az égőáldozatot alkalmazta, mellyel tettelegesen kifejezheti háláját a csodálatos dologért, amelyet az Isten számára, és a vele lévőkkel megcselekedett. A szanszkrit Írások úgy magyarázzák ezt, hogy az égőáldozatok füstje egyre finomabb lényegre bomlik, s így járul az áldozat Isten elé. Ez így természetesen helyes, de a Védákban és a Bibliában is láthatjuk, hogy ezzel az Isten az ember szívállapotára és az Ő rá való fogékony-ságra lát bizonyítékot, s ennek alapján tudja eldönteni, hogy milyen irányba szükséges továbbfejleszteni az ember ön- és istentudatát annak érdekében, hogy az illetőt visszanyerhesse, mint Fiát.

A Biblia alapján ezt a célt úgy lehetne megfogalmazni, hogy Isten a Mennyei Királyságba hívja az eltévelyedett embert, hogy részt vehessen a paradicsomi állapotok visszaállításában, és annak megőrzésében.

Az oltáron tehát a szívünk egy darabkáját adjuk az Istennek, hogy abból következtessen szeretetünk minőségére.

Az Úr ígérete

„És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem veszem el mind az élő állatot, mint cselekedtem.”

(1Móz 8: 21)

Korábban sok-sok jalkiáltás és kiontott vér szava hatott fel Hozzá, a mennyekbe. Most viszont Noé hálaáldozatának füstje terjeng fel a magasba. Mennyire más! Az a Noé micsoda ragyogó hittel rendelkezik, ha mindezt a hatalmas munkát véghez tudta vinni, és az általa gondozott jóságokból először is Nekem áldoz, méghozzá minden nekem kedves fajtából. Ez az ember nagyon szerethet Engem! – gondolhatta magában Jehova, a Létező. Annyira szeretete Istent és teremtményét, hogy erejét és övéit nem kímélve Neki szánta egész életét. Minden tetteiben az Ő mennyei parancsa tükröződik. Tehát van ilyen ember is, még ha mégoly mélyre képes is süllyedni egyébként az emberiség. Van remény. Íme, bizonyította Noé. Ezért hát úgy határoz a Teremtő, hogy még egyszer egy ilyen pusztulást nem hoz a földre. Korábban többször is megtette, de az Özönvíz volt az utolsó. Ezután szisztematikusan ki fogja válogatni a Hozzá hűeket. Őket világméretű oktatási rendbe szervezi, kiképzí őket, hogy az egész emberiség körében megvalósítsák oktatási programját, és csak azokat fogja a továbbiakban pusztulással sújtani, akik tudatosan választják a Vele való szembeszegülést. Többé nem enged elpusztulni egyetlen lelket sem, amíg az megfelelő oktatásban nem vett részt, s ez után nem bizonyította a tetteivel, hogy Mellette, vagy Ellene kíván-e állást foglalni. **Kitűnik, hogy lassan, lépésről lépésre állásfoglalás történik a világméreteken felmerülő vitakérdésekben.**

Sátán szerint ugyanis mindenki, kivétel nélkül elfordítható Istentől, ha valamilyen vágyánál, vagy félelménél megragadja őt. Eddig ez igaznak is tűnt. Most viszont Noé által bizonyítást nyert az ellenkezője. Korábban is voltak már bizonyítékok, de azokat még nem lehetett az egész emberiségre alkalmazni. Minden Sátán által felvetett vitakérdést egyértelmű módon fog tisztázni a Teremtő azok javára, akik egy új világ alapjait fogják képezni. Így a történelem felhalmozott bizonyítékai nyújtják számunkra a kézzel fogható reményt. Ha az összes kérdés tisztázhatóvá válik; akkor jön el Armageddon; ahol a fent említett bizonyítékok fogják szolgáltatni a jog-alapot az ítéletek végrehajtásához, s a vitakérdéseknek az új világból való örök száműzéséhez. Következésképpen ott azok már föl se merülhetnek.

„Ennekutánna míg a föld léssen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek.”

(1Móz 8: 22)

A fent említett vitakérdések biztonságos tisztázásához szükség van az emberi vágyak ilyen fajta anyagi megnyilvánulására, de csak úgy, ha az tényleg a felemelkedésben segíti őket (legalább némelyeket). Nyilvánvaló, hogy az anyagi teremtménybe zárt emberiségnek nem a teljes része téríthető vissza Istenhez, de ha valamennyivel is ez megtehető, akkor az csak úgy, ha folyamatosan szembeállítjuk őket a negatív helyzetekkel, és tetteik következményeivel, visszahatásaival. Ezért még az összes arra méltó ember vissza nem tér Istenhez, a fenti versben leírt kettősségek hatása alatt kell élnünk.

Vetés és aratás: – tetteik és azok következményei. Hideg és meleg: – az élet kellemes és kellemetlen oldalai. Nyár és tél: – jó karmák és rossz karmák (életszakaszok). Nap és éjszaka: – megnyilvánulás és megnyilvánulatlan állapot; élet és halál.

Valójában, ha az összes arra érdemes embert szembeállította Isten a tetteik következményeivel, akkor ezzel az egész emberiséget megmentette. Hisz akinél teljesen nyilvánvalóvá vált a totális rossz, a teljes gonosz állapot; azok valójában nem az Isten teremtményének a részei, az Ő szemében eleve nem is léteznek – mint emberek. Csupán a teremtménye számára bizonyítja amazok elítélésének jogosságát, és szükségszerűségét.

Kilencedik fejezet

Törvények a megújult világ számára

„Azután megáldá Isten Noét és az ő fiait, és azt mondá nekik: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet.”

(1Móz 9: 1)

Hasonló áldással találkozunk itt, mint amit Ádám kapott az Édenben. Ott volt számára egy hatalmas birodalom, amelyet be kellett töltenie igazságos, istenfélő emberekkel. Így áldotta meg Noét is. Noénak most ki kellett terjesztenie élővilágának határait. Meg kellett lépnie, vagy jogarral és korbáccsal ki kellett terjesztenie az élő birodalmat a kitakarított pokol rovására. Visnu ezen inkarnációja hármat léphetett (ó-iráni mondavilág): az eget, a földet és a poklot. Tehát alkothatott, fenntarthatott, és felvigyázhatta a teremtmény periodikus megújulását és elmúlását. A Teremtőnek ez a három arca segíti őt ebben a munkában: a Teremtő, a Fenntartó, és a Pusztító; vagy a Bibliában az Atya, a Fiú és a Szent Lélek.

E három jellegzetesség tartja mozgásban az egész multidimenzionális Univerzumot:

1. A Teremtő, Alkotó gondolata, akarata (pl. Brahma, vagy a Szó, a Főangyal);
2. Fenntartó (pl. Léteztető, Jehova, Allah, a Főkéru, Lucifer – vagyis a teremtés vágya és annak megnyilvánulásai, Visnu);
3. Pusztító (vagyis az egységes rendet fenntartó, ellenőrző és ítélő erő, pl. Mihály, a Főszéráf, Siva, a Szent Szellem, működtető erő, vagy törvényrendszer, a Törvény).

A különféle népek szent irataiban vagy mondáiban, legendáiban más-más nevekkal találkozunk, de a jelentésük mindig a fent említetteket hordozzák magukban.

Itt megjegyzendő, hogy az Indiában honos kaszt-rendszer is erre épül fel, de itt már teokratikus sorrendbe állítva azokat. Legmagasabb szinten állnak a papok és tanítók; utánuk a társadalom irányítói és fenntartói; majd követi őket a vágyak hordozói és megtestesítői – a kereskedők és kézművesek rendje. Legalul van még egy kaszt, amely mindezt elszenvedi. Ez társadalmi szinten a dolgozók és parasztok, egyetemes szinten, pedig a vágyak földi megnyilvánulásai, vagyis a materializálódott teremtés elemei.

A fenti címszóban tehát azokról a törvényekről lesz szó, amelyek biztosan mozgásban tartják az újonnan keletkezett helyzetet, világot.

„És féljen és rettegjen tőletek a földnek minden állatja az égnek minden madara: minden a mi nyüzsgő a földön, és a tengernek minden hala kezeteikbe adatott; Minden mozgó állat, a mely él legyen nektek eledelül; amint a zöld fűvet, nektek adtam mindazokat.”

(1Móz 9: 2, 3)

Korábban, mikor még csak növényzetet volt szabad fogyasztani; egy idő után a gonosz erők rászoktak a húsevésre. Az egymással való versengés hozta magával ezt a szokást. Ellenben az állatok alapvetően nem félték az emberektől – sőt szoros kapcsolatban álltak velük, és értelmes kommunikációt folytattak egymással, természetesen ki-ki a saját szellemi színvonala szerint.

Csakhogy ezek a gonosz démonok tevékenységük folytán félelmet ébresztettek bennük, így nyílt harcokat vívtak ők egymással is, és az emberrel is. A korábbi kapcsolatuk alaposan átértékelődött: annyira, hogy ezen Noé esetleges kedvessége már vajmi keveset segíthetett. Így az ember és az állatvilág között kialakult viszonyt a Törvény állandósította. Noé szellemisége már kevés volt ahhoz, hogy a régi jó viszonyt visszaállíthassa. Ellenben az új viszonyt szabályozni kellett. Hogyan?

„Csak a húst az őt elevenítő vérrel meg ne egyétek.”

(1Móz 9: 4)

Korábban már tapasztalhattuk, hogy mi jelent a Teremtő számára a vér. Képes panaszosan felkiáltani Ő hozzá. A szív az emberi (és állati) élet központja. Annak energiáját vagy élet-erejét a vér áramoltatja szét a testben, s átjárva azt, visszatér oda – mintegy megjelentve útját, s az azon tapasztaltakat. Ez egy olyan periodikus mozgás, ami látszólag önbeálló, önszabályzó. Ez a vér nem csak a karokba, lábakra, de az agyba is eljut, sőt a szívet is körüljárja a koszorú-érrendszerben. Így gyakorlatilag kulcsfontosságú szerepe van az értelem és az érzelmek-világ között. Az agy egy antenna a szellem felé, és irányítója a testnek; a szív, pedig az érzések, érzelmek, indulatok tárháza, és közvetlen kapcsolatban áll a lélekszikkra útján a Felsőlélekkel. Mindezek között a vér tartja fenn a kapcsolatot, az egyensúlyt. A véren keresztül kapcsolódnak össze azok az erők, amelyek képesek a bezárt lélek testi megnyilvánulásainak a működését biztosítani. **A vér az élet hordozója.** Ha ez a testből kifolyik, lehetlenné válik a test fenntartása, a szellem, a lélek és a Felsőlélek kapcsolata. Persze azt is tudni kell, hogy a vér hordozza a lélegzetet is a testben. A tüdő útján felvett levegő a vérben oldódik fel, s válik felhasználhatóvá. S ha ez a körforgás megszűnik, a test nem működhet tovább. Karmája megszakad; inkarnálnia kell, hogy folytathassa útját. Ha ez törvényes úton történik, ugyanez a törvény gondoskodik az új formáról, amelyben az előbbi három erő új egyensúlyra talál. Ha viszont ezt a folyamatot erőszakosan szakítják meg; a vér az, amely a törvény számára biztos támpontot nyújthat a benne lévő életerő egyensúlyának visszaállításához egy új testben. Persze a karmáját (a törvény által megszabott életútját) ezzel is megzavarják, de ennek megújítását biztonságosabban lehet szabályozni, mint vér nélkül. A vér mindazokat az anyagokat tartalmazza, amelyekből pontos képet lehet nyerni az élőlény halála alkalmával esedékes lelkiállapotáról. Nem is beszélve még arról az egyéb értékről, amit a vér, vagy annak kiontása jelképez. Ilyen például az áldozat, melyet az ember is leró, de maga az Isten is végre fogja hajtani.

Ezért azt parancsolja Noénak és leszármazottainak, hogy ha már húst esznek, legalább véreztessék ki, így kerülhetik el a bosszú haragját.

„De a ti véreteket, a melyben van a ti éltetek, számon kérem; számon kérem minden állattól, azonképen az embertől, kinek-kinek atyjafiától számon kérem az ember életét. A ki ember-vért ont, annak vére ember által ontassék ki; mert Isten a maga képére teremté az embert.”

(1Móz 9: 5, 6)

Az állatokkal – épp úgy, mint az emberekkel – komoly szándéka van az Istennek. Hisz azok az ember korábbi megnyilvánulásainak testei. Sőt a továbbiakban is: aki emberi cselekedeteiben túl mélyre süllyed, az a Karma Törvénye értelmében állattestbe szorul, s onnan evolúciós úton juthat el újra az intelligencia és az öntudat emberi szintjére. Ennek ellenére Isten megengedi az embernek, hogy az állat húsát megegye. Valójában feláldozza az emberért az állat testét. Ez már a leendő megváltás előképe. Egyre magasabb és magasabb értékű dolgot áldoz fel teremtménye oltárán azért, hogy szeretett fiait visszavárja. Később embereket, népeket, majd mennyi Fiát is hasonló megítélés alá vonja értünk. Ezzel is jelzi, hogy a Hozzá visszatérni vágyók igyekezetét tudomásul veszi, és meg fogja jutalmazni. Ter-

mészletesen **nem a Törvény engedménye a jutalom** (az csak segíti őket a továbbemelkedésben), **hanem az égi birodalomban előkészített hely.**

„Ti, pedig szaporodjatok és sokasodjatok, nyüzsgjeteK a földön és sokasodjatok azon.”

(1Móz 9: 7)

Amikor egy-egy új törvény elhangzik, az minden esetben egy már meglévő, kihirdetett törvényre épül. Azt nem semmisíti meg, inkább magyarázza azt. Ebben a periodikus rendszerben, ahogy a lét megnyilvánulása előre halad, természetes módon romlik a minősége a benne szereplő gonosz, torzító erők miatt. Ez magával vonzza a magasabb szellemiségűek figyelemmegoszlását (koncentrálóképességének csökkenését), gyengülő éleslátását, s így testi hanyatlását is. Ezért azt folyamatosan foltozgatni, táplálni, gondozni, igazgatni kell. Ezért folyamatosan újabb és újabb törvényekre van szükség, hogy a rendszer öregedő testét fenn lehessen tartani. Ez nem csak egy-egy emberi kormányra, vagy társadalmi létszakaszra igaz, hanem az egységes emberiségre is. Megjelenése után elérkezik a délhez, élete legragyogóbb szakaszához, de azután lassan, később egyre rohamosabban hanyatlani kezd. Ebben a hanyatló korban előbb kevesebb, majd egyre több gyógyszerre, szabályra van szüksége a fennmaradáshoz. Időnként még komoly műtétekre is szükség lehet, mint ahogy később majd tapasztalni fogjuk. Nos, Noé napjaiban az emberiség már jócskán túl volt a délen. Már jó ideje hanyatlunk. Ezért a továbbiakban nem lesz meglepő, hogy egyre több test-foltozó törvénnyel fogunk találkozni. Azonban egyik sem fogja semlegesíteni, vagy abszurd módon félretenni a már meglévőt, inkább annak szellemiségében mutat be részleteket azokon a területeken, ahol erre a beteg testnek szüksége van.

Így a Teremtő ezek figyelembevételével adja újra áldását a megújulni készülő emberiségre.

Szövetség és szivárvány

„És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: Én, pedig imé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánatok. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig.”

(1Móz 9: 8- 10)

Itt fordul elő először, hogy Isten szövetséget köt az emberiséggel. Szerződést köt velük. Korábban egyszerűen csak a törvényeit közölte az emberrel, és közölte, hogy azok áthágása milyen következményeket von maga után.

Itt viszont oly mély kapcsolat alakul ki Isten és Noé között, hogy már nem egyszerűen a bukott és felemelkedni vágyó embert, hanem a barátot látja benne. Így már – úgy érzi – nem teheti, hogy egyszerűen csak parancsba adjon valamit, hanem határozott segítséget nyújt neki abban, hogy a rábízott feladatot elvégezhesse. Sőt tudatosan figyelembe veszi az ember egyéni észrevételeit, vágyait is. Noé vágya, hogy a vele való emberiség és az állatvilág majdani leszármazottait ne érje többé ilyen tragédia tetteik következményeképpen. Valójában úgy szereti Istent, az ő Barátját, hogy teremtésműve védelmére és támogatására kel. A korábbi *Manuk* ilyen szoros barátságot nem ápoltak Vele, s ily mély érzések nem kerítették hatalmukba őket a teremtésművével kapcsolatban. Egyszerűen csak az Isten szolgálai voltak, vagy akartak lenni, s minden utasítását igyekeztek végrehajtani a legjobb tudásuk szerint. Ennek jutalmául kapta például Énók a halhatatlanságot.

Nos, nézzük hát, hogy milyen szövetséget is kötött a Teremtő Noéval!

„Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. És mondta az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttetek és ti közöttetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van.”

(1Móz 9: 11, 12)

A szövetség lényege tehát a Teremtő oldaláról az, hogy megígéri: a földet többé nem árasza el özönvízzel, amely minden élőt elpusztít. (A földet tűznek tartja fenn az ítélet napjára.) Természetesen ezzel nem azt ígéri meg, hogy a gonoszságot megtűri a földön, de biztosan odafigyel azokra a hű szolgálóra, akik az Ő közelségét szeretik, és nem egyszerűen csak természetesnek veszik a közelségét, létezését és fennhatóságát.

Nem! Ő nem egy zsarnok uralkodó akar lenni, aki kíméletlenül kiírt minden Vele szembeni ellenállást, hanem számításba veszi azok vágyát, akik igazi szeretetet mutatnak Ő iránta, elrendeléseit és törvényeit iránt, illetve embertársai és biotikai környezetük iránt. A későbbiekben az anyagi világegyetem csodálatos volta, és annak elemei iránt is mély érzéseket fognak táplálni egyes szolgálói – persze az Ő akaratával és törvényeivel összhangban. Így Isten ezek megkímélésére is indíttatást fog érezni.

Természetes azonban, hogy egy szerződés kétoldalú megállapodás, így nyilván az ember is tenni kénytelen ezért a kölcsönös együttműködésért. Mégis az ember leendő tettei messze alulmaradnak attól, amit Isten értünk tenni fog.

Noé már tud Istennek azon szándékáról, hogy az emberiség bűne miatt egy mély szeretetből fakadó áldozatot fog hozni értünk (azért is szereti Őt annyira Noé). Hisz ismeri jól Teremtője eddigi tanításait, és ennek fényében tanítja családját, és gondolja biotikai környezetét. Hihetetlen mélységekben mögé lát azoknak a szavaknak, amelyek a korábban már elhangzott tanításban meghúzódnak. Lelki szemeivel jól látja Teremtőjének szándékát, s jól látja az ostoba emberiség értetlenségéből fakadó buktatókat is.

„Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek, közöttetek és a föld között. És lesz, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőkben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttetek és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. Azért legyen tehát az ív a felhőkben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. És mondta Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttetek és minden test között, mely a földön van.”

(1Móz 9: 13- 17)

Itt egy érdekes motívumra figyelhetünk fel. Tudjuk, hogy az Özönvíz előtt a föld felszínét eső nem áztatta még. Így ez a jelkép nem volt látható. Ez az égi ív: a szivárvány-híd, vagy szivárvány-ív. Ma már tudjuk, hogy az esőcseppek, sőt az erős pára is – ha közvetlen napsugárzás éri – a fehér fényt színeire bontja, és a különféle színek különféle mértékű fénytörése egy több színből álló szivárvány képét tárja elénk. Természetesen ez is az isteni törvény következménye. Látványa azonban elbűvölő, s mindenképpen odavonzza az ember szemét – de az Istenét is! Ezt látván, kíván emlékezni a Teremtő, hogy megígérte az emberiségnek: többé nem küld mindent elmosó esőt a földre. Többé nem fullasztja meg az élő lelkek testét.

Más módon fog cselekedni, hogy a gonoszságot kiírta, de az arra méltókat felemelje Magához. Ennek érdekében hozza létre később a *Mennyei Királyságot*, ülteti trónjára Jézus

Krisztust 144 000 királlyal együtt; s nekik építi fel a Mennyei Jeruzsálemet (a Kétszeres Béke Városát) az égben; értük építi fel a mennyei rendfenntartó erőt, melynek hadseregparancsnoka Mihály. Az emberiséget szétválogató erők, pedig az Apokalipszis lovasai. Tevékenységének áldásai a földre fognak kiterjedni. De ezeket az elemeket majd a Jelenések Könyve fogja részletesebben tárgyalni. Ám részleteiről és előkészületeiről korábban is már sok-sok előrejelzést, eseményt és próféciát találtunk. Visnu utolsó földi megjelenése is fehér lovon ülő, fehér ruhában lévő harcosról szól, kezében kétélű karddal – akárcsak a Jelenések könyvében Mihály.

„Valának pedig Noé fiai, kik a bárkából kijöttek vala: Sém és Khám és Jáfet. Khám pedig Kanaánnak atyja. Ezek hárman a Noé fiai s ezekről népesedék meg az egész föld.”

(1Móz 9: 18, 19)

Az Özönvízet túlélő emberi mag tehát három fő irányban fejlődhetett tovább. Ez a három alapmag már az Özönvíz előtt száz évvel megjelent. Ebből természetesen majd egy lesz méltó arra, hogy a megígért Mag vérvonalát továbbvigye. Archeológiai kutatások is alátámasztják azonban, hogy – jóllehet, sok előemberi és ősemberi faj kihalt, mégis – három alapvető irányzat fejlődött ki a Vízözön után.

Sém leszármazottai elsősorban helyben maradtak, illetve bizonyos oldalágai népesítették be az ó-iráni területeket, Indiát, és a távoli szigeteket.

Khám fiai helyben, Mezopotámiában igyekeztek világbirodalmat kiépíteni; majd keletre, dél-nyugatra, Afrikába vándoroltak az évmilliók során.

Jáfet utódai viszont elsősorban északra indultak, és benépesítették Laurenciát. Eleinte még észak-Amerikába is száraz lábbal kelhettek át igen sokáig – bár elég zord körülmények között, Atlantiszt és térségét is ők népesítették be, de ezt az isteneikkel vívott harc romba döntötte, és elsüllyesztette. Dél-Amerikát egészen Patagóniáig sikerült paradicsommá alakítaniuk, amit saját fajtájuknak egy másik népcsoportja – az európaiak, főleg vikingek a tizedik századtól, a spanyolok pedig a tizenötödik századtól – sikeresen elpusztított.

Ázsiának a Himalája- Földközi-tenger vonalától északra fekvő területein az Üveghegyekig és a Jégkirálynő birodalmáig erősen keveredtek a jáfetita és sémita törzsek. Az óriások, ráksasszák és egyéb fél-materializált lények egy idő után kiszorultak a kontinens emberlakta területeiről, és a Himalája, a Délkelet-Indiai szigetvilág (főleg Mú), és Ausztrália, és Óceánia apró szigeteire szorultak. De később Ausztráliából, majd Mú elsüllyedése után egyéb területekről is kipusztultak. Legtovább talán még a Jordán folyó és a Földközi-tenger közötti hegyvidéken és a Himalájában maradtak meg, leszármazottaik, pedig keveredve emberekkel, önálló, jobb-gonoszabb népcsoportokat alkottak világszerte. Tanításaik és Istennek szembehelyezkedett állapotuk miatt azonban mindenhol pusztulásra lettek ítélve ők is, és azok is, akik keveredtek velük, vagy hatásuk alá kerültek.

Noé átká és áldása

„Noé, pedig földművelő kezdé lenni, és szőlőt ültete. És ivék a borból, s megrészegedek, és meztelenen vala sátra közepén. Khám pedig, Kanaánnak atyja, meglátá az ő atyjának meztelenségét, és hírvül adá künnlevő két testvérének. Akkor Sém és Jáfet ruhát ragadván, azt mindketten vállokra veték, és háttal menve takarák be atyjok meztelenségét; s arcczal hátra meg sem láták atyjok meztelenségét.”

(1Móz 9: 20- 23)

Noé, miután a bárkából kiengedett állatvilág jövőjéről gondoskodott, elkezdte szemügyre venni, hogy milyen növények magvai éltek túl az Özönvizet. Tevékenysége közben így a növényekről is óriási tudásra tett szert. Sokféle gyümölcsöt termesztett; többek között szőlőt is.

A gyümölcsöket igen változatos formában fel lehet használni és fogyasztani. Többek között a levét kierjesztve vidámító ital, bor készíthető belőle. Erre, mint kiderült, a szőlő a legalkalmasabb, így természetesen igen magas szintre fejlesztette a szőlőművelés és borkészítés tudományát. Idősödő ember lévén, gyakran kortyolgatta az édes isteni nedűt, hogy vidámmá tegye vele a szívét – viszont ugyanaz az ital túladagolva részegséget okoz. Ilyenkor az ember már sokkal nehezebben tudja kontrollálni a tetteit. Az alkohol bontja a neuronok szinapszisaiban termelődő átvivő anyagokat képező lipoidokat (zsírszerű anyagokat); s így a külső ingerek nehezebben jutnak el az agyba, s a kiadott utasítások is lassabban, szakadozottabban, pontatlanabb formában érnek célhoz. A belső tárolt képek összekeveredve tolulnak elő, s veszik át az uralmat az elme fölött. Ez történt Noéval is.

Ám ezzel tudtán kívül próbára tette a fiait. Khám látta meg őt így. Ahelyett, hogy azonnal befedte volna atyja testét, elszaladt, és közhírré tette a testvérei között. Mélységesen megszégyenítette ezzel az atyját. Mindezt tette egy olyan világban, ahol az atya tisztelete majdnem, hogy az isten-tisztelettel felért. Végére is az isten-tiszteletnek ez az egyik jele.

Testvérei természetesen nem azt mérlegelték, hogy atyjuk milyen hibába esett; hanem, hogy hogyan menthetnék meg a további megszégyenüléstől, és hogy kimutassák iránta érzett nagyrabecsülésüket.

Tettüknek meg is lett az eredménye!

„Hogy felserkене Noé mámorából, és megtudá a mit vele az ő kisebbik fia cselekedett vala: Monda: Átkozott Kanaán! Szolgák szolgálja legyen atyjafiai közt. Azután monda: Áldott az Úr, Sémnek Istene, néki legyen szolgálja Kanaán! Terjessze ki Isten Jáfetet, lakozzék Sémnek sátraiban; legyen néki szolgálja a Kanaán!”

(1Móz 9: 24- 27)

A szörnyű bűnt szörnyű átok követte. Noé Khámot megátkozta. Másik két testvérének a szolgájává kellett lennie – természetesen a leszármazottaival egyetemben – míg ez a világ áll.

A történelem egyértelműen megmutatja nekünk ezt a szolgalelkű népet. Jelenleg leginkább Afrika sötétbőrű lakossága tekinthető e leszármazottainak. Ők évezredek óta a sémita és jáfetita népek szolgálai, rabszolgái. Igen mély szellemi és anyagi szinten élnek. Igen jellemző rájuk a tudattalan elme, a sötét szív, az állandóan háborgó öntudat, az igazi vallás nélkülsége (csupán ellopott, vagy gonosz szellemek által emelt vallásokat tisztelnek). Fennhéjázó öntudatuk mindig felülkerekedik szellemi és fizikai szükségletükön, így bármit érnek is el, az általában értéktelen. Mélységesen szolgalelkűek, de nem alázasak, így a szolgálatuk sem igazi érték, bárhová is kerülnek a világban, mindenütt lázadoznak az őket ért sérelmek ellen, amit viszont lustaságukkal és felelőtlenségükkel, a társadalmak bomlasztásával érdemelnek ki. Bomlasztó tevékenységük más népek gondolkodására is kihat, a mi elsősorban a puertoricóiak, és az Európát egyre inkább romboló roma kisebbségek viselkedésében nyilvánul meg leginkább. A tömeges előfordulásuk területein belőlük válnak ki a bűnöző szervezetek (de nem azok fejei!), vagy ilyeneket támogatnak előszeretettel. E tevékenységük folytán több helyen kiirtották őket, vagy erősen visszaszorították a gyakoriságukat. Ahol viszont felkarolják őket, támogatják őket; ott az illető térség vagy ország gyors erkölcsi és gazdasági hanyatlásnak indul.

„Éle, pedig Noé az özönvíz után háromszáz ötven esztendeig. És vala Noé egész életének ideje kilencszáz ötven esztendő; és meghala.”

(1Móz 9: 28, 29)

Noé volt az utolsó olyan ember a földön, akinek életideje megközelítette az ezer esztendő. De valójában ő volt a harmadik legtovább élő ember. Az első: Methusélah – 969 esztendő; második: Járed – 962 esztendő; a harmadik: Noé – 950 év; negyedik: Ádám – ő 930 évig élt.

Tehát Noé az Özönvíz után még 350 évet élt, vagyis 126 000-szer reinkarnálódott. És most nézzük, hogy mindezen közben hogyan töltötték be Noé utódai az Özönvíz által megtisztított földet.

Tizedik fejezet

A nemzetek eredete

„Ez, pedig a Noé fiainak, Sémnek, Khámnak és Jáfetnek nemzetsége; és fiaik születének az özönvíz után.”

(1Móz 10: 1)

Korábbi megállapításaink alapján azt látjuk, hogy Noénak a bárkából való kijövele után elkezdődött a mai világkorszak aranykora. Természetesen különféle szent iratok saját hagyományait és eredetüket követve különféle időszámításokat használnak. A Védák számszerű időszámítását már nem tudjuk hozzáigazítani a bibliai időkhöz – jóllehet, ugyanarról az Istenről, ugyanazokról a világfenntartó törvényekről, ugyanazokról a hibákról beszél, sőt a megoldás is, az idővezetés is ugyanaz. Balgaság lenne azonban az időegységeket szisztematikusan az egyikről a másikra alkalmazni. A sorrendi és egyéb azonosságok viszont jól alkalmazhatók egymásra.

Olyan ez, mintha az egyik Hold-alapú, a másik Nap-alapú időegységekkel számolna. Az egyik a Föld tengelyforgásával, míg a másik egy-egy emberöltővel, vagy egy-egy inkarnációval, esetleg a Nibiru mozgásával számolná a történések idejét. Ilyen távlatból tehát elégedjünk meg annyival, hogy a jelenségek számainak jelentésével, jelképiségével igyekezzünk megérteni a történéseknek a végtelen idősíkra beilleszkedő helyét. A számok összecsengésére – természetesen föl lehet hívni a figyelmet. Ne próbáljuk mai Nap-Hold-Föld alapú időszámítással követni az eseményeket, mert az elvonná a figyelmünket a fontos dolgokról, az Isten és az ember kapcsolatának folyton változó állapotáról, és a megoldáshoz vetető útról. Ezek után tehát folytassuk tovább!

„Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Jáván, Thubál, Mésekhi és Thirász. A Gómer fiai pedig: Askhénáz, Rifáthi, és Tógármah. Jávánnak pedig fiai: Elisah, Thársis, Kitthim és Dodánim. Ezekből váltak ki a szigetlakó népek az ő országaikban, mindenik a maga nyelve, családja és nemzetsége szerint.”

(1Móz 10: 2-5)

A fent szereplő nevek helyének felkutatása óriási munkát igényelne, de természetesen lehetséges. A Biblia is utal későbbi néemelyekre, mint Kitthim vagy Thársis. Ezek a népek a Földközi-tenger partján éltek a mai dél-Európában. A szigetlakó népek, pedig a Görögország területén fellelhető több száz szigetre utal, amelyen később – a Biblia világszemlélete szerint – a negyedik világhatalom kialakul, miután egyesülnek az apróbb-nagyobb szigetek királyságai, törzsei: a dórok, iónok és korinthusziak.

Alapvetően három generációt sorol itt fel az írás. Majd a harmadik generáció idején történik egy újabb korszak-váltás. Noé napjaiban az Arany-kor – mint tapasztalhattuk – a bárkából való kijöveteltől Noénak Khám által történt megaláztatásáig tartott. Itt jelent meg hitelt érdemlően az első olyan bűn, amely az Arany-korszak végét jelezhette. Majd az Ezüst-kor három generáción át tartott.

A fent említett nevek és tények kutatásához igen hatékony eszközök a különféle népek meséi, regéi, mondái, szent könyvei és még a mindig szájról szájra szálló, vagy már lejegyzett legendák. Ezek együttesen képesek feltárni azt a világot, amelyről a Biblia épp csak említést tesz. A Biblia célja nem a leírt dolgok történelmi hitelességének egyértelmű

bizonyítása (erre ott van a kutatókészségünk, és a nélkülözhetetlen és rendíthetetlen hit), hanem a bűn eláradásának, törvények közé szorításának, és megszüntetésének bemutatása az emberi és isteni cselekedetek során keresztül. A kettő folyamatos ütköztetése, és így az olvasó (és gondolkodó) rávezetése saját életének változtatására a kívánt helyes irányba.

Nézzük tehát a másik fiút!

„Khámnaék pedig fiai: Khús, Miczráim, Pút és Kanaán. Khúsnaék pedig fiai: Széba, Hávilah, Szábtah, Rahmáh, Szabthékhah. Rahmáhnaék pedig fiai: Séba és Dédán. Khús nemzé Nimródot is; ez kezdte hatalmassá lenni a földön.”

(1Móz 10: 6- 8)

Itt is sok olyan név fordul elő, akiket még a legendák és mesék alapján is nagyon nehezen tudunk azonosítani. Természetesen ezek egyúttal különféle népek nevei is. Többek között olyanoké is, akik a nélkül haltak meg, vagy pusztultak ki a földről, hogy valamit is hátrahagytak volna. Esetleg beleolvadtak más népek közé, akiknek hagyományai és legendái magukba olvasztották az övékét. Viszont találunk néhány olyan nevet is, amelyek ha nehezen is, de viszonylag jól azonosíthatók egyéb leírások személyiségeivel vagy népeivel, azok ősatyjával. Ilyen például Khús, vagy Havilah, akinek birodalmát megkerüli az Édenből kiömlő folyó. Tehát valahol Mezopotámiától keletre, A Himalájában helyezkedik el. Mivel ők az átkozott Khám fiai, ezért itt a folyó jelentése nem talál önálló magyarázatra, hanem vallásrendszerük – bárhová kerülnek is – legfeljebb szolgálja lehet a másik két (eufráteszi és tigrisi) vallásrendszernek, vagyis a sémita (zsidó- arab- keresztény) és jáfetita (védikus és északi természetimádó) vallások szent szóáradatának.

Itt találkozunk még Nimród nevével is, akinek tevékenysége véget vet az Ezüst-korszaknak, s égis hatalmasodó bűne bevezeti egy gyorsabban romló kor: a Bronz-kor időszakát. Azt a kort, amely már sok-sok történelmi adaptációt tartalmaz annak követhetőségét alátámasztandó. Ez lesz az a történelmi kor, amit a történetészet ókornak neveznek.

De figyeljük csak, mit is tett a nagy vadász. A különféle vadásztársaságoknak mai istenük és ősatyjuk: Nimród. Pedig ő nem csak az állatokra vadászott fölöslegesen, de előszeretettel vadászott emberekre is. Napjainkban is előszeretettel hódolnak e borzalmas ‘sportnak’ az emberi démonok. (Mellesleg így hívják azt az iker-napunkat, amellyel közös bolygónk a Nibiru; sőt így hívják a magyarok egyik legrégebbi ősét, ősatyját is.)

„Ez hatalmas vadász vala az Úr előtt, azért mondják: Hatalmas vadász az Úr előtt, mint Nimród. Az ő birodalmának kezdete volt Bábel, Erekh, Akkád és Kálnéh a Sineár földén. E földről ment aztán Assiriába, és építé Ninivét, Rekhoboth városát, és Kaláht. És Reszent Ninivé között és Kaláh között: ez az a nagy város.”

(1Móz 10: 9- 12)

Az itt szereplő területeket már sokkal könnyebb azonosítani, hisz az itt épült városok utódai vagy ma is állnak, vagy a romjaik jól feltárhatók. Láthatjuk, hogy Nimród először az Arab-félszigeten alapított birodalmat, majd visszanyomult Mezopotámiába. Ott népeket leigázva alapította meg munkásságának csúcsát: a Babel tornyát. E köré is épített néhány várost – mint a leírásból látszik. Borzalmas háborúkat vívhatott az itt élő őslakossággal, s alaposan megtizedelhette őket. Ha az Isten ekkor nem lép közbe, akkor olyan mérhetetlen hatalomra tesz szert, ami gyakorlatilag az emberiség teljes kipusztulásához vezetett volna anélkül, hogy a korábban tárgyalt vitakérdések hitelt érdemlő módon tisztázódtak volna. Ezekről a borzalmas háborúkról találhatunk leírásokat a Gilgames-eposzban, és más agyagtáblára írt ó- és új-babiloni leírásokban. A Biblia csupán rövid említést tesz róluk, hisz csupán a bűnt kívánta ezzel bemutatni, amely lezárja egy korszakát az emberi történe-

lemnek. Majd megmutatja, hogy milyen lépéseket volt szükséges tennie az Istennek ahhoz, hogy a kívánt cél eléréséhez vezető utat az emberiség végigjárhassa.

„Miczraím pedig nemzét: Lúdimot, Anámimot, Lehábimot és Naftukhumot. Pathruszimot és Kaszluhumot, a honnan a Filiszteusok származtak, és Kaftorimot.”

(1Móz 10: 13, 14)

Khám második fiától származnak azok a népek, amelyek a Jordán folyó és a Földközi-tenger közt húzódó hegyes vidék lakosai lesznek. Közülük válik majd ki az óriások egy része is – genetikailag visszaemlékezve ezzel a gonosz őseikre, amelyek végeredményben Noé és családja genetikai kódjával – ha ellenőrzötte is, de – átmenekedett a Vízözönön. Jó ideig komoly problémát is jelentenek a térség békéjében – akárcsak a hasonló korban megjelenő ráksasszák India déli szigetén, Lankán, s a dél-indiai erdőségekben. Ezek az óriás-fiak is hozzájárulnak majd a mezopotámiai katasztrófa kialakulásához.

„Kanaán pedig nemzét Czídont, az ő elsőszülöttét, és Khétet. Jebuzeust, Emorreust, és Gírgazeust. Khívveust, Harkeust, és Színeust. Arvadeust, Czemareust, Hamatheust. És azután elszéledének a Kananeusok nemzetségei. Vala pedig a Kananeusok határa, Czídontól Gérár felé menve Gázáig; Sodoma, Gomora, Ádmáh, és Czeboim felé menve Lésáig. Ezek a Khám fiai családok, nyelvök, földjök, s nemzetségeik szerint.”

(1Móz 10: 15- 20)

E földrajzi elnevezések viszonylag jól követhetők a mai Izrael- Libanon- Gáza térségében. Az utóbbi négy városnak a romai már csak a víz alatt tárhatók fel, a Holt-tenger mélyén. Hogy oda hogyan kerültek, később még beszélünk róla.

„Sémnek is lettek gyermekei; a ki Héber minden fiának atyja, Jáfetnek testvérátya vala. Sém fiai: Élam, Assur, Arpaksád, Lúd és Arám. Arámnak fiai pedig: Úcz, Húl, Gether és Más. Arpaksád pedig nemzét Séláht, Séláh pedig Hébert.”

(1Móz 10: 21- 24)

Mivel Isten Noé leszármazottai közül Sémot választotta ki terve megvalósításának folytatásához, ezért várható is, hogy az ő leszármazottai terjednek el leginkább a térségben, és a leginkább maradnak fenn a népei és nyomai a mai kor számára. A fent említett nevek, népek és földrajzi elnevezések (melyek természetesen szintén valamely ember vagy nép nevéből származnak) viszonylag könnyen azonosíthatók ma is a Közel-Kelet térségében, az Arab-félszigeten, Mezopotámiában, a Jordán térségében és Szíriában. Később persze benépesítették az egész földet – keveredve a már ott élő ősi vagy kevert népekkel. Ahová elvándoroltak a leszármazottaik; általában a helyi népek kultúráját háttérbe szorítva, vagy annak felhasználható elemeit a sajátjukba olvasztva, mintegy felemelték azokat.

„Hébernek is lett két fia: Az egyiknek neve Péleg, mivelhogy az ő idejében osztatott el a föld; testvérének, pedig neve Joktán.”

(1Móz 10: 25)

Nemsokára be fog számolni az Írás arról, hogy hogyan is ‘osztatott el’ a föld. Mindenesetre azt látjuk, hogy Péleg kortársa lehetett Nimród (Tammuz, Dumuzi?), akinek kezdeményezésére fia Gilgames (?) Uruk (Erekh) királya hatalmas zikkurát (lépcsős piramis) építésébe kezd. De az istenek barátot találnak neki (a Teremtő prófétát küld hozzá), Enkidu képében, akit elvesztvén abbahagyja a torony építését. Majd a templomok papja a híveikkel együtt szétvándorolnak a Föld felszínén. Szín, a Nap-isten vezetésével jut el egyik csoportjuk Egyiptom földjére is, ahol megalapítják az első világbirodalmat. Ez átfogja a Közel-Keletet, észak-kelet Afrikát, Elő-Ázsiát. Központja a Nílus torkolatvidékén van. De ezzel a későbbiek során még találkozni fogunk.

„Joktán pedig nemzé Almodádot, Sélefet, Hacarmávethet és Jerákhót. Hadórámot, Úzált és Dikláth. Obált, Abimáélt és Sébát. Ofirt, Havilát és Jóhábot. Ezek mind a Joktán fiai. És vala ezeknek lakása, Mésától fogva Sáfárba menve a napkeleti hegyekig.”

(1Móz 10: 26, 30)

Joktán utódait, és az általuk alapított népek helyét már jóval nehezebb követni időben és térben. Ők erősen beleolvadtak a környező népekbe, és kultúrájuk, vallásuk azok kultúrájába és vallásába. Az is megfigyelhető, hogy bizonyos nevek előfordulnak a kánaánita nevek között is, mint pl. Havilah vagy Séba.

Kiterjedésük dél-Mezopotámia, kelet-Síneár, és a Szíriai Magasfennsík: egészen az általuk még jól betekinthető Himalája- Pamír vonal nyugati lábáig. Természetesen ezeket is megkerülve egyes csoportok továbbvándoroltak, de erről már itt nem esik szó, hisz a Biblia témájának kibontakoztatásához már nincs rá szükség. Mindazonáltal tudjuk, hogy a kínai, indiai, és egyéb ázsiai területeken ekkor már javában folyt a 'civilizáció' kibontakoztatása. Sőt egyes területeken ez már jóval korábban is elkezdődött.

A Biblia természetesen csak azokról a népvándorlásokról szól, amelyek a zsidó és keresztény vallások szempontjából fontosak voltak. Más területek benépesítése, és élete az ott élő népek szent irataiból, legendáiból és meséiből ismerhető meg. A bibliai földrajz behatárolt területe elsősorban Mezopotámia, illetve később az Arab-félsziget, és a Jordán folyó két oldalának vidéke a Földközi-tenger keleti partvidékéig terjed. Afrikában Egyiptomot épp, hogy csak elhelyezi a Vörös-tenger partján.

Ennél lényegesen nagyobb területet a Keresztény Görög Iratok se határol be. Az is leginkább a Jordán vidékén játszódik. Később Elő-Ázsia néhány területére utal, és megfordul Európa dél-keleti részein: Macedónia, Görögország, Törökország és Róma területén.

Tehát a Föld további benépesítésével, és az ott élő népek hitvilágára, múltjára, jövőjére az adott népek saját irodalmi hagyományai adnak magyarázatot. **Ezen írások között azonban szoros összefüggések ismerhetők fel, és közös múltra vezethetők vissza. Így ezeket mind felölelve lehet képet nyerni az egész Föld (és persze az ég) teljes egészére, és az Isten, a mindent teremtő valóságos kilétére és tevékenységére.**

„Ezek a Sém fiai családjuk, nyelvök, földjük és nemzetségek szerint. Ezek a Noé fiainak családjai az ő nemzetségeik szerint, az ő népeik között, és ezektől szaporodának el a népek a földön, az özönvíz után.”

(1Móz 10: 31, 32)

Tehát amikor a Biblia a földről – az egész földről – beszél, valójában arról a területről esik szó, amelyet már addig is behatárolt. Földrajzilag az egész földgolyót nem fogja át a Biblia.

Minden nép szent irata a saját hagyományai, földrajzi adottságai alapján tárja fel annak az Istennek a valóságát, aki az egész Világegyetemet megalkotta, és egyetemes célja van vele. Ez az egyetemes cél minden írásban kitűnik: az embert, aki elfordult Alkotójától, visszavezeti Magához, hogy Vele egységben felügyelje és támogassa a teremtmény működését.

Az egyes emberek, népek, nyelvek, csoportok mind-mind valamilyen vággyal, egyéni céllal rendelkeznek, melyek megnyilvánulását az Isten elősegíti; hogy rávezesse teremtményeit vágyaik hiábavalóságára, s visszavezesse Haza, a tökéletes boldogság, tudás, lemondás, és a Neki végzett szent szolgálat birodalmába. És megtanít arra, hogy mindezt szeretetből, önként tegyék.

Amikor a Teremtő azt mondta Ádámnak (jelentése: Ember), hogy ha eszik a jó és gonosz tudásának fájáról, meghal: igazat mondott. Aki meghal, a pokolba jut. Most tehát a pokolban vagyunk. Az emberi történelem nem más, mint a pokol történelme. Erre a történelemre azért

van szükségünk, hogy meglássuk, hogyan juthatunk ki belőle. Mert van kiút! Akik nem találnak ki belőle, azokra vár a második halál, amiből viszont már nincs kiút.

Tehát a Vízözön után újra elkezdjük benépesíteni poklot. Most már csak azt kellene megtanulnunk, hogy hogyan jöjjünk ki belőle, és utána (vagy közben) hogyan segíthetünk másoknak is ugyanezt tenni. Ebben kíván segíteni nekünk a Teremtő. S teszi ezt mindaddig, míg egy csöpp szükségét is látja annak; vagyis míg valaki Ő hozzá kiált. Amíg az ember szenved, és jelzi ezt Isten felé, addig valami még nincs rendben. Változtatni kell. Aki már beletörődött, sőt még örömét is leli benne, s másokat is lehúz; az megérett az örök pusztulásra.

Most pedig figyeljük meg, milyen újabb vágyat kovácsolt az ember annak érdekében, hogy neve örökre fennmaradjon; de mégse kelljen a Teremtő szolgálatában állnia.

Figyeljük meg a ma oly általánossá vált önzés, egoizmus gyökerének a kibontakozását.

Tizennegyedik fejezet

Bábel tornya

„Mind az egész földnek, pedig egy nyelve és egyféle beszéde vala.”

(1Móz 11: 1)

A leírás szerint ez a történet az Özönvíz után a negyedik generáció idején volt. Az időszámítás mai változata épp ebben az időben bontakozott ki az ekkori világ közép-pontjában, Káláh – Eridu - Kis térségében. Ezt a 60/12-es számrendszerre épülő matematikai szervezetre alapozták. Ennek megfelelően fogalmazták meg történeteikben az istenek (vagy más szemlélet szerint: a változó időegységek) cselekedeteit, történeteit is. Nagy általánosságban elmondhatjuk, hogy bármennyi idő (mai időszámítás szerint) is telt el a Vízözön és Báb-Ili építése között, az emberiség nyelve még ugyanaz volt. Ugyanaz volt az Istenről és teremtmisművéről a szemléletük is, de a Vízözön egyik túlélője elszánt tervet készített a szívében. Ez volt Khám, akit atyja és Istene elűzött otthonából. A szíriai hegyekbe vonult, és ott alapított családot, majd népet, amely a Himalájáig, illetve a Pamír lábáig ért. Később visszatért Mezopotámiába, de már, mint egy nép fejedelme, s leszármazottai sorra városokat alapítottak Középföldén, Síneár keleti részén: Bábel, Eridu, Ur, Uruk, Ninive, Káláh, Resszent... stb.

Nimród (Dumuzi, Tammuz, de még az ó-héber Tau-betű is az ő jele) meg akarta büntetni az Istent, amiért így bánt ükapjával; s így kellett népet alapítania. A többi istent akarta felhasználni, ellene fordítani. Ezért aztán ezek az istenségek óriási hierarchiai zűrzavaron estek keresztül. Ennek földi megnyilvánulása az égis égni akaró hatalmas zikkurát, amelyet Gilgames építeni kezd.

„És lőn mikor kelet felől elindultak vala, Síneár földén egy síkságot találának és ott letelepedének.”

(1Móz 11: 2)

A mai iráni területekről vándoroltak be a Folyó-közbe. A már itt élő sémita törzseket leigázták, s rabszolgákká tették. Az ő közreműködésükkel sikerült ekkora és oly sok várat felépíteniük. Ezek a sémiták voltak a fekete-fejűeknek nevezett emberek az ó-babiloni mondavilágban és epikában.

Természetesen a khámita népek ó-Irán területéről kelet felé is vándoroltak, ahol tamilokkal, velük rokon népekkel találkoztak. Némelyeket leigáztak, mások közé, pedig bekeveredtek. Így alakultak ki a Hindusztáni félsziget ó-ind népei.

„És mondanak egymásnak: Jertek, vessünk téglát és égessük ki jól; és lőn nékik a téglák gyanánt, a szurok, pedig ragasztó gyanánt. És mondanak: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén.”

(1Móz 11: 3, 4)

Íme Khám tettének (vagyis szíve gondolatának, amit nem tisztított ki, s így elszakadt Istentől, amiért Isten is elhagyta őt) a következménye, tettének visszahatása. **Nincs az a gondolat, mely** – ha harcolva is más gondolatokkal – **meg ne nyilvánulna egyszer, felszínre ne kerülne.**

Khám nem szerette Istent se, és nem tisztelte az atyját se. Ellenben szerette önmagát, s így saját tetteinek és személyének szeretett volna örök emléket, halhatatlanságot biztosítani.

Az ó-mezopotámiai eposzok is épp arra fektették a hangsúlyt, hogy az embert a tettei teszik hatalmassá, és biztosítják számára a halhatatlan isteni létet akár a földön, akár az ég, vagy a pokol valamely platformján kellene is végigélnie azt. Az ó-babiloni mondavilág nem ismer el örökké létező Teremtőt; azt a pozíciót mindig az istenek harcaiból (vagyis az emberek lelkének egyéni vívódásaiból) győztesen kikerülők nyerték el. (Ezek az istenek tehát nyilván a Nibiru lakói voltak.) Így szinte csoportonként, de még személyenként is más-más istenfogalom, vagy gondolati-érzelmi istenség nyeri el a legfőbb imádati titulust (mennyre jellemző ez ma Japánra!). Ezek imádatából fakad a szentélyek és templomok sokasága. Hogy egy emberi csoport, vagy isteni csoport fölött épp melyik az isten-király, vagy milyen teokratikus rendben uralkodnak, azt mindig a háború vagy harc dönti el (lásd: görög mitológia).

Ezt a sokszínűséget akarta Nimród és Gilgames összefogni. Így az összetartott néppel együtt minden istenséget imádkozott, melynek a hierarchiai feje ő maga lett volna. Ez elősegítette volna, hogy ő már nem imádja őket, hanem igába foghassa azokat az isteneket a saját halhatatlansága érdekében. Ha halhatatlan isteneknek parancsolhat, és azok vég nélkül táplálják őt, akkor ő is örökké élhet. Az istenek ehhez persze az embereket használják fel. Ezért volt neki teljesen mindegy, hogy miféle emberek építik a falakat. A rabszolgától a szabad polgáron át a városi előkelőségeket is a falakra rendelte, és igába fogta. Az ember csupán eszköz volt a halhatatlansági vágya elérésében. Ezért volt hatalmas VADÁSZ. Bármilyen emberrel úgy bánt, mint az állattal. Ha megszökött, vadászott rá, másra nem volt jó neki.

Nyilvánvaló, hogy Khám a népét ilyen szellemben tanította, oktatta, és nevelte. Csak nagyon kevesen merték nyíltan megkérdőjelezni a tanultakat. Legfeljebb épp a fekete-fejűek, a rabszolgák. (Nem utoljára fordul elő, hogy a sémiták rabszolgasorba süllyednek a khámiták keze alatt, – lásd: Egyiptom, babiloni fogság!)

*„Az Úr, pedig leszállta, hogy lássa a várost és a tornyot, melyet építenek,
vala az emberek fiai.”*

(1Móz 11: 5)

Az Úr itt az igaz Istent jelöli, a Teremtőt, Jehovát. Nem utal rá az Írás, de a rabszolgák az igaz Istent keresik; a szabadok és a méltóságok viszont azért kiáltoznak az ég felé, mert méltatlanul bánt velük a király. E jajkiáltás felhat az egekbe; túl az igikeken (alsóbb istenségek), túl az annunukon (felsőbb istenségek), túl az épp aktuális isten-királyon; egészen az ég és föld Teremtőjéig. Az Ő nevét már csak a fekete-fejűek¹ ismerik, s Hozzá fohászkodnak. Ő meghalván könyörgésüket és a felbomlott rendet, mely eddig valamelyest fennállt a Földön; letekintett, sőt le is szállt egy érdekes inkarnáció formájában. A mezopotámiai népek számára Enkidu volt az, akinek megjelenése és tevékenysége képes volt ellensúlyozni a nagyra törő tervet. Önmagát áldozta azért, hogy Nimródot gondolkodásra bírja, s felhagyjon terve megvalósításával.

Ellensúlyozó tevékenységének következménye egy újabb nagyszabású népvándorlás; az ó-babiloni birodalomrendszer széthullása még a megszilárdulása előtt; s mint később látni fogjuk: a zikkurát különféle platformjainak és templomainak a gondolkodásmódja eljutott a föld széléig. Így szabad tér jutott az igaz vallás: a sémita gondolkodásmód kibontakoztatá-

¹ A zsidók ősei

sára; és a khámitával való folyamatos összeütköztetésére annak érdekében, hogy nyilvánvalóvá válják a sok megválaszolatlan vitakérdés. Ezeknek kell tisztázódniuk a különféle népek cselekedetei által. Így később a khámita vallásrendszerben csak nyomait találjuk annak, hogy a Teremtő valójában ki is lehet (pl. Um-Napisti – Noé; Assur-ban-apli – Nabukodonozor); illetve mi a szándéka, s azt miként kívánja végrehajtani. A jáfetita törzsek összeolvadnak a sémita népekkel, vagy többnyire azokat támogatják, legfeljebb csak békésen élnek mellettük. A sémiták számára ekkor még nem volt olyan fontos a városépítés, hisz nem adtak okot a környező népeknek, hogy folyamatos harcban álljanak velük, ellenben a khámiták élete gyakorlatilag folyamatos háborúskodással telik – s ezt igen jól szemlélteti az isteni hierarchiájuk örökös változása is – attól függően, hogy éppen melyik város mely istene győzte le a másikat (a többit). Ezt hívjuk *szintező háborúnak*. Másfelől igen jellemző e khámita törzsek vallásrendszerére, hogy a Hold istene, Szín általában valamennyi városállamban igen jelentős szerepet játszik; sok esetben még a Napot, az Igazságosságot is tőle származtatják. Nem beszélve a tudományokról, a termékenységről. Már pedig a Hold – mint tudjuk – nem a nappal, hanem az éjszaka világítóteste. Ezzel tehát mintegy önként nyilvánítják ki, hogy ők valójában az éjszakában, a sötétségben élnek, tapogatóznak, és hisznek. Mellesleg a Hold az anyagi gazdagság és az erre épülő hatalom jelképe is. Ők az éjszaka halvány világát többre értékelik a nappal fénylő ragyogásánál (nem véletlen, hogy annyi titkos ismerettel bírtak); nem is beszélve az abszolút Igazság Alkotójáról, a Teremtőről, akit még csak nem is ismernek. (Mellesleg a Nibiru is állandó sötétségben van a pályájának igen nagy részén. Csupán egy gyenge belső fény világol rajta.)

A nyelvek összehavarása

„És monda az Úr: Ímé e nép egy, s az egésznek egy a nyelve, és munkájának ez a kezdete; és bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyeneék mindent, a mit elgondolnak magukban.”

(1Móz 11: 6)

A teremtés a gondolat megmozdulásával kezdődött. A gondolat minden tett eredete. Minden alkotás, teremtés, cselekedet, tett, történés a gondolat valamilyen szintű megnyilvánulása, más gondolatokkal való ütköztetésének nyilvánvalóvá válása. Jehova természetesen ismeri minden gondolat végkifejletét – bármilyen kombinációban is legyenek azok más gondolatokkal (tudás, ismeret, álom, vágy, cél, terv... stb.)² ütköztetve. S így azt is látja előre, hogy az a nép – és persze annak vezére – oly gondolatokat és érzéseket csoportosított össze megfelelő rendben, ami ha a Világegyetemben nyilvánvalóvá válik, véget fog vetni a teremtésnek a nélkül, hogy Ő bizonyította volna teremtményei számára az abszolút igazság és jogosság létjogosultságát. Nem, nem a saját személyét féltette, hisz **Ő öröktől fogva létező, s örökké él. Önmagában is tökéletes:** vagyis egyedül is képes arra, hogy bármit megteremtson, amit akar; s teremtményeivel bármit kezdjen, amit akar. Ő a teremtményeit félti, akiket már megalkotott, akiket még meg fog alkotni teremtményeinek vágyai, s a saját szuverén akarata összehangzó eredményeképpen. Nimród szívében olyan hatalomvágy él, amely ha megvalósul, összetör mindent égen, földön és föld alatt. Ezek után Ő hiába teremt újra mindent: újra és újra felmerülnek majd ugyanazok a vitakérdések, s így valójában soha

² A szellemi birodalom hét alapidimenziója.

sem ér véget ez a reinkarnációs folyamat. Márpedig, ha Ő örökké él, a teremtményének is örökké kell élnie. Különben mi értelme teremteni? Kiviláglik a Bibliából, és más ősi irodalmi alkotásokból, hogy csak azok a tettek és testek ismétlődnek, melyek nem a Teremtővel összhangban éltek. Akik már elérték az Isten szerető szolgálatának a szintjét (hívjuk nirvánának, megvilágosodásnak, üdvösségnek, mennyországnak... stb.), azok előtt már bezáródik az önámítás csapdája, kapuja. Azok számára új világ nyílik: az öröklét. **Akik nem a saját tetteik gyümölcseért élnek, hanem kizárólag a Teremtő szerető szolgálatával vannak elfoglalva – éljenek bár az égben, a földön, vagy a föld alatt – már örökké létezhetnek, mint önálló egyedi személyek az Isten oldalán, vagy birodalmában.**

Mindezeket a gondolatok vezérlik – a mi gondolataink, és az Isten gondolatai, illetve e kettő harca mindaddig, míg vagy ki nem tisztul teljesen, vagy tökéletesen be nem mocskolódik. Ez utóbbit 'jutalmazza' a Teremtő a második halállal, ahonnan már nincs visszatérés.

„Nosza, szálljunk alá, és zavarjuk ott össze nyelvöket, hogy meg ne értsék egymás beszédét. És elszéleszté őket onnan az Úr az egész földnek színére; és megszűnének építeni a várost. Ezért nevezék annak nevét Bábelinek; mert ott zavará össze az Úr az egész föld nyelvét, és onnan széleszté el őket az Úr az egész földnek színére.”

(1Móz 11: 7- 9)

Ez a fejezet valójában sehol sem említi a Babilon nevet. Csupán a címben találkozunk vele. Az viszont néhány száz éve került oda, amikor az Írásokat versekre, szakaszokra osztották. Babilon nevét csupán a khámíta családfa említi Nimród birodalmának egyik városaként. A babilon szó görögből fordítva zűrzavart jelent; vagy fordítható bá-bibloszként értelmezve zűrés könyvnek, vagy zavaros históriák városának. Eredeti nyelven, ó-akkádul: Báb-Ili a város neve, ahol a zikkurát épül, és a mellette lévő Ur városának királya építteti birodalmának alattvalóival. Ur – várost jelent; vagy az Uruk – városfalat. Báb-Ili pedig az Istenek Kapuját jelenti. Így érthető, hogy miként szállhatott le Jehova egy olyan nép szívéhez és gondolkodásvilágához, akik nem ismerték Őt. Természetesen az Istenek Kapuján keresztül – vagyis azon a hierarchiai rendszeren át, amely az akkor ott élő emberek gondolkodását, érzelmvilágát, hitéletét meghatározta.

Ezt más alkalmakkor is így tette – annak érdekében, hogy elérje azok szívét, akiken keresztül meg kívánja valósítani elképzeléseit. Noénak, Ábrahámnak, Mózesnek közvetlenül jelenhetett meg, hisz ők közvetlenül hittek Benne. Másoknak angyal által, vagy más olyan formában, amihez a formát az illető megközelítendő egyén vagy nép hitvilágából, álmaiból, vágyaiból merítette. Ezeket gyúrta össze, s tárta Magát így a szándékát megvalósítandók elé. Egyesek még egyszerűen Ismeretlenként is imádták Őt, s így számukra ennek megfelelően nyilvánult meg, ha szándékának megvalósítása érdekében erre szükség volt (pl. Nabukodonozor, vagy az antiókiiai görögök).

Sém nemzetsége Ábrámig

„Ez a Sém nemzetsége: Sém száz esztendőös korában nemzé Arpakšádót, két esztendővel az özönvíz után. És éle Sém, minekutánna nemzette Arpakšádót, ötszáz esztendeig és nemze fiaikat és leányokat. Arpakšád pedig harminczöt esztendőös vala, és nemzé Séláhit. És éle Arpakšád, minekutánna nemzette Séláhit, négyszáz három esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. Séláh pedig harmincz esztendőös vala, és nemzé Hébert. És éle Séláh, minekutánna nemzé Hébert, négyszáz három esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat.”

(1Móz 11: 10- 15)

Azt tapasztaljuk, hogy a Vízözön előtti időkben a legtöbben megközelítették az ezer éves idős kort. Most viszont ez az életkor egyre rövidebb lesz. Már csupán ötszáz évet élnek az emberek. Egy idő után eléri azt a szintet, amit Jehova a számukra kiszabott: a százhusz évet. De ezt fokozatosan értük el. (Arpaksád nevével még sokat találkozunk a magyar mondavilágban, mint aki bevezette népét a Kárpát-medencébe. Ezt az Árpádot a fent említett Arpaksád tiszteletére nevezték így.)

Héber nemzetsége és népe alapozza meg azt a nyelvet, amit aztán a zsidó nép a magáénak fog vallani. Valójában az egyik ősatyjuk: Héber.

„Héber, pedig harmincnégy esztendőös vala és nemzé Péleget. És éle Héber, minekutánna nemzé Péleget, négyszáz harmincz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. Péleg pedig harmincz esztendőös vala, és nemzé Réut. És éle Péleg, minekutánna nemzé Réut, kétszáz kilencz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. Réu pedig harminczkét esztendőös vala, és nemzé Sérugot. És éle Réu, minekutánna nemzé Sérugot, kétszáz hét esztendeig és nemze fiaikat és leányokat. Sérug pedig harmincz esztendőös vala, és nemzé Nákhort. És éle Sérug, minekutánna nemzé Nákhort, kétszáz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat.”

(1Móz 11: 16- 23)

A Mezopotámiát ért Vízözönt követő események eleinte még nehézkesen, később azonban már egész jól követhetők. Ott alakul ki az őrzött irodalom és kultúra a leginkább megfigyelhető módon, ahol városok épültek, és ezek a városok évezredekig fennmaradtak. Így az i. e. 2-3. évezred Középfölde-beli és környéki krónikák már viszonylag jól megőrződtek. A mai időszámítás alapján visszaszámálva ez a Vízözön i. e. 2370-69-ben volt. Azonban ez a számítás is csak a babilóniai időszámításig vezethető vissza (a zűrzavarig?) eredményesen. És itt látszólag összesűrűsödnek az események. Innen kezdve egy más jellegű időmérő szisztéma nyomaira bukkanunk. Még nem számolgatták azt, hogy a Föld hányszor járja végig a pályáját a Nap körül (vagy látszólag fordítva), hanem egyszerűen a kiemelkedő személyiségek életéhez, és azok hosszú távú hatásaihoz viszonyítják az emberiség életét, s így ezen események egymásutánisága, s ezek számozott sora, és az ezeken belüli égi események sora határozza meg az időt. A régebbi korokban még nem volt olyan jelentősége annak, hogy az idő múlását oly pontosan mérjék. Számukra az idő nem számok sorrendje volt, mást jelentett nekik, mint ma nekünk. Az idő a tettek sorrendjét, s azok meg cselekvőinek egymás utáni életét szemléltette. Nem az idő egységeinek szisztematikus megszámlolását volt hivatott. Ez utóbbi már egy erősen materialista felfogás. Korábban ez nem volt fontos. A Bronz-korban az emberi hőstettek a gonosz elleni harcban jelentették az idő múlását; az Ezüst-korban az isten-királyok valamely megnyilvánulása alkalmával felmerült emberi probléma megoldása volt az idő múlásának és mérésének az eszköze, és nem a szám. Az Arany-korban viszont oly tökéletes volt minden, hogy az idővel szükségszerűen senki sem foglalkozott. Így valójában nincs is adatunk róla, hogy milyen hosszú volt, és mi történt. Csupán visszautalásokból informálódunk arról, hogy az még egy tökéletes világ volt.

Minden világ-felforgató eseményt egy átmeneti arany-kor követ. Olyankor, amikor egy ember, vagy egy nép legyőz, kivet magából egy gonosz lelket, akkor annak nélkülözése egy-egy átmeneti tökéletességet, meglegedettséget eredményez. Ez így történt a Vízözön után is. E hanyatló rendben az ember elméjét felforgatja az idő is, nem csupán az anyag és a tér. Ez is a kor vívmánya.

Tehát a Középfölde-beli városok krónikáját is i. e. III. évezredig tudjuk követni. Ekkortájt alakult ki teljes földi viszonylatban a hanyatló kor. Más-más népeknél persze egyéb eseményekhez, vagy időpontokhoz lehet kötni. A magyarságunk szemszögéből ez a kor még bőven az arany-kort jelenti. Sém (vagy Khám? – mai napig vitatott) leszármazottaiból (akiket a vérvonal elemein kívül nemzett) némelyek folyamatosan vándoroltak a föld felszínén min-

denfelé. Többek között Ázsia hatalmas pusztái és erdőségei felé is, amit ma Nyugat-Szibériai Alföldnek nevezünk. Itt éltek azok a népek (az *Öreg Puszta* népe, akiket *Arany Atyácska* 'teremtett'); akikből majd az időszámítás kezdete körüli időben, egy ősközösségben élő 'emberfalka' előbb dél felé, majd az *Arany Szeglet* felé kezdett vándorolni. I. sz. VII. században rá is találtak e területre, amit ma Kárpát-medencének nevezünk. (Bár korábban is jártak már itt őseink.)

Sém népei elsősorban sátorlakó népek voltak, akik állattenyésztéssel foglalkoztak. Nem volt számukra olyan fontos a városépítés, a föld birtoklása, és a népek fölötti uralom gyakorlása, mint Khám fiainak. Mi magyarok is csak mintegy ezer éve kezdtünk városokat építeni itt az Aranyos Szegletben a helyi népek és a Római Birodalom hatására.

„Nákhior pedig huszonkilencz esztendőös vala, és nemzé Thárét. És éle Nákhior, minekutánna nemzé Thárét, száz tizenkilencz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. Tháré pedig hetven esztendőös vala, és nemzé Ábrámot, Nákhort, Háránt.”

(1Móz 11: 24- 26)

Eljutottunk tehát Sém leszármazási vonalán egészen Ábrámig, aki a továbbiakban szintén kulcsfontosságú szerepet fog betölteni a Teremtő munkájában, terveiben. Az is figyelemre méltó, hogy az emberi élet milyen rohamosan csökken, hiszen a gonoszság egyre erősödik, egyre jobban kibontakozik – még ha viszonylag kordában tartva is.

„Ez a Tháré nemzetsége: Tháré nemzé Ábrámot, Nákhort és Háránt. Hárán pedig nemzé Lótót. Meghala pedig Hárán, az ő atyjának Thárénak szemei előtt, az ő születésének földjén, Ur-Kaszdimban.”

(1Móz 11: 27, 28)

Mezopotámia térségében igen sok háború volt a különféle városállamok között. A sémita lakosság katonákként részt vett ezekben – jöllehet, elsősorban a khámita királyok és varázslókirályok keltettek folyton zűrzavart. A fekete-fejűek jószerivel csak szenvedő alanyai és résztvevői voltak ezeknek az örökös harcoknak. Itt élt a Perzsa-öböl partvidékén elterülő városkában, Ur-Kaszdimban Tháré is. Fia, Hárán egy ilyen csatában veszítette életét, s hagyta hátra elárvult fiát, Lótót. Őt vette aztán magához Ábrám, s így indult el a megígért új föld felé.

„Ábrám, pedig és Nákhior vőnek magoknak feleséget: az Ábrám feleségének neve Szárai; a Nákhior feleségének neve Milkhaih, Háránnak Milkhaih atyjának és Jiszkah atyjának leánya.”

(1Móz 11: 29)

Hogy Szárai kicsoda, itt nem derül ki, Nákhior viszont halott bátyja leányát, vagyis az unokahúgát veszi el. Hárán másik két fia már nagykorú, ott maradnak a Perzsa-öböl partján: Tháré viszont elindul családjá többi részével, mert tudja, hogy népének a Jordán partján kell majd megtelepednie. Mezopotámia – noha gyönyörű, és bőtermő – nem az ő világa. Az itt élő népek gonoszak. Viszont még igen fontos szerepet fognak betölteni Jehova szándékában az elkövetkező, mintegy ezer év során. A Teremtő előkészít egy új világot Tháré családja, s később népe számára. Ez a Földközi-tenger keleti partvidékétől az Eufráteszig terjed (Kármel, Libanon, Huwawa, Hermon... stb.) térsége. Ebben a térségben telepedett le Kánaán, Khám fia is, s alapította meg itt a korábban már felsorolt népeket: Filiszteát, Girgazeát, Harvadeát, Emoreát, Jebuzeát, Khiweát, Harkeát, Szineát, Irvadeát, Czemoreát és Armatheát.

„Szárai, pedig magtalan vala; nem vala neki gyermeke. És felvév Tháré Ábrámot az ő fiát, és Lótót, Háránnak fiát, az ő unokáját, és Szárait, az ő menyét, Ábrámnak az ő fiának feleségét, és kiindulának együtt Ur-Kaszdimból, hogy Kánaán földére menjenek. És eljutának Háránig, és ott letelepedének. Vala pedig Tháré kétszáz öt esztendőös, és meghala Tháré Háránban.”

(1Móz 11: 30- 32)

Tharé nem jutott el Kánaán földére, csupán Háránig: vagyis az Eufrátesz partján fia városáig jutott el, aki meghalt egy helyi hatalomra törő khúsita isten-király által vívott háborúban. Így városa vezető nélkül maradt, és fia, Jiskáh vezette tovább. Hozzá költözött a rokonság, s Nákhor családjával ott is maradt. Tharé ott halt meg. Majd Ábrám kapott isteni indítást, hogy valóban elinduljon Kánaán felé, elszakadva az Eufrátesztől, keresztülvágva a Síneáron, Libánon gyönyörű cédrusai felé, egészen Mamréig.

Tizenkettedik fejezet

Ábrám elhívása

„És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, a melyet én mutatok néked.”

(1Móz 12: 1)

Jóllehet, valójában Ábrám kapta meg a megbízatást a Teremtőtől, már atyja, Tharé is vágyott rá, hogy elinduljon. Természetesen tudta, hogy fia, Ábrám lesz a kiválasztott; ezért alaposan fel is készítette őt erre az útra. Ellátta őt mindazzal a tudással, amelyre szüksége volt ahhoz, hogy beteljesíthesse küldetését. Nem neki kellett elfoglalnia Kánaánt, de el kellett oda utaznia kevesedmagával, le kellett telepednie; s ha mindezeket az utasításokat véghezviszi, akkor abból látja Jehova, hogy valóban megfelelő hittel rendelkezik ahhoz az ígérethez, amelyet rajta keresztül kíván megvalósítani. Nyilván tágabb családja és lakókönyezete, a városok lakossága is bolondnak tartja azért, hogy ő a fejébe vette: Mezopotámia uralkodó rétegének testvér-népét neki adja majd az Isten Ábrám leszármazottainak.

Ez azért is kétséges volt számukra, mert Ábrám felesége, Szárai ráadásul magtalan. Mindezek ellenére Ábrám atyjától és a híres könyvtárakból rendelkezésre álló iratok alapján teljesen biztos abban, hogy vállalkozása, elgondolása – miszerint Kánaán földjét Jehova Isten az ő leszármazottainak adja, neki tehát elő kell ehhez készítenie a terepet, fel kell nevelnie egy népet – tökéletesen helyes. Kétsége sem volt felőle. A környezetében nem tudott senki másról, aki ilyesmire készült volna.

A hit alapja a pontos ismeret. Ő elég képzett volt ahhoz, hogy tisztán lássa gondolkodásának létjogosultságát; és a szíve is elég tiszta volt ahhoz, hogy ezt a tudást valóban bölcsen használja fel. Igen magas szintű isten-tudattal rendelkezett, s tudta, mit kell tennie. Nem habozott, de természetesen nagy pontossággal kellett elvégeznie az előkészületeket, hogy küldetését valóban siker koronázza.

Így hangzott az ígéret, melyet tette vonzott:

„És nagy nemzetté tészlek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel. És megáldom azokat, a kik téged áldanak, és a ki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak te benned a föld minden nemzetségei.”

(1Móz 12: 2, 3)

Nem akármilyen ígéret! Nem azt ígérte neki a Teremtő, hogy boldogulást szerez neki az életben; vagy, hogy sok vagyonnal, nagy hatalommal fog rendelkezni (persze a fenti ígéret ezeket is szükségszerűen magában hordozza). Nem! Az Isten először is egy népet akar Ábrámtól származtatni. Nyilván abból a célból, hogy isteni akarata véghezviteléhez felhasználja azt. Micsoda kiváltság! Ez a nép tőle, Ábrámtól fog származni? Ábrám tudta, hogy Jehova mit szándékozik tenni a Vele szembehelyezkedő emberiséggel. Nagyon sokat tanult, és meditált erről. Azt viszont csak mostanában tudta meg, fénylett fel előtte, hogy ehhez épp őt, egy mezopotámiai alsórendű fekete-fejűt akar felhasználni. Hisz vannak királyok, hatalmasok, akiket erre fölhasználhatna. Persze azt is tudta már gyermekkorától, hogy ő a megígért mag családjába, vérvonalába született. Tehát valami már régen felsejlett neki. De ez? Mivel érdemelte ki?

Ő lesz az, akinek a nevét föl fogja magasztalni Jehova, az ő Istene. Tudta, hogy a nép, ahol él, úgy gondolkodik, hogy annak lesz egekbe nyúló nagy neve, aki bátorságával, erejével kivívja magának azt. Ismeri a babilóniai irodalmat, a Gilgames-eposzt, az Enúma-elilt, és más elbeszéléseket, amelyekben a főhősök a saját akaratukból, és az istenek akaratának megalázásával hatalmas tetteket hajtottak végre, s később a legendákban már ők is valamely isten szerepében tetszelegnek (esetleg egy másik istent legyőzve, kiütve e helyéről). De tudta azt is, hogy a Teremtő, az egyedül igaz Isten nem helyesli ezt az eljárásmodot. Ezek az isteni hősök idővel többnyire összezavarodnak, s előbb-utóbb őket is legyőzi valaki. Nem! **Az ember nevének felmagasztalásához nem az istenek és az emberek legyőzésén és megalázásán keresztül vezet az út.** Az igazság, az abszolút igazság fényében végrehajtott cselekedetek; az igaz Istennek, Jehovának végzett szent szolgálat, és a Róla való tudás szívbe zárásán keresztül érheti el valaki azt a kiváltságot, hogy az Isten felmagasztalja az ilyen ember nevét.

Az ígélet harmadik része így hangzik: „áldás leszel”. Nem azt mondja az Isten, hogy áldást kap: vagyis hogy minden jóval el fogja látni őt – a természet erőit felhasználja ő érte. Inkább ő maga lesz áldás. Az ő tevékenysége fogja a leszármazottai számára biztosítani mindazt, ami azok tökéletes boldog életéhez szükséges lesz. Úgy tűnik tehát, hogy ezzel az ígérettel igen komoly és hosszadalmas munka terhét – és persze örömét – helyezte a vállára. Tette ezt azért az Isten, mert megbízik ezen isten-tudatos szolgájának szívállapotában, és lelki erejében. Csak ilyen embertől származhat olyan ember-nép, amelyen keresztül szisztematikusan véghezvihet mindent, amit elgondolt. Márpedig – mint tudjuk – **az elbukott emberiség megmentése a cél.** Ennek a megvalósításához nem lehet önző, hatalomvágyó és ámító embereket felhasználni, akiket csupán az érdekel, hogy tevékenységükből milyen személyes hasznuk, előnyük származik. Csak olyanok szívére és vállára lehet e munka részterheit bízni, akik pontos ismeretre építve szeretik Teremtőjüket, átérzik az emberiség problémájának súlyát, s minden önző szándék nélkül, feltétel nélküli igazságra épülő tiszta szeretetből tenni kívánnak érte – méghozzá az Isten akaratával összhangban, Neki meghódolva. Nos, Ábrám ilyen ember volt.

Nem csoda hát, hogy a Teremtő a továbbiakban együttműködéséről biztosítja Neki meghódolt szolgáját; s úgy emeli az emberiség fölé, mintha maga is Isten lenne. Ha ezzel az állásával nem él vissza, s mindent Jehova lábai elé helyez, amit az életben tesz (áld, vagy átkoz), mindent Teremtője céljának rendel alá, s az Ő szándékainak, terveinek megvalósítása érdekében cselekszik, akkor valóban a föld minden nemzetségének az áldására válik.

Ábrám Kánaán földére megy

„És kíméne Ábrám, amint az Úr mondotta vala néki, és Lót is kíméne ő vele: Ábrám, pedig hetvenöt esztendős vala, mikor kíméne Háránból. És felvéve Ábrám az ő feleségét Szárait, és Lótot, az ő atyjafiának fiát, és minden szerzeményöket, a melyet szereztek vala, és a cselédeket, a kikre Háránban tettek vala szert, és elindulának, hogy Kánaán földére menjenek, és el is jutának a Kánaán földére. És általméne Ábrám a földön mind Sikhem vidékéig, Mórétől tölgyeséig. Akkor Kananeusok valának azon a földön.”

(1Móz 12: 4- 6)

A hit cselekedetek nélkül halott – tartja az Írás. Jóllehet, Ábrám sokat tanult eleitől, és a rendelkezésére álló írásokból; szívét is át- meg átjárta a tudat, hogy Teremtője esetleg őt választja ki a nagy feladatra, hogy Kánaánt előkészítse szándéka megvalósításához; mégis mindez semmit sem ér, ha nem dönti el a szívében, hogy ezzel összhangban cselekszik, s nem tesz meg mindent az életében, ami e cél eléréséhez elengedhetetlen és szükséges. Az

általa végrehajtott tettekből válik nyilvánvalóvá, hogy valójában milyen hit lapul a szívében. Élő – cselekvő; vagy halott – csupán ábrándozó *hiedelem*.

Ábrám hite élő volt. Ahogy szívében kiépítette a hitét, az igazi tettekre sarkallta őt, pontos terveket szőtt, előkészületeket tette hosszú távú célja megvalósítása érdekében. Amikor minden előkészületet megtett szellemében, szívében és lelkében: elindult, s szerencsésen meg is érkezett a helyre, amely a jövőt jelenti számára; leszármazottai számára, pedig tökéletes boldogságot a távoli jövőben.

A Teremtőnek az elkövetkezendő évezredekben még sok ilyen hitű emberre van szüksége ahhoz, hogy tetteit a tudatlan emberiség szemében is hitelt érdemlő módon végrehajthassa. Ezeknek az embereknek az életén fog bennünket a továbbiakban végigvezetni a Biblia.

Ábrám tehát szűk családi körben megérkezett a Jordán vízgyűjtő területére. Innen fog továbbhaladni úgy, ahogy majd a Teremtő utasítani fogja.

Első ígéret Ábrámnak

„És megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: A te magodnak adom ezt a földet. És Ábrám oltárt épít ott az Úrnak; a ki megjelent vala néki.”

(1Móz 12: 7)

Nyilvánvalóvá vált tehát Ábrám hite, az *élő hit*, amit határozott cselekedetekkel támasztott alá. Ezért Isten bízván bízhatott benne. Hogy Ábrám biztos lehessen abban, hogy jót cselekedett (hisz az elesett ember – még ha oly szilárd hite is van – valamelyest mindig kétségek közt él), Isten a lelkében megnyilvánult neki. A *lelkiismeret* az, amivel a Teremtő (vagy más szellemszemély) közvetlenül kommunikálni képes. **A lelkiismeret: az elme és az érzelm-világ közötti harmonikus együttműködés eredménye. A lelkiismeret: egy belső jelzőrendszer, amely a gondolatainkat és tetteinket helyesli, vagy megítéli (dicsér, vagy megfedd); vagyis képes különbséget tenni jó és rossz között.** Összehangolja a vágyainkat (ami földi) az ismereteikkel (ami jó esetben égi eredetű); s így alkalmas arra, hogy az érzékeink kiiktatásával kommunikáljon vele (vagy rajta keresztül velünk) egy szellemszemély, vagy egyéb lelki megnyilvánulás, ent, vagy épp maga az Isten. Így tud nekünk is megjelenni az Isten, ha hagyjuk (persze erős védőfalat is építhetünk ellene – hátrányunkra!).

Tehát Ábrám most már tisztában volt vele, hogy helyesen cselekedett, és lenyűgözte őt az, amit Isten vele közölt. Ez a föld az ő leszármazottaié lesz. Azt is tudta azonban, hogy ez csak akkor lesz igaz, ha a leszármazottai Jehovát fogják szolgálni. Különben nem! De ez a fény még csak halványan van jelen a lelkében. Egyelőre még földön túli transzban van.

Ennek öröme természetes, hogy áldozati halmot emel Isten tiszteletére, hogy ezt kifejezze Felé. Az áldozat élvezője az Isten. Ez újabb előképe az eljövendő nagy áldozatnak, mellyel végérvényesen kiengesztelődik a Teremtő, s utat nyit a Paradicsomba vezető kapu felé, a kérubok között.

„Onnan azután a hegyiség felé méne Bétheltől keletre és felüte sátorát: Béthel vala nyugatra, Háí pedig keletre, és ott oltárt épít az Úrnak, és segítségül hívá az Úr nevét.”

(1Móz 12: 8)

A Fekete-tenger keleti partvidékén húzódó Jordánia fennsíkján telepszik meg Ábrám, és itt Béthel (Isten Háza), és Háí között épít újra egy oltárt. Így a későbbi korok számára is jelzi útvonalát.

Itt újra arról számol be az Írás, hogy Ábrám a nevéen szólítja a Teremtőt, Jehovát, s a továbbiakban már így, személyként azonosítva Őt, kéri segítségét.

„És tovább költözék Ábrám; folyton dél felé húzódván.”

(1Móz 12: 9)

Most tehát Ábrám, hogy bejárta mindazt a területet, melyet az Isten neki szándékozott adni, a Jordán és a Nyugati Hegység között folyamatosan halad délnek, Egyiptom felé. Pontosan tudja Ábrám, hogy ebben az időben Egyiptom a térség legnagyobb hatalma. Jóllehet, India és Kína ekkor már komoly világhatalommal bír, de mindezek a földnek más területein uralkodnak. Az Istennek más-más aspektusai irányítják, formálják az illető terület jövőjét. A föld nagy területein: észak-Ázsiában, Európában, Afrika középső, nyugati és déli felén, Észak- és Dél-Amerikában ekkor még az Arany-kort élik a helyi embercsoportok. Mai szemmel úgy mondjuk, hogy ősközösségi társadalomban élnek, összhangban a természettel, egymással, és az Istennel. Egyes területeken persze már felbomlóban van ez az összhang. Ennek egyik fő oka a már hanyatló korba lépett társadalmak hatalmi törekvéseinek e területekre is kiterjesztett hatása. Így az ősközösségi társadalmak is gyakorta keverednek egymással harcba a Mezopotámia-térségbeli hatalmak morálrontó hatása miatt. Föníciai hajók ez idő tájt hajóztatnak át Dél-Amerikába, s formálják lassan-lassan át az ott élők életét. Mindazonáltal e terület még vagy háromezer évig szinte paradicsomi körülmények között virágzik (kb. i. sz. 650-ig). Észak-Amerika pusztai népeit nem sokkal ezután Ábrám leszármazottainak egy komoly csoportja fogja meglátogatni, s az ottani paradicsomi körülményeknek, az Arany-kornak fog véget vetni. Felosztják egymás közt a népet, majd a területet, és folyamatos harcokkal tarkítják e népek életét, először egymás, majd a természet ellen.

Ábrám Egyiptomban

„Azonban éhség lőn az országban, és Ábrám aláméne Egyiptomba, hogy ott tartózkodjék, mert nagy vala az éhség az országban.”

(1Móz 12: 10)

Föníciában éhség van. A későbbiekben látni fogjuk, hogy egy-egy nagy természeti katasztrófát mindig az okoz, hogy az illető nép hátat fordított a Teremtőnek, vagy az Ő helyi elrendezésének (a kettő lényegében ugyanaz). A fentebb írottakból látszik, hogy például Dél-Amerikában paradicsomi körülmények között élnek az emberek – jóllehet az őserdő mélyén meztelemlül kisebb-nagyobb csoportokban az erdőből gyűjtött dolgokból táplálkoznak. A táplálkozásnak az ennivaló csak az egyik fele, még hozzá a kevésbé fontos fele. (Ezt majd Jézus tanításaiból jobban meg fogjuk érteni.) Fontosabb fele: az égből, Istentől szerzett ismeret, és annak helyes felhasználása. Ha ezt helyesen alkalmazzák, akkor a fizikális ellátás már ennek közvetlen következménye. Míg, ha ez fordítva történik, (vagyis elsősorban az anyagi vágyaink kielégítésére törekszünk anélkül, hogy tudnánk, hogyan kell azt megszerez-nünk, és felhasználnunk) akkor egy szellemi hanyatlás következik be. A szellemi hanyatlásnak (az isteni tudomány nélkülözésének) pedig egyenes következménye az emberi problémák egyre sűrűsödő halmaza; pl. a természeti katasztrófák sora, majd a pusztulás. Nem, az ember nem tud parancsolni az természeti erőknek. Azoknak csak az Isten tud parancsolni. Az ember csupán használni tudja annak áldásait. De hogy hogyan kell azokat használni, és mire valók, az Istentől kell megtanulnunk. Ha nem ezt az utat követjük, akkor Istennek a természet erőin keresztül megnyilvánuló áldása átokká fajul. Ezt viszont kizárólag a helyes imádat gyakorlásával lehet újra a helyére billenteni.

Érdekes megfigyelés, hogy bizonyos emberek agya a testéhez képest nagyobb volt, mint a ma élő Homo Sapiensé. Vajon miért? Nyilván nem azért, mert oly sok tárgy és fegyver

elkészítésével tömte tele a fejét. Nem! Azt tanulmányozta, hogy a Teremtő hogyan és miért építette föl ezt a fizikai világot; mi van azon túl; annak mi a célja; hogyan kell azokkal összhangban élnie; és hogyan kell azt az Istent imádni, szolgálni, aki mindezt megalkotta, s a rendelkezésünkre bocsátotta. Higgyük el: az isteni tudás sokkal hatalmasabb és sokrétűbb, mint az emberi. Nem véletlen, hogy nagyobb elme és nagyobb agy kellett a befogadásához. Erről szól az Arany-kor; és ezt kell újra fölépíteni itt, a földön, és az égben. Erről szól a Biblia!

Tehát, amikor valahol éhínség tör ki, akkor ez annak a jele, hogy az illető nép megcsömörített eddigi életmódjától, az igaz szóra éheznek; nem tudja már, hogyan kell e természeti erők felhasználásával megszerezni az élelmiszert sem. Ez történt azon a földön is, ahol Ábrám 3900 évvel ezelőtt járt. Némelyek e természeti (vagy tudatlansági) katasztrófa hatására kezdtek túlhajózni a Földközi-tenger nyugati átjáróján (Herkules Oszlopain, vagy mai nevén: Gibraltári-szoroson) az Atlanti óceán felé, s fedezték fel a kis szigeteket, s távolabb, Közép- és Dél-Amerikát: a Paradicsomot.

Ábrám is dél felé húzódott, hisz az ő hite talán eltarthatta volna az országot, de Jehova azt nem erre szánta.

„És lőn mikor közel vala, hogy bemenjen Egyiptomba, monda feleségének Szárainak: Ímé tudom, hogy szép ábrázatú asszony vagy. Azért mikor meglátják téged az egyiptomiak, majd azt mondják: felesége ez; és engem megölnék, téged, pedig életben tartanak. Mondd azért, kérlek, hogy húgom vagy; hogy jól legyen dolgom miattad, s életben maradjak te éretted.”

(1Móz 12: 11- 13)

Miből gondolta ezt Ábrám? Ő próféta volt. Ismerte az emberiség múltját, jelenét. Ismerte azt az Istent, aki mindezt irányítja; éppen Őt szolgált. Így pontosan tudott valamit: ha egy ember, vagy népcsoport világhatalomra törekszik, akkor az már elért minden olyan dolgot az életben, ami ennek a megvalósításához szükséges. Erkölcsileg már olyan mélyre süllyedt, hogy már nem tűr maga fölött semmilyen rendre utasító hatalmat. Az isteneknek is ő maga kíván parancsolni, hisz úgy érzi: képes rá. Úgy érzi, hogy eddigi ismeretei alapján képes egy egész népet, vagy akár emberiséget arra 'kárhoztatni' (kényszeríteni), hogy az Isten ismerete helyett őt hallgassa, s ezért még tartsa is el őt. Ő maga kíván Isten lenni. Mindent megenged magának e gondolkodás érdekében, és a cselekedetei is ezt tükrözik.

Hasonló a helyzet, mint Babilonban volt a nagy zikkurát építése alkalmával. Ott a Teremtő még közbelépett, mert annak megvalósítása teljesen lerombolta volna az isteni terv – az emberiségnek a Paradicsomba való visszaemelése – megvalósítását. Itt Egyiptomban (és később más világhatalmak esetében) azonban már épp az Ő szándékának megvalósítását segíti elő. Ezért mondhatjuk, hogy Egyiptom az első világhatalom (ennek törekvéseit engedte az Isten teljes mértékben kibontakozni, szándéka véghezvitele érdekében). Viszont egy-egy ilyen világhatalmi szándék egyben az illető nép halálos ítéletét is jelentette. Világhatalmi pozícióját határozottan az Istennel szembeni állásfoglalás legnyilvánvalóbb formájaként lehet azonosítani. Hisz itt, ilyen helyzetben minden olyan anyagi vágyát kiélheti, amely a lehetséges, összes gonosztságot magában foglalja. Ezeknek nyilvánvalóvá válása viszont egy sor vitakérdést megválaszol, s ezek után már megnyugtató módon el lehet törölni a föld színéről az összes ehhez hasonló gondolkodásmódot, és azok képviselőit; ha csak nem kapnak észbe az előttük lezajló események hatására. **Ha az emberiség nem tanítható a lelkiismeretén keresztül jó szóval, majd tanítható lesz a történelemmel.** Így gyakorlatilag az emberiség vágyait használja fel a Teremtő arra, hogy oktassa vele őket.

Ábrám mindezt jól tudta, így pontosan következtetett, amikor azt gondolta, hogy Egyiptomba érve neki az élete veszélyben forog a szépséges felesége miatt. Ahogy ma az amerikaiak azt gondolják, hogy pénzért mindent megszerezhetnek, akkor az egyiptomiak a

fegyverükről gondolták ugyanezt a fennhatóságot, mindenhatóságot. Tehát Ábrám kénytelen volt ravaszsághoz folyamodni. Ezt is épp az Isten tette lehetővé számára, hisz Ábrám és Szárai között valójában unokatestvéri kapcsolat volt. Szárai Ábrám unokahúga volt.

„És lőn mikor Ábrám Egyiptomba érkezék, láták az egyiptomiak az asszonyt, hogy az nagyon szép. Mikor megláták őt a Faraó főemberei, magasztalák a Faraó előtt és elvívék az asszonyt a Faraó udvarába.”

(1Móz 12: 14, 15)

Tehát jól gondolkodott Ábrám. Nyilvánvaló, hogy ha az asszonyt meggyalázzák, akkor ő már nem veheti újra magához. De Ábrámnak hatalmas hite volt. Bízott abban az Istenben, akit szolgált. Először is gondolkodás nélkül feláldozta volna feleségét, ha Jehova ezt kérte volna tőle (mint ahogy fiával később meg is teszi), másfelől viszont tudta, hogy ha az Istennek szándéka van Száraival, akkor meg fogja menteni őt a megaláztatástól. Természetesen szerette e feleségét, így az volt a reménye, hogy visszakapja feleségét anélkül, hogy a haja szála is görbülne. A Teremtő Szárait is fel kívánta használni, hogy a fáraó lelkiismeretén keresztül szóljon hozzá, megleckéztesse: bemutatkozzon neki.

„És jól tőn érte Ábrámmal, és valának juhái, ökrei, szamarai, szolgálói, nőstényszamarai és tevéi.”

(1Móz 12: 16)

Az első szempont tehát, amiért Ábrámnak Egyiptomba kellett jönnie: nyugodt életének biztosítása, és javainak gyarapítása. Nyilván nem Ábrám vágya volt az a sok vagyon, hanem az istenségnek van dolga vele. Másfelől viszont Ábrámnak nagyszerű próbát is jelent: megbillent-e hitét a sok jószág birtoklása, elfordul-e Istentől, vagy továbbra is egyre nagyobb szorgalommal követi Teremtője útmutatásait, vajon szereti-e Szárait annyira, hogy a vagyon többlet jelentsen nála? Egyszerre vizsgáztatta a Teremtő Ábrám kapcsolatát Istennel, embeerekkel, és a vagyontárgyakkal szemben, a velük kapcsolatos gondolkodását. Elmondhatjuk, hogy mindhárom próbát nagyszerűen megállta. A Virág-rendszer kommunáiban is hasonló módszerekkel tudjuk kiválogatni a célirányosan rátermett embereket.

„De megveré az Úr a Faraót és az ő házát nagy csapásokkal, Száraiért, Ábrám feleségéért.”

(1Móz 12: 17)

A védikus irodalomban azt olvassuk, hogy a Teremtő az Önmagát ért sérelmet nem torolja meg úgy, mint a szolgáját. A Teremtő tökéletes, így az önmagát ért sérelmet képes semlegesíteni, képes lenyelni. A szolgálja viszont egy gyenge, tökéletlen ember. És Ő nagyon szereti az ilyet. Képes a világot romba dönteni egy ilyen szentért. Így tett most is, miután a fáraó a házába vitte az asszonyt – természetesen katonai hatalom kilátásba helyezésével, Ábrámmal szemben. Az egyiptomiak világhatalmi pozíciójukban már csak annyira érdeklődtek az ember iránt, hogy kedvüket töltötték vele, vagy munkára fogták, esetleg értelmét ezek irányítására használták fel. Ez egy óriási különbség egy földi világhatalom (vagy más földi hatalom), illetve az égi hatalom, a Mennyei Királyság között. A mennyei hatalom lehajol az emberekért, és felemelve maga mellé helyezi; addig a földi hatalom fölébük telepedik, s eltiporja azután őket.

Jehova tehát Ábrám érdekében cselekedett.

„Hívatá azért a Faraó Ábrámot és monda: Miért mívelted ezt velem? Miért nem mondtad meg énnékem, hogy ez néked feleséged? Miért mondtad: Húgom ő; azért vevém magamnak feleségül. Most már imhol a te feleséged, vedd magadhoz és menj el. És parancsola felőle a Faraó némely embereknek, a kik elbocsáták őtet és az ő feleségét, és mindenét a mije vala.”

(1Móz 12: 18- 20)

Úgy látszik, tanult a leckéből a fáraó. Látnivaló, hogy még nem telt be Egyiptom bűnössége. Még van a fáraónak *lelkiismeret-furdalása*. De ehhez szükség volt arra, hogy gonosz tettének lehetséges következményeit elbírálja a Teremtő. Ha Ábrám azt mondta volna, hogy Szárai a felesége: megölette volna, s magának vette volna el az asszonyt. Ez azonban gátat vetett volna Jehovának Ábrámmal kapcsolatos terve elé. Akkor is megszállták volna mind-ama bajok a fáraó házáat, de már késő lett volna. Így Jehova két legyet ütött egy csapásra: elősegítette Ábrám előmenetelét tervének sikeres végrehajtásához, illetve a fáraót is megleckéztette, s vizsgáztatta – lehet-e még vele valamit kezdeni. Tanítani tudja-e még népének a helyes erkölcsöt? Így a fáraó valójában Jehova tervének eszköze lett, s ezért megérdemelte, hogy még mintegy ötszáz évig világhatalmon maradjon, s a hosszú távú tervezésnél is figyelembe lehessen venni.

Tizenharmadik fejezet

Ábrám különválik Lóttól

„Felföve azért Ábrám Egyiptomból, ő és az ő felesége, és mindene valamije vala, és Lót is ő vele, a déli tartományba.”

(1Móz 13: 1)

Ábrám az egyiptomi kaland és meggazdagodás után (előtte sem volt éppen szegény, de itt többszörözte mindazt, amije volt) Egyiptomból északra ment. A Nílus deltájától átvándorolt a Jordán torkolatához. Majd Lóttal együtt újra végigvándoroltak a már ismert útvonalon visszafelé, végig a folyómeder és a hegység lába között elterülő kövér legelőkön. Fel is hizott a marhájuk, míg újra Béthelhez értek. Mintegy szentélyt tartották nyilván azt a helyet, hisz itt szólt Ábrám újra és újra Teremtőjéhez – áldozatot bemutatva Neki.

„Ábrám, pedig igen gazdag vala barmokkal, ezüsttel és arannyal. És méne helyről helyre délfelől mind Béthelig, oda a hol először vala az ő sátora, Béthel és Hái között. Annak az oltárnak helyére, melyet ott elsőben készített vala: és segítségül hívá ott Ábrám az Úrnak nevét.”

(1Móz 13: 2-4)

Itt megjegyzendő, hogy a Jehova név héber szóból származik. Jelentése, hogy: Aki előidézi, hogy létezzen; vagy röviden: Léteztető. Ábrám viszont dél-Mezopotámiából származik, s az istenek nevét ott akkádul ejtették ki. Jóllehet, az akkádok nem ismertek (vagy nem ismertek el) egy szuverén teremtőt, Ábrám már ott, Urukban is Őt imádta. A nevét nyilván akkádul használta, vagy egyszerűen csak a kettőjük között lévő kapcsolatot nevezte meg istenként. E neveket vitte magával, s itt Kánaán földén, Béthelben (Lúz) a héber nevet használta, kapcsolatuk megjelöléseként és Istenként egyaránt. A Léteztető név héber megfelelőjét, Jehovát, először Mózesnek nyilvánította ki a Teremtő mintegy ötszáz évvel később a Sínai pusztában.

„Lótnak is pedig, a ki Ábrámmal jár vala, valának juhai, ökrei és sátorai. És nem bírá meg őket az a föld, hogy együtt lakjanak, mert sok jószáguk vala, és nem lakhatának együtt. Versengés is támadá az Ábrám barompásztorai között, és a Lót barompásztorai között; és a Kananeusok és a Perizeusok is ott laknak vala akkor azon a földön.”

(1Móz 13: 5-7)

Természetesen a területi igények számbavételekor figyelembe kellett venniük kettejük barom-állományának folytonos növekedését (hisz az Isten áldása nyugodott rajtuk), és persze számolni kellett annak a népnek a jelenlétével is, akik között laktak – jóllehet, azok nem bántották Őket, sőt még bizonyos tekintetben fel is néztek rájuk. Ábrámot prófétának és királynak tartották, s így félték tőle, bár semmi okuk nem volt rá.

„Monda azért Ábrám Lótnak: Ne legyen versengés közötttem és közötted, se az én pásztoraim között és a te pásztoraid között: hiszen atyafiai vagyunk. Avagy nincsen-e előtted mind az egész föld? Válj el, kérlek, tőlem; ha te balra tartasz, én jobbra megyek; ha te jobbra menédsz, én balra térek.”

(1Móz 13: 8, 9)

Mivel a temérdek jószág alapvetően két önálló vezetés alatt áll; nyilvánvaló, hogy szolgálk, a pásztorok a saját uruk javát akarják szolgálni. Ez az összefonódás komoly súrlódásokhoz vezet, melyeknek híre eljut Ábrám fülébe. Ekkor ő igen bölcsen dönt. Tudja, hogy az Istenük

az általuk már többször is bejárt földet nekik adta. Akkor miért kuporodnak össze egy kupacban rajta? El kell válniuk, a nyájakat szét kell választaniuk, s néhány napi járóföldet kell közöttük hagyni. Így a közöttük dolgozó pásztorok munkáját nem nehezíti meg az, hogy a másik pásztor is ugyanott akar itatni, vagy legeltetni; vagy, hogy a karámnak ki, melyik felét foglalja el. Teljesen egészséges lehetőséget kínál unokaöccsének, s ő rá is áll a felkínált lehetőségre.

Másfelől ez a döntés a Teremtő tervét is elősegíti, hisz így két központi területen is elkezdheti Kánaán térségének bemunkálását, előkészítését.

„Felelemé azért Lót az ő szemeit, és látá, hogy a Jordán egész melléke bővizű föld; mert minekélőtte elvesztette volna az Úr Sodomát és Gomorát, mind Czoárig olyan vala az, mint az Úr kertje, mint Egyiptom földje. És választá Lót magának a Jordán egész mellékét, és elköltözék Lót kelet felé: és elválának egymástól. Ábrám lakozik vala a Kánaán földén, Lót, pedig lakozik vala a Jordán-melléki városokban, és sátoroz vala Sodomáig.”

(1Móz 13: 10- 12)

Lót, fiatal lévén, szíve vágyára hallgat. Bejárta már az országot, tudja, hogy néz ki. Azonnal lecsap a legkövérebb legelőkre, de vágyik a városi élet után is. Hiába, Urban ő valójában szeretett lakni, de a kaland is hívogatta. Az ő szíve nem volt olyan tökéletes a Teremtőjéhez, mint nagybátyjájé; de mint később látni fogjuk: ez is elegendő lesz ahhoz, hogy csodálatosan az Isten védelmére keljen, és hitét cselekvő módon kimutassa.

„Sodoma lakosai, pedig nagyon gonoszok és bűnösök valának az Úr előtt.”

(1Móz 13: 13)

Ma is ismeretes az a szó, hogy szodómia. Ez az állatokkal való szexuális együttlétet jelenti (vagy szélesebb módon: förtelmes, brutális szexuális játékot, melynek eredményeként fizikai sérülések, sőt halál is bekövetkezhet). Ha ezt a szót ennek a városnak a nevéből származtatják, akkor elképzelhetjük, hogy milyen förtelmes erkölcs uralkodott ott. Az a legkevesebb, hogy az épp aktuális uralkodó jogot formál a nép menyasszonyaira. A legtöbb ember a saját, és az ellenkező nem képviselőivel is gondolkodás nélkül közösül. Rendszerezsek a nyilvános orgiák, ahol a legkülönbébb tárgyakkal, állatokkal, emberi (vagyis embertelen) módszerekkel elégitik ki mohó és elkorcsosult szexuális érzéseiket; akár a halálig is kitombolva magukat a legkülönbébb kábítószerek hatása alatt. Ilyenkor a kéjtől szétszaggatott prostituált férfiak és nők, állatok véres tetemei borították az utcákat és tereket. Ebben a térségben ez volt ekkor az uralkodó erkölcsi norma, s minden, amit tettek: e kéjvágyuk kielégítése érdekében történt. Erre épült a törvény-rendszerük.

Nos, ide költözött Lót. Ő természetesen nem volt elragadtatva ettől, de mégis ő lehetett az, akinek az élete képes volt szembehelyezkedni az itteni, lealacsonyító szokásokkal, s így mintegy ítéletet lehetett hirdetni számukra cselekedeteik miatt. Az ő szava volt majd képes felkiáltani az egekbe ezek láttán.

Ismétel ígért Ábrámnak

„Az Úr, pedig monda Ábrámnak, minekutánna elválnék tőle Lót: Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, a hol vagy, északra, délre, keletre és nyugotra. Mert mind az egész földet, a melyet látsz, néked adom, és a te magodnak örökre. És olyaná téstem a te magodat, mint a földnek pora, hogyha valaki megszámálhatja a földnek porát, a te magod is megszámálható lesz.”

(1Móz 13: 14- 16)

Itt szintén két ígéretről hallunk: azokról, amelyeket egyszer már ígért Isten Ábrámnak. Beszéltünk már róla, hogy a kettőzés biztosítást jelent. Ha először kétségei támadtak volna Ábrámnak az ígéretet illetően, (esetleg önmagát nem tartotta ezekhez méltónak), akkor most Teremője megkettőzve biztosítja őt szándékáról. (Ítélni is csak úgy lehet, ha két, vagy három tanúvallomás alátámasztja az ítélet alá vont tényt. Itt a Kánaán népe fölötti ítélet előkészületi munkái folynak!)

Tudjuk, hogy Ábrám felesége még mindig magtalan, mégis a Teremő határozottsággal állítja, hogy leszármazottait megsokasítja, mint a föld porát. Ez a prófécia, vagy ígéret természetesen nem csak Ábrám közvetlen leszármazottaira vonatkozik, hanem az ő vérvonalán érkezendő Mag szellemi leszármazottaira is. Sőt elsősorban ez utóbbira. Ehhez azonban szükséges, hogy Ábrám ágyékából is népek, királyok, egy nemzet származzék.

„Kelj fel, járd be ez országot hosszában és széltében: mert néked adom azt. Előbb mozdítá azért sátorát Ábrám, és elméne, és lakozék Mamré tölgyesében, mely Hebronban van, és oltárt építe ott az Úrnak.”

(1Móz 13: 17, 18)

Újabb ígéret után újabb utasítást kap Ábrám szeretett Istenétől. Ahogy annak idején Ádámot arra utasította Isten, hogy gondoskodjék az Éden szükségleteiről; úgy most is az a feladata Ábrámnak, hogy vegye szemügyre a neki ígért kertet, s kezdje meg benne az oktató programot, melynek során részben rámutat annak hanyatlását okozó visszasságaira; szétválogatja vele az embereket a szívállapotuk alapján; illetve az arra méltókat elkezdi szisztematikusan oktatni a Teremtő kinyilatkoztatott szándékáról. (Ma is ez a szándékunk itt, a nagyobb Kánaánban.)

Majd Hebronban állapodik meg Ábrám, mert itt talált méltó népet oktatásának kiterjesztésére, melyet részben okos szavakkal, részben viszont bölcs cselekedetekkel adott át a környező népeknek, törzseknek.

Tizennegyedik fejezet

Lót rabságra jut

„Lőn pedig Amrafelnek, Sineár királyának, és Ariókhinak, Elászar királyának, Khédorlaomernek, Élam királyának, és Thidálnak, a Góim királyának napjaiban:”

(1Móz 14: 1)

Ezzel az időmeghatározási technikával még számtalanszor fogunk találkozni a bibliai történelem feltárása során. Nagy pontosságú, hisz nem a különféle helyi időszámítás egységeit, és azok múlásának sebességét használja fel (mint mi most) hanem egy bizonyos időpontot, cselekvéssort legalább három pontból rögzít. Éppen úgy, mint mi ma meghatározzuk a földrajzi helyzetét valakinek, vagy valaminek. Ehhez legalább három műholdat, s egy vevőkészüléket használnak. Vagyis egy pontot további három segítségével határoznak meg. Itt a Biblia is ezt teszi. Egy bizonyos cselekvés, vagy történés időpontját egy azt végző személlyel, és további három társával azonosít. Ha ezt a későbbiekben még továbbiakkal rögzíti, akkor az teljes bizonyossággal követhető még akkor is, ha történetesen nem találunk rá tárgyi bizonyítékot. Ez már az ő kishitűségüknek, vagy bizonyos körülményeknek tudható be. A Biblia leírása azonban bizonyosan pontos.

„Hadat indítának ezek Bera, Sodoma királya ellen, Birsá, Gomora királya ellen, Sináb, Admáh királya ellen, Seméber, Czeboim királya ellen és Bélaf, azaz Czoár királya ellen.”

(1Móz 14: 2)

Az eseményt további nevek és városnevek pontosítják. A korábbiak a Jordántól keletre, Mezopotámia felé eső terület királyai, míg az utóbbiak a Jordán középső folyásától délre fekvő területeké. Ez utóbbi az a terület, ahol oly nagymértékben elhatalmasodott a gonoszság, elsősorban a szexuális erkölcstelenség folytán (bár ez már inkább csak következménye a többinek), s ahol Lót is lakik és tanít. Egy kisebb belső háború készül kibontakozni a világhatalom, Egyiptom fennhatósága alatti területeken, Síneár és Sziddim völgye között. Emberi szempontból ez csupán egy terület-szerzési és hatalmi törekvés, illetve egy ezzel összekapcsolt lázadás. Isten szemében viszont egy hanyatló társadalom létének a végét készíti elő ez az eseménysor. A síneárita királyok csupán eszközök a Sziddim völgyének romlottságát megbüntetni vágyó Teremtő (itt Ítéző) kezében. De egyben próba is kiválasztottjának hűségét megvizsgálandó. Hisz a szívébe ezt is kitörölhetetlenül bele kell vésni.

„Mind ezek a Sziddim völgyében egyesülének; ez a Sóstenger.”

(1Móz 14: 3)

Hogyan lehet a Sziddim völgye egy tenger? Erről nem sokára kimerítő módon értesülhetünk. Mindenesetre, amikor ez a kis belháború kitört, akkor (mint ezt már korábban láttuk) ez a terület még olyan volt, mint az Úr kertje, mint Egyiptom földje (nyilván a Nílus delta-vidéke, vagyis Felső-Egyiptom), mint maga a Paradicsom. Ezért is választotta magának Lót ezt a területet lakásul. Akkor még nem láthatta az itt élő népek romlott szellemiségét olyan mélyen – zsenge kora miatt. Ábrám már tudta, hogy miféle föld az. Ő nem vágyott oda, bármily szép is volt.

„Tizenkét esztendeig szolgálták vala Khédorlaomert, és a tizenharmadik esztendőben ellene támadtak vala. A tizennegyedik esztendőben, pedig eljőve Khédorlaomer, és a királyok, a kik ő vele valának, és megverék a

Refeusokat Asztheroth Kárnajimban, és a Zuzeusokat Hámiban, és az Emeusokat Sáv-Kirjáthajimban. És a Horeusokat az ő hegyökön, a Seiren, egész Él-Páránig, mely a puszta mellett van.”

(1Móz 14: 4- 6)

Az egyiptomi világhatalom haderejét nem volt szükséges kiterjeszteni a Jordán völgyére, a Síneár-fensíkra és Mezopotámiára. Itt, ebben a térségben a helyi hatalmasságok keze ügyébe helyezte a rendfenntartás gondját. Ezeket a hatalmasságokat egyéb módon (egy vallási-kereskedelmi szisztémával) tartotta hatalma alatt. Tudjuk, hogy se Mezopotámiában, se Egyiptomban, vagy a Síneáron nem félték az igaz Istent; így a Mezopotámiában fellelhető irodalomból kitűnően látszik, hogy az isteni hierarchia milyen mozgalmas változásokon ment keresztül az ilyen népeknél. Most épp az egyiptomi fáraók érték el, hogy a saját személyük és udvartartásuk jelentse a környező népek imádatának tárgyát, s a saját hagyományos isteni hierarchiájuk csak ez alatt foglalhatott helyet. Ezt természetesen koncentrációs meditációval, hőstettekkel, bizonyos irányú tudományos fejlődéssel, és nem utolsósorban katonai hatalommal lehet elérni, fenntartani. Eszükbe sem jutott az alattvalói körzethez tartozó népeknek megkérdőjelezni ezt a szuverenitást – mind addig, míg a fent felsorolt feltételek biztosítva voltak. S ha majd valamelyik meggyengült, s magával vonta más feltételek meglazulását (pl. Mózes kivonulásakor), lehetett szó az isteni és világi hatalom átnézéséről, ahogy majd a Síneár egykori királya tette ezt.

Tehát egyelőre épp az asszírok ősei voltak már elég fegyelmezettek és erősek ahhoz, hogy a fáraó rájuk bízta ennek a kis lázadásnak a helyrebillentését. Ha nem is a Teremtő mozgatta közvetlenül a szálakat, azért a szolgálait, Ábrámot és Lótót a térségbe küldte, hogy a helyi problémák esetén való leverésében ők is hatékonyan el tudják végezni a szent szolgálatuknak megfelelő tevékenységüket. Többek között ezért is küldte ide ilyen korán a szolgálait. Figyeljük meg, hogy milyen jelentőséggel fog bírni ez az esemény Ábrám további szolgálatainak szempontjából.

Khédorlaomerrel bezárólag a Mezopotámia - Síneár - Sziddim-völgy térségében tökéletesen szervezett rendszer tartotta fenn a viszonylagos fegyelmet, rendet. Erre utal a tizenkettes szám (tizenkét évig szolgálták őt). A Bibliában itt újabb misztikus számok bukkannak föl. Érdemes tisztázni ezek jelentőségét is, akárcsak korábban tettük más számokkal. A tizenkettes szám, vagy annak valamely toldott formája mindig a szervezeti rendszer tökéletes egységét hívatott kinyilvánítani. Találkozunk majd 24-gyel (2×12); vagy a 144 000-rel ($12 \times 12 \times 10^3$). Az ezekben lévő tizenkettes szám is a szervezet tökéletességére utal.

Majd azt írja: ‘a tizenharmadik esztendőben fellázadtak’ (a tizenkettes rend ellen!). Ez a szám a szerencsétlenséget, a bajt, a nagy horderejű pusztulás lehetőségét hordozza magában. A Királyok Krónikás Könyvében fordul elő ennek kétszerese, az előbbinek a megerősítése, biztosítása: megalapozott a pusztulás; a tett önmagában hordozza önnön és gazdája pusztulását egyaránt.

A tizennégyes szám viszont, ahogy a tizenhármast természetesen követi – jelentésének is közvetlen és természetes következménye: az ítélet. A 28-as szám megerősíti az ítélet tényét és jogosságát: meglesz, mert elhatároztatott (!). A 144 000 mindezek csúcspontját hívatott szemléltetni. A benne szereplő 1000 az anyagi, földi viszonyokat szemlélteti többszörös dimenzióba állítva (ég, föld, pokol). A végítélet mindhárom lételemet áthatja; de csak az anyaghoz kötött alakjaira vonatkozik. A szellemi birodalmat már előtte kitisztította a Teremtő, mielőtt betelne a 144 000.

„És megtérének s menének Hën Mispátba, azaz Kádesbe, és elpusztíták az Amálekíták egész mezőségét, és az Emoreusokat is, kik laknak vala Háczaczon-Thámárban.”

(1Móz 14: 7)

További kánaánita népeket fenýítenek meg, akik megpróbálnak szembeszegýlni a helyi renddel. Igen, ebben a térségben tökéletes rend uralkodott mindaddig, míg ki nem tört a lázadás. Áttételesen persze ehhez köze van Ábrám és Lót magatartásának, tanításaiknak és hitüknek is. Ugyanis ezek tartottak tükröt e népek felháborítóan gonosz vagy visszás magatartásának, életének, és gondolkodásmódjának, tulajdonságaik sýrý sötétjének. Majd fölismerve helyzetüket, rögtön a fölöttük uralkodó rend ellen fordultak. A föleszmélés első reakciója általában valóban ez; de a későbbiekben meg kell tanulni uralkodni rajta (**Ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása; de te uralkodjál rajta.**[1Móz 4: 7]). Olyan volt ez, mintha a fiak harcoltak volna az atyjuk ellen. De Khús letörte a szarvukat, megbüntette őket.

És most figyeljük meg a végső összecsapást!

„Kíméne tehát Sodoma királya, Gomora királya, Admáh királya, Czeboim királya, és Bélah, azaz Czoár királya, és megütközének azokkal a Sziddim völgyében: Khédorlaomerrel, Élam királyával, és Thidállal, Göjim királyával, Amráfellel, Sineár királyával, és Ariókhkal, Elászar királyával: négy király öt ellen.”

(1Móz 14: 8, 9)

Ez az ütközet a saját korában igen nagy jelentőségű volt a Sziddim völgyében; legalább olyan, mint a Mahábháratában a kuruksetrai csata. Mindkettőben a világuralom jogosságának a kérdése merült fel, s került pont a végére – jóllehet, igen komoly véráldozat útján. Ellenben a csata győztese egyik esetben sem könyvelhetett el igazi győzelmet; hisz mindkét esetben maga a Teremtő mutatta meg, hogy valójában Ő a világ Ura, s azt annak adja, akinek akarja. Ő legyőzheti, megalázhhatja könnyűszerrel bármelyik felet. Nem először használ az Isten ilyen módszert, és nem is utoljára. Figyeljük meg, hogy ebben az esetben hogyan is fog mindez megnyilvánulni!

„A Sziddim völgye, pedig tele vala szurok-forrásokkal. És megfutamodának Sodoma és Gomora királyai, és azokba esének; a megmaradtak pedig a hegységbe futának.”

(1Móz 14: 10, 11)

Tehát a keletről érkező fejedelmek győztek ebben a csatában. Sokan ott a gőzölgő szurokforrásokba estek, mások a környező hegyekbe menekültek.

„És elvivék Sodomának, és Gomorának minden jószágát és minden eleségét; és elmenének. Elvivék Lótot is az Ábrám atyjafiának fiát jószágostól együtt, és elmenének; mert Lót Sodomában lakik vala.”

(1Móz 14: 12)

Na, ez az, amit nem kellett volna! – mondhatnánk. Csakhogy Jehova úgy irányította a szolgálait, hogy ebbe ily módon belekeveredjenek. Lót nyilván nem hadakozott Khédorlaomer ellen; de mivel a lakhelyéről minden értéket és értékes embert elhurcoltak, így ő is rabságra jutott. A Teremtő szándéka most már kibontakozhat. Most már maga Lót is biztosan tudja, hiszi, hogy az ő Istene tenni fog érte valamit. Ha a Bhagavad-Gítában azt olvassuk, hogy Krisna az ő bhaktáit (szolgálait) megvédelmezi, akkor ez itt is igaz. Most, mint Jehova, mint Hű Barát, ugyanígy tesz.

Ábrám kiszabadítja Lótot

„Eljőve pedig egy menekült és hírül hozá a héber Ábrámnak, a ki lakik vala az Emoreus Mamrének, Eskol atyjafiának és Aner atyjafiának tölgyesében, a kik meg Ábrámnak szövetségesei valának.”

(1Móz 14: 13)

Ábrám természetesen tudott az ütközetről, annak előzményeiről is; csak azt nem gondolta, hogy az unokaöccse is kárt szenvedhet benne. Amint tudomást szerzett róla, tudta, mit kell tennie.

„Amint meghallá Ábrám, hogy az ő atyjafia fogságba esett, felfegyverzé házában nevekedett háromszáz tizenennyolcz próbált legényét és üldözve nyomula Dánig. És csapatokra oszolván ellenök éjszaka ő és szolgálái, megveré őket, és úzé őket mind Hóháig, a mely Damaskustól balra esik.”

(1Móz 14: 14, 15)

Itt egy igen érdekes csetepatéről olvashatunk. Ha felszínesen olvassuk, természetesen el sem hisszük, vagy úgy gondoljuk: valahonnan becsempészték ebbe az eseménysorba. Hiszen korábban négy király öt király seregét győzte le. S ezt a négy királyi sereget Ábrám háromszáztizenennyolc legényével megverte? Ebben a csatában még éjszakai akcióban is a legfontosabb jelentősége a hitnek van (nem az abban való hitnek, hogy mi ezt elhisszük-e, vagy sem). Ábrám hite abban, hogy a Teremtő – ha akarja – segíteni tud neki abban, hogy ő kiszabadítsa Lótot, sőt még a királyokat is rendre utasíthatja egyik szeretett szolgájának védelmében. Ezeket a királyokat fenyítve oktatja ki arról, hogy ki méltó egyedül az imádatra, s mire képes Ő. Mindegy, hogy a Khúsita királyok milyen magas rangú istenekben hisznek, mindegy, hogy milyen haderővel rendelkeznek; mindegy, hogy korábban milyen hőstetteket hajtottak végre, Ő mindezek ellenére akkor vet karikát az orrukba, amikor csak akarja. Ehhez nem kell istenek sokaságát imádni, és segítségül hívni; nem szükséges hatalmas haderő, vagy hőstettekkel kivívott hírnév; a mögötte hatalmasodó egyiptomi hatalom sem kell. Ábrám hite erre épül. Ő tudta, hogy a Teremtő mindezeknek fölötte áll, hisz Ő teremtette azokat; az Ő ujjának érintésére működnek, Nélküle semmik lennének. Ez mind-mind az Ővé, úgy bánik velük, ahogy akar. Most éppen szeretett szolgája érdekében kívánja ezeket felhasználni. Ezért Ábrám bátran szállhat szembe velük. Mivel Ő Ábrám (az igaz szeretet) oldalán áll, biztos, hogy eléri célját a vállalkozása.

Házánál nevelt, próbált legényei elsősorban a hitük által vannak próbára téve, csak másodszorban a bátorságuk, vitézségük által. Ezért elég ennyi is a felfuvalkodott sokadalommal szemben. A hit többek között megfelelő harci taktikát és helyénvaló csel alkalmazását is lehetővé teszi számukra. Előbb úgy állítja be, mintha egy hatalmas sereg lenne a keze alatt, így üldözi a csapatot, majd miután azok már jól elfáradtak, úgy tesz, mintha visszavonulna. Ám embereit kisebb csoportokra osztva a kimerült tábort mély alvásban éjszaka meglepi, s fölényes győzelmet arat felettük.

Mennyire hasonlít ez a kuruksetrai csata utáni eseményre, ahol a győztes Pándavákat az éj leple alatt sátorról sátorra járva, egyenként lemészárolják.

„És visszahozá mind a jószágot; Lótot is, az ő atyjafiát jószágával egybe visszahozá, meg az asszonyokat és a népet. Minekutánna pedig visszatért Khédorlaomernek és a vele volt királyoknak megveréséből, kiméne ő elébe Sodomának királya a Sáve völgyébe, azaz a király völgyébe.”

(1Móz 14: 16, 17)

Ábrám, minekutána hite által, vagyis Teremtője segítségével legyőzte az üldözőbe vett királyokat; nem csak az ő atyjafiát szabadította ki, hanem az összes rabot, és azok minden jelenlévő ingóságát, amelyet Khédorlaomer elrabolt. Ez fontos a továbbiak szemszögéből. Ábrám igen nagylelkűen viselkedett azzal a néppel, amely mélységes erkölcstelenségben és gonoszságban sínylődik, és még fel is lázadt a Teremtő épp aktuális elrendezése ellen. Ezzel természetesen még esetleg a labilis szívéllapotú egyéneket Isten felé fordíthatja. Ez főleg szembetűnő, ha figyelmesen továbbkísérjük az eseményeket.

Sodoma új királya ezt méltánylandó módon is fogadja. Később viszont épp ez a nép tör megmentőjére és így saját vesztére.

„Melkhisédek, pedig Sáleem királya, kenyeret és bort hoz; ő, pedig a Magasságos Istennek papja vala.”

(1Móz 14: 18)

Az igaz Isten imádatának már egyfajta hagyománya kialakult, miután némelyek az ősidőben elfordultak Tőle. Így megkülönböztetett figyelmet kellett szentelni Neki. Ennek az imádati központja Sáleem, a későbbi Jeruzsálem, a Béke (Kétszeres Béke) Városa. Mivel a Föld lakosságát ez az imádati forma közvetlenül nem irányította (hisz elfordultak tőle), szolgálóinak egy szétszórt csoportja, bizonyos sémita törzsek – főleg Héber leszármazottai – alkotják e vallás társadalmát. Az ő vállukra nehezedik annak sorsa, hogy fenntartsák az igaz Isten imádatát, míg a Teremtő egyéb lépéseket nem tesz annak újbóli kibontakoztatása érdekében. Ez a hely előbb földi-fizikai, majd szellemi vonatkozásban is folyamatosan az igaz imádat központja. Ma is az, de ma már a Mennyei Királyság égi fővárosaként. Így is hívják: *Mennyei Jeruzsálem*.

3800 évvel ezelőtt tehát egy pap-király (mint a fönti Jeruzsálemben is) szolgál a legfelségesebb Istennek, s egyben vezeti a hatalma alá rendelt népet, várost.

Melkhisédek megáldja Ábrámot

„És megáldá őt, és monda: Áldott legyen Ábrám a Magasságos Istentől, ég és föld teremtetőjétől. Áldott a Magasságos Isten, a ki kezébe adta ellenségeidet. És tizedet ada néki mindenből.”

(1Móz 14: 19, 20)

Jeruzsálem mellett van a Királyok völgye, ahová a királyokat temetik (ugyanúgy, mint Egyiptomban), ide jött elébe Melkhisédek, de a Sziddim-völgyből Sodoma új királya is. Itt látszik meg, hogy a Teremtőt e korban még nem Jehovának (Léteztetőnek) hívják, hanem Magasságos Istennek nevezik – természetesen héberül. (Utti-il – akkádul, Ábrám szülőföldének nyelvén.) Itt nem egyértelműen derül ki, hogy ki kinek adott tizedet mindenből, csupán következtetni lehet (magyar nyelvi sajátosság). Melkhisédek csupán kenyeret és bort hozott a találkozóra, így értelmetlenség lenne azt hinni, hogy azokból adott volna Ábrámnak tizedrészt. Azt neki adta áldása és jó szándéka jeléül. Ábrámnál viszont ott volt az a rengeteg hadizsákmány. Mivel a legutolsó csata során azokra ő tett szert: jog szerint az övé – függetlenül attól, hogy mi volt vele a szándéka. Ezt nem vitathatta, nem is vitatta senki. Ebből adott Ábrám Melkhisédeknek tizedet. Tette ezt azért, mert ő, Ábrám is annak az Istennek a szolgálója, akinek Melkhisédek a papja. És mint Sáleem, vagyis az imádati központ királya, politikailag is, vallásilag is előjárója Ábrámnak. Jóllehet, az igaz imádók nem tömörültek körülhatárolt területre, mégis ez a királyság ezek fölött is diszponált. Ez számukra is így természetes; ez a Teremtő szervezeti elrendezésével teljesen összhangban van (ez így van ma is!). Ez így van a többi vallás esetében is, csak mivel ők isteni és emberi szinten is folyamatos harcban vannak egymással, ezért az istenségükhöz tartozó politikai rendszert egy-egy földi területhez kényszerülnek kötni. Az igaz Isten hierarchiai szervezetségének fenntartásához ilyen megkötések nem szükségesek. A Mindenható ugyanis fölötté áll minden szabálynak és kötöttségnek, illetve az ezeket okozó tényezőknek (*jóság, szenvedély, tudatlanság*). Másfelől viszont a Teremtő a saját hatalmát ki fogja terjeszteni az egész emberi társadalomra, miután a korábban felvázolt vitakérdések hitelt érdemlő módon tisztázásra kerültek, s megfelelő jogalapot tesz hozzáférhetővé Királysága politikai szervezetének arra, hogy a Vele szemben-

állókat végleg megfossza szabad akaratuk gyakorlásától: mint embereket végleg megsemmisíti őket.

„És monda Sodoma királya Ábrámnak: Add nekem a népet, a jószágot, pedig vedd magadnak.”

(1Móz 14: 21)

Sodoma királya elé siet Ábrámnak, mikor hírért veszi, hogy az kiszabadította városuk lakóit, azok ingóságával egybe. Ő azonban nem a Magasságos Isten szolgája, így számára nem egyértelmű, hogy Ábrámnak mi a célja a visszaszerzett (megszerzett) javakkal és emberekkel. Ezért ő csupán kérhet tőle. Még azt sem remélheti, hogy egyáltalán a népet odaadja, vagy rabszolgákként megtartja őket magának. Mindenesetre Melkhisédék szavai és a mögötte rejlő, belőle kiáradó jószág, valamint Ábrámnak erre való pozitív reagálása arra készíti, hogy legalább a népet visszaremlélheti tőle. Nem is kér többet. De nem is csalódik Ábrám jóindulatában (ami valójában attól az Istentől fakad, akit ő sohasem fog igazából meglátni és megismerni, imádni – amint megkapja azt, amit remél tőle: el is fordul Tőle, [tőle]), hisz nem csak a népet kapja vissza, de azok javainak nagy hányadát is.

„És monda Ábrám Sodoma királyának: Felemeltem az én kezemet az Úrhoz, a Magasságos Istenhez, ég és föld teremtetőjéhez: Hogy én egy fonalszálat, vagy egy sarukötőt sem veszek el mindabból, a mi a tiéd, hogy ne mondjad: Én gazdagítottam meg Ábrámot. Semmi egyebet, csupán a legények élelmét, és ama férfiak részét, kik én velem eljöttek volt: Áner, Eskóhol, Mamré, ők vegyék ki az ő részüket.”

(1Móz 14: 22- 24)

Ábrám kényes helyzetben van, de Teremtőjétől kapott bölcsessége alkalmassá teszi őt arra, hogy ezt a helyzetet igen jól kezelje, a helyzet magaslatára álljon. Mamré tölgyesében lakik, és őt ott szívesen fogadták, szeretik, segítik. Ez a segítség azonban nem Ábrám Istenét illeti, hanem saját biztonságuk, és nem utolsó sorban a kincses táruk degeszre tömését tűzi ki célul. Jóllehet, kedves emberek, de csupán a saját érdekük miatt van ez így. Tudják, hogy Ábrámot igen megáldotta az ő Istene, s így célszerű jóban lenni vele, mert így abból jó haszon származik. Ebből a célból vettek részt a rabszabadító akcióban is. Viszont azzal, hogy Ábrámba ily mély bizalmat fektettek; egy viszonylag erős isten-tudatról tettek tanúbizonyságot. Ki a csuda adott volna melléjük akárcsak egy katonát is, mikor az háromszáz-egynéhány emberrel négy királyt készül megtámadni! Mamré és fivérei az együttélésük során nem egyszer tapasztalhatták, hogy amire Ábrám ráteszi a kezét, azon áldás van. Nem értették ugyan, de a tapasztalatuk alapján bíztak most is benne. Majd ebből is jó hasznot húzhatnak – gondolták. Nem is csalódtak.

Sodoma királyával más volt a helyzet. Ő alapvetően nem bízott Ábrámban, de Lótban sem. Egyszerűen megpróbálta palira venni. Amit visszakup tőle, visszakapja, amit nem, azt nem. Ábrám igen jó emberismerő lévén, átlátott rajta. Azonban azt is tudta, hogy jelen viselkedésmódja unokaöccse jövőbeni életére is kihatással lesz. Neki, Ábrámnak nem, volt szüksége a visszaszerzett holmikra, és az elhurcolt emberekre sem. Ő valójában csak kiszabadította őket. Elsősorban Lótot és családját, valamint az ő jószágait akarta visszaszerezni. Ezt diktálta a szeretet egyik fajtája: a *szorgé*, amit a vérrokonok kapcsolatokon alapuló szeretetnek nevezünk. Viszont a vele levő foglyok láttán megindult a szíve, s őket is kiszabadította, és visszavitte hazájukba. Ez a szeretet-fajta az *agapé*, vagyis az általános szeretet. Amikor őket kiszabadította a vagyontárgyaikkal együtt, valójában azonnal el is határozta, hogy ő magának ezekből semmi sem kell: ezt ő kizárólag unokaöccsére való tekintettel teszi. Viszont azt is tudta, hogy legénységének ennie kell (ők is a Magasságos Isten szolgálói voltak, így ők sem tartottak igényt a javakra, hisz szeretetből tették ugyanazt, mint Ábrám), illetve, hogy Mamré és fivérei valójában a hadizsákmány miatt mentek vele. Így – noha szüksége nem

volt a segítségükre – mégis megadta nekik mindazt, amit korábban kialkudtak. Mindezt a további jószomszédi viszony fenntartása és erősítése érdekében tette. Lótra való tekintettel azonban (no, és persze, hogy ezzel is tanítsa kora társadalmát) az összes többi jószágot Sodoma királyának (és így Lót királyának is) a lábai elé helyezte. Tette ezt annak ellenére, hogy Sodoma királya és a nép vissza fognak élni mindezzel. De ez már egy következő történet.

Tizenötödik fejezet

Ábrámnak fiú ígértetik

„E dolgok után lőn az Úr beszéde Ábrámhöz látomásban, mondván: Ne félj Ábrám: én paizsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges. És monda Ábrám: Uram Isten, mit adnál énnékem, holott én magzatok nélkül járok, és az, a kire az én házam száll, a Damaskusbeli Eliézer?”

(1Móz 15: 1, 2)

Ábrám ismét bőséges bizonyítékát adta Teremtője iránt megnyilvánuló hitének, Tőle kapott bölcsességének, és szeretetének. Ezzel szellemileg és lelkileg egyaránt sokat fejlődött. Szellemileg, mert tanult a körülményekből; lelkileg, mert helyesen reagált rájuk, ezek következményeit közvetlenül megalapozhatta. E csodálatos mértékű fejlődés után a Teremtő ismét ígérettel állt elő. Ábrám igen magas transzcendentális szinten képes Teremtőjére gondolni, Vele beszélgetni az éjszaka bizonyos szakaszában. Ilyenkor mintegy meghitt beszélgetés alakul ki közöttük. Természetesen nappal is folyamatos és szeretetteljes kapcsolatot ápol Vele, hisz ez a kapcsolat vezérli tetteit, gondolkodásmódját, döntéseit, és embertársaival való kapcsolatát. Azonban éjjel, amikor már nem szükséges a fizikai körülményekre figyelnie, teljesen áthatják a lelkét a magasabb dimenziók, ahol közelebbi és közvetlenebb, bensősegebb kapcsolatot ápolhat szeretetének és imádatának tárgyával, Istenével. Ezekből a meghitt beszélgetésekből nyeri erejét napi tevékenységeinek maradéktalan ellátásához, és a körülötte tapasztalható kedvezőtlen körülmények, az emberi ostobaság, és démoni gonoszság elviseléséhez; s azokon így képes felülkerekedni. Ezek az éjszakai beszélgetések asztrális síkon kezdődnek, majd ahogy egyre elmélyültebbé válik a párbeszéd, amely képekben és szavakban egyaránt megnyilvánul; egyre magasabb, könnyedebb dimenziókban – kauzális (ok-okozati), mentális (érzelmi), éteri (határ-energetikai) síkokra száll. A szellemi birodalomba is képes betekintést nyerni lelke éteri burkának vezetésével, a szellem törvényeinek szisztematikus megértése révén.

Így ezen alkalommal a beszélgetés kettejük között ismét arról szól, hogy Isten meg kívánja ajándékozni szeretett szolgáját, Ábrámot. Ábrám nem érti, mégis mit adhat még neki az Isten, hisz bármi legyen is az: nem az ő utóda fogja tőle örökölni, hanem vagyonának felügyelője, Eliézer, aki ráadásul még csak nem is rokona, s a hitével is csak utólag került kapcsolatba. Hűsége miatt mégis Ábrám legfőbb támasza lett.

De mégis kaphat valamit, aminek örülni fog!

„És monda Ábrám: Ímé énnékem nem adtál magot, és ímé az én házam szolgaszülöttje lesz az én örökösöm. És ímé szóla az Úr ő hozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösöd: hanem a kfi a te ágyékdőből származik, az lesz a te örökösöd.”

(1Móz 15: 3, 4)

Már korábban is ígérte neki a Magasságos, hogy az ő utódainak a száma olyan lesz, mint a földnek pora; de mivel a felesége, Szárai magtalan volt, úgy gondolta, hogy a szolgálait fogja megsziporítani, ő, pedig köteles lesz őket fiaiként nevelni. Szeretni most is úgy szerette őket. Tehát elfogadta volna ezt a lehetőséget is. Nem véletlen emelte fel a kezét végzésre, miszerint egy szolga-szülöttre fogja hagyatékozni a vagyonát.

Ellenben a Teremtő másként képzei szolgálja jövőjét.

Ábrám hite

„És kívívé őt, és monda: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; - és monda nékije: Így léssen a te magod. És hitt az Úrnak és tulajdonítotték az őnéki igazságul.”

(1Móz 15: 5, 6)

A korábbi ígéreteket ismétli meg neki a Teremtő, de most már úgy, hogy előtte közli: mindez az ő ágyékából fog származni, nem a szolgáját fogja fölhasználni Isten. Természetesen Ábrám jó ideje könyörög Istenéhez utódért, hisz a férfiúi hitelén esik csorba, ha nincs magzata. Előbb-utóbb kikezdheti a hitét is e tény. **A fölöttébb való szenvedés még a bölcslet is megbolondítja** – mondja egy példabeszéd. **A túlzott vágyakozás, pedig bűnt szül** – beszél róla Pál apostol. E kettő szoros kapcsolatban áll egymással. Ezt már tapasztalatból tudom.

Ezek az éjszakai beszélgetéseken a Teremtő felvázolta Ábrám előtt a lehetőségeket, melyek során az ő ágyékából gyermek származhat. Egyik lehetőség, hogy Szárai mellé vesz magának egy második feleséget is; illetve, hogy Ő képes Szárai magtalanságát orvosolni. Valójában egyébként is a Teremtő biotikai és szellemi elrendezése folytán vált lehetővé, hogy Szárai magtalan. Az Isten pontosan tudja, hogy hol a hiba. Nem biotikai, hanem hitbéli problémával áll szemben az asszony. Nincs olyan mély hite a Teremtőjével kapcsolatban, mint urának. S ennek a feszültségnek van egy olyan hatása, ami anyaggá formálódik, s termékenyülési gátló-anyagot termel a szervezetében. Valójában egyetlen betegségért sem tehető felelőssé valamilyen anyag, vagy szerv működésének minősége. A problémának ezek csak a megnyilvánulásai. A probléma gyökere kettős: egyrészt öröklődve halmozódik egy-egy kór (ez megelőzhető egy bizonyos szintig a rokoni házasságok kerülésével), másrészt viszont az illető személyének gondolkodásmódja, hite felnagyíthatja, elindíthatja (persze el is simíthatja) a bajt. Kisebb mértékben ugyan, de felelős lehet ilyesmiért az életkörülmény, amely segít kialakítani az esetlegesen helytelen gondolkodásmódot, vagy sérült érzelmeket, pontatlan lelkiismeretet. Bár ezek a körülmények épp azért vannak, hogy rajtuk keresztül mutakozzék meg a szív indítéka. A döntés mindig a kezünkben van: mi döntjük el, hogy miként kezeljük ezeket.

Ábrám ezen ismereteinek birtokában kétséget kizáróan meggyőződött arról, hogy amit a Teremtője ígér neki: azt megalapozva teszi. Ilyet csak Isten ígérhet, hisz egyedül Ő képes arra, hogy egy ember hitét, lelkiismeretét helyesen kiművelve, akár még az öröklött problémákat is ki tudja küszöbölni. Persze ehhez kell az ember is! Mint alant láttuk: az ő döntésén múlik, hogy az isteni irányítást elfogadja-e, vagy ellene szegül. Ettől függ ugyanis a gyógyulás. Mindezt az Isten hármasságának szoros együttműködése teszi lehetővé: a teremtés, a fenntartás és az ítélet. E három egyenként nem működik, hisz ítélet nélkül nem lehet teremtést fenntartani; fenntartás nélkül viszont értelmetlen a teremtés. E három dolog jelenleg még nincs egyensúlyban. Ennek kialakításáról szól az Írás.

Isten szövetséget köt Ábrámmal

„És monda nékije: Én vagyok az Úr, ki téged kihoztalak Úr-Kaszdímából, hogy néked adjam e földet, örökségedül. És monda: Uram Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt?”

(1Móz 15: 7, 8)

Ábrám most már biztos benne, hogy Isten saját ágyékából való örököszt ígért neki. Azonban azt is ígéri, hogy ez az örökös nem csupán a marháit, és egyéb jószágait öröklí, hanem a földet is, amelyet tapos. Ez Ábrám számára új, hiszen pásztornép lévén sohasem volt föld-

birtoka. Mindig a környező népekkel való egyetértésben, s velük kereskedve vált lehetővé jószágainak legeltetése. Most azonban azt mondja a Magasságos, hogy ezen túl nem kell megegyeznie ezekkel az idegenekkel a legeltetés jogáért, hanem neki adja ezt a földet, s később a leszármazottai is öröklik tőle. Ez a tulajdon-viszony persze jelképes. Valójában a Teremtő a föld, s annak minden élőlénye. Viszont időről időre, és területről területre rábízta ezt szolgálira (vagy átengedi idegeneknek), hogy azok viseljék gondját. Éppen úgy, ahogy Éden kertjében rábízta Ádámra. Itt Kánaánban azonban sokkal komolyabb problémával kell szembenézni a gondoskodás során. Igen sokrétű gondozásról van szó. **Igen sok a gyom és a ragadozó.** Tehát igen észnél kell lenni a művelésnél.

Ábrám jelet akar. Ez irányú hite nincs kielégítően megalapozva. A hit a következőképpen alakul ki az emberben: A személy ismerethez, majd ezen keresztül tudáshoz jut. A kettő helyes összhangjából fakadóan (kimunkált lelkiismerettől hajtva) ezt cselekvésre váltja. A cselekvés visszahatásait megtapasztalja. Az így elraktározott élményt jó mélyen elraktározza a szívében. Ez lesz az érzélem. Minden további inger (érzés, ismeret... stb.) ezzel az érzellemmel ütközik. A személy kapcsolódási pontot keres a szívbe zárt érzélem és az újonnan érkezett szellemi inger között. Ha bele tudja építeni, akkor az új ismeret szempontjából hit alakul ki anélkül, hogy ezt valójában megtapasztalhatta volna (hiszen a hit éppen a meg nem tapasztalt dolgokról való meggyőződés). Ha ezen új ismeret-anyagot nem képes a már szívébe zárt tapasztalatokhoz szilárdan hozzákapcsolni (mert nincs hova), vagy nem tökéletesen illeszkedik ahhoz, akkor kétely merül fel. Ez jó esetben egészséges dolog, hisz az embert arra indítja, hogy tisztázza. Tehát az egészséges kétely nem keverendő össze a hitetlenséggel!

Ábrámnak ez az új ígélet valójában nem képes gyökeret verni eddigi élettapasztalataival teleírt szívében. Jóllehet, tökéletesen hisz Teremtőjének, mégis logikusan arra vágyik, hogy ezt hitelt érdemlően jól a szívébe zárhassa – hisz neki sohasem volt földje (főleg nem országa!). Válaszul a Teremtő a fent vázolt elvet és rendet arra használja fel, hogy szerető szolgájának minden kételyét eloszlassa. Figyeljük, csak!

„És felele néki: Hozz nékem egy három esztendőös üszőt, egy három esztendőös kecskét, és egy három esztendőös kőst, egy gerliczét és egy galambfiat. Elhózá azért mind ezeket, és kétfelé hasítá azokat, és mindeniknek fele részét a másik fele része átellenébe helyezteté; de a madarakat nem hasította vala kétfelé.”

(1Móz 15: 9, 10)

A Teremtő tudja, hogy Ábrám ismeri azt a jóslási módszert, amelyet Ur-Kaszdimban tanult, és a fent felsorolt állatokkal a leírt módon kell elvégezni, majd belőlük a jelet kiolvasni, értelmezni. Ez alapvetően Jehova szemében egy helytelen jóslási mód, Ő azonban – mint tudjuk – mindent meg tud tisztítani, s helyesen felhasználni az Őt igazán imádók számára. Itt is így tesz. Sőt, mindez új értelmet is nyer Ábrám szemében.

„És ragadozó madarak szállának e húsdarabokra, de Ábrám elűzi vala azokat.”

(1Móz 15: 11)

Ez a cselekedet már önmagában is igen komoly jelzés-értékű. Ábrám megvédelmezi azt, ami az övé. A madarak és a felhasznált barmok mind-mind tiszta állatok úgy a Teremtő, mint Ábrám szemében. Ez kiváló kiindulási pont a kétely tisztázásához. Ragadozók, vagyis tisztátalan madarak közelítenek a tiszta áldozat darabjaihoz, melyeket Ábrám teljes egyértelműen elűz. Így kell majd elűznie a hatalma alá adott földről – melyet számára a Teremtő megtisztít – a tisztátalan démoni behatásokat. Tehát nem egy mai értelemben vett jogi tulajdonról van szó, hanem egy bizonyos terület (földi és szellemi) tisztántartásáról, és ennek

az utódok számára történő szisztematikus oktatásáról. Ez ki fog majd tűnni a későbbi Mózesi Törvény idevonatkozó föld-tulajdonlási rendjéből.

De mi történik Ábrámmal a fölismerés során?

„És lőn naplementekor, mély álmom lépé meg Ábrámot, és imé rémülés és nagy setétség szálla ő reá.”

(1Móz 15: 12)

Hirtelen változáson megy át Ábrám. Hirtelen olyan erős felismerés dereng fel e lelkében, hogy szinte azonnal kiparancsolja testéből, és szinte kivágódik belőle az asztrálestest. Ha ébren maradt volna, talán olyan görcsbe szorult volna minden izma, hogy menten megfulladt volna. Ez tehát a durva-fizikai test védekező-mechanizmusa. Hirtelen kiszállt a lelke az asztrál síkra (vagy akár még följebb), és így lényegesen erősebb burokból, testben éli meg ezt a traumát, amit a felismerés okozott neki. A Bibliában később is találkozunk hasonló esetekkel.

Majd a legdurvább fizikai testet átmenetileg elhagyva (mély ájulásszerű álomba zuhanva) hihetetlen pontossággal tisztázódik benne a kép, amit fölismert. Jehova szavait hallja, amelyet már olyan jól ismer.

„És monda az Úr Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutánna kijőnek nagy gazdagsággal. Te, pedig elmég a te atyáidhoz békességgel, eltemettetel jó vénségben. Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok gonoszsága még nem tölt be.”

(1Móz 15: 13- 16)

Nos, ilyen jóslatot még álmában sem álmodhatott volna – gondolhatnánk. Pedig épp így történt. Az álmom és annak magyarázata egyenesen a Teremtőtől származik. Előrevetítik Ábrám leszármazottait több mint négyszáz évre. Ábrám egy jó négyszáz éves jövőbe kap bepillantást. De azt is tudnia kell, hogy ennek a későbbiekben is halmozott jelentősége van.

Ez szól Izrael földi népéről, Jézus Krisztus megjelenéséről, az Armageddont közvetlen megelőző átfogó oktató-program jelentőségéről, a feltámadásról és az Utolsó Ítéletről. Sőt a Babilonból való visszatérésről, és még egyéb olyan eseményekről, amelyek a Teremtő népének megtisztulása utáni esemény-sort foglalták magukban.) Itt is megjelenik a negyvenes szám, méghozzá tízzel szorozva. A negyven itt is a helytelen vágyaktól való megtisztulás folyamatát jelöli – s hogy ez tízzel van szorozva, az arra utal, hogy – minden földi hívsággal, földi jóléttel kapcsolatos helyes szemléletmód kialakítására utal. Erre minden esetben szükség van, hogy az emberi szívbe olyan emlékek és érzelmek verjenek gyökeret, melyek alkalmassá teszik őket valóban az Istennek tetsző bölcs döntések meghozatalára. Ha ezek nem tisztulnának ki a szívből, akkor a tetteiket és döntéseiket továbbra is rossz hajlamaik irányítanák, melyeket Ádámtól genetikailag örököltek. Valójában ez mai kifejezéssel élve: célirányos genetikai transzformáció (de nem rossz értelemben vett génmanipuláció!).

Ábrámnak a továbbiakban viszonylag nyugodt életet, szép öregséget ígér – magzatokkal.

Azt mondja Isten. Hogy ezt a földet még nem most fogják teljesen birtokba venni, csak mintegy négyszáz éves tisztulás után. Itt most az emoreusok még nem olyan gonoszok, hogy el kéne pusztítani őket. (Bizonyos vitakérdések tisztázásának híjával még nincs elegendő isteni jogalap az ítékezéshez.) Vannak még köztük, akik méltók az életre; ők még kiemelhetők, taníthatók. Emlékezzünk rá, hogy Ábrám szomszédai, akik tisztelettel övezik őt, szintén emoreusok (Mamré, Árnél, Eskol).

„És mikor a nap leméne és setétség lőn, ímé egy füstölgő kemencze, és tüzes fáklya, mely általmegyen vala a húsdarabok között.”

(1Móz 15: 17)

Két féle tűz jelenik meg az áldozati állatok darabjai között. A kemence befogadja az égetni való anyagot – vagyis a Teremtő elfogadja Ábrámtól a felajánlott áldozatot, és persze annak értelmét is; felszálló füstje, pedig a földről az égbe szálló imádságot szemlélteti. Vagyis jóllehet, Ábrám egy khúsita áldozatot mutat be, mégis az Isten azt megtisztított értelemmel elfogadja, továbbra is kapcsolatban marad Ábrámmal, elfogadja közeledését és imáit. (Vonjunk párhuzamot a Péter apostolnak adott parancsával – miszerint egy nem-zsidó, egy római százados házáat kellett meglátogatnia – s az ezt megmutató isteni álommal – melyben mindenféle állatokat [tisztákat és tisztátalanokat] kellett leölnie!). A másik tűz egy fáklya fénye. Ez a szövétnek lángja, vagyis a megvilágosító oktatás hatékony jelképe. Isten felvilágosította Ábrámot, az áldozat értelméről, és jelentőségéről; s a továbbiakban ennek fényében kívánja őt oktatni, útját egyengetni.

Minthogy az áldozat felajánlására a Teremtő szólította fel Ábrámot, azt megmagyarázta, s a továbbiakban ennek figyelembe vételével fog szolgájával kapcsolatot ápolni. Ezt határozottan egy kettejük által kötött szerződés jelképének tekinthetjük, mint ahogy a továbbiakban ez egyértelművé is válik.

„E napon kötött az Úr szövetséget Ábrámmal, mondván: A te magodnak adom ezt a földet Égyiptomnak folyóvizétől fogva, a nagy folyóig, az Eufrátes folyóvizig. A Keneusokat, Kenizeusokat, és a Kadmoneusokat. A Hittheusokat, Perizeusokat, és a Refeusokat. Az Emoreusokat, Kananeusokat, Girgazeusokat, és a Jebuzeusokat.”

(1Móz 15: 18- 21)

Tehát láthatjuk, hogy itt valójában egy szerződés kötött a Teremtő és Ábrám között. Mindazonáltal ez a szerződés mintegy ötszáz év múlva lép hatályba, és közben még bizonyos leszármazottaival újra megerősíti (Izsákkal, Jákóbbal, Mózással).

Isten egy akkora területet ígér Ábrámnak, amely a Nílustól az Eufráteszig terjed. Valójában a Biblia ókori történelme e térségben zajlik. Amikor az Írások a föld népéről, vagy az egész földről beszél, akkor valójában ezt a területet érti alatta. A héber nép valójában erről a területről tud. Az ezen túli területeket nem ismeri (bár természetesen tud róluk!). Ennek ellenére persze az Új-szövetség, vagy a Keresztény Görög Iratok már úgy említi a földet, hogy azon az egész földgolyó értendő (sőt egyes esetekben más, lakható világok is - akárcsak a teremtetési folyamatok felsorolásában).

Tulajdonképpen, amikor Ábrámnak azt mondja a Magasságos, hogy általa a föld minden népe áldásban részesül, akkor azt Ő már a Keresztény Görög Iratokban értendő módon gondolja; de ezt Ábrám természetesen még nem tudja, Ha majd a feltámadása alkalmával megtudja, még nagyobb örömben lesz része. A fent felsorolt népeket mind neki adja a Teremtő a leszármazottainak. Ők az akkor ismert földön élnek, de idővel az Izrael kezébe adatnak, kiirtás végett. Ezzel fogja szemléltetni Isten, hogy a Mennyei Királysága hogyan fog majd tökéletesen tiszta imádati formát felállítani, és kiterjeszteni az egész földre (az egész emberlakta Világegyetemre).

Tizenhatodik fejezet

Szárai Ábrámhoz adja Hágárt

„És Szárai, az Ábrám felesége nem szüle néki; de vala néki egy Egyiptomból való szolgálója, kinek neve Hágár vala. Monda azért Szárai Ábrámnak: Ímé az Úr bezárolta az én méhemet, hogy ne szüljek; kérlek, menj be az én szolgálómhoz, talán az által megépülök; és engede Ábrám a Szárai szavának.”

(1Móz 16: 1, 2)

Nos, megfigyelhetjük, hogy mit tesz Ábrám és felesége; illetve mit tesz majd a Teremtő a korábbi jóslat beteljesítése érdekében. Szárai és Ábrám már nagyon vágnak gyermekre, és jöllehet, Ábrám mindennap megadja feleségének a tevékeny jóakaratot, Szárai a korábban említett okok miatt mégsem fogad a méhében. Ekkor – mivel a jóslatról már ő is tud – tevékenyen szeretne részt vállalni annak beteljesítése érdekében.

Tíz évvel korábban, amikor a fáraó elragadta őt, adott mellé egy fiatal egyiptomi szolgálólányt, Hágárt. Majd amikor helytelen tettét kiküszöbölendő, elbocsátotta magától, végleg neki adta a lányt, hogy élete végéig szolgálja őt. Ez egy kedves gesztus volt tőle. Szárai el is fogadta, hisz a szolgálólány hűsége felől nem volt kétsége.

Most, hogy a Magasságos áldását és jóslatát ismerték, a szolgálólányon keresztül akartak utódhoz jutni. Ez abban a korban nem volt szokatlan – tulajdonképpen ma sem – csak más-képp oldják meg. Ábrám sem tartja szokatlannak a dolgot, végül is a szolgáló a teljes életével az úrnőjét hívatott szolgálni, akár így is.

„Vevé tehát Szárai, Ábrám felesége az Egyiptombeli Hágárt, az ő szolgálóját, tíz esztendővel az után, hogy Ábrám a Kánaán földén letelepedék, és adá azt Ábrámnak, az ő férjének feleségül.”

(1Móz 16: 3)

Tehát Szárai Ábrámhoz adja feleségül a lányt. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a szolgáló ezzel teljes jogú feleség lett, s azt sem, hogy Ábrám két feleséget tart. Hágár csupán Szárai méhének jelképes meghosszabbítása, valójában csupán úrnőjét képviseli ebben a helyzetben. Valójában Ábrámnak csak Szárai a felesége. Ez a szituáció egészen más, mint majd később Jákób esetében lesz. Ott lényegesen bonyolultabb. Mégis a körülöttük élő emberek akár kétféle képen is érthetik – nem beszélve Hágárról, aki ettől még fel is fuvalkodik.

Hogyan mutatja ezt ki?

„És béméne Hágárhoz, és az fogada az ő méhében; ez, pedig amint látta, hogy terhes, nem vala becsülete az ő asszonyának, ő előtte.”

(1Móz 16: 4)

Íme egy vizsga-helyzet Hágár számára! Míg az úrnője korábban messzemenően meg volt elégedve vele (hisz ezért is, mert így dönten), a próba hatására ez a kép, ez a bizodalom szertefoszlott. Amikor Hágár megtudta, hogy úrnője mire készül, (természetesen) rögtön arra a képtelen elhatározásra jutott, hogy ő most kiemelkedik a szolgasorból, s ha fiút ad Ábrámnak, akár még az úrnője helyére is felléphet. Ez egyértelműen bizonyítja, hogy az ő szolgálata nem volt olyan tiszta indítékú, és odaadó. Az első adandó alkalommal akár hátba is döfi úrnőjét. Másfelől persze ő is nő, s mint ilyen, dolyfös féltékenység is gyötörte úrnője

szépsége miatt. Irigy volt rá. Így mikor annak magtalanságát tapasztalta, már jó ideje ő, maga javasolta úrnőjének a béranyaságot.

Most, hogy a Magasságostól ilyen jövőképet kaptak, Szárai úgy gondolta, ideje lesz elfogadni „hű szolgája” javaslatát. Ő még nem látott mögé. Hágár azonban okos volt; tudta, mit akar. Ahogy gömbölyödött a pocakja, úrnője ellen fordult. Folyamatosan – előbb apró dolgokkal, később látványosabbakkal – megalázta őt. Az asszony végül nem bírta tovább!

„Monda azért Szárai Ábrámnak: Bántódásom van miattad. Én adtam öledbe szolgálómat, és mivelhogy látja, hogy teherbe esett, nincsen előtte becsületem. Tegyen ítéletet az Úr én közöttem és te közötted. És monda Ábrám Szárainak: Ímé a te szolgálód kezében van, azt tedd vele, amit jónak látsz. Nyomorgatja vala azért Szárai, és az elfuta ő előle.”

(1Móz 16: 5, 6)

Szárai nem mert határozottan fellépni a szolga ellen, mert tudta, hogy férje gyermeke van a szíve alatt. Már nem tudja kezelni a helyzetet; nem olyan jó politikus, mint Ábrám. Férjéhez fordul segítségért, tanácsért, sőt azt kéri Ábrámtól, hogy a Magasságos ítéletét kérdezze meg a dolog felől. Ábrám számára nem okoz gondot a helyzet kezelése. Nem csak a környező népek közt forgolódik ügyesen, de a saját háznépét is jól igazgatja. Pontosan tudja, hogy Hágár csak egy szolga. Nincs olyan ok, amiért az jogosan szembefordulhatna úrnőjével; akár az élete árán is őt kell szolgálnia. Szárainak legfeljebb arra kell vigyáznia, hogy a méhében fejlődő gyermek egészségesen fejlődjön. Mellesleg Hágárnak is ez a legfontosabb kötelessége ebben a helyzetbe. Ha ez ellen tesz: ezzel a gyermek, Ábrám és Szárai gyermeke ellen tesz. Ha ellenszegül úrnőjének: meg kell érte büntetni.

Ábrám mindezt feltárja felesége előtt, s közli vele, hogy a saját szolgáját neki kell megfegyelmeznie, a fentiek figyelembe vételével. Szárai így is tesz. Innen kezdve a szolgáló nyomorúsága valójában a saját felfuvalkodottságának a következménye. Ok nélkül senki sem bántja őt.

Most viszont Hágáron a sor. Most már ő nem bírja tovább. Felfuvalkodottságában azt gondolja, hogy mivel ő a ház urának az ölébe ülhetett, sőt annak gyermekét hordja a szíve alatt, akkor neki már mindent szabad. Nyilvánvaló, hogy kiemelkedő helyzete miatt egyébként is kíméletes bánásmódban részesült, de attól még szolga maradt. Ő viszont ennél többet akart – mégpedig gyorsan. S ahogy Ábrám sem támogatta az ő lázadását, idővel durcásan és hisztizve elszaladt. Ezt végső kétségbeesésében tette, arra gondolva, hogy így majd megesis rajta urainak szíve, s jobban fognak bánni vele. Lényegében e tettel zsarolni próbálta őket. Így tetézte a bajt.

Mindeközben Ábrám már tud a másik lehetőségről is, vagyis, hogy a Magasságos az ő feleségét is alkalmassá tudja tenni gyermek befogadására. Valójában csupán felesége megnyugtatóására fogadta ölébe annak szolgáját.

Az elfutott Hágár visszatér; Ismáel születése

„És találá őt az Úrnak angyala egy forrásnál a pusztában, annál a forrásnál, a mely a Súrba menő úton van. És monda: Hágár, Szárai szolgálója! Honnan jössz és hová mégy? És az monda: Az én asszonyomnak, Szárainak, színe elől futok én. Akkor monda néki az Úr angyala: Térj meg a te asszonyodhoz, és alázd meg magad az ő kezei alatt.”

(1Móz 16: 7- 9)

Ahogy magára marad; gondolataiban magába mélyed. Felfedezi, hogy tulajdonképpen nincs miért elfutna, hisz ő maga, a felfuvalkodottsága okozta a galibát. Az úrnője egyáltalán nem bánt vele rosszul, csupán igyekezett megfékezni őt. A szíve, és a lelkiismerete kitisztul, és így meghallja az angyali szót. Magában ura Istenéhez fohászkodik útbaigazításért. Így feltárul előtte, hogy mit kell tennie: vissza kell térnie, és fel kell hagynia korábbi felfuvalkodott törekvéseivel. Hisz ő csak egy szolga! Hogy is képzelhette, hogy egy ilyen bölcs ember majd fölemeli őt, és a felesége helyére ülteti. Így is lényegesen jobb sorsa van a többi szolgálóhoz képest. Mit akarhat még többet? Mások még ezt sem érhetik el. Miután ilyen szépen kitisztul a szíve, egyéb dolgokat is meg tud hallani az angyal szavaiból.

„És monda néki az Úrnak angyala: Felettébb megsohasítom a te magodat, hogy sokasága miatt megszámlálható se legyen. És monda néki az Úrnak angyala: Ímé te terhes vagy, és szülsz fiat; és nevezd nevét Ismáelnek, mivelhogy meghallá Isten a te nyomorúságodat. Az, pedig vadtermészetű ember lesz: az ő keze mindenek ellen, és mindenek keze ő ellene; és minden ő atyjafiának ellenébe üti fel sátorát.”

(1Móz 16: 10- 12)

Ugye, hogy a tiszta szív mi mindent képes meghallani! Hágár korábban úgy nevelkedett, hogy az Egyiptom-béli isteneket imádta. Azok örökös harcban, feszültségben álltak egymással. Ábrám Istene viszont egyedi, fenséges, az eredeti Teremtő, és a békesség Istene. Ő rá koncentrálni, s Vele beszélgetni a szívünkben mennyivel másabb, mint ordítózni, kántálni a Nap, a Hold és más égitestek istenségeivel. Ráadásul az egyiptomi istenekkel csak a saját templomukban, és megfelelő áldozatok, rituálék folyamán át lehetséges, és érdemes fenntartania kapcsolatot; addig a Teremtővel bárhol, bármikor beszélni lehet: csak a szívet kell kitisztítani a bűnös vágyaktól, és szólítani kell Őt. Korábban a felfuvalkodottságomtól nem láttam Őt – gondolta. És most mennyi mindent feltárt. Hiába, mégis csak abban a kegyben van része, hogy a Teremtő szolgálójának szülhet gyereket. És nem is akármilyet!

„És nevezé Hágár az Úrnak nevét, a ki ő vele szólott vala: Te vagy a látomás Istene. Mert monda: Avagy nem e helyen láttam a látomás után? Annakokáért nevezé azt a forrást Lakhai Rói forrásának; ott van Kádes és Béréd között.”

(1Móz 16: 13, 14)

Megszereti Hágár ezt az Istent. Nevet is ad neki: Látomás Istene, vagy az ő nyelvén: Lakhai Ró. Hogy helyben is megőrizze ezt a nevet, elnevezi róla a forrást, amely mellett megtelepedett.

„És fiat szüle Hágár Ábrámnak, és nevezé Ábrám az ő fiának nevét, a kit Hágár szül vala néki, Ismáelnek, Ábrám, pedig nyolczvanhat esztendős vala, a mikor Hágár Ismáelt szülé Ábrámnak.”

(1Móz 16: 15, 16)

Visszatérvén Hágár az ő uraihoz, megtisztul szívvel és felvilágosult elmével már tudta, mi a kötelessége úrnőjével, Száraival szemben. Továbbra is hű szolgálója, majd gyermekének szerető anyja lesz.

Ez a szülés valójában úgy szokott lezajlani, hogy az úrnő ölébe ül a szülő szolga, s annak ágyékára bocsátja le a méhéből előbújó magzatot. Így jog szerint a magzat az úrnőé. A továbbiakban azonban a szolgáló neveli, s azt is nevezi anyjának a gyermek, s nem annak úrnőjét. Atyjának viszont teljes jogú fia (nem úgy, mintha egy ágyastól született volna!), mindaddig, míg atyja másként nem dönt felőle. Itt a továbbiakban maga az Isten fog másként döntené – Ő ugyanis tudja, hogy valójában ezt csak Szárai megnyugtató végett engedte. Az igazi gyermek a szerető házaspár, az igazi család, az Ő eredeti elrendezésének gyümölcse lesz.

Tizenhetedik fejezet

Ábrám Ábrahámnak neveztetik

„Mikor Ábrám kilenczvenkilencz esztendős vala, megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: Én a mindenható Isten vagyok, járv járj én előttem, és légy tökéletes.”

(1Móz 17: 1)

Eddigi tettei után Ábrámnak új formájában jelenik meg az eddig is imádott Isten. Eddig Magasságos Istenként imádta, aki teremtette az eget és a földet; most viszont egy új aspektusával ismerkedik meg. Mindenható Istenként mutatkozik be neki. Ábrám a meditációi és tapasztalatai alapján eljut odáig, hogy az ő Istene nem csupán megteremtette a dolgokat, de azok fenntartásában is a legfőbb szerepet játssza. Minden teremtett dolognak felette áll, mindenben benn él (ha személyesen nincs is jelen bennük), s így bármi létező dolog az Ő akarata okán áll fenn, működik, létezik. Így innen kezdve a Magasságos Mindenható Isten lesz Ábrám és háznépe számára. Ez az az aspektus, amely a leszármazottait, s főleg Mózeszt el fogja juttatni a Léteztető Istenhez: Jehovához. Ahhoz, hogy ezt a mindenható fenntartást hatékonyan, és az emberiség javára meg tudja mutatni, arra szólítja Ábrámot, hogy működjön együtt Vele. Ő lesz az eszköze a tervei (a mindenható fenntartás) végrehajtásában. Őt használja fel a Teremtő arra, hogy bemutassa az ég, a föld és a pokol népei számára: mit is jelent az Ő mindenhatósága. Hosszú út vezet el odáig, míg ez mindenki számára bizonyosságot nyer. És Ábrám méltó lesz arra, hogy vele állítson példát.

Azt mondja neki az Isten: 'légy tökéletes' – vagyis teljes szívből, és minden erejével törekedjen arra, hogy alkalmas legyen megfelelően együttműködni Vele.

„És megkötöm az én szövetségemet én közötttem és te közötted: és felette igen megsohasítalak téged.”

(1Móz 17: 2)

Újra bizonyosságot nyert Ábrám a felől, hogy az ő Istene szövetséget köt vele. Szép lassan az is kezd kibontakozni, hogy neki a szövetség érdekében (értelmében) mi is lesz a feladata. Egy hatalmas nép létrejöttének megalapozása. Ennek részleteit Teremtője időről időre fel fogja vázolni előtte. Időt biztosít számára, hogy elméjében és szívében feldolgozza azt, és így mindig helyes döntéseket hozzon. Mindennek a célja a Teremtő nevének felmagasztalása, és mindenhatóságának bizonyítása lesz a megteremtett világ felé. Mindezt Ábrámon, s annak leszármazottain keresztül kívánja megvalósítani. Elég komoly kihívás ez Ábrám számára, de képes lesz megbirkózni vele.

„És arczára borúla Ábrám; az Isten, pedig szóla őnéki, mondván: A mi engem illet, imhol az én szövetségem te veled, hogy népek sokaságának atyjává leszesz. És ne neveztesselek ezután a te neved Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népek sokaságának atyjává teszlek téged. És felette igen megsohasítalak téged; és népekké teszlek, és királyok is származnak tőled.”

(1Móz 17: 3-6)

A hallottak olyan mély tiszteletet ébresztettek Ábrámban, hogy önkéntelenül is térdre esett, s arcára borult hódolata jeléül. S így hallgatja tovább a Teremtőjét, a Mindenható Istent. S Ő beszél. Csodadolgokról beszél. Ábrám extatikus mámorban hallgatja Őt. Még Ábrám nevének jelentését is módosítja. Ezek után 'népek sokaságának atyja'-ként nevezi őt. Ezzel a

kedveskedéssel is a szövetségüket kívánja alátámasztani. Továbbá felfedi előtte, hogy tervében királyok is részt vállalnak, s ezek is tőle fognak származni.

Ehhez tehát nem lehet felszínesen oktatni a háznépét, a majdani leszármazottait. Nyilvánvalóan egy igen komoly, mélyreható oktatóprogramot kell majd kidolgoznia. Ehhez is a Mindenhatótól kér segítséget.

„És megállapítom az én szövetségemet én közötttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségűl, hogy legyetek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad.”

(1Móz 17: 7)

Többek között azért kívánja megsokasítani Ábrahám magvát, hogy azokkal is szövetséget kössön. A szövetség célja: a Mindenható felmagasztalása a népek fölé. Ábrámnak azt mondja: Legyek én a te Istened. Nyilvánvalóan eddig is az volt; ez azonban korábban Ábrámnak csupán választása, egyéni döntése volt. Most viszont szövetséges viszony fog fennállni kettőjük között – beleértve a leszármazottakat is. Mivel korábban Isten azt mondta Ábrahámnak, hogy ő általa az egész föld áldásban fog részesülni, nyilvánvaló, hogy ez az örök szövetség a későbbiekben majd az Isten és az emberiség közt kell, hogy érvényre jusson. Ezt pecsételi most meg. Ez a szövetség fogja előkészíteni a Mennyei Királyság előljáróit a föld megtisztítására, az ítélet meghozatalára, és a végrehajtást követő paradicsomi világbirodalom felépítésére.

Nos, ezért van szükség erre a szövetségre!

„És adom tenéked és a te magodnak te utánad a te bujdosásod földét, Kánaánnak egész földét, örök birtokul; és Istenök lésszek néki.”

(1Móz 17: 8)

A szövetség hatálya kiterjed a terület birtoklására is; persze a korábban már szemléltetett módon. Nem egyszerűen tulajdonhoz akarja juttatni Ábrahámot és leszármazottait, hanem egy tökéletesen megtisztított élőhelyhez, paradicsomi körülményekhez. Ez a szövetség távoli célja. Ezt azonban fokról fokra elő kell készíteni, a leendő népet fel kell készíteni szellemileg és érzelmileg – vagyis lelkiileg. Meg kell őket tanítani arra, hogy mit vesztek el, és hogyan kell elgyőzni az Éden keleti kapujába telepített kérubokat, és a villogó pallos lángját. Ezt az oktatóprogramot kizárólag Tőle lehet elsajátítani, ezért szükséges, hogy a továbbiakban Ábrahám és leszármazottai kizárólagos önátadással imádják, és szolgálják Őt.

A körülméletkedési szövetség

„Annakfelette monda Isten Ábrahámnak: Te, pedig az én szövetségemet megőrizzed, te és a te magod te utánad az ő nemzedékei szerint.”

(1Móz 17: 9)

Most egy érdekes és fontos dologhoz jutottunk a tanulmányaink során. A Magasságos továbbfolytatva Ábrahám felé a szövetségről szóló tanítást: újra fölhívja a figyelmét a szövetség fontosságára. Az ismétlés figyelemfelhívást von maga után, vagy követel meg. Másfelől viszont ezzel kívánja bevezetni a további közleményét, vagyis azt, hogy Ábrahámot és leszármazottait mi fogja emlékeztetni erre a szövetségre, megállapodásra. Egy igen egyszerű, mégis meglepő dolog.

„Ez, pedig az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok én közötttem és ti közöttetek, és a te utánad való magod között: minden férfi körülméletessékké nálatok. És metéltétek körül a ti férfitestetek bőrének elejét, és az lesz az én közötttem és ti közöttetek való szövetségnek jele.”

(1Móz 17: 10- 11)

Egy korabeli szövetségekötés már történt a Teremtő és Noé között. Ennek a jele: a levegőben eső után megjelenő szivárványhíd. Ez arra figyelmezteti a szerződő feleket (Istent és az emberiséget), hogy többé nem lesz a víz özönné a földön, minden élőlény elvesztésére. E fönti szövetség viszont arról szól, hogy a Magasságos Ábrahámot népek sokaságává teszi. Ennek jeléül Ábrahámnak phallus-szimbólumot kell felmutatnia úgy, hogy azt bármikor szolgálatkész állapotúnak lássák. Természetes, hogy az ember megsaporításának közvetlen eszköze a hímtag. Bárki bármikor rátekinthet, arról az kell, hogy eszébe jusson, hogy ők szövetségben állnak a Teremtővel, aki őket használja föl a népek közül arra, hogy Neki meghódoló, igazságos emberek tömegével népesíti be a földet. Ennek jelentősége a későbbiek folyamán természetesen majd szellemi értelmet fog nyerni, akárcsak a többi ókori törvény.

„Nyolcnapos korában körülmetéltessék nálatok minden férfigyermek, nemzedékeiteknek; akár háznál született, akár pénzen vásároltatott valamely idegentől, a ki nem a te magodból való. Körülmetéltetvén körülmetéltessék a házában született és a pénzeden vett; és örökökévaló szövetségül lesz az én szövetségem a ti testetekben.”

(1Móz 17: 12, 13)

Nyolcnapos korban kell ezt a körülmetélkedést elvégezni. Mit is jelképez ez? Beszéltünk már róla, hogy a Bibliába úgy kerül egy-egy mondat, vagy gondolat, hogy annak igen sok oka és értelme van. Ahhoz, hogy egy-egy gondolat rögzítésre kerülhessen, igen sokféle szabály és törvény fogságába kellett esnie. Tehát mindezek együttesen okozzák egy-egy bibliai gondolt hosszú távú értelmezhetőségét is; de még akkor is, ha látszólag egy helyben végrehajtható (végrehajtandó) dolgot fogalmaz meg. A szó (Szó) szolga. Nagyon sok feladata van. Minden feladatával a Teremtőt szolgálja. Egyrészt az Ő teremtményét oktatja, tanítja, másfelől viszont Urának jelent vele. Egy-egy röpké gondolat nem őrződik meg egy olyan szellemi termékben, amely évezredek át jelentőséggel bír. Annak minden egyes gondolata rendelkezik ezzel a tulajdonsággal. Ahogy egy-egy ember vagy állat egyedi lelke minőségileg azonos a Teremtő mindent átható Szent Lelkével, úgy igaz ez a Biblia egy-egy gondolatának és az egésznek a viszonyára is. Csupán mennyiségi különbség van közöttük, hisz míg a Biblia az egész gondolkodást átfogja; addig egy-egy gondolat csupán egy-egy részfeladatot lát el.

A szivárvány és a körülmetélkedés jelképek, emlékeztetők. Persze más jelentőségük is van, de ezt itt most nem elemezném ki. A szivárvány azt mutatja, hogy a vízből kiemelt teremtmény többé nem fog visszasüllyedni ugyanabba az elembe; de a fölötté uralkodó durva-fizikai lételemben: a tűzbe igen. Annak tartja fenn. A tűzben viszont már nem fog megsemmisülni minden élő, hisz némelyek eljutnak arra a szintre, hogy a lelkük kitisztítása útján felülkerekednek, felülemelkednek mohó anyagi vágyakozásuk legsűrűjén: a földön és a vízen. Tudni kell, hogy korábban a föld által pusztította el a Teremtő a művét – ez volt az Édenből való kiűzetés (‘töviset és bogácskórót teremjen tenéked’)! A szivárvány tehát ilyen értelemben a tűz ragyogásának egy fajta látványa is. A körülmetélkedés egy olyan szövetség megkötésére mutat jelet, amely által a Teremtő egy ideológiailag és érzelmileg, illetve hitében és istentudatában megtisztított nép elszaporodását jelzi. Először csak kis méretekben: egy családban (háznépben), majd egy népben (Izraelben); majd a Mag megjelenése után egy Királyságban, amely az egész földet magába foglalja. A fent említett megtisztított emberiség elszaporodását jelzi az egész földön, illetve a Világegyetemben. A Keresztény Görög Iratok a körülmetélkedést már úgy említik, hogy a szívet kell körülmetélni.

Míg a phallos körülmetélése alkalmával a szexuális vágy mutatkozik meg tisztán; addig a szív körülmetélése esetén ez a teljes érzelm- és vágy-rendszerre vonatkozik. A körülmetélt szívben tiszta érzelmek, és az Isten szolgálatára irányuló vágyak jelentkeznek a szövetség értelmében. Így a földtől és vizektől megtisztított emberiségnek lehetősége lesz Armageddon

túlélésére. A világ pusztulása számukra egy felülről végignézendő esemény lesz – persze nem kis szomorúság nélkül. Ebben az sem gátolja őket, hogy mindezen közben anyagi testük van. Ezt akkor váltják, amikor akarják; és olyanra, amilyen épp tetszik nekik, vagyis amelyik az adott isteni szolgálathoz épp megfelel. (A második világháborúban Himler épp egy ilyen felsőbbrendű emberi fajt keresett.)

Tehát a hímtag körülmetélésének az a célja, hogy intenzíven szaporítsa a nemzetet (hisz felfokozott, szinte állandósított izgalmi állapotba kerültek); de akárhány feleségtől s ágyastól szülessen is a gyermek, azt mind-mind Istennek tetsző módon, illetve az Ő vég nélküli szolgálatára nevelje fel. S így kell létrehozni egy megtisztított nemzetet – hogy így lehessen újra részük abban, amit Ádám neje révén elherdált: a tökéletes Éden élvezésében – anélkül, hogy azt az érzékeink, személyes vágyaink kiélésére használnánk. Hisz azzal is az Istent kell szolgálni, Ő helyez bele olyan lelkeket, akiket ily módon a mi szerető felügyeletünkre bíz. Az ilyen szolgálat a továbbiakba sokkal nagyobb élvezetet nyújt nekünk is, mintha kifejezetten ezeket az élvezeteket kergetnénk, és csak szenvednénk érte, tőle, és következményeitől. Az Istentől kapott élvezettől sohasem szenvedünk: örök boldogságot, megelégedettséget, biztonságot ad számunkra bármilyen körülmények között.

„A körülmetéletlen férfi pedig, a ki körül nem metélteti az ő férfitestének bőrért, az ilyen lélek kívágattatik az ő népe közül, mert felbontotta az én szövetségemet.”

(1Móz 17: 14)

Egy tökéletes tisztítási folyamat veszi kezdetét. Az, aki nem hajlandó körülmetélni, vagy gyermekét, szolgáját körülmetélni: egyértelmű, hogy a szívében nem hajlandó együttműködni a Magasságos szervezeti elrendezésével. Ez ma úgy mutatkozik meg, hogy Jehova fölállított egy tökéletes mennyei és földi szervezetet, s aki ennek tagja, az úgy mutatja ezt ki, hogy szorosan együttműködik annak elveivel, szabályaival, melyek elkülönítik más vallási szervezetek képviselőitől, gyakorlóitól. Aki ezeket a szabályokat tartósan és tudatosan figyelmen kívül hagyja, azokat Jehova kizárja a szervezetéből: kiközösítik. Ez a mód valójában kevés földi szervezetnél nyilvánul meg, de ugyanakkor ezekben a leghatékonyabb a tisztító hatás is. Egy ilyen szervezet: Jehova Tanúi világszervezete. Ebben a szervezetben metélik körül a szívet, megtisztítva azt minden bűnös vágytól, és érzelemtől.

Tehát valójában ennek az egyszerű szabálynak köszönhető, hogy a nép, Ábrahám leszármazottai megmutathatják szívük legfontosabb tulajdonságát, ami a Maghoz, majd a Paradicsomba vezeti őket: hogy tudniillik meghódolnak Jehova, és az Ő akarata előtt. Innen már könnyebb út vezet a tudás megszerzése, és a helyes döntések meghozatala felé. Aki nem hódol meg a Teremtő előtt (ezen egyszerű szabálynak engedelmeskedve), annak teljesen felesleges a továbbiakban a helyes reménységet tápláló nép között élni. Meg kell ölni őt. Vagyis meg kell tőle vonni a továbbiakban a Magasságos életadó szellemét.

Szárai Sárának neveztetik

„És monda Isten Ábrahámnak: Szárainak, a te feleségednek nevét ne nevezd Szárainak, mert Sára az ő neve. És megáldom őt, és fiat is adok őtől neked, és megáldom, hogy legyen népekké; nemzetek királyai származzanak őtől.”

(1Móz 17: 15, 16)

Most érkezik el Ábrahám a hitében odáig, hogy már megtudhatja, amit addig is sejtett: az Élet Forrása végre az ő feleségét, Szárait találja méltónak arra, hogy rajta keresztül szülessenek Ábrahámnak magzatai, akiktől a királyok és népek származnak, illetve akinek a véro-

nalán elhozza a Teremtő a Magot, aki a Mennyei Királyság keretében felszabadítja az egész emberiséget a szenvedés alól.

„Ekkor arczára borúla Ábrahám, és nevette és gondola az ő szívében: vajjon száz esztendő embernek lesz-e gyermeke? Avagy Sára kilenczven esztendős lévén, szülhet-e? És monda Ábrahám az Istennek: Vajha Ismáel élne te előtted.”

(1Móz 17: 17, 18)

A hallottak igen meghatották Ábrahámot, ezért szinte automatikusan leborult Isten színe előtt. Azonban még testi módon gondolkodik, s így kételyek mardossák: ilyen idős házaspár lévén, lehet még gyermekük? Másfelől pedig nyilván már fáradtnak is érzi magát ahhoz, hogy most kezdjen gyermeknevelésbe. Nyilván a felesége sem érez már elég erőt, hogy vénasszony léte egy gyermekkel bíbelődjön. Majdnem hogy kiábrándul Ábrahám. Végso kétségbeesésében arra kéri Istent, hogy a már tizenhárom éves fiúcskára tekintsen úgy, mint aki az ígéret vezérfonala lehet. Bárcsak általa valósítaná meg a Teremtő a neki tett ígéretet. Ne őt gyötörné már! Ábrahám tehát még nem kerekedett felül anyagi szemléletmódján; nem látja át, hogy Isten akár meg is fiatalíthatja őt is, a feleségét is, ha szükséges. Újult erőt önthet beléjük szeretete által.

Izsákot igéri Isten

„Az Isten, pedig monda: Kétségnélkül a te feleséged Sára szül néked fiat, és nevezed annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet ő vele örökkévaló szövetségül az ő magvának ő utánna.”

(1Móz 17: 19)

Ábrahám hiába kételkedik, az Isten közli vele szándékát: Sára fog neki egy fiút szülni – hiába kilencvenkilenc éves. Később még majd ki fog derülni, hogy Isten valóban vissza-fiatalította Sárát. Ezzel előrevetíti azt az időt, amikor a paradicsomi építkezések során az Armageddont túlélőket ugyanígy vissza fogja fiatalítani az optimális biológiai érettség (állandóság) szintjére. Ezt a képességet majd Jézus Krisztussal fogjuk megosztani, aki a mennyei trónjáról világméretben fogja azt felhasználni. Természetesen ezt ott már csak az olyan emberekkel érdemes megvalósítani, akik már felülkerekedtek az anyagi mivoltukon, s így nem tudnak újra öregedni – csupán tiszta ruhát váltani. Sáránál ez még nem tartós folyamat: ő később újra megöregszik, s majd meghal.

Ábrahám tud erről, de a tapasztalatai még nem hagytak elég nyomot a szívében. Ezért a kétely. Teremtője azonban biztosítja őt ennek lehetséges voltáról. A vágyaitól még meg nem fosztott Ábrahám fontosnak tartja tehát a már élő fia a jövőjének a biztosítását. Az elkövetkező események viszont olyan mély nyomot hagynak benne, hogy hatására a történelem egyik legnagyobb, hitből fakadó cselekedetét fogja véghez vinni.

„Ismáel felől is meghallgattalak; Imé megáldom őt, és megszorítom őt és megsokásítom őt felette nagyon; tizenkét fejedelmet nemz, és nagy néppé teszem őt.”

(1Móz 17: 20)

Ezt az ígéretét is már másodszor halljuk. Először Hágárnak magyarázta el a Magasságos, a Látomás Istene. És most Ábramának. Mindkettő szereti a gyermeket, s aggódik a jövője felől. Mindkettőjüknek ugyanarról a tervről számol be az Isten. Nem véletlen, hogy kettőjük közös ajándéka ő.

Ez a tizenkét fejedelem, és a belőlük származó törzsek lesznek később a ma élő arabok, vagyis a muszlimok. A mai napig folyamatosan atyjafiai ellen törekszenek. Atyjafiainak ma élő képviselői a keresztények (természetesen a zsidókon keresztül), és a zsidók.

„Az én szövetségemet, pedig megerősítem Izsákkal, kít néked szül Sára ez időkorban, a következő esztendőben. És elvégezé vele való beszédét, és felméne az Isten Ábrahámától.”

(1Móz 17: 21, 22)

Újra biztosítja Ábrahámot Isten arról, hogy Sára jövő ilyenkor fiút szül, akivel majd megerősíti a korábban tárgyalt szövetséget. Most már biztos benne Ábrahám, de a halvány kétely miatt még egyszer fogja őt keresni ez ügyben.

Ezek után az álomképben megjelenő Isten (az asztrál síkon át) újra felemelkedik saját szellemi birodalmába – szertefosztatva ezzel az Ábrahám által még észlelhető asztrális kivetülést a lelkéből. Az Isten így tud a leghatékonyabb módon képet alkotni magáról a szolgálai elméjében, hogy megkönnyítse a Vele való kommunikációt. Az emberre e legerősebb hatást mindig a vizuális megjelenítés gyakorolja. Álomban ez könnyebben megoldható, mint tridimenzionális környezetben. Erre alapozva azonban az utolsó ezirányú látogatást már anyagiasult formában fogja megejteni, de erről majd akkor.

Körülmetétkedés

„Vevé azért Ábrahám Ismáelt az ő fiát, és háza minden szülöttét, és mind a pénzén vetteket, minden férfiat Ábrahám házanépe közül és körülmetélé férfitestöknék bőrét ugyanazon napon, a mikor szólott vala vele az Isten. Ábrahám, pedig kilenczvenkilencz esztendő vala, mikor körülmetélé az ő férfitestének bőrét. Ismáel pedig az ő fia tizenhárom esztendő vala, mikor körülmetélé az ő férfitestének bőrét. Ugyanazon napon metéltetett körül Ábrahám és Ismáel az ő fia. És házának minden férfi tagja, háza szülöttei és kik idegen embertől pénzen vásároltattak, vele együtt körülmetéltetének.”

(1Móz 17: 23- 27)

Miután Ábrahám így megértette Isten szándékát: cselekedett. Megtette azt, amit Isten kért tőle. Jelet tett házanépe minden tagjára. (ezzel számukra kezdetét vette e nyolcadik nap; innen kezdve ez fog bennünket emlékeztetni arra, hogy a megteremtett világegyetem hetednapi szenvedései véget értek, elkezdődik a nyugalom napja: a nyolcadik nap).

Megalapozta Ábrahám a Mennyei Királyság áldásainak kiterjedését a földre. Ebből az elrendezésből fog megszületni a megígért Mag, aki magas szinten ki lesz képezve a Mennyei Királyság felépítésére; a Mennyei Bíróság munkájának lebonyolítására; a Paradicsom kapujának felszabadítására; a kert határainak világegyetemi szintű kiterjesztésére. Ő lesz mindezek alatt a fő közbenjáró az emberiség és Isten között; Ő lesz az áldozat, amely mindezeket jog szerint lehetővé teszi.

Ábrahám tehát tettével egy nagyon fontos úton indította el az emberiséget – nagyszerű hitének köszönhetően.

Tizennyolcadik fejezet

Az Úr látogatása Ábrahámnál

„Megjelenék pedig ő neki az Úr a Mamré tölgyesében, és ő ül vala a sátor ajtajában, a hő napon.”

(1Móz 18: 1)

A korábban említett látogatás ideje elérkezett. Ábrahám a sátor ajtajában állva elmélkedik mindarról, amit a Teremtője mondott neki. Ahogy így medítál, ennek eredményeként az Isten testet ölt, és meglátogatja őt harmadmagával (vagyis mindjárt mindhárom isteni aspektus megjelenik előtte: a teremtés, a fenntartás, és az ítélkezés főangyalai).

„És felemelé az ő szemeit, és látá, hogy ímé három férfiú áll ő előttte. És látván, eljőők sieté a sátor ajtajából, és földig meghajtá magát.”

(1Móz 18: 2)

Valójában az a három férfiú jelenik meg előttte, akiről épp meditált. De az összefüggést nem ismeri föl azonnal. A három vezető személyiségről (a főangyalról, a Szóról; a főkérub-ról, Luciferről; és a főszeráfról, Gabrielről) meditált. Szemeit fölemelve azonban azt hiszi, hogy három vándor közeleg hozzá. Pedig valójában ő maga jelenítette meg (idézte meg, akaratlanul) őket – az ő szellemtisztító vágy alapján jelenítette meg őket a Teremtő ilyen anyagi formában.

Ábrahám, mint a Magasságos szolgája: igen vendégszerető, s így az érkezők elé siet, leborul előttük (nyilván igen előkelő emberek formáját öltötték), s beinvitálta őket a hajlékába pihenni, étkezni.

„És monda: Jó Uram, ha kedves vagyok te előtted, kérlek, ne kerüld el a te szolgádat. Hadál hozzanak, kérlek, egy kevés vizet, és mossátok meg a ti lábaitokat, és dőljetelek a fa alatt. Én, pedig hozok egy falat kenyeret, hogy erősítsétek meg a ti szíveteket, azután menjetek tovább, mert azért tértetek be a ti szolgátokhoz. És mondának: Cselekedjél, amint szólsz.”

(1Móz 18: 3-5)

A hagyományos vendégszeretetet nyilvánul meg ezekben a szavakban. A középső ember nyilván előkelőbb a másik kettőnél, elsősorban őt üdvözli Ábrahám, de intézkedései mindhármat szolgálják.

Nem ismeri őket, bár öltözködésük alapján van elképzelése arról, hogy honnét valók, de ezt nem feszegeti az Írás. Jó házigazdához illő módon szerény megvendégeléssel marasztalja őket. De figyeljük csak meg, valójában Ábrahámnak mit is jelent ez a szerény megvendégelés! Micsoda alázat mutatkozik meg szavai és tettei összhangjában!

„És besiete Ábrahám a sátorba Sárahoz, és monda: Siess, gyúrnj meg három mérték lisztlángot, és csinálj pogácsát. A baromhoz is elfuta Ábrahám, és hozza egy gyenge kővér borjút, és adá a szolgának, az, pedig sieté azt elkészíteni. És vőn vaját és tejet, és a borjút, melyet elkészített vala, és eljőők tevé: és ő mellettök áll vala a fa alatt, azok, pedig evének.”

(1Móz 18: 6-8)

Nos, ahhoz képest, hogy egy falat kenyeret és vizet ígért; igencsak kitett magáért: fenségesen megvendégelte a vándorokat. A lisztláng (vagy jobb fordításokban: lángliszt, lángoló liszt) olyan finomra őrölt liszt, hogyha ráhintik a tűzhely lángjára, hirtelen magasba

csap a láng: belobban a liszt. Ez a legfinomabb lisztőrlemény, s ezért a legdrágább lisztféleség is. A gyöngö kövér bornyú az állatállomány legféltettebb, legdrágább egyede, akárcsak a tejtermékek közül a vaj. Ezeket az élelmiszereket ők is csak ünnepnapokon veszik elő. Ezeknek az idegeneknek viszont határozottan ezeket, a nagy becsben tartott élelmiszereket találja föl.

Izsák újra megigértetik

„És mondának neki: Hol van Sára a te feleséged? Ő, pedig felele: Ímhol van a sátorban.”

(1Móz 18: 9)

A jövevények jóízűen falatoznak, míg Ábrahám szolgáltkészen mellettük áll, hogy mire lehet még szükségük. Majd a lakoma végeztével Sára felől érdeklődnek, mivel idegenek, furcsa, hogy ismerik az úrnő nevét. Mindazonáltal Ábrahám azt gondolja, hogy az ételt kívánják neki megköszönni. Az ugyanis nyilvánvaló volt, hogy igen ízlett nekik. De nem! És most kapcsolódik össze Ábrahám korábbi meditációjának képsora az előtte ülő emberekkel.

„És monda: Esztendőre ilyenkor bizonynyal megtérek hozzád és ímé akkór a te feleségednek Sárának fia lesz. Sára, pedig hallgatózik vala a sátor ajtajában, mely annak háta megett vala.”

(1Móz 18: 10)

A védikus Írások ezt természetesen úgy értelmezik, hogy ez az angyal inkarnálódási szándékáról tájékoztatja Ábrahámot. Ő fog Ábrahám gyermekének szívébe lépni, s így egy esztendő múlva ismét eljön – de már, mint Ábrahám és Sára közös gyermeke. A test természetesen egy tökéletlen emberi test lesz, de ami működteti, a szellem; az Istené; személy szerint azé az angyalé lesz, aki ezt kijelentette. Ő a Szó, a Teremtő elsőszülött Fia. Tehát Ábrahám megígért fia nem egy közönséges gyermek lesz (mint Ismael), hanem egy nagy feladatra kiválasztott, igen magasról megáldott, nagy szellemi erejű ember lesz. Tökéletesen alkalmas lesz arra, hogy az Ábrahámnak tett ígéretet rajta keresztül foganatosítsa. Ábrahám és Sára, pedig megfelelő szülők lesznek számára ahhoz – a hitük alapján –, hogy felkészítsék erre.

Sára hite persze nem olyan erős, de Ábrahám megfelelő hatást képes gyakorolni rá, s így a szent akarat érvényesül Ábrahám háznépe között. Ezen a szinten ez épp elegendő.

„Ábrahám, pedig és Sára élemedett korú öregek valának; megszűnt vala Sáránál az asszonyi természet.”

(1Móz 18: 11)

Ábrahám kilencvenkilenc, Sára nyolcvankilenc éves. Ráadásul Sárának már rég megszűnt a havi ciklusa is. Nem is érti Sára, hogy mondhat ez az idegen ilyet. Bolondnak tartja.

„Nevete azért Sára ő magában, mondván: Vénységemre lenne-e gyönyörűségem? Meg az én uram is öreg! És monda az Úr Ábrahámnak: Miért nevetett Sára, ezt mondván: Vajjon csakugyan szülhetek-e, holott én megvénhedtem?”

(1Móz 18: 12, 13)

Sára a sátorban volt, és ott magában nevetett. Biztos volt abban, hogy a vendégek nem hallják; nem akarta megsérteni őket, hisz látta, hogy férjének milyen fontosak ők. Viszont, minthogy az Isten tiszta szelleme (a Szent Szellem) közvetlenül és akadálytalanul működött, ők szétáradtak a teremtményben, és minden hatalmuk alá vont dolog szívében ott voltak (most is ott vannak!), és így tudtak annak minden megnyilvánulásáról, gondolatáról,

érzéséről, kételyeiről és vágyairól. Így nem kellett a fülükkel hallani, hogy Sára magában kuncog. Közvetlenül tapasztalhatták, hisz benne is ott voltak – jóllehet Sára kételyeinek illúziója elfedte őket előle. Így Sára a három férfiút csupán embereknek látta. Ábrahám azonban nem! Ő már tudta, hogy a szívében lévő isteni működtető erő, a Szent Szellem fizikai megtestesülését látja: vagyis angyalokat. Sőt megértette azok nála végzendő küldetésüket is (legalább is az első felét!).

„Avagy az Úrnak lehetetlen-e valami? Annak idején, esztendőre ilyenkor visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának. Sára, pedig megtagadta, mondván: Nem nevettem én; mivelhogy fél vala. De monda az Úr: Nem úgy van, mert bizony nevetél.”

(1Móz 18: 14, 15)

Ábrahám jóllehet nem hallotta Sára nevetését, jogosnak tartotta az angyalok részéről, a számonkérést. Ábrahám ismerte a feleségét, és annak kételyét, így biztos volt benne, hogy az angyal által számon kért dolog igaz alapokon nyugszik, hiszen ő ismerte az angyali természetet is. (Az angyalok valójában nem látnak bele közvetlenül a gondolatainkba és vágyainkba, hisz ők is csak egyedi személyek – jóllehet a Teremtő közvetlen irányítása alatt állnak – mégis a test külső és belső mechanizmusait jól ismerik, így azok gondolati okára is pontosan tudnak következtetni. A gondolatainkat csak Isten látja pontosan.)

Mindazonáltal megismétli az angyal Ura és Parancsolója szavait, miszerint egy év múlva Ábrahámnak Sárától fia születik, akiben az Ő lelke lesz.

Az Úr megjeleníti Sodoma vesztét

„Azután felkelvén onnan azok a férfiak, Sodoma felé tartanak vala. Ábrahám is velők méne, hogy elkísérje őket.”

(1Móz 18: 16)

Miután az előkelő idegenek (most már tudjuk, hogy a Teremtő akaratát tolmácsoló angyalok) megpihentek; felszedegelőznek, hogy elinduljanak útkon tovább. Ábrahám vendégszeretetére jellemző, hogy felajánlja számukra a kíséretét egy jó darabon, hogyha azok közben szükségét szenvednének valamiben, ő segíthet nekik, illetve ezzel a cselekedettel megnövelve e kíséretüket, biztonságosabbá teyék útjukat. Magához vett tehát jó néhány fegyverest és szolgát, és ő is útnak indult velük Mamré tölgyesétől a Sziddim völgye felé. Az angyalok láthatóan kifejezetten Sodoma irányába tartanak. Vajon miért? Mit akarhatnak ők pont egy ilyen erkölcsi fertőben?

„És monda az Úr: Eltitkoltam-e én Ábrahámtól, a mit tenni akarok? Holott Ábrahám nagy és hatalmas néppé lesz; és benne megáldatnak a földnek minden nemzetségei. Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak, és az ő házanépének, ő utánna, hogy megőrizzék az Úrnak útát, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, a mit szólott felőle.”

(1Móz 18: 17- 19)

A Teremtőnek nem feltétlenül állt szándékában, hogy Ábrahámnak orrára kösse, amit Sodomával tenni készül. Viszont Ábrahám láthatóan egészen odáig el kívánja kísérni – nyilván, hogy unokaöccse gondjaira bízsa egy további szakaszon. Így hát Ábrahám előbb-utóbb mindenképp tudomást szerez róla. Egyébiránt viszont tudvalevő, hogy mennyire szereti Lótót. Micsoda nagyszerű tettet vitt véghez, micsoda megnyilvánulása volt az a szeretetnek, mikor az öcsköst kiszabadította Khédorlaomer kezéből. Nyilván igen aggódna érte, ha már csak a tett végeredményéről értesül – melyet tudniillik az angyalok tenni készül-

nek. Másfelől viszont épp az unokaöccse iránti szeretetből talán majd megpróbál ellenállni az isteni akaratnak. No, de sebj! Hadd lássuk, hogyan reagál a szándékra. Ez legalább egy újabb próba lesz a számára az isten-tudat fejlődésében. Ne legyen hát épp ez a buktató neki. Nagyszerű ember; amit úgysem titkolhatok előle el, azt hadd tudja meg. Hisz ez a föld is az övé, és az ő leszármazottaié lesz. Amit tanult, azt biztos tudattal fogja átadni a leszármazottainak, és háznépének.

„Monda azután az Úr: Mivelhogy Sodomának és Gomorának kiáltása megsohasodott, és mivelhogy az ő bűnök felettébb megnehezedett: Alámegyek azért és meglátom, vajjon teljességgel a hozzám felhatott kiáltás szerint cselekedtek-e vagy nem? Tudni akarom.”

(1Móz 18: 20, 21)

Ábrahám megretten a hallottaktól, de jól tudja, hogy e városok erkölcsi magatartása valóban romlott, hogy ez a romlottság önmagában hordozza önnön pusztulását. Tehát ezeknek az angyaloknak a fő célja valójában a Sziddim völgye városainak a bűnét meglátogatni. A bűnt meglátogatni kifejezés azt jelenti, hogy jogos ítéletet hozni fölötte, s azt végrehajtani. Tehát erre készül az ő Istene. Kánaán földjéről már most elkezdí kipusztítani a gonoszságot. Ezzel alapvetően egyetért Ábrahám, mégis aggódik Lót, és annak családja, baráti köre életéért. Természetesen azonnal hangot is ad aggodalmának, amely megmutatja nem csak a szeretetét, de az igazságérzetét is. Aggodalmának e kettősségből fakadó feszültség az alapja. A gonoszságot valóban fel kell számolni, de vajon Lót – csak azért, mert közöttük él – ugyanazok sorsára jut? Nem! Biztos, hogy nem! Ha annak idején kimentette őt Khédorlaomer kezéből, és igazságosan megbüntette a királyokat; akkor most a bosszúálló Isten kezéből is kiszabadítja; hisz biztos benne, hogy nem lenne igazságos, ha ő is a gonoszokkal pusztulna. Így kezd hát hozzá.

Ábrahám közbenjárása

„És elfordulának onnan a férfiak, és menének Sodomába: Ábrahám, pedig még az Úr előtt áll vala.”

(1Móz 18: 22)

A három alak közül az egyik valóban nagyobb méltóság volt. A szövegösszefüggésből az derül ki, hogy az maga az Isten angyali megnyilvánulása, de természetesen – mint ilyen – a Szó is lehetett, a Teremtő egyetlen, közvetlen nemzett Fia, inkarnációja. (Megjegyzendő, hogy magát a Teremtőt senki sem láthatja óriási hatalma és energiája, fensége miatt; csupán közvetett formában mutatja meg magát. Közvetlenül teljes hatalmában és erejében, ragyogásában csak azok a szellemszemélyek láthatják Őt, akik közvetlenül szolgálják Őt a szellembirodalmában. Ilyenek a Mennyei Királyság királyai is, akik szellembirodalomba emelkedett emberek, de egyéb megnyilvánulásait, vagy földi inkarnációit mások is láthatják, akik hitet gyakorolnak Benne.)

„És hozzá járula Ábrahám és monda: Avagy elveszted-e az igazat is a gonoszszal egybe?”

(1Móz 18: 23)

Ábrahám nyíltan szegezi kérdését az Istenhez. Nem fél tőle, hisz tudja, hogy az igazságért teszi. Az igazság viszont épp Tőle származik. Tehát ez nem vádló kérdés, nem is számonkérés. Egyszerűen csak gyarló aggodalmának ad hangot minden kertelés nélkül.

„Talán van ötven igaz abban a városban, avagy elveszted-e, és nem kérdvezel-e a helynek az ötven igazért, a kik abban vannak?”

(1Móz 18: 24)

Ábrahám valójában Lótra gondol. Viszont azt is tudja, hogy az unokaöccse nem egyedül él ott, és nem elszigetelve. Kapcsolatai, ismerősei, családtagjai vannak a városban. Talán lehetnek, vagy ötvenen, vagy mégsem? Tudni akarja, hogy az Isten ilyen helyzetben hogyan szolgáltat igazságot. Beszélgetése az Istennel többek között egyfajta meditáció is, melynek során már önmaga is levonja a konzekvenciát. Szinte válaszol is feltett kérdésére, de mint gyarló ember, megerősítésre vágyik gondolkodása helyességét illetően. És ki az, aki a legmegnyugtatóbban megerősítheti, ha nem maga az Isten? Tehát igen helyénvaló párbeszéd tanúi lehetünk. Sokat tanulhatunk belőle.

„Távol legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonoszsza, és úgy járjon az igaz, mint a gonosz: Távol legyen tőled! Avagy az egész föld bírja nem szolgáltatna-e igazságot?”

(1Móz 18: 25)

Dehogyan is nem! Épp ezért fedte fel egyszerű szolgája előtt, amit tenni szándékozik. Ábrahám nagy erejű és csodálatos igazságokat mutatott ki. Az igazság alapelve, hogy a gonosz bűnhődjék, az igaz, pedig megmenekedjen. Ez az alapelv fog érvényesülni végig a történelem folyamán, egészen az utolsó ítéletig. Ez az alapelv működött eddig is. Ennek nagyszerű bizonyítéka az Özönvíz is. Ennek bizonyítéka egyébiránt az Édenből való kiűzetés is. Ha Ádámban nem lett volna szemernyi igazság sem, akkor az Isten elpusztította volna. Ugyanis semmi alapja nem találtatott volna benne ahhoz, hogy a kiűzetés alapjául szolgáló tett következményeit szembeállítsa a jó cselekedetekkel, és ezzel újra indítsa a felmerült vitakérdések tisztázásának hosszú, göröngyös útját. De volt Ádámban még annyi jó, hogy ezt megmentette belőle Isten, s átörököltette leszármazottainak egy csoportjára: előbb Ábelre; majd Séthre. így volt lehetséges Noé megmentése is, és most ezen alapelv fogja megmenteni Lótót.

„És mondta az Úr: Ha talállok Sodomában a városon belől ötven igazat, mind az egész helynek megkegyelmezek azokért.”

(1Móz 18: 26)

Annyira helyénvaló ez az alapelv, hogyha a városban van ötven igaz, akkor azoknak továbbra is szükséges az élettér, az emberi közösség. Ennyi igaz akár még helyre is igazíthatja a települést. Tehát érdemes megkegyelmezni az egésznek. Nagyszerű példa lesz erre majd jó ezer év múlva Ninive megmenekülése. Ádámából se kihalította az igazságot, s a maradékot megőrizte Édennek; hanem a benne megtalálható jó megőrzése és felhasználása érdekében megmentette őt, csupán korlátozta az életkörülményeit, hogy tettei következményét megélve, letisztuljon szívéből a gonosz hajlam, s leszármazottainak szíve idővel a tökéletes igazság fényében ragyoghasson.

„És felele Ábrahám, és mondta: Immár merészkedtem szólni az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok. Ha az ötven igaznak talán öt híja lesz, elveszted-e az öt miatt az egész várost? És mondta: Nem vesztetem el, ha talállok ott negyvenötöt.”

(1Móz 18: 27, 28)

Ábrahám természetesen gyarló módon, anyagi szemlélettel viseltetik a téma iránt. Az igazság ilyen megnyilvánulását matematikára degradálja. Azt hihetnénk, hogy az Istent bosszantja ez a látásmód, s az ebből fakadó kufárgódás. De nem! Ő boldogan hallgatja végig szeretett szolgáját. Észjárásában lehajol hozzá, s nyugtatóan, bölcs szavakkal válaszol. Ő pontosan tudja, hogy az igazságot holmi számok nem befolyásolják. Az igazság egyetemleges, és megnyilvánulási formái az azt igazgató és ellenőrző tettek, cselekedetek, vágyak következményei. Ha nem volna mit helyreigazítani: meg sem nyilvánulna. Viszont, ha meg kell nyilvánulnia, akkor sem az anyagi szemléletmód fogja meghatározni annak jogosultsá-

gát, és működését. Ezt isteni törvények (alapelvek) határozzák meg, melyek a teremtés minden területén egyaránt alkalmazhatók.

Viszont Ábrahám ilyen szemléletmódját ez a kitűnő párbeszéd ragyogóan fénylővé tisztítja. Mire a végére ér: megérti végre az igazság ragyogását.

„És ismét szóla hozzá és monda: Háttha taláztatnak ott negyvenen? És monda Ő: Nem teszem meg a negyvenért. Mégis monda: Kérlek, ne haragudjék meg az én Uram, ha szólok; Háttha taláztatnak ott harminczan? És Ő felele: Nem teszem meg, ha találok ott harminczat. És ő monda: Immár merészkedtem szólni az én Uramnak; Háttha taláztatnak ott húszan? Felele: Nem veszem el a húszért. És monda: Ne haragudjék, kérlek az én Uram, ha szólok még ez egyszer: Háttha taláztatnak ott tízen? És Ő monda: Nem veszem el a tízért.”

(1Móz 18: 29- 32)

Látnivaló, hogy Ábrahám mennyire gyötrődik unokaöccse sorsáért. Viszont a látásmódja is erősen tisztul. Valójában eljut odáig is gondolatban, hogyha ő azt kérné az Istentől, hogy egyedül Lótért mentse meg a várost a pusztulástól, azt is megtenné. De vajon, az igazsággal összhangban lenne ez a kérése? Az valójában attól függ, hogy Lóthoz hogyan viszonyulnak Sodoma lakói. Az angyalok is erre kíváncsiak. Ezért mennek oda. Nem ítélik meg kizárólag Lót imájának hatására. Más imájában ugyanis nem lehetett felfedezni semmilyen jogos aggodalmat, a város sorsát illetően. Egyedül Lót az, aki az igazság fényében jogosult fohászt emelni az égre. Ő viszont csak egy. Ezért állítását vagy cáfolni, vagy támogatni szükséges. Ezért van szükség legalább még két tanúra. Erről az igazságszolgáltatási alapelvről már beszéltünk.

Tehát Ábrahám nem kérdez tovább: döntsön az igazság, most már ragyogó fényt árasztva elméjében és szívében. Lót biztosan meg fog szabadulni, de a város nem biztos. Ismét megmentette szeretett unokaöccsét. Nyugodt szívvel térhet haza.

„És elméne az Úr, minekutánna elvégezte Ábrahámmal való beszélgetését; Ábrahám, pedig megtére az ő helyére.”

(1Móz 18: 33)

Miután Ábrahám így kifejtette aggodalmát az Istennek, s a kapott tanítás kitisztította ez-irányú látásmódját: megnyugodva hazatért. Nem kellett tovább aggódnia Lót miatt. A Sziddim völgyében fekvő városokért, pedig cseppet sem fájt a feje. Ismerte az Isten előtti szörnyű helyzetet. Tisztában volt vele, hogy Isten előtt, s az igazság ragyogó fényében elfogadhatatlan az elhatalmasodott érzéki vágyakból fakadó, égbe kiáltó bűn. Előbb-utóbb pusztulnia kell. Épp itt az ideje. Ismét extatikus izgalom lett úrrá rajta. Tudta, hogy a közeljövőben lakóhelyétől nem messze hatalmas isteni igazságszolgáltatás veszi kezdetét. Valószínűleg elpusztul a volt Éden.

Tizenkilencedik fejezet

Sodoma romlottsága

„Mikor a két angyal estére Sodomába jutott, Lót Sodoma kapujában ül vala, és amint meglátá őket Lót, felkele eléjük, és arczzal a földre borúla.”

(1Móz 19: 1)

Láthatjuk, hogy ide már csak a két angyal érkezik. Az Isten (akit korábban a fő előkelőségnek, főangyalnak gondoltunk), miután elvégezte Ábrahámval folytatott beszédét, visszatért az égbe. Ezután már csak angyalai útján intézkedik. Lót hasonló módon üdvözlí őket, mint korábban Ábrahám. Épp a kapuban medítál, és nagybátyja, illetve saját Istenéhez fohászkodik, hogy tekintsen le a város romlott voltára, s tegyen ellene valamit. Szíve (tisztá szíve), kívánsága valóra válik. Az érkező angyalokat ebben a lelkiállapotban fogadja.

„És monda: Ímé én Uraim kérlek, térjetekek be a ti szolgátok házához, és háljátok ott, és mossátok meg lábaitokat; reggel korán felkelhetek és indulhatok útatokra. Azok, pedig mondanak: Nem, hanem az utcán hálunk meg.”

(1Móz 19: 2)

Este van már, Lót tudja, hogy a jövevények fáradtak, éhesek, porosak az úttól. Szeretettel invitálja őket saját hajlékába.

Ábrahám esetében is már feltűnő lehetett, itt is, hogy ebben a korban, ebben a térségben még nem volt jellemző, hogy némelyek vendéglátásból éljenek. A vándorok vagy saját sátraikban éjszakáztak, s a saját ételüket fogyasztották; ám egyesek mégis indítatva érezték magukat arra, hogy vendégül lássák őket. A vendég ezért általában megjutalmazta a házigazdát. Később némely kapzsi embereket ez vonzott ahhoz, hogy bizonyos ellátásért szabott árat kérjenek, s így ebből éljenek.

Ezek az angyalok azonban a fent leírt erkölcsi fertő valóságára kíváncsiak. Ezért úgy határoznak, hogy próbára teszik Lótot is – vajon komolyan meg kívánja-e hívni őket a hajlékába, vagy csak alakoskodik. Másfelől viszont kíváncsiak a lakosság többi részének a viselkedésére – különös tekintettel arra, hogy Lóton kívül vannak-e még a városban arra méltók, hogy kiemeltessenek a fertőből. Tehát kéretik magukat.

„De nagyon unszolá őket, és betérének hozzá, és bemenének az ő házába; ő, pedig szerze nekik vendégséget, és pogácsát is süte, és evének.”

(1Móz 19: 3)

Az első szempontot kipipálhatjuk. Lót viselkedése vetekszik Ábraháméval. Épp olyan szeretettel látta el őket a tehetségéhez képest. De a többiek felől is tudomást kell szerezniük. Nem sokat várat magára ez sem.

„Lefekvésük előtt a város férfiai, Sodoma férfiai körülvevék a házat, ifja, örege, mind az egész község egytől egyig. És szólíták Lótot, mondván neki: Hol vannak a férfiak, a kik te hozzád jövének az éjjel? Hozd ki azokat mi hozzánk, hadi ismerjük őket.”

(1Móz 19: 4, 5)

Egyszeriben az egész város lakosságával találkoznak az angyalok. Minden férfi eljön Lóthoz. Vajon miért? Azt gondolhatnánk, hogy kíváncsiak a jövevényekre, talán üdvözölni

akarják őket. A közvetlen szöveggörnyezet egyenlőre, erre enged következtetni. Azonban már találkoztunk a Bibliában azzal a kifejezéssel, hogy ismerni valakit. Sohasem egy ismeretlen személy látásának a kívánságát fejezte ki. Férfi és nő kapcsolatában olvashattuk, hogy a férj ismeré az ő feleségét, s az fogad a méhében. Így tehát a kifejezés szexuális kapcsolatra utal. Itt is! De, ó jaj! Itt e város férfiai (ki tudja, hányan) akarják ismerni a Lóthoz érkező vendégeket. Úgy tűnik, ez itt egy bevett szokás. Hát, nem csoda, hogy a sodómia kifejezésnek épp ez a város volt a névadója. A további leírás egyértelművé teszi a fenti fejtegetést.

„És kíméne Lót ő hozzájók az ajtó eleibe, és bezárá maga után az ajtót.”

(1Móz 19: 6)

Szörnyű gyanúnk igazolódni látszik. Lót félelmében védelmezni igyekszik a vendégeket e szörnyű homoszexualitás brutális szokásától. Igen, ezek az emberek fűvel-fával, kutyával-macskával, férfival-nővel, gyermekkel egyaránt gyászos orgiára lépnek. Tehát ez maga a főbűn ebben a térségben. De vajon meddig mennek el ezen törekvésükben? Lót megpróbál szót érteni velük. Vajon mire megy vele?

„És monda: Kérlek atyámfiat, ne cselekedjete gonoszságot. Ímé van énnékem két leányom, a kik még nem ismertek férfiat, kihozom azokat ti hozzátok, és cselekedjete velők, amint néktek tetszik, csakhogy ezekkel az emberekkel ne csináljato semmit, mivelhogy az én hajlékom árnyéka alá jöttenek.”

(1Móz 19 7, 8)

Lót jól ismeri ezt a helyi szokást (nyilván irtózik is tőle), ezért nyíltan nem is meri megtagadni kérésüket, hanem szűz leányait ajánlja fel vendégei helyett. Ez némiképp jellemző az igazhitű emberekre, hogy a legféltettebb kincsüket, gyermeküket hajlandók feláldozni Teremtőjük oltárán (innen ered más népek helytelenül értelmezett gyermekáldozati készsége), ha szükséges. Ez nem tévesztendő össze sem a gyermek-gyilkossággal, sem a szükségtelen haszonért való gyermek-áldozattal, mint a pogányok esetében. Azok valamilyen anyagi haszon reményében teszik ezt. Lót viszont (s később Ábrahám is – még később maga Isten is) kész feláldozni akár a gyermeket is, hogy így másokkal szemben védelmezze az igaz Istent nyugvó hitét. Teszi ezt azért, mert hite reményt nyújt neki a felől, hogy a gyermeknek – mint személynek – valójában nem lesz bántódása, és ezen áldozat egy igen magas transzcendentális szintre emeli, és persze az áldozó is olyan tapasztalathoz jut, amely az általa imádott Isten terveit elősegíti. Ők, ha kell, saját vagy gyermekük, családjuk életét is alárendelik a Teremtő számára végzett szent szolgálatnak. A vendégszeretet az igaz imádók számára ilyen szolgálat; nem beszélve arról, hogy ezek a vendégek ráadásul Isten angyalai. Bár Lót erről majd csak ezután szerez tudomást, s hirtelen sikerül összekapcsolni az este a kapuban való fohászát annak meghallgatásra találásával.

„Azok, pedig mondának: Eredj el innen. Ismét mondának: Ez egy maga nálunk a jövevény s ő szabja a törvényt? Majd gonoszbul cselekszünk, veled, hogy nem azokkal. És reá rohanának a férfiúra, Lótra, felette igen, és azon valának, hogy betörék az ajtót.”

(1Móz 19: 9)

Íme, most már nyilvánvalóvá vált, hogy a város férfiai nem csupán köszönni akartak az idegeneknek! Ebben a városban (és ebben az emberi társadalomban) olyan szokásokat törvényesítettek, amelyek az Isten szemében súlyos bűnnek számítanak, hisz lehetetlenné teszik az emberiség fennmaradását, és gondolkodásuk kiigazítását. Lót erről korábban is próbált velük beszélni, de hiába. Ők ezt az erkölcstelen bűnt már szentesítették, beépítették a mindennapjaikba, életükbe, sőt a hivatalos törvényrendszerükbe. Nem hajlandók lemondani róla. Inkább Lótról mondják azt, hogy nem hajlandó betartani a törvényt, s ezért meg fogják büntetni. Sajnos az emberiség mai állapota is erősen közelít ehhez a szinthez. S ha meg-

próbálja az ember feltárni előttük helytelen gondolkodásmódjukat, még a jóakarót vetik érte börtönbe, vagy büntetik meg egyéb módon. Azt mondják: megtámadja a szent törvényüket, vagy új törvényt akar szabni, s ezzel veszélyezteti a lakosságot. Pedig, ha tudnák, hogy ők veszélyeztetik saját magukat, és persze másokat is.

„De kinyújták azok a férfiak kezeiket, és bevonák Lótot magokhoz a házba és bezárák az ajtót. Az embereket pedig, kik a ház ajtaja előtt valának, vaksággal verék meg kicsinytől nagyig, annyira, hogy elfáradának az ajtó keresésében.”

(1Móz 19: 10, 11)

Most döbben csak rá Lót, hogy őt valójában az Isten angyalai látogatták meg. Jóllehet, ezt korábban nem tudta, mégis képes lett volna feláldozni leányait, és saját életét is a vendégei érdekében. Ezt az angyalok nagyra értékelték. Valójában a halál torkából ragadták ki Lót. Így az angyalok most már a második küldetésükre is egyértelmű választ kaptak. Lóton és családján kívül mindenki rabja az erkölcsi fertőnek; így gyakorlatilag senki sem méltó arra, hogy megmentésben részesüljön.

Használják égi hatalmukat, hogy megmentsek Lót. Érdekes, hogy a kint őrzőgő lakosságot épp vaksággal verik meg. Ez egyrészt megakadályozza őket abban, hogy rátaláljanak Lót házának ajtajára; másrészt viszont egy nagyszerű jelzés értékű jelenség. A vakság a tudás hiányát is jelenti. Az illető teljesen bezárkózik minden józan meggondolás előtt, tudatát bezárja a saját helyzetének helyes megítélése előtt. Belegyalogol saját okádékába, s a saját halálába. Olyan embert szoktak halálra ítélni, akin már semmilyen javító hatás nem érvényesül. Teljesen el van vakulva. Csak a rosszul felépített ösztön vezeti, és új dolog befogadására teljesen képtelen. Vak. Tökéletesen lesüllyedt valamilyen állat szintjére. Az illetet az Isten is kitörli az emberi világból. Ítélete tehát teljesen helyénvaló már akkor is, ha az összes vitakérdés még nem tisztázott. Az ilyen embernek – akit az Isten ítélt halálra még Armageddon előtt – már nincs joga a feltámadottak közé kerülni. A védikus irodalom ezt úgy fogalmazza meg, hogy az ilyen ember már emberként nem reinkarnálható, csak állatként. Viszont mivel az Isten ítélete által pusztult el: felszabadul, vagyis öntudatlanul él tovább az állatvilágban, s ott már problémát nem okozva a Teremtő szándékát szolgálja mentalitásával, és a továbbiakban változatlan vágyával valamely állatfaj egyedeiben. Megszabadul minden bűnétől.

Lót menekül

„És mondának a férfiak Lótnak: Ki van még itt hozzád tartozó? Vődet, fiaidat és leányaidat, és mindenedet, a mi a tied a városban, vidd ki e helyből. Mert mi elvesztjük e helyet, mivelhogy ezek kijáltása nagyra nőtt az Úr előtt; és az Úr küldött minket, hogy elveszítsük ezt.”

(1Móz 19: 12, 13)

Íme, Lót imái meghallgatásra találtak. Valójában a rokonai is nyögnek ezen utálatosságok miatt. Így ezek a sirámok felhatottak az égre, s az Isten cselekvésre szánta el magát. Leküldte angyalait, hogy tekintsék meg, milyen mértékű a bűn; mennyire árasztotta el az emberek szívét; s van-e benne kimenteni való; s ezek figyelembe vételével hajtsák végre az eleve elrendelt ítéletet.

Lótot és családját találták méltónak arra, hogy kimenekítsék a városból. A családját is inkább csak Lótra való tekintettel; nem saját jogukon – mint később látni fogjuk.

„Kíméne azért Lót, és szóla az ő vőinek, kik az ő leányait elvették vala, és monda: Keljetek fel, menjetek ki e helyből, mert elveszti az Úr e várost; de az ő vőinek úgy tetszék, mintha tréfálna.”

(1Móz 19: 14)

A fenti utalás első bizonyítéka: Lót által lehetőséget kaptak a vői is, hogy megmenekülhessenek, de elvakultságukban egyszerűen nevetségesnek vélték Lót szavait. Nem tűnt fel nekik, micsoda fertőben élnek, hiába tartott Lót tükröt eléjük. Egyetértettek a város lakosságának életmódjával; s eszük ágában sem volt, hogy megítéljék azt, s eltávoztassák tőle a szívüket. Jól érezték magukat ott. Ha az Isten eddig is eltűrte, akkor majd ezután sem tesz semmit – gondolták –, ha egyáltalán él a te Istened. Tehát a vők máris lemorzsolódtak a lehetőségről, hogy Lót leányaival, tiszta lappal indulhassanak az új életbe. Őket a régi érdekelte továbbra is.

„És mikor a hajnal feljött, sürgetik vala az Angyalok Lótot, mondván: Kelj fel, vedd a te feleségedet és jelenlevő két leányodat, hogy el ne veszsz a városnak bűne miatt. Mikor, pedig késedelmeskedék, megragadják a férfiak az ő kezét és az ő feleségének kezét és két leánya kezét, az Úrnak iránta való irgalmából, és kivivék őt: és ott hagyák a városon kívül.”

(1Móz 19: 15, 16)

Eljött az ítélet órája. Az angyalok sürgetik Lótot, hogy családjával hagyja el a várost. Ő maga, természetesen indulna. Nem aggódik semmilyen vagyonért, csupán a családjáért. Felesége nem igen hisz neki, a leányai sem. Lótért az angyalok őket is megragadják, és a városon kívülre viszik. Jóllehet, az asszony és a lányok vele tartottak, de egyáltalán nem örülnek neki. Ott kell hagyniuk a kényelmes otthont, a megszokott tevékenységet, és a vagyont, amit a családfő biztosított számukra. Ők mindhárman erősen anyagi felfogásúak. Azt, pedig a legkevésbé hiszik, hogy a városnak bármi baja esnék. Jól megépített város. Körülötte kőér földek, legelők, gazdag ásványi lelőhelyek vannak. Mi baja történhetne e földnek? A tárgyakba vetették bizalmukat, és nem a hitükbe. Lót hiába oktatta, tanította, nevelte őket; nem hatott megfelelően rájuk. Az asszony egyébként sem sémita volt, aki a Magasságost ismerte, és félté volna. A helyi nők közül vette magának Lót feleségül – bánatára. De azért szerette őket, hisz az ő családja volt.

„És lőn mikor kivivék őket, monda az egyik: Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints, és meg ne állj a környéken; a hegyre menekülj, hogy el ne veszsz.”

(1Móz 19: 17)

Lót hitével nem volt gond, viszont furdalta a lelkét az asszony kapzsisága, és anyagi szemléletmódja. Tudta Lót, hogy a felesége nem egykönnyen válik meg az otthonától. Tudta, hogy a szíve sóvárog utána. Nejének nem a család, vagy épp Lót jelentette a biztonságot, hanem az otthon, a vagyon, a város (a nők már csak ilyenek – tisztelet a kivételnek). Mivel Lót ismerte neje szíve gondolatát, igyekezett enyhíteni annak sóvárgó feszültségén. A felesége nem biztos, hogy be tudja tartani szívében ezt az egyszerű utasítást. Talán, valami reményt kellene megcsillantani számára, ami könnyebbé teheti neki a távozást. Megvan! Lót kéréssel fordul az angyalokhoz.

„És monda Lót nékik: Ne, oh Úram! Ímé a te szolgád kegyelmet talált te előttem, és nagy a te irgalmasságod, melyet mutattál irántam, hogy életemet megtartotta: de én nem menekülhetek a hegyre, nehogy utólerjen a veszedelem, és meghaljak. Imhol az a város közel van, hogy oda fussak, kicsiny is, hadd meneküljek, kérlek oda, lám kicsiny az; és én életben maradok.”

(1Móz 19: 18- 20)

A Sziddim völgyéből kifelé haladva, Lót egy kis várost mutat az angyalnak. Tudja, hogy ezzel a családdal fönn a hegyen nem tudna letelepedni, és nomád életmódot folytatni. Jóllehet, ő korábban úgy élt, de ez az asszony és a lányai erre teljesen alkalmatlanok. Ellene fordulnának, s teljesen széthullana a család. Még ő is veszélybe kerülne e miatt. Egy kis városkában még mindig több esélye lenne együtt tartani a családját. Kéri hát az angyalokat, hogy engedjék őt oda menekülni.

„Monda azért neki: Ím tekintek rád e dologban is, és nem pusztítom el a várost, a melyről szólottál. Siess, menekülj oda, mert semmit sem tehetek addig, míg oda nem érsz. Azért nevezték annak a városnak nevét Czóárnak. A nap feljött vala a földre, mikor Lót Czóárba ére.”

(1Móz 19: 21- 23)

Lótra való tekintettel, engedtek az angyalok e kérésnek is, hisz tudták, hogy nem maga miatt, hanem a családja miatt kéri ezt tőlük. (Ennek ellenére persze a családja ellene fog fordulni.) mire Lót Czóárba, új lakhelyére ért, kivilágosodott. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy teljesen kivilágosodott az elméje. Megértette, hogy itt már nincs helye a sajnálatnak; egyszerűen együtt kell működni Isten akaratával. **Azért élünk, hogy felismerve helyzetünket a világban, egyetlen célt tűzzünk ki magunk elé: Istent odaadóan szolgálni, s az Ő tervrendszerében hatékony szerepet vállalni. Az emberiség bűnös, ezért Isten helyre akarja azt igazítani.** Lótnak, pedig ebben igen fontos faladat jutott. Oktathatja azokat, akikben még van hajlandóság helyzetük felismerésére, életcéljuk megvilágítására; s a tanultakkal összhangban kívánnak cselekedni. Nem véletlen, hogy ő épp egy ilyen erkölcsi romhalmazban telepedett le, s hogy innen alapított családot. A továbbiakban – bármi történjék is – ő neki a tanítást kell kitűznie célul. Így szolgálhatja Teremtőjét a leghatékonyabban. Miután így megvilágosodott, az Isten is elősegíti a munkáját. Komoly műtétet fog végrehajtani a lelkén. De a sebeket bevarrva, Lót kitűnő oktatója lesz ennek a népnek, ahová telepszik.

Sodoma és Gomora elpusztul

„És bocsáta az Úr Sodomára és Gomorára kénköves és tüzes esőt az Úrtól az égből. És elsüllyeszté ama városokat, és azt az egész vidéket, és a városok minden lakosait, és a föld növényeit is.”

(1Móz 19: 24, 25)

Itt több dolgot is meg kell tárgyalni. Kezdjük talán az Úr kifejezésekkel. Kétszer is szerepel, és egyértelműen úgy tűnik, hogy nem ugyanarról a személyről van szó. Ez egy fordítási dilemma következménye. Itt az Isten neve még Magasságos Isten. Viszont különféle aspektusaival, megnyilvánulási formáival találkozunk. Valójában a fönt leírt angyalok is ilyenek. A Teremtő közvetlen képviselői. Valójában az Ő különféle megnyilvánulásai. A Biblia megírása idején (s főleg e történet játszódása idején) ezeket a különféle aspektusokat különféle nevekkal illették. Ezek a nevek mind-mind az Isten nevei voltak. Ezeket a neveket a későbbi másolatokban és még korábbi fordításokban (főleg félelemből és rosszul értelmezett tiszteletből – vagyis tiszteletlenségből) elhagyták, és elkezdtek az Úr szóval visszaadni őket. Ez nagybetűvel írva az Istenre (később a Fiára is) vonatkozik. Így eléggé kaotikussá tették annak felismerését, hogy valójában Istennek mely megnyilvánulásáról van szó. A szöveggörnyezet és a téma segít ennek feltárásában. Viszont felszínes olvasáskor eggyé válnak ezek a különféle személyek, s így fenntartással fogadják az olvasók az Úr szó valódi tartalmát.

Vannak tehát az Istennek fő aspektusai: mint pl. a Szó, Lucifer, vagy Gábiel, illetve ezen főangyalok szellembirodalmi alattvalói. Ők mindnyájan a szellembirodalomban tevé-

kenykednek, s így természetük és minőségük valóban egyenlő az Istennel. Természetesen, amint az Istennek valamely részfeladatával foglalkoznak, úgy az Egéztől elkülönült, egyéni személyé válnak. Ezzel együtt mégis, minden tekintetben, mindenhatóknak tekinthetők. Ők, ha meg is jelennek anyagi testben, nem köti őket ez a forma: tökéletesen fölötté állnak minden anyagi megnyilvánulásnak, uralják azokat. Csupán azok kedvéért öltönek ilyen formát, akikkel kapcsolatba kívánnak lépni.

Ezek után már könnyebb megérteni azt, hogy a versben szereplő két Úr – jóllehet, mindkettő az Isten valamely kiáradása – mégis az egyik Ítéző (szeráf), a másik, pedig a Főkérub – az anyagi megnyilvánulás főfelügyelője. Erről a témáról később még esik szó – főleg a Főkérubról.

A másik, amiről szólni kell, az maga a történelmi esemény (ami a földön több helyen is végbement). Az a terület, ahol ez a jelenet játszódik: a Sziddim völgye (legalább is négyezer éve még így hívták). Korábban már olvashattuk, hogy e területen szurok-források voltak; továbbá, hogy ez egy mélyföld volt. A szurok-források ott alakulnak ki, ahol a terület alatt nagy kiterjedésű kőolaj található, s ez az anyag oly közel van az felszínhez, hogy kiszivároghatva besűrűsödik. A hőmérsékletét, pedig egy alatta lévő, mély talajrepedésből a felszínre törekvő magmatikus anyag biztosítja. (A terület a Vörös-tengerrel együtt két tektonikus lemez határán nyugszik.) Korábban ez a terület oly buja növényzettel volt megáldva, hogy annak a korhadéka tetemes kőolaj-mezőt alakított ki. Nem véletlen, hogy az Írások úgy említik e helyet, mint az Isten kertje, mint Egyiptom földje. Ez a nagyszerű édeni kert egészen a Vörös-tengerig húzódott. Ráadásul keresztül folyt rajta a Jordán alsó folyása. Ez tökéletessé tette termékenyítő erejét. Viszont a szeizmikus tevékenység e történet idején vált aktívvá a völgyben (természetesen isteni akarattal, és irányítással). Épp a folyó alatt kezdett kitörni egy addig szunnyadó magmás buborék. A belőle fölszabaduló kilövellő anyagok kénköves, tüzes esőt bocsátottak a terület fölé. (Mindez természetesen, mint minden természeti jelenség, isteni irányítás, isteni törvények alapján történt. Épp ezt jelzi itt az Isten kétféle aspektusának az együttműködése is: az Ítélet, és a Természet. A Jordán mindezt vízzel táplálta, s így egy óriási gőzfelhő is megjelent. A vulkán-kitörés hatására viszont a belső feszültség csökkent, ami egy darabig a felszínen tartotta a mélyföldet, és a rajta épült városokat. Majd ezek a belső feszültség további csökkenésének hatására elkezdtek belesüllyedni a szurok- és kőolaj-tengerbe, aminek ily módon való felszínre fröcskölődése további hatalmas tűzijátékot eredményezett. Ezt a hatalmas időzített természeti katasztrófát egyetlen teremtet lélek sem élhette túl: még a növényzet sem. A városok, pedig olyan mélyre süllyedtek – amilyen mély erkölcsi helyzetben voltak –, hogy geológus legyen a talpán, aki föl kutatja őket. Főleg, hogy a folyamat hatására egy, már létező kisebb hegykoszorú egyetlen nyílásán történt a kitörés – amelyen a Jordán átfolyt. Így ez a terület is felemelkedett, a most már totális hegykoszorú által bezárt terület, pedig folyamatosan süllyedt, és égett. Északról a Jordán továbbra is ontotta a vizét e területre, de délen már nem tudott elfolyani. Így a bezárt terület előbb csak gőzölgött, majd lassan feltöltődött vízzel. Alatta mindezen közben a kőolaj-származékok végezték a maguk pusztító munkáját, s szinte egy só- és hamu-réteg maradt vissza az így keletkezett tó alján. Ebből alakult ki rövid idő alatt a Holt-tenger, amelynek sótartalma most is majd 30%, s benne az életnek nyoma sincs. Nagyon sok idő kell még, míg megjelenhet benne valami élő dolog. Természetesen, miután a Jordán feltöltötte a területet, továbbtöltve, túltöltve, délen újra elkezdett csordogálni a Vörös-tenger felé, megközelítőleg a korábbi medrében.

„És hátra tekintte az ő felesége, és sóbálvánnyá lőn.”

(1Móz 19: 26)

Íme, itt az eredménye az asszonyi sóvárgásnak; s egyben itt az első műtét, melyet az Isten Lóton elvégzett, ez mutatja, hogy aki egész életében sóvárog az elmúlt dolgok iránt, az a továbbiakban élettelen anyagként fog reinkarnálódni. (Erre utal a „SÓVÁROG” szó is.) viszont örök emlékeztető lesz ez az anyag azok számára, akik hasonló érzülettel vannak az anyagi jólét iránt. Ami után vágyakozol, azzá leszel.

„Ábrahám, pedig reggel arra a helyre indúla, a hol az Úr színe előtt állott vala. És tekinté Sodoma és Gomora felé, és az egész környék földje felé; és látá, és ímé felszálla a földnek füstje, mint a kemencze füstje.”

(1Móz 19: 27, 28)

Ábrahámot az aggodalma visszaviszi arra a helyre, ahol elbúcsúzott az Istentől. Szívében tudja, hogy a Teremtője megcselekszi, amit ígért. Inkább arra kíváncsi, hogy talált-e méltókat arra, hogy értük megmentse a völgyet. Nem lepődik meg, mikor látja a föld pusztulását. Szomorúsággal vegyes boldogság költözik a szívébe a látottak alapján. Nem bánkodik a történetek miatt; viszont eszébe jut unokaöccse. Ő vele vajon, mi történt?

„És lón mikor elveszté Isten annak a környéknek városait, megemlékezők az Isten Ábrahámról, és kiküldé Lótót a veszedelemből, mikor elsűlyeszté a városokat, a melyekben lakott vala Lót.”

(1Móz 19: 29)

Megismétli az Írás a megmentés tényét. Újra, és újra felállítja az Írás az igazság alapelvét: a gonosznak pusztulnia, a jónak élnie kell. Itt, ugyanakkor arra is felhívja a figyelmet, hogy már nem egyszerűen önmagáért alkalmazza Isten ezt az alapelvet (hiszen azt megtette Noé esetében), hanem rámutat egy fontos tényezőre: a szeretet erejére. Ábrahámra való tekintettel, az ő iránta megnyilvánuló szeretetből alkalmazza az isteni alapelvet. Ez fog csodálatosan kibontakozni Mózes, Dávid, és majd Fia, Jézus Krisztus esetében. A törvényeket nem önmagukért alkalmazzuk; hanem a szeretet kell, hogy vezéreljen azok alkalmazásában. Hisz magát a törvényt is a Szeretet hozta létre. Ez teszi lehetővé, hogy megvédjük vele azt, akit szeretünk.

Miután Lót felesége elpártolt urától, már nem volt igazi alapja annak, hogy ott maradjon Czóárban. Az angyalok bátran figyelmeztetik, hogy lányaival menjen tovább, mert Czóár nem méltó arra, hogy megmaradjon. Lót ott nem talál senkit, aki hitelt érdemlően hallgatna szavaira. Elhagyja a várost, és a hegyekben húzódik meg. Éppen úgy, ahogy először parancsolta neki az angyal. Czóár, pedig a Sziddim völgyével együtt elsüllyed.

Lót leányainak bűne

„Lót, pedig felméne Czóárból, és letelepedék a hegyen, és vele együtt az ő két leánya is, mert fél vala Czóárban lakni; lakozék tehát egy barlangban ő és az ő két leánya.”

(1Móz 19: 30)

Olvashattuk korábban, hogy Isten Ábrahámra való tekintettel figyelmeztette Lótót, aki Czóárban akart letelepedni, hogy maradjon a hegyen, mert az a város is el fog süllyedni. El is süllyedt. Lót valójában csupán a felesége miatt szeretett volna ott lakni, nem a maga kényelméért. Így hát – hogy már nem volt felesége – könnyű szívvel vonult a hegyekbe a lányaival, ahová először is parancsolta neki az angyal. Egy barlangban rendezkedett be velük.

„És monda a nagyobbik a kisebbiknek: A mi atyánk megvénhedett, és nincsen a földön férfiú, a ki mi hozzánk bejöhetne az egész föld szokása szerint.”

(1Móz 19: 31)

A lányok korábban Sodomában éltek. Itt nevelkedtek fel, s ennek a városnak a szokásait tekintették normálisnak. Tudják, hogy atyjuk egy más istent imád, de inkább az anyjukhoz hasonlítottak, mintsem atyjukhoz. Ők nem imádták a Teremtőt. A vőlegényeik is Sodoma erkölcstelen férfiai közül kerültek ki, s ők ezt a fertőzött életet tartották általánosan elfogadhatónak. Számukra ez a fajta élet mintegy létszükségletté vált. Hiányzott nekik a kéjézés, és az azzal járó áldás. Jóllehet, még szüzek voltak, mindazonáltal az elméjükben már számtalan kéjélmény, szexuális élmény játszódott le petting, maszturbáció, és asztrális szexuális orgazmus formájában. Ezeket az érzéseket egymás közt is erősítették.

Másfelől viszont Lót sem véletlen telepedett le épp Sodomában. Valójában jól ismerte az ottani szokásokat, hisz a környéken élt már egy jó ideje. Ha fizikálisan nem is, de asztrálisan mindenesetre rendszeresen kereste a szexuális kéj, az asztrális orgazmus lehetőségét. Tudta jól, hogy ennek fizikai megnyilvánulásától tartózkodnia kell, nem is vágyott rá. Annál inkább a fizikai testen kívül. Ezt az asztrális szexet táplálta elméjében, e városban látás és hallás útján egyaránt. Így nem meglepő, hogy a következők történhettek.

„Jer, adjunk bort inni a mi atyánknak, és háljunk ő vele, és támaszszunk magot a mi atyánktól.”

(1Móz 19: 32)

Egy igaz-isten imádónak ez természetesen eszébe sem jutna. Csakhogy ezek a lányok nem imádják Őt. Ők azt erkölcstelen életmód istenét imádták. Számukra egyáltalán nem volt idegen gondolat a családon belüli szexuális érintkezés sem, amit a Teremtő természetesen halálos bűnnek tart, és tartott már akkor is. Viszont erről még nem rendelkezett konkrétan. Így fordulhatott elő, hogy Ábrahám is a saját féltestvérét vette feleségül; sőt Urukban és Hánókhban maradt férfirokonainak egy része is az unokahúgukat vette el. Ez természetesen annak is betudható, hogy nem akarták a saját vérüket a khúsiták vérével keverni – ismerve azok történelmét és jellemét. Ez a cél vezérelte később Izsák nősülési szándékát, sőt Izraelét is.

De amit Lót lányai kigondoltak: az határozottan vérfertőzés volt. Ők egyébként sem voltak sémiták. Az anyjuk sodomita, azaz kánaánita volt. Ők is inkább voltak sodomiták (a szó mai értelmében is!), mint sémiták.

„Adának azért inni bort az ő atyjoknak azon éjszaka, és beméne a nagyobbik, és hála az ő atyjával, ez, pedig semmit sem tudt annak sem lefekvéséről, sem fölkeléséről. És lőn másodnapon, monda a nagyobbik a kisebbiknek: Ímé a múlt éjjel én háltam atyámmal, adjunk neki bort inni ez éjjel is, és menj be te, hálj vele, és támaszszunk magot a mi atyánktól. Adának azért azon éjszaka is az ő atyjoknak bort inni, és felkele a kisebbik is és vele hála; ő, pedig semmit sem tudt annak sem lefekvéséről, sem fölkeléséről.”

(1Móz 19: 33- 35)

A fönt vázolt vágyak, és erkölcsi, családi háttér vezetett ehhez a szörnyűséghez, melynek következményét nem soká látni fogjuk. A lányok elvesztették szüzességüket, s így korábbi álmódosításuk valóra vált. Atyjuk, pedig az alkohol mámorában asztrális életének talán két legszebb kéjézését, asztrális orgazmusát élte át. Minthogy hozzá volt szokva ehhez az élményhez, eszébe sem jutott a szörnyű valóság. Ennél szebb álma soha többé nem lesz.

Vénségében, nem sokkal ezután meg is hal ott, a hegyen.

„És teherbe esének Lót leányai mindketten az ő atyjoktól. És szüle a nagyobbik fiat, és nevezé annak nevét Moábnak; ez a Moábiták atyja mind e mai napig. A kisebbik is fiat szüle és nevezé annak nevét Benamminak. Ez az Ammoniták atyja mind a mai napig.”

(1Móz 19: 36- 38)

Íme, a következménye a lányok erkölcstelen tettének. Mindkettő fiat szül a saját apjától. Jóllehet, ez számukra természetes, azonban látni fogjuk, hogy az Isten szemében nem az. E gyermekek a történelem további folyásában még sokáig szálkaként fognak viselkedni Jehova népének szemében, és ostorként az életükben. Szárai, Ábrám felesége sem véletlenül volt magtalan a féltestvéri házasság miatt. Ezt azonban Ábrám hite miatt a Teremtő később szentesítette, s igen megáldotta.

Huszdik fejezet

Abimélek elviteti Sárát

„És elköltözék onnan Ábrahám a déli tartományba, és letelepedék Kádés és Súr között, és tartózkodék Gérárban.”

(1Móz 20: 1)

Miután hírért vette unokaöccse halálának, és annak, hogy a gyermekei milyen gyermekeket hoztak a világra; elhagyja a környéket. Dél felé, Egyiptom szomszédságába húzódik. Itt viszont a felesége az isteni beavatkozás következtében újra fiatal. Így várja szíve alatt a gyermeket. Ezért Ábrahám újra a régi módszerhez folyamodik Gérárban.

„És monda Ábrahám Sáráról, az ő feleségéről: Én húgom ő. Elküldé azért Abimélek Gérárnak királya, és elviteté Sárát.”

(1Móz 20: 2)

Ábrahám itt is azt a következtetést vonja le a nép viselkedése alapján, hogy netalán megölik őt a felesége szépségeért, és a valóságnak ismét egy másik aspektusát tárja Abimélek elé. A húgának mondja Sárát, mint ahogy valójában az is.

„De Isten Abimélekhez jöve éjjeli álomban, és monda neki: Ímé meghalsz az asszonyért, a kit elvettél, holott férjnél van.”

(1Móz 20: 3)

Láthatjuk, hogy az Isten Szent Szellem nem csak az Ő szolgáltaiban van jelen, hanem mindenben. Az csupán az egyéntől függ, hallgat Rá, vagy sem. Abimélek helyesen járt el, hogy odafigyelt erre a belső hangra. Ez a hang természetesen nem tévesztendő össze a démonikus, félelem keltette belső hanggal, ami nem építeni, hanem rombolni akar. Arra általában hamarabb odafigyel egy gonosztságtól, félelemtől, rosszindulattól áthatott lélek. A jót nehezebb észrevenni, és figyelni rá. A Szent Szellem csak a tiszta vágyakon, érzelmeken és gondolatokon keresztül tud kapcsolatba lépni az ember lelkiismeretével, s így tudja helyes döntésre sarkallni azt. Amíg, tehát valakiben van ilyen kapcsolódási pont, addig van esélye arra, hogy a Szent Szellem felemelje őt. Ha már azonban nincs ilyen lehetősége: az Isten maga mond ítéletet fölötte.

Gérár királya tehát meghallotta a Szent Szellem által közvetítetteket, s helyesen cselekedett.

„Abimélek pedig nem illette vala őt, és monda: Uram, az ártatlan népet is megölnöd-e? Avagy nem ő mondotta-e nekem: én húgom ő; s ez is azt mondotta: én bátyám ő. Szívem ártatlanságában, és kezeim tisztaságában cselekedtem ezt.”

(1Móz 20: 4, 5)

Abimélek jogosan védekezik a Szent Szellem végzése ellen, és ez helyénvalónak is ítéltetik.

„És monda az Isten neki álomban: Én is tudom, hogy szívednek ártatlanságában míveltél ezt, azért tartóztattalak én is, hogy ne vétkezzél ellenem, azért nem engedtem, hogy illessed azt. Mostan azért add vissza az embernek az ő feleségét, mert Próféta ő: és imádkozik te érte, és élsz; hogyha pedig vissza nem adod: tudd meg, hogy halállal halsz meg te, és minden hozzád tartozó.”

(1Móz 20: 6, 7)

Abimélek hajlik a Szent Szellem, az Isten hangjára, s figyelmesen megérti annak tartalmát, értelmét. Helytelenséget hajtott végre mohó vágyában. De neki az Isten ezt próbának szánja. Ha lemond a vágy gyümölcsének élvezetéről, megmenekül, ha azonban nem: úgy háza népével csúf véget fog érni. Valójában ahhoz segíti hozzá Isten Abiméleket, hogy szeretett szolgájával egy egészséges kapcsolatot, jó szomszédi viszonyt építsen ki, s ápoljon.

Abiméleknek tetszik a lehetőség, főleg, hogy megtudja: ez az ember a Magasságos Isten prófétája. Szívében már hallott Róla, most azonban Ábrahámon keresztül többet is megtudhat Felőle.

„Felkele azért Abimélek reggel, és előhívata minden szolgáját, s fülök hallatára mindezeket elbeszélé és az emberek igen megfélemlének.”

(1Móz 20: 8)

Abimélek nyitott, őszinte ember. Nem nagyravágyó, csupán a kéjvágya vezette őt tévútra; de látnivaló, hogy képes uralkodni rajta. Ezért mindenkinek elbeszéli a történeteket. Nem fél attól, hogy alattvalói kinevetik érte, vagy hogy ellene támadnak. Egyszerűen csak azt akarja, hogy tudjanak róla, s így ők is kerüljenek közelebb ehhez az igazságos Istenhez.

Az emberek félnek. Ez a félelem azonban nem a büntetéstől való félelem. Ez azt jelenti, hogy úgy tisztelik az Istent, hogy nem akarják megbántani Őt. Szeretik, hogy ilyen jó, és igazságos. Ez nyilván örömet okoz Neki. Ha azonban megbántjuk, elveszti örömét, s félünk, hogy elveszítjük Őt, s nem lesz, aki a továbbiakban vezéreljen bennünket a helyes úton. Nos, Gérár lakóiban ez a fajta félelem alakult ki Abimélek szavainak hatására. Abimélek, tehát jó politikusnak és királynak tűnik; szereti a népét, s az is szereti őt. Ez volt az a lehetséges kapcsolódási pont az érzelmeiben, amely alkalmassá tette őt arra, hogy meghallja álmában Isten szavait.

„És hívata Abimélek Ábrahámot, és monda néki: Mit cselekedtél mi velünk? És mit vétettem te ellened, hogy én reám és az én országomra ilyen nagy bűnt hoztál? A miket cselekedni nem szabad, olyan dolgokat cselekedtetél ellenem. És monda Abimélek Ábrahámnak: Mit láttál, hogy ezt a dolgot cselekedtetd?”

(1Móz 20: 9, 10)

Abimélekben az igaz imádatnak valamiféle alapja látszik lerakódni. Van elképzelése arról, hogy mi a jó és a rossz közötti különbség. Tudja tehát, hogy egy embertárs megcsalása, a hazugság helytelen dolog. Viszont nagyon sok mindent még nem tud. Csupán meditáció és jószívűség alapján jutott el az imádatnak még erre az alacsony fokára. Így vegyes érzelmekkel kezd Ábrahámval beszélni. Mint embert, megpróbálja számon kérni, hogy miért csapta be őt és népét. Másfelől viszont, mint prófétához intézi kérdését, mellyel a hitébe szeretne mélyebben belelátni. Egyáltalán tényleg becsapták őt, vagy ez csupán egy próbatétel, az ő hitét ellenőrizendő. Szeretné továbbá tudni, vajon milyen hibákat követett el, ami miatt ez a lehetséges szerencsétlenség éri. Nem lát tisztán, tehát a hitét illetően. Szeretne Ábrahámotól tanulni. Ábrahám rá is áll, hogy tanítsa őt. Neki nem kell védekeznie a király előtt, hisz természetesen cselekedett. Legfeljebb Abimélek tisztánlátását igyekszik csiszolni. Mesél neki.

„Felele Ábrahám: Bizony azt gondoltam: nincsen istenfélelem e helyen, és megölnék engem az én feleségemért.”

(1Móz 20: 11)

Ábrahám sokfelé járt a világban, sokféle emberrel, néppel találkozott, s úgy tapasztalta, hogy igen ritka az igaz hit, az istenfélelem. Legutóbb épp erre, Egyiptomban tapasztalta, hogy a szép nőket még a férjük mellől is elrabolják, s a férfit megölik érte. Gérárt ilyen szempontból nem ismerte. Tapasztalatai alapján viszont joggal feltételezte – akárcsak Egyiptomban –, hogy itt is úgy jár. Nem is beszélve arról a területről, amelyről most jött. Ott őt város

épp most pusztult el az erkölcsi mocsárba süllyedve. Itt viszont kellemes meglepetés érte. Tehát tovább tanítja Abiméleket.

„De valósággal húgom is, az én atyámnak leánya ő, csak hogy nem az én anyámnak leánya; és így lőn feleségemmé.”

(1Móz 20: 12)

Itt elbeszéli Abiméleknek, hogy hogyan lett a felesége; s ebből láthatjuk azt is, hogy ez volt az oka a korábbi magtalan állapotának is. Ezt azonban már feloldotta a Teremtő. Tudnunk kell, hogy mikor az ember az Isten közvetlen szolgálatában áll, s ezt teljes odaadással, transzcendentálisan teszi – vagyis lemond tettei minden gyümölcséről Ura javára –, akkor az Isten az anyagi élvezet fölé emeli őt, s így kiszabadítja korábbi tettei negatív visszahatásai következménye alól. Megszabadítja a bűn rabszolgaságából. Sára tehát Ábrahámra való tekintettel fiatalodott vissza, nem önmaga vágyából – bár a változás irányát ez utóbbi határozta meg. Tudjuk, hogy egy célt sokféle ok határoz meg.

„És lőn hogy a mikor kibujdostata engem az Isten az én atyámnak házából, azt mondtam néki: Ilyen kegyességet cselekedjél én velem, mindenütt valahová megyünk, azt mondd én felőlem: én bátyám ez.”

(1Móz 20: 13)

A további tanításból kitűnik többek között az is, hogy mikor Ábrám elindult Úr-Kaszdimból, majd Háránból: kételyei voltak. Attól félt, hogy gyönyörű feleségét elrabolják tőle. Ezért arra kérte Istent, hogy a testvéri kapcsolatot használva védje meg őket az ilyen atrocitásoktól, bármerre is járnak. Isten kedvezve szolgájának – mint látjuk –, többször is támogatta e dologban. Ahhoz, hogy ilyen személyes kérést terjeszthessen a Teremtő elé, nagy hitre van szükség.

Sára visszaadatik ajándékokkal egyben

„Akkor Abimélek vett juhokat, ökröket, szolgálókat és szolgálókat, és adá Ábrahámnak, és vissza adá néki Sárát is az ő feleségét.”

(1Móz 20: 14)

Abimélek felismerte helyzetét, megértette, hogy próbára tétetett. Semmilyen helytelen szándék nem nyomja a lelkét; így mindennel, amije van, az Isten prófétáját kívánja támogatni. Rádöbben, hogy helytelen vágya hajtotta arra, hogy ezt a szép, idegen asszonyt magának akarja. Így részben a szemek befedőjéül, részben viszont őszinte megbánás gyanánt igen nagy mennyiségű ajándékkal halmozta el Ábrahámot.

„És monda Abimélek: Ímé, előtted van az én országom, a hol tenéked jónak tetszik, ott lakjál. Sárának, pedig monda: Ímé ezer ezüst pénzt adtam a te bátyádnak, ímé az neked a szemek befedezője mindazok előtt, a kik veled vannak; és így mindenképen igazolva vagy.”

(1Móz 20: 15, 16)

Abimélek igen jó indulatú ember és király lévén, sokat tanult abból, amit Ábrahámotól hallott. Igyekszik is őt minden lehetséges módon kiengesztelni. A kirótt próbát jól megállta. A Teremtő szolgáját, és annak feleségét igen nagy becsben tartja. Marasztalja is kedvesen, hogy lakjék az ő országában. Így kitűnő lehetősége nyílik arra, hogy Ábrahámot keresztül közelebb kerüljön a Teremtőhöz, és még többet megtudjon Róla, hogy népének is megtaníthassa ugyanezt. Azt tartja egy bölcs védikus mondás, hogyha a király jól cselekszik, a nép természetességgel követi őt.

*„Könyörge azért Ábrahám az Istennek, és meggyógyítja Isten Abiméleket,
és az ő feleségét, és az ő szolgáit, és szülének. Mert az Úr erősen
bezárta vala az Abimélek háza népének méhét Sáráért, az Ábrahám
feleségéért.”*

(1Móz 20: 17, 18)

A Magasságos itt épp az ellenkezőjét tette annak, amit korábban Sárával tett. Vagyis Sára korábbi magtalanságát átszármaztatta Abimélek háznépére, a próba idejére. Azonban, minthogy a király nem megtámadta Ábrahámot, hanem megalázta magát előtte, így elvette róla a gyermektelenség megaláztatottságát: róla, és egész háza népéről is. Itt láthatunk rá élő példát, hogy ha egy hatalmon lévő ember helytelenül cselekszik, akkor ezzel nem csupán önmagának árt, hanem mindazoknak is, akik a hatalma alá rendeltettek. Ha viszont jót tesz, az ugyanúgy kihat az alárendeltjeire is. Erre még számtalan példát fogunk találni – főleg Izrael nemzetének a vezetésével kapcsolatban. Mennyire egybehangzik ez a korábban említett védikus bölcselettel.

Huszonegyedik fejezet

Izsák születése

„Az Úr, pedig meglátogatta Sárát, amint mondotta vala, és akképen cselekedék az Úr Sárával, a miképen szólott vala. Mert fogada Sára az ő méhében, és szűle fiat Ábrahámnak, az ő vénségében, abban az időben, melyet mondott vala néki az Isten.”

(1Móz 21: 1, 2)

Ha az Isten mond valamit, akkor az úgy is lesz. Ő sohasem szól hiába valóságot, vagy sohasem ígér olyat, amit ne tudna, vagy ne akarna betartani. Az Ő száján kiejtett szó nem tér vissza Hozzá megcselekedetlenül. Erre egyedül Ő képes. Ember nem. Mi ígéretünk, akarunk; de amikor cselekvésre kerül a sor: sok mindent nem tudunk megtenni abból, amit előzőleg mondtunk. Vagy már másként gondoljuk; vagy eleve nem is gondoltuk komolyan, amit korábban mondtunk. Számtalan akadály tornyosul előttünk, ami végül oda vezet bennünket, hogy nem úgy cselekszünk, ahogy korábban szóltunk. Istennél ilyen nincs. Ahogy Nála lehetetlen sincs.

Tehát az adott időre teljesíti az adott szavát, s Sárát fiúval ajándékozza meg.

„És nevezé Ábrahám az ő fiának nevét, a ki néki született vala, a kit szűlt vala néki Sára, Izsáknak;”

(1Móz 21: 3)

Nagyon fontos ez a név, és ez a fiúgyermek. Nagyon sok előképet be fog teljesíteni az eljövendő Maggal, a Messiással kapcsolatban. Nem is beszélve arról, hogy az Ő vérvonalában született következő gyermek ő, akivel a Teremtőnek igen fontos dolga lesz még. Ábrahám-nak ő a megígért Mag. De nekünk még nem!

„És körülmetélé Ábrahám az ő fiát, Izsákot, nyolcznapos korában, amint parancsolta vala néki az Isten.”

(1Móz 21: 4)

A nyolcadik napon metéli körül Ábrahám, s viszi be a fiát az Istennel kötött szerződés hatályába. Beviszi őt ezzel Messiási Királyság leendő alattvalói körébe. Bemutatja ezzel, hogy ő is részese lesz a Magasságos Istennek a nyolcadik napra tervezett eseményeinek: amely az Isten Paradicsomának újjáépítése.

Később a tőle származó nemzet is ezt fogja jelképezni. De jaj azoknak, akik ettől kezdve lemorzsolódnak a bűneik miatt. Lassan fel fog derengeni előttünk az, hogy hogyan is fog Ábrahámon keresztül áldásban részesülni az egész föld. Tehát tanuljunk tovább, és értsük meg jól a tanultakat. Ha mi is a tanultakkal összhangban élünk, és cselekszünk, mi is körbe leszünk metélve a nyolcadik napon – vagyis a Teremtővel szoros szövetségre lépünk egy új világ felépítésére, melyben már nem lesz betegség, öregség, fájdalom, bánat és halál. De ezt majd a Biblia utolsó könyve fogja csodálatosan feltárni előttünk.

Most egyenlőre figyeljük tovább, hogy a Teremtő mit tár fel a szándékából a továbbiakban, s mit cselekszik a közeljövőben; s hogyan reagálnak erre a Vele szerződésben lévők.

„Ábrahám, pedig száz esztendős vala, mikor születék néki az ő fia Izsák. És monda Sára: Nevetést szerzett az Isten, énnékem; a ki csak hallja, nevet rajtam. Ismét monda: Ki mondotta volna Ábrahámnak, hogy Sára fiaikat szoptat? S ímé fiat szültem vénségére.”

(1Móz 21: 5- 7)

Ábrahám száz esztendő, amikor Izsák születik neki. Sára valójában kilencven éves. Ez azonban nem látszik rajta, hisz nem azon nevetnek az emberek, hogy ő vénségére szült, hanem, hogy vén embernek szült gyermeket. Őt az Isten visszafiataltotta, hogy képes legyen a gyermekáldás minden biológiai funkcióját ellátni. Érdekes, hogy ezért semmilyen hálát nem érez Isten iránt. Fontosabbnak véli azon bosszankodni, hogy őt ezért lenézik mások; mint hálát adni az Istennek azért, amit vele tett. Talán még okolja is az Istent. Sára nem kifejezetten bölcs asszony. Mégis Ábrahámra való tekintettel kedvezett neki a Magasságos. Ő nyilván nem érti, mi történik vele, és körülötte, az érzelmeivel van elfoglalva. Nem úgy Ábrahám! Ő boldog. Annak rendje és módja szerint, fián nyolcnapos korban elvégzi a szerződés kézjegyét. Pontosan még nem láthatja ennek jelentőségét, de mint Isten barátja, tudja, hogy ez nagyon fontos. Nem is késlekedik vele.

„És felnevekedék a gyermek, és elváltaték; Ábrahám, pedig nagy vendégséget szerze azon a napon, a melyen Izsák elváltaték.”

(1Móz 21: 8)

Elválasztásnak azt az eseményt mondjuk, amikor az anya befejezi a gyermek szoptatását, s áttér a szilárd táplálékra. Ez idő alatt szokott megjelenni az összes olyan betegség, fejlődési rendellenesség, mely miatt a gyermek jövője kétségessé, problematikusává válik. Izsák esetében semmi ilyen gond nem volt. Így a szoptatás befejeztével nagy ünnepséget szerez Ábrahám. Így örül annak, hogy fia egészséges, és mellette nagyszerű élet vár rá. Természetesen ő ezen túl folyamatosan észben tartja azt is, amit a Magasságos a fiúról mondott: vagyis, hogy vele fogja megújítani a szövetséget, amely a föld áldására lesz.

Hágár és Ismael elűzése

„Mikor, pedig Sára nevetgélni látá az Egyiptombéli Hágárnak fiát, kit Ábrahámnak szült vala, monda Ábrahámnak: Kergesd el ezt a szolgát az ő fiával egybe, mert nem lesz örökös e szolgáló fia az én fiammal, Izsákkal.”

(1Móz 21: 9, 10)

Sára még nem felejtette el, hogy Hágár hogyan bánt vele, amikor az még terhes volt Izmaellel. Azóta sem tud jó szemmel nézni a fiúra. Most már, hogy ő is szült; úgy érzi, Hágárnak és Izmaelnek semmi keresnivalója az ő házában. Megérlelődik a szívében a vágy, hogy ne lássa ott őket. Ábrahám elé tárja szíve kívánságát. Nem él benne a bocsánat érénye. De hogyan reagál minderre a hithű férfi. Aki a saját házában is igen jó politikus?

„Ábrahámnak, pedig igen nehéznek látszék e dolog, az ő fiáért.”

(1Móz 21: 11)

Jóllehet, Ábrahám az első fiát nem a feleségének nemzette, mégis az ő fia. Nem lepődik meg a felesége kérésén, hisz tudja, hogy az mennyire utálja Izmaelt és Hágárt, főleg, amiért Hágár korábban olyan felfuvalkodottan viselkedett vele. Ábrahámnak ismét elő kell vennie jó diplomatakészségét ahhoz, hogy ezt a bonyolult helyzetet megoldja. Nem is akarja egyesül megoldani, a Magasságoshoz fordul tanácsért és bölcsességért e dologban is. Teremtője kezébe helyezi a családja sorsát.

„De monda az Isten Ábrahámnak: Ne lássék előtted nehéznek, a gyermeknek, és a szolgálonak dolga; valamit mond néked Sára, engedj az ő szavának, mert Izsákról neveztetik a te magod.”

(1Móz 21: 12)

Győz az isteni diplomácia! A Magasságos annak idején Sára kívánságára engedélyezte Hágár Béranyaságát. Azonban Ő már akkor is tudta, hogy az igazi magot az igazi asszony fogja szülni. Ő ezt már elvégezte magában. Hagyta azonban, hogy mindez az idő sodrába kerüljön, ok-okozati összefüggések eredményeként. Így tudja e tettevel is a leghatékonyabban oktatni szolgálait.

Másfelől viszont ez a tette egy újabb előképe egy későbbi, sokkal fontosabb eseménynek. Izmael utat készít, utat egyenget a megígért mag előtt; éppen úgy, ahogy Alámerítő János készíti elő az utat az alámerítkezni készülő Jézus Krisztus számára.

„Mindazáltal a szolgálóleány fiát is néppé teszem, mivelhogy a te magod ő.”

(1Móz 21: 13)

Korábban, mikor Hágár elmenekült, a Látomás Istenének forrásánál megígérte neki a Magasságos, hogyha megalázza magát úrnője, Szárai előtt, akkor a megszületendő gyermeket igen megáldja, és nagy néppé teszi. Ezt az ígéretet ismétli most meg Ábrahámnak. Így lesz nagyszerű előképe a Messiás érkezésének, vagy várásának; s így lesz előképe a Mennyei Királyság felállítását megelőző földi királyságok tetteinek. Valójában az arabok, a muzulmánok származnak majd Izmaeltól. Érdekessége ennek, hogy ez a nép is tizenkét törzsből fog állni, mint majd a másik gyermektől származó nép. Izrael. Vagyis valóban előjelképezi az igazi királyság szerkezeti rendjét – ha minőségét még nem is.

„Felkеле azért Ábrahám jó reggel, és vőn kenyeret és egy tömlő vizet, és adá Hágárnak, és felve azt és a gyermeket annak vállára s elbocsátá. Az, pedig elméne, és bujdosék a Beérseba pusztájában.”

(1Móz 21: 14)

Ábrahám nehéz szívvel ugyan, de biztonságban tudván bocsátja el első gyermekét az édesanyjával. Ha a Magasságos vigyáz rá, akkor biztosan nem eshet baja. Azt látjuk, hogy egy kevés élelemmel és vízzel indítja őket útnak. Ennek ellenére Izmael egy igen nagy nemzet ősatyja lesz. Hogyan lehetséges ez? Természetesen nem a saját erejéből, hanem Isten jóvoltából. A Teremtőnek igen fontos, hogy egyengesse Izmael előtt az utat, ezért igen figyelmesen bánt vele. Ehhez persze ő maga is úgy kell, hogy hozzáálljon, sőt az édes anyja is. Csak akkor lehetséges ezt a jövőképet kialakítani, ha ők is hittel, s a hitüknek megfelelő cselekedetekkel adóznak a Magasságos Istennek. Ma a legtöbb embernek azért nem sikerül helyesen vezetni az életét, mert nem működnek együtt a Teremtővel – sőt nem is ismerik, vagy megtagadják Őt.

Izmael vallása a továbbiakban más irányt vesz, más hagyományokat fog kialakítani; de arra fog épülni, amit atyjától, Ábrahámától tanult. Ez keveredni fog az egyiptomi vallásrendszerrel Hágár révén. Végeredményben egy olyan vallás fog kialakulni belőle, ami alapvetően nem válik áldására a föld lakosságának, mégis jól előkészíti a terepet az igazinak. Ma ennek a vallásnak az alapirodalmát a Koránban találjuk meg. Ma is láthatjuk, hogy a Teremtő ígérete szerint (amit még Hágárnak tett) valóban elég erősen szembehelyezkedik az igaz vallás mai leszármazási rendszerével: a kereszténységgel – de az eredeti judaizmussal épp úgy.

„Hogy elfogyott a víz a tömlőből, letevé a gyermeket egy bokor alá. És elméne s leüle által ellenébe mintegy nyíllövésnyi távolságra; mert azt mondja vala: Ne lássam, mikor a gyermek meghal. Leüle tehát által ellenébe, és fölemelé szavát és síra.”

(1Móz 21: 15, 16)

Hágárnak természetesen nincs akkora hite a Magasságosban, mint Ábrahámnak (jóllehet, ismeri, és bírja annak ígéretét), keveredik is a hite azzal, amit Egyiptomból magával hozott. Nyilván úgy gondolja, hogy az Isten valamilyen reinkarnatív módon fogja megoldani a neki

tett ígéretét. Valójában bele is nyugszik, s várja, hogy fia felkészüljön a test-cserére, vagyis meghaljon. Ő viszont nem szeretné mindezt végignézni, hisz végső soron mégis csak anyagi felfogású, s ezért óriási fájdalom járja át a szívét fia haldoklása és halála láttán. Inkább egy párszáz méterről várja be a végét. S fennhangon siratja őt.

„Meghallá pedig Isten a gyermeknek szavát, és kijálta az Isten angyala az égből Hágárnak, és monda néki: Mi lelt téged Hágár? Ne félj, mert az Isten meghallotta a gyermeknek szavát, ott a hol van. Kelj fel, vedd fel a gyermeket, és viseld gondját, mert nagy néppé teszem őt.”

(1Móz 21: 17, 18)

Micsoda nagyszerű tanításban volt része Hágárnak. Míg korábban a gyermek halálát várta, addig valami megdöbbenő dolog történt vele. Ismét a Látomás Istene szólt hozzá az égből. Nem egyszerűen megvigasztalta a gyermek elvesztése miatt, hanem kitisztította az elméjében lévő zavaros képeket. Kerek perec megmondta neki, hogy a gyermeknek még ebben az életben kell tovább tevékenykednie.

Számonkérő hangon szól hozzá az Isten: Mi lelt téged? Mintha csak azt mondaná: hát, nem megmondtam neked, hogy a gyermek igen nagygyá lesz? Miért hagyott el a hited? Majd helyreigazítja a gondolkodását, kitisztítja a szívét és látását. Természetesen a szellemi látását tisztítja ki ezzel, de itt ez kihatással lesz a fizikai látására is. Ez a következő módon történik.

„És megnyitá Isten az ő szemeit, és láta egy vízforrást, oda méne azért, és megtölté a tömlőt vízzel, és inni ada a gyermeknek.”

(1Móz 21: 19)

Tehát ezt eredményezi Hágár szívének és látásmódjának, látásának kitisztulása. Most már biztos benne, hogy az Istennek szándéka van az ő fiával, és föltétlenül gondoskodik is róla. Teszi ezt úgy, hogy közben, látszólag semmi esélye a továbbélésre. De Istennél nincs lehetetlen. Ráveszi Hágárt, hogy ő csak lássa el a fia körül a szükséges teendőket, s Isten majd biztosít mindent, ami ehhez a szolgálathoz kell.

Ez előjelképezi Jézus szavait, aki később lefektette azt az alapelvet, hogy: Keressétek először az Isten királyságát, s mindezen egyéb dolgok megadatnak néktek.

Felhívnám még itt a figyelmet arra is, hogy Izmael itt tizenhárom éves. Hágár gyakorlatilag feláldozta őt az Isten ígéretének oltárán. Később Ábrahám is feláldozza az ígért igazi magot, Izsákot. Ez is Izsák tizenhárom éves korában történt. A tizenhármasszámról már korábban megállapítottuk, hogy egyfajta szerencsétlenséget jelent. Természetesen az igaz imádatban a szerencse nem úgy értendő, mint a démonikus világban. Itt egy erőteljes sorsfordulót jelent – akárcsak Khédorlaomer uralmának tizenharmadik esztendejében. Ezt követte az ítélet. Itt is ugyanúgy következik az ítélet. Csakhogy itt, az igaz-imádók esetében, ez a látszólagos halálba indulás után az életet jelenti; míg korábban a hamis imádat esetében a pusztulás követte – bár ott is az igaz-imádó szabadulásával járt ((itt is a gonosz pusztulását, s gonosz felett való ítélet végrehajtását jelenti).

„És vala Isten a gyermekkel, s az felnövekedék, és lakik vala a pusztában, és lőn íjászszá. Lakozék pedig Párán pusztájában, és vőn néki anyja feleséget Egyiptom földéről.”

(1Móz 21: 20, 21)

Most már semmi kétsége sem lehetett Hágárnak afelől, hogy a Magasságos Isten (vagy ahogy ő nevezi: a Látomás Istene) segíti az ő fiát a felnevelkedésben. A Sínaitól nyugatra, Páránban telepedik le, közel a Vörös-tengerhez. Mivel pusztai fiúként nő fel, élelmüket leg-egyszerűbben íjjal való vadászat során szerzi be. Kiváló íjász lesz belőle. Mindazonáltal az Isten minden törekvésében segíti őt, míg megerősödik.

Hágár szíve Egyiptomhoz húz. Hisz Ábrahámot elhagyta, ahol megismerhette a Magasságot, illetve, ahogy ő hívta: Lakai-Rót. Vele sem szakította meg végleg a kapcsolatát, de természetesen módon vágyott Egyiptom istenei után. Vissza is vitte a fiát, Izmaelt, volt hazájába hogy onnan választhasson neki feleséget. Így alapított családot, s fogott hozzá a muzulmán arab nép megalapításához.

Ábrahám szövetsége Abimélekkel

„És lőn abban az időben, hogy Abimélek és Pikhól annak hadvezére megszólíták Ábrahámot mondván: Az Isten van te veled mindenben, a mit cselekszel. Mostan azért esküdj meg énnékem az Istenre itt, hogy sem én ellenem, sem fiam, sem unokám ellen álnokságot nem cselekszel, hanem azzal a szeretettel, a melylyel én te irántad viseltettem, viseltetel te is én irántam és az ország iránt, a melyben jövevény voltál.”

(1Móz 21: 22, 23)

Abimélek kezdi jól kiismerni Ábrahámot. Látja, hogy minden, amihez hozzáfog: jó kimenetelű lesz. Tudja, látja, hogy milyen odaadással imádja Istenét. Természetesen ő, és hadvezére nincs tisztában azzal, hogy akit Ábrahám imád, valójában a Teremtő. Úgy gondolja, hogy egy igen nagy hatalmú égi urat imád Ábrahám, aki komoly előmenetelt képes biztosítani szolgájának. Látja a terjeszkedését, a gazdagságát. Így hát egy önző cél vezérli őt hadsereg tábornokával együtt Ábrahámhoz. Szeretnék megvédeni magukat, és az országukat Ábrahámmal szemben. Abban az időben az adott szónak még nagy jelentősége volt (bár valamilyen formában rögzítették azt – például egy felállított kővel, oltárral, tulajdonátulással... stb.). Pikhól félt, hogyha Ábrahám véletlenül ellene támad, nem biztos benne, hogy meg tudja védelmezni az országot ellene. Ezért szavát veszi arról, hogy nem fog álnokságot elkövetni ellene, de még a leszármazottai ellen sem. Annyira azért nem ismerik őt, hogy tudhatnák: az ő szívében meg sem fordulna ilyesmi. Abból indulnak ki, hogyha valamely királlyal, vagy néppel konfliktusba került, akkor ő jött ki belőle győztesen. Ez egyébként is egy jól bevált katonai taktika, hogy a térség legerősebb uralkodójával (vagy hatalmasságával) – ha mód van rá – célszerű jóban lenni. Másfelől viszont, ez próba is Ábrahámnak. Ugyanis az igaz imádat részét képezi az az igazságos alapelv is, hogy jóért gonosszal ne fizess; illetve, hogy adott szó kötelez. Vajon e téren Ábrahám megkísérthető-e? Egyszerű alapelvek, melyeket, ha jól megtanulunk, akkor a saját életünkben is nagyszerűen alkalmazhatók. Végeredménybe, végül is azért íródtak le. A Bibliában és más szent könyvekben előforduló emberi hibák mind-mind ott bujkálnak bennünk is. Azzal. Hogy e leírások szembesítenek bennünket velük: tükröt tartanak elénk. E tükörben nagyszerűen megmutatkoznak a saját hibáink is, így megfelelő lehetőségünk van azok szisztematikus kijavítására. Ezért olyan fontos a Szent Írásnak minden egyes mondata (azok is, amelyeket szétszórtak, vagy megpróbáltak eltüntetni). Felkészíti Isten szolgáit a Neki végzett szolgálatra, alkalmassá tesz bennünket arra.

Harmadsorban, pedig előképzés is szolgál (ez is!) a Magasságos szándékának jobb megértéséhez. Nem csak közvetlen szolgálói vannak a Teremtőnek, hanem kisebb, gyengébb hittel rendelkezők; esetleg a hitetlenek között megtartja, sőt felmagasztalja azokat, akik saját jóindulatuk, helyesen kiépített lelkiismeretük által segítik ezeket a szent szolgákat. Ők fogják alkotni majd a Pitvar szolgálóit, vagy később a Mennyei Királyság földi alattvalói rétegét.

„És monda Ábrahám: Én megesküszöm.”

(1Móz 21: 24)

Ábrahám jó emberismerő, s jól átlátja a Magasságos szándékát is. Különbséget tud tenni jó és rossz között. Így azt is jól látja, hogy Abimélek és Pikhól félelemből és némi önzésből ugyan, de jó szándékkal vannak iránta. Tudja, hogy az ő Istenének végzett szolgálatát ezek a fejedelmek elősegítették, és a továbbiakban is ezt fogják tenni. Így egyáltalán nem esik nehezére a döntés. Megesküszik mindarra, amit Abimélek kér tőle (a szívesség-bank működik!). Tudja, hogy ennek a jövőben komoly hatása lesz, hisz a Magasságosra esküdött. Természetesen az Isten akaratával összhangban van az, hogy akik az ő szolgálát segítik, azoknak nem esik bántódásuk – akár nemzedékeken át is megtartva ezt az ígéretet. Akik kedvesek Ő előtt, azokkal ezerízigen is jót cselekszik. Így Ábrahám ennek ismeretében ígéri meg, hogy tőle – Ábrahámától – nem lesz bántódása többízigen sem.

„Megdörgálá pedig Ábrahám Abiméleket a kútért, melyet erővel elvettek vala az Abimélek szolgái. És monda Abimélek: Nem tudom kicsoda mivelte e dolgot; te sem jelentetted nekem, s én sem hallottam, hanem csak ma.”

(1Móz 21: 25, 26)

Ahhoz, hogy két ember egy ilyen horderejű ígéretet tegyen, szükséges, hogy felszámoljanak minden olyan dolgot, amely gátat vethet az ígéret teljesítésének. A kút akkoriban igen fontos dolog volt. Természetesen ma is az, csak nem tűnik fel nekünk ebben a gépesített világban. Minden település vízellátása fúrt kutakra épül (eltekintve persze e kivételektől). Akkor egy pásztor népnek a jószágok élete a kutaktól függött. Ha egy rosszakaró ártani akart egy népcsoportnak, vagy nagyobb családnak: betemette a kútjait. Ezzel gyakorlatilag halálra is adta őket, vagy a nyájait. Persze ezeket a kutakat újra ki lehetett ásni. De ha a rosszakaró meggátolta ezt, akkor ebből valóban komoly baj lehetett. Abiméleknek bizonyos szolgálai nyilván rossz szándékkal viseltettek Ábrahámmal szemben, ezért cselekedtek így. Abiméleknek erről persze nem szóltak, hisz tudták, hogy a király szimpatizál vele. Ezért maradt titokban. Lényegében össze akarták ugrasztani őket. Ha most Abimélek nem jön szövetséget kötni Ábrahámmal, esetleg komoly ellenségeskedés is kerekedhetett volna az ügyből (nyilván ez volt a szándékuk is). Így viszont, hogy a király tudomására jutott: ő a saját hatáskörén belül elrendezhette a dolgot, s így elgördített minden akadályt az Ábrahámmal való szövetség útjából.

„Vett azért Ábrahám juhokat, barmokat és adá Abiméleknek; és egymással szövetséget köténék.”

(1Móz 21: 27)

Ábrahám tudatában volt annak, hogy noha a Magasságos neki és leszármazottainak ígérte a földet, ő még valójában idegen földön van. A föld, ahol tartózkodik, egy helybéli királyság, egy király, Abimélek tulajdona. További sorsa, és persze a Teremtővel való viszonya is attól függ, hogy hogyan viselkedik, mint jövevény az idegen földön.

Ez annak az előképe, hogy az Isten szolgálai e világ szervezeti rendszerében vannak; s jólétük attól függ, hogy ott hogyan viselik magukat.

A fenti gondolatokból következik tehát, hogy az idegen ad az ország gazdájának ajándékot szövetségekötésük alkalmával, sőt ennél többet is fog tenni annak érdekében, hogy ez a szövetség maradandó nyomot hagyjon mindenkinben.

„És külön állíta Ábrahám a nyájából hét juhát.”

(1Móz 21: 28)

Láttuk már korábban, hogy a juh az egyik legtisztább állat. Éppen alkalmas áldozati célra. Csakhogy Ábrahám itt is hetet állít félre belőle. Itt is ugyanazt jelenti a hetes szám: a szellemi teljességet. Ábrahám, felelőssége teljes tudatában, Isten és ember előtt nyilatkozott a fentieknek megfelelően. Ez esetben azonban nem a Magasságos felé áldozza fel e juhokat, hanem

szövetségese felé. Ez a gesztus persze Teremtője előtti helyzetét is úgy ábrázolja, mintha Neki áldozná a juhokat – vagyis munkája gyümölcsének legnemesebb részét.

„És monda Abimélek Ábrahámnak: Mire való e hét juh, melyet külön állítál? És felele Ábrahám: Ezt a hét juhot vedd tőlem, hogy bizonyságul legyenek nékem, hogy én ástam ezt a kútát.”

(1Móz 21: 29, 30)

Mivel Ábrahám olyat állított Abiméleknek, amit nem tud egyértelműen bizonyítani: ezért adja neki ezt a hét juhot. Így szentesíti állítását, s mintegy szentesíti az általa ásott kút jogviszonyát, alapot képezve arra, hogyha a továbbiakban Abimélek bármelyik szolgálja hozzányúl, vagy vitatni merésze annak tulajdonviszonyát, biztos alapokkal lehessen tisztázni a helyzetet, s ha kell, a jogtalan bitorlót a megfelelő eszközökkel meg lehessen ítélni.

„Azért nevezék azt a helyet Beérsebának, mivelhogy ott esküdtek vala meg mind a ketten. Megköték tehát a szövetséget Beérsebában, és felkele Abimélek és Pikhól annak hadvezére és visszatérének a Filiszteusok földére. Ábrahám, pedig tamariskuszfákat ültet Beérsebában, és segítségül hívá ott az örökkévaló Úr Istennek nevét. És sok ideig tartózkodék Ábrahám a Filiszteusok földén.”

(1Móz 21: 31- 34)

A fenti esemény nyugalommal és megelégedéssel tölti el úgy Abimélek, mint Pikhól szívét, Ábrahámról is nyugalom száll. Abimélek nyugodtan tér haza: tudja, hogy Ábrahámtól nincs miért tartania. Ábrahám tamariskusz-fákat ültet a lakóhelyén. Ez egy igen hosszú életű, örökzöld fafajta. Azt jelenti, hogy az ültetés helyén jó ideig nyugalom lesz. Jóllehet, Ábrahám leszármazottainak a filiszteusokkal néhány száz év múlva, majd ezer éven át folyamatos konfliktusai lesznek. Most azonban Ábrahám idejében igen nagy nyugalomnak örvendhetnek a filiszteusok szomszédságában. Jóllehet, ez az a nép, amelyik a Vízözön előtti kor óriásait genetikailag továbbszármaztatta, az Isten épp Ábrahám megsegítése, és a vele való jó viszony miatt nem irtotta ki őket Kánaán földjéről. Később viszont épp ők fognak botlaskövet okozni Izraelnek. De ezért majd akkor számol velük az Isten.

Huszonkettedik fejezet

Ábrahám kész feláldozni fiát

*„És lőn ezeknek utána, az Isten megkísérté Ábrahámot, és monda néki:
Ábrahám! S az felele: Imhol vagyok.”*

(1Móz 22: 1)

A Magasságos jól ismeri Ábrahámot. Jól tudja, hogy hűséges szolgája neki. Viszont, amit Ő maga készül megtenni; azt próba formájában először bemutatja Ábrahám közreműködésével. Az emberiség és az angylasereg hasznára fog válni, amit most Ábrahámon keresztül bemutat. A szeretet egyik legnagyobb mérvű kimutatására fogunk most példát látni.

*„És monda: Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, a kít szeretsz,
Izsákot, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a
hegyek közül egyen, a melyet mondándók néked.”*

(1Móz 22: 2)

Nem kevesebbet kér tőle a Mindenható, mint hogy fiát, akihez oly sok remény fűzte: áldozza fel Neki égőáldozatul. Lakóhelyétől jó messzire küldte el, e tettet végrehajtandó, hogy a családja, vagy a barátai véletlenül se befolyásolhassák döntését. Egyedül kellett döntenie arról, hogy ezt az áldozatot meghozza-e Istennek. Vajon Istent szereti-e jobban, vagy a fiát? Hisz-e abban, hogy ha a fiát feláldozza, akkor is megvalósítja Isten rajta keresztül a szándékát? Az egyik legnagyobb vitakérdést készül itt tisztázni a Magasságos Isten. Vajon az embereknek, akik Őt szolgálják, fontosabb-e a család, mint Isten parancsa? Képes-e az ember teljes odaadással hinni Isten szándékában, és jó akaratában?

Itt valóban sikerült alaposan előkészíteni ennek a vitakérdésnek a tisztázását. Egyetemleges mértékben azonban majd csak Jób története fogja ezt, hitelt érdemlően tisztázni: így állítva példát az emberiség elé. A belőle fakadó alapelveket, pedig Ő maga fogja majd az emberiség javára fordítani, amikor a saját Fiát áldozza fel a mi bűneinkért.

De nézzük csak, hogyan is folytatódik az esemény!

„Felkele azért Ábrahám jó reggel, és megnyergelé az ő szamarát, és maga mellé vevé két szolgáját, és az ő fiát, Izsákot, és fát hasogatott az égő áldozathoz. Akkor felkele és elindula a helyre, melyet néki az Isten mondott vala.”

(1Móz 22: 3)

Valóban teljesen egyedül kívánja meghozni a végleges döntést. Nem beszél meg sem a feleségével (az nyilván lebeszélne róla), sem a fiával. Elindul a hosszú útra, s közben bőven van ideje arra, hogy mindent alaposan átgondoljon.

*„Harmadnapon felemelé az ő szemeit Ábrahám, és látá a helyet messziről.
És monda Ábrahám az ő szolgálóinak: Maradjatok itt a samárral, én,
pedig és ez a gyermek elmegyünk amoda és imádkozunk, azután vissza-
térünk hozzátok.”*

(1Móz 22: 4, 5)

Látjuk, hogy hűséges szolgálói három napon át követték urukat, s nem kérdezték, merre, hová mennek. A helyhez érkezvén, pedig Ábrahám hátrahagyja őket, hogy ne legyenek szemtanúi az elkövetkező eseményeknek. Életének legnehezebb tette következik.

„Vevé azért Ábrahám az égő áldozathoz való fákat, és feltevé az ő fiára, Izsákra, ő maga, pedig kezébe vevé a tüzet, és a kést, és mennek, vala ketten együtt.”

(1Móz 22: 6)

Fiának még mindig nem mondta el, hogy mire készül. Mindenesetre nagyon fáj neki, hogy ezt kéri tőle az Isten. Már csak ketten maradtak. Biztos, hogy Izsák – gyermek lévén – kíváncsisággal viseltetik az elkövetkezendők iránt. Mindazonáltal atya parancsát maradéktalanul teljesíti. Így tanulta, s így is szokta meg. Már vérévé vált az atya iránti engedelmes-ség. (Tudjuk, hogy ma ez már egyáltalán nem jellemző, sőt szinte lehetetlen.)

„És szóla Izsák Ábrahámhoz, az ő atyjához, és monda: Atyám! Az, pedig monda: Ímhol vagyok, fiam. És monda Izsák: Ímhol van a tűz és a fa; de hol van az égő áldozatra való bárány? És monda Ábrahám: Az Isten majd gondoskodik az égő áldozatra való bárányról, fiam; és mennek, vala ketten együtt.”

(1Móz 22: 7, 8)

Ábrahámnak igen fájdalmas kérdést tett fel Izsák: hol van az áldozatra való bárány? Izsák volt az! Mennyire szépen előre jelzi ez az Isten Bárányának feláldozását az emberiség bűnös világaért: melyen át visszavezet az út Édenbe. A Magasságos szolgáinak ugyanolyan készséggel kell rendelkezniük az áldozat tekintetében, mint magának az Istennek. Ennél alább nem adhatja. Ha ketten egy akaraton vannak – az Isten és a szolgája –, csak úgy lehetséges. Ezt jelzi ez az áldozat. Engedelmissége alkalmassá teszi őt erre.

A fájdalom azonban annyira átjárja Ábrahám szívét, hogy képtelen nyíltan közölni Izsákkal, a leendő áldozat módját. Később is csak rávezetni fogja őt. Abban mindazáltal igaza van, hogy az Isten gondoskodik áldozatra való bárányról: hisz Izsákról is Ő gondoskodott.

„Hogy pedig eljutának arra a helyre, melyet Isten neki mondott vala, megépíté ott Ábrahám az oltárt, és reá raká a fát, és megkötözté Izsákot, az ő fiát, és feltevé az oltárra, a fa-arakás tetejére.”

(1Móz 22: 9)

Íme, most érti meg Izsák, hogy ő a bárány. Most érti meg az ígért mag, hogy őt kell feláldozni ahhoz, hogy atya az ígéretet megnyerje: áldásban részesüljön általa a föld minden népe.

Ábrahám számára ez az utolsó, és legnagyobb próba, amely által sikerül tisztázni igen fontos vitakérdéseket: vajon az ember földi magzata fontosabb-e, mint Isten akarata; vajon van-e olyan ember, aki Isten akaratát képes előtérbe helyezni akár a saját fia élete árán is? Ez lenne ugyanis az igazi hit, amely valódi megigazuláshoz vezet az emberiséget, illetve megcáfolhatja Sátán azon állítását, hogy az ember számára fontosabb lenne a gyermeke élete, mint Isten akarata. Ha itt ez bizonyítást nyer, akkor ennek élvezőjét elvezetheti ez a fajta hit az abban való bizodalomhoz, hogy a Teremtő akárhány gyermeket adhat szolgájának. Sőt az elveszett gyermeket is visszaadhatja neki. Sátán ennek bizonyítása árán újabb korlátok közé szorítható. Ilyen, és ehhez hasonló próbák teszik lehetővé az összes vitakérdés megbízható tisztázását. Ilyen, és ehhez hasonló próbák válnak bizonyítékokká a Mennyei Bíróság előtt a Teremtő uralkodásának totális jogosságára, s biztosítanak alapot a Vele szándékosan szembeszegülők fölötti jogos ítélet visszavonhatatlan, s örök érvényű végrehajtására. Ezek a hithű férfiak és nők, akik ezeket a bizonyító erejű próbákat elszenvedték, válnak megingathatatlan tanúkká a vitakérdések megbízható és döntő erejű tisztázásában. Rájuk épül a Per.

„És kinyújtá Ábrahám az ő kezét és vevé a kést, hogy levágja az ő fiát.”

(1Móz 22: 10)

Ábrahám tökéletes tanú. E tetteivel egyértelműen bizonyította, hogy Sátán e tekintetben hazug. Látjuk, hogy Isten csupán a szavaival hazugnak minősíti a Főkérubot. A szavak tettekké válnak; mint a hogy a vágyak is anyagba burkolt cselekedetekké. A hit cselekedet nélkül halott, a szó, pedig tettek nélkül elszáll. Így ezekkel a tettekkel Isten olyan példákat állíthat elénk (és Sátán ellen), amelyek határozottan és egyértelműen bizonyítják mindazokat az állításokat, melyeket Ő tanít nekünk. Így teljes a tanítás. Így válik hatékonnyá a helyreigazítás. Így válik bizonyítottá mindaz, amit Sátán arcátlanul cáfolni igyekszik. Így kerül Sátán egyre lejjebb, és lejjebb; egyre közelebb és közelebb a leláncolt és tehetetlen állapothoz. Nincs az a földi bíróság, amely ennél hatékonyabb, és egyértelműbb bizonyító módszereket alkalmazna ítélete alátámasztásához.

„Akkor kiálta neki, az Úrnak Angyala az égből, és monda: Ábrahám! Ábrahám! Ő, pedig felele: Ímhol vagyok. És monda: Ne nyujtsd ki a te kezedet a gyermekekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezel a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én érettem.”

(1Móz 22: 11, 12)

Íme, megtörtént. E tettet megfigyelve egyértelművé vált Isten és teremtséműve előtt egyaránt, hogy Ábrahám kész volt feláldozni a fiát, Izsákot. A Szívében már fel is áldozta, el, is búcsúzott tőle. A tett önmagában egy tökéletlen embertől tökéletes bizonyítékul szolgál Sátán hazugságát megcáfolandó, miszerint: az ember felhagy az imádattal, mihelyt a Teremtő olyat kér tőle, olyat akar elvenni tőle, ami neki nagyon fontos. Mint látjuk: az igaz imádó bármit hajlandó odaadni a Teremtő akarataért, és az Ő imádataért (hisz az mind-mind az Istené, mi csupán felvigyázzuk azokat). Ez az igazi Isten-szeretet emberi megnyilvánulása.

Ábrahám itt valójában mindazért a célért áldozza fel a fiát, amelyért mintegy 1800 évvel később az Isten áldozza fel a sajátját. Ez az emberiség áldása; a megigazult emberiség visszavezetése Istenhez – vagyis saját eredeti helyzetéhez. Ehhez most egy lépéssel közelebb kerültünk Ábrahám révén. Ez a tett a továbbiakban örök érvényű tanítás, és bizonyító erejű érv lesz az emberiség (és a teremtsémű egyéb személyei) számára, amely alapot biztosít a Paradicsom újbóli felépítéséhez, és az abba való belépéshez.

„És felemelé Ábrahám az ő szemeit, és látá hogy ímé háta megett egy kő akadt meg szarvánál fogva a szövevényben. Oda méne tehát Ábrahám, és elhozá a kőst, és azt áldozá meg égő áldozatul az ő fia helyett.”

(1Móz 22: 13)

A Teremtő megjutalmazta Ábrahámot a hűségéért. Valójában ő sohasem kért imádóitól emberáldozatokat oly módon, ahogyan ezt bizonyos kánaánita istenek megkívánták. Az emberáldozat, amit Ő az embertől kért, azt jelentette, hogy a feláldozandó embert az Isten szolgálatára kell nevelni. Úgy kell felnevelni a gyermeket, hogy annak életét ne a vágyai, és saját okoskodása, törekvései vezéreljék, hanem Isten szava, és az ez által kiépített lelkiismeret. Az ember önmagát is hasonló módon tudja feláldozni a Magasságos oltárán.

Az emberi vér helyett továbbra is állatáldozatot kér Ábrahámától. Viszont ezt az áldozatnak szánt állatot (és így a vérét is!) Ő maga bocsátotta Ábrahám rendelkezésére. Ezzel megmutatta, hogy Ő csak azt kéri feláldozni, amit egyébként is Ő adott az embernek, az ember hatalma alá.

Az igazi és végleges áldozatról és annak véréről is Ő maga fog gondoskodni a megígért Mag által, saját Fia által. Az tökéletes áldozat lesz az emberiség bűneiért, hisz a Fiú tökéletes. Ember tökéletes áldozatot nem adhat, hisz ő maga is, és tettei is tökéletlenek: következőképpen azok nem képesek tisztára mosni bűneinket. Erre csak Isten képes egy tökéletes áldozat révén. Az állatáldozatok viszont folyamatosan emlékeztetnek bennünket bűnös

voltunkra, s arra, hogy Isten azt miként kívánja eltörölni. Másfelől viszont felkészít bennünket arra, hogy várjuk a Magot, s nyugodt lelkiismerettel elfogadjuk az általa kiontott vér bűneltörő értékét. Nem véletlen, hogy a vér – legyen az állati, vagy emberi – az Isten szemében akkora értékkel bír. Az hordozza ugyanis az életet, az életerőt, az hordozza a bűnt; és annak megtisztulása eredményezi a tetteink tökéletességét is.

Az áldozat, amit rendszeresen felajánlunk Teremtőnknek a következő korban (Izrael letelepítése után), a bronz-korban templomi imádat formájában nyilvánul meg. Ez alkalommal a munkánk gyümölcsének javát adjuk oda Istennek, aki ebből tartja fenn az Ő imádatára szánt templomot, és az azt kiszolgáló személyzetet: a papokat, lévítákat és egyéb szolgákat. Az utolsó időkben ez az imádat a tanításban nyilvánul meg. Ez esetben a feláldozni kívánt dolgok a szellemi képességünk, melynek feláldozása során Teremtőnk az emberiséget oktatja, és e munkák folyamán szétválogatja szolgálait és tudatos ellenségeit.

Tehát láthatjuk, hogy az imádatnak négy alapvető formája létezik a földön: az Arany-korban a meditáció; az Ezüst-korban az égőáldozat; a Bronz-korban a templomi imádat; míg a Vas-korban az oktatásban nyilvánult meg.

„És nevezé Ábrahám annak a helynek nevét Jehova-jire-nek. Azért mondják ma is: Az Úr hegyén a gondviselés.”

(1Móz 22: 14)

Ábrahám itt használja a Jehova nevet annak a megjelölésére, aki életben hagyta a fiát: vagyis Aki engedte, hogy létezzen. Ezt a nevet ő még nem használja tudatosan, majd csak Mózesnek fog így bemutatkozni a Mindenható. Ennek ellenére egy hegyet nevez el Róla Ábrahám, amely már ezt az aspektusát – Léteztető – jelöli. Ez a hegy a Léteztető (vagy Éltető) Hegye: vagyis Jehova-Jire.

Az ígéretek megerősítettnek

„És kijálta az Úrnak Angyala Ábrahámnak másodszor is az égből. És monda: Én magamra esküszöm, azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek; Hogy megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat, mint az ég csillagait, és mint a fővényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedél az én beszédemnek.”

(1Móz 22: 15- 18)

Ezek után már nem is csodálkozhatunk, hogy az Isten újra megerősíti a vele kötött szövetségét. Újra elismétli mindazt az áldást, amelyet korábban már többször közölt vele. De most már úgy, hogy parancsba adja mindazoknak is, akik ennek végrehajtásában részt vállaltak – a különféle természeti Erők és egyéb erősségek félisteneinek, angyalainak. Most már biztos benne minden résztvevő, hogy a Magasságos jogosan tünteti ki kegyével Ábrahámot, s megalapozott a vele való szövetsége. Ábrahám alkalmas arra, hogy mindezekben jó előmenetelt érjen el. Valóban lehetséges, hogy Ábrahám magva megsokasítva örökölheti ellenségei kapuját: engedelmes alattvalói lehetnek azok az ő lábai alatt – ha kell, akár öntudatlanul is –, és ez díszére válják a Teremtő akaratának? Így valóban kiszélesítve hatáskörét az emberiség fölött, tökéletes paradicsomi környezet kialakítására válik alkalmassá minden gondolata és mozdulata az egész földnek; és örömére a Teremtőnek.

Ezek után bátran alapozhatjuk terveinket Ábrahám tetteire, s lehetünk biztosak abban, hogy a nyolcadik napon felhasznál bennünket Isten a Paradicsom helyreállítására. Ez az alap persze még önmagában nem elegendő, de bizonyos előrejutásra ad reményt a további alapkövek letételére, és az építkezések folytatására, biztonságos befejezésére.

„Megtéरे azért Ábrahám az ő szolgálóihoz, és felkelének és együtt elmenének Beérsebába, mert lakozék Ábrahám Beérsebában.”

(1Móz 22: 19)

Ezen csodálatos kimenetelű áldozati aktus igen mély nyomot hagyott ősatyánkban. Talán élete végéig sem dolgozza fel. Hisz mi még most is ennek feldolgozásán fáradozunk. Viszont egy csepp kétely sincs benne, a tekintetben, hogy a fiát jogosan áldozta-e föl, vagy sem. Ez az eset rengeteg dolgot tanított meg Ábrahámnak az általa oly nagyon imádott Istenről. Nekünk is csodálatos példát és oktatást nyújtott mindez. Ebből okulva egy hatalmas lépéssel közelebb kerültünk abbéli reményünkhöz és bizodalunkhoz, hogy van jogalapja az Istennek arra, hogy visszahozza Édent.

Nákhor utódai

„És lőn ezeknek utánna, hírt hozának Ábrahámnak mondván: Ímé Milkha is szült fiait Nákhornak, a te atyádfiának; Őzt az ő elsőszülöttét, és Búzt annak testvérét, és Kemuél Arámnak atyját. És Keszedet, Házót, Pildást, Jidláfot és Bethuél. Bethuél pedig nemzé Rebekát. Ezt a nyolczat szülé Milkha Nákhornak az Ábrahám atyjafiának. Az ő ágyasa is, kinek neve Reuma vala, szülé neki Tebáhot, Gakhiámot, Thakhiást és Mahákhiát.”

(1Móz 22: 20- 24)

Ezek a családi lajstromok igen jók arra, hogy segítségükkel nyomon követhessük a térség lakosságának alakulását. Nákhor Ábrahám testvére, aki ugyan Úr-Kaszdimból elindult Ábrahámmal, de csak Háránig jutott el, ami már Kánaán földén van, hanem az Eufrátesz nyugati partján. Ő ott maradt, s ott alapított családot féltestvérével, Milkhával. Tőle született ott nyolc gyermeke. Akik közül az egyik – Rebeka – a későbbiekben még fontos szerepet fog játszani Isten elhatározásának véghezvitelében. Egy mási gyermek – Kémuél, Arám atyja – egy később is jól követhető nép ősatyja lesz. Akkoriban, és főleg ott Mezopotámiában egyáltalán nem szokatlan ágyast tartani, bár az attól származó fiak általában nem rendelkeznek ugyanolyan jogokkal, mint a törvényes feleségtől valók. Tehát egy férfinak akkoriban a családjában három módon születhetett gyermeke: feleségtől, béranyától és ágyastól. Isten előtt mindhárom elfogadott, kivéve, ha visszaélnék vele, vagy sértik az érintettek jogait.

Ábrahám és Nákhor noha még ugyanazt az Istent imádják, már eléggé eltávolodtak egymástól. Ábrahám vallása ugyanis az ígéretek és azok jogi alátámasztása révén az egész emberiség javára készült válni. Ezzel szemben Nákhor és családja csupán a hagyományok alapján imádja továbbra is Őt. Így a két vallás a későbbiekben erősen el fog válni egymástól. Olyan lesz a különbség, mint az épp épülő kereszténység és a továbbhaladó júdaizmus; illetve a napjainkban kifejlődő paradicsomi irányzat és a tovább-erőlködő keresztény vallások.

Huszonharmadik fejezet

Sára halála és temetése

„Vala pedig Sárának élete százhuszonhét esztendő. Ezek Sára életének esztendei. És meghala Sára Kirját-Arbában azaz Hebronban a Kánaán földén, és beméne Ábrahám, hogy gyászolja Sárát és sirassa őt.”

(1Móz 23: 1, 2)

A későbbiekben még nagy jelentősége lesz annak, hogy ezeket az évszámokat a Biblia lejegyezte. A nyolcadik nap eseményeit fogják meghatározni ezek az események, évszámok, és nevek, melyek most, a hetedik napon lejegyeztettek. De már e nap csúcspontja is ezen lejegyzett események sorának az összefüggéseként jelenik meg. Ezek határozzák meg az armageddoni események szerkezetét is. Később a paradicsomi építkezések e jelrendszerre épülnek. Ezek persze majd az elkövetkezendő évek és évtizedek fényében fog egyre világosabban kirajzolódni, és minden egyes nép, népcsoport, nyelv egyéni területén belül sorra megvalósulni, és a végén egyesülni egy egységes eseménybe, minden emberi társadalom csúcspontjaként.

Tehát fontos megfigyelni, hogy itt az az asszony halt meg, akin keresztül a megígért áldások az egész földre kiterjednek majd. Ez az asszony 127 évig élt. A jelet megalapozó tevékenység tehát 127 egymást követő életszakaszból, inkarnációból fog állni, hogy a történet jellege továbbléphessen. Armageddon alkalmával ez az eseménysor 127 emberi napig tart. A többi prófécia később segít megérteni ennek jelentőségét.

„Felkele azután Ábrahám az ő halottja elől, és szóla a Khéth fiainak, mondván: Idegen és jövevény vagyok közöttetek; Adjatok nekem temetésre való örökséget ti nálatok, hadál temessem el az én halottamat én előlem.”

(1Móz 23: 3, 4)

Korábban már beszéltünk róla, hogy Ábrahám még nem kapta meg örökségül Kánaánt, csupán előkészíti azt, és családját az ígéret beteljesedésének fogadására. Még nem rendelkezik vele. Ahol él, legeltet: a jó szándékú helybéli lakosság kegyeire, és saját diplomáciai ügyességére van bízva. Így a felesége halála alkalmából is erre a diplomáciai készségre bízta magát. Nem sértheti meg vendéglátóit, a feleségét el kell temetnie; viszont a temetkezési helyre a továbbiakban is igényt kíván tartani. Így az isteni elrendezés nagyszerű példával találkozunk a következő elbeszélés folyamán.

„Felelének, pedig a Khéth fiai Ábrahámnak, mondván önék: Hallgass meg minket uram: Istentől való fejedelem vagy te mi közöttünk, a mi temetőhelyeink közül a mely legtisztességesebb, abba temesd el a te halottadat, közülünk senki sem tiltja meg tőled az ő temetőhelyét, hogy eltemethesd a te halottadat.”

(1Móz 23: 5, 6)

Korábban már tapasztalhattuk, hogy a helyi lakosság egyik királya meg nem támadási szerződést kötött Ábráhámmal. Noha, ők nem Ábrahám Istenét imádják, mégis igen tisztelik őt az Istenével együtt. Igyekeznek jó kapcsolatot ápolni vele. Gondolkodás nélkül felajánlják neki a temetkezőhelyek közül bármelyiket. Viszont, ha valaki olyan istent imád, mint Ábrahám: akkor nem valószínű, hogy neki a helyi lakosság temetkezőhelyei az ottani szokásokkal és hitvallással megfelelnek. Neki a hite és a reménye is egészen más.

„És felkelt Ábrahám, és meghajtá magát a földnek népe előtt, a Khéth fiai előtt. És szóla ő velök mondván: Ha azt akarjátok, hogy eltemessem az én halottamat én előlem: hallgassatok meg engemet, és esedeztetek én érettem Efron előtt, Czóliár fia előtt. Hogy adja nekem Makpélá barlangját, mely az övé, mely az ő mezejének szélében van: igaz árán adja nekem azt, ti köztetek temetésre való örökségül.”

(1Móz 23: 7- 9)

Íme, Ábrahámnak egy szűz földdarabra van szüksége, hogy halottját a saját hitének és reménységének megfelelő rituáléval temethesse el. Ez a földdarab egy barlang Khéth és Efron földje között. Nem kéri ingyen: hiszen még nem rendelkezik ezzel a földdel, melyet az Isten neki ígért. Nem is akar ilyen látszatot kelteni a körülötte való nép között. Viszont normál kereskedelmi áron megvásárolhatja: s így örökre övé és a leszármazottaié lesz a hely. Jelen helyzetben valóban ez látszik a legdiplomatikusabb megoldásnak. De vajon értik-e ezt Efronék is?

„Efron pedig ül vala a Khéth fiai között. Felele azért Efron a Kéttus, Ábrahámnak, a Khéth fiainak és mindazoknak hallatára, a kik bemennek vala az ő városának kapuján, mondván: Nem úgy uram, hallgass meg engem: azt a mezőt néked adom, s a barlangot, mely abban van, azt is néked adom, népem fiainak szeme láttára adom azt néked, temesd el halottadat.”

(1Móz 23: 10, 11)

Nem értették meg. Továbbra is saját barátságos szándékukról igyekeznek biztosítani Ábrahámot. Mintha csak félniük kellene tőle. De nem kell. E tekintetben Ábrahám nem szorulhat az ő jóindulatukra. A sírhely számára önálló tulajdonú hely kell.

„És meghajtá magát Ábrahám a földnek népe előtt. És szóla Efronhoz a föld népének hallatára, mondván: Ha mégis meghallgatnál engem! Megadom a mezőnek árát, fogadd el tőlem; azután eltemetem ott az én halottamat.”

(1Móz 23: 12, 13)

Köti magát Ábrahám ahhoz az isteni ígérethez, miszerint Kánaán földje valaha az ő leszármazottaié lesz. Másfelől viszont ő olyan vallást gyakorol, amely szükségessé teszi a halottainak a környező népek szokásaitól eltérő módon való eltemetést. Ő az igaz Istent imádja, s a halottakról vallott nézete is meg kell, hogy mutakozzon a temetkezési szokásaiban. Ő a feltámadásban hisz – vagyis abban, hogy e halottak Istent szolgáló életük jutalmaként visszajutnak Isten kebelébe, s ott lehetőségük lesz egykor egy paradicsomi földön élni. Nem temetheti el úgy a halottját, hogy egyszerűen csak akkor és ott általánossá vált lélekvandorlás tényét, vagy ebbe való hitét juttassa kifejezésre. Hisz annak is az a végső célja, hogy a Teremtő újra felépítse az elvesztett Paradicsomot; és azt azokkal népesítse be, akik korábbi földi életük (életeik, életszakaszaik) során felismerve a világban lévő helyüket, Őt szolgálták, s kívánják szolgálni a feltámadásuk után is. A feltámadás nem egyszerűen egy reinkarnációs állomás a sok közül. A környező népek csupán így hiszik. A feltámadás azt jelenti, hogy az ember újra olyan helyzetbe kerül, újra olyan alakot ölt, amelyben Ő hozzá hasonlít. Végeredményben kiemelkedik bukott, emberi mivoltából: fölé emelkedik a bukott emberi világnak. Újra isteni szikra lesz. Ebben való reményét kívánja kifejezésre juttatni Ábrahám halottja eltemetése alkalmával.

„És felele Efron Ábrahámnak, mondván neki: Uram! Hallgass meg engemet; négyszáz ezüst síklusos föld, micsoda az én köztem és te közötted? Csak temesd el a te halottadat. Engede azért Ábrahám Efronnak és odamérté Ábrahám Efronnak az ezüstöt, a melyet mondott vala a Khéth fiainak hallatára; kalmároknál kelendő négyszáz ezüst síklust.”

(1Móz 23: 14- 16)

Jóllehet, Efron nem értette meg Ábrahám szándékát; viszont makacsságából kitűnt számára, hogy Ábrahám igenis fizetni szándékozik a temetkezési területért. Még hozzá nem is valami jelképes összeget akar érte adni, hanem a valódi értékét kívánja megtéríteni: azt az árat, adja meg érte, amit egy átlagos kereskedelmi tranzakció során egyébként is megadnának érte. Így válhat Ábrahám e terület igazi birtokosává.

„Így lett Efronnak Makpelában levő mezeje, mely Mamré átellénében van, a mező a benne levő barlanggal, és minden a mezőben levő fa az egész határban örökséggé. Ábrahámnak birtoka, a Kíthi fiainak, mind azoknak szeme előtt, a kik az ő városának kapuján bemennek vala.”

(1Móz 23: 17, 18)

Egy teljesen szabályos adás-vétel útján szerezte meg Ábrahám a Kánaán földjén az első birtokot; amely a továbbiakban magját fogja képezni leendő országuknak. Ez megmutatja számunkra azt, hogy Isten az Éden kertjét is ilyen kicsiben kezdte kialakítani, s majd az emberre bízta annak kiterjesztését. Továbbá az Új Világ megalapozása is hasonló módon fog megtörténni. Egy kicsiny nemzetet vásárol meg a Mindenható a népek közül, s azt használja fel arra, hogy úgy ideológiailag, mint területileg, gazdaságilag, társadalmilag kiterjessze ennek határait a föld széléig. A Mennyei Királyságot is egy kicsiny nyájra építi fel, mely majd képes lesz tökéletesen felépíteni előbb az égi Jeruzsálemet (a Királyság fővárosát), majd annak földi megnyilvánulását: a Paradicsomot, a tökéletes biotikai egyensúlyt.

„Azután eltemeté Ábrahám az ő feleségét Sárát a Makpelá mezejének barlangjába Mamréval szemben. Ez Hebron a Kánaán földén. Így örököstették meg a mező és a benne levő barlang Ábrahámnak temetésre való örökségül a Kíthi fiaitól.”

(1Móz 23: 19, 20)

Hebron – ez a terület később igen nagy jelentőséggel fog bírni Izrael történetében. Város fog rajta épülni (amely még ma is áll). A később kézhez vett Tízparancsolat, és azt kiegészítő Törvény nagy súllyal fog nehezedni erre a városra. Júda egyik nagy fontosságú városa lesz; a frigyláda egyik állomáshelye, és a menedékvárosok egyikének szerepét is magára vállalja; Dávid királyságának egyik székhelye; s a szakadás okozójának gócpontja. A mai napig is vallási háborúk központi területe – valójában épp ellentéte Jeruzsálemnek, melynek neve: A Kétszeres Béke Városa.

Huszonnegyedik fejezet

Izsák elveszi Rebekát

„Ábrahám, pedig vén élemedett ember vala, és az Úr mindenben megáldotta vala Ábrahámot.”

(1Móz 24: 1)

Ábrahám a sok baj ellenére, ami őt éret az életben, igen hosszú életet ért meg. Még most sem ért a végére, hogy megpróbáltatásai véget érjenek. Újabb próba várja. Fiának, Izsáknak feleséget kell találnia. Bölcsessége és igen kifinomult diplomáciai készsége most sem hagyja cserben. Sőt, most veszi csak igazán hasznát e kimagaslóan jó tulajdonságainak. Minden próbával egyre közelebb kerül Istenhez. Egyre több és több oldalról derül ki, hogy határozottan eldöntötte: Istent kívánja szolgálni mindörökké. Nézzük tehát: hogyan bontakozik ki itt, ebben a történetben a fent említett kiváló tulajdonsága révén határozott elkötelezettsége.

„Monda azért Ábrahám az ő háza öregebb szolgájának, a kji önék minde- nében gazda vala: Tedd a kezéd tomporom alá! Hogy megeskessetek téged az Úrra, a mennynek Istenére, és a földnek Istenére, hogy nem vészesz feleséget az én fiamnak, a Kananeusok leányai közül, a kik között lakom.”

(1Móz 24: 2, 3)

Ha a Teremtő azt ígérte neki, hogy neki adja azt a földet, ahol lakik, akkor ez csak úgy lehetséges, ha a leendő vérvonalat tisztán tartja. Épp Kánaán az, akit az Úr büntetéssel sújtott. Így nyilván a tőle származó nép nem alkalmas arra sem, hogy akár csak asszonyt is vegyen belőle a tiszta vérvonal férfi tagjai számára. Az ígélet a sémitákat – ezen belül is Ábrahám családját és leszármazottait illeti. Így kánaánita feleséget semmiképpen sem adhat fiához. Ábrahám tisztában van vele, hogy már öreg; s így nem biztos, hogy megéri fia esküvőjét. Ezért határozott lépésre szánja el magát. A fia, Izsák szófogadó fiú. Az atyai szó számára olyan, mintha maga az Isten mondaná. A család legöregebb szolgája viszont egy igen nagy tekintélynek örvendő ember. Értelmes, bölcs öregember, és hűséges szolga. Az atya távollétében e szolga szava olyan, hogy majdnem fölé Ábrahám szavával, s Izsák így is tekint rá. Ugyanígy tekintene Izsák az öreg szolga szavára a párválasztás alkalmával is. A szolga viszont nem önnön gondolatait szolgálja, hanem Ábrahámot. Így nem meglepő, hogy Ábrahám e tekintetben esküre kötelezi őt, miszerint Izsáknak nem ad olyan tanácsot, hogy kánaánita lányt vegyen feleségül; s minden erejével meg is gátolja annak ilyen irányú szándékát. Az ígélet vérvonala nem szennyeződhet, hisz rajta, Ábrahámon keresztül még sokaknak áldáshoz kell jutni, és vissza kell térnie Istenhez.

„Hanem elmégysz az én házámba, és az én rokonságim közé és onnan vészesz feleséget az én fiamnak, Izsáknak.”

(1Móz 24: 4)

Lám, megvan Ábrahám szemében a megoldás. Csak úgy teljesítheti Istennek tett fogadalmát, (vagyis, hogy Őt szolgálja), hogy a családját is ebbe az irányba tereli. Veszélyes helyzetben kell döntenie. Az ő családjából kell a fiának feleséget találni, de túl közeli rokon sem lehet: hisz ez vérfertőzéshez, vagy meddőséghez vezethet. Mégis vállalja a kockázatot; Teremtőjére bízva ezirányú tervének sikerét. Ráadásul annak is fennáll a veszélye, hogy így látatlanban nem biztos, hogy megfelelő társat találhat neki. Küldje el a fiút? Nem, őt annál

jobban félti. És nem is járt még azon a számára idegen földön. Nem ismer ott senkit. A szolga viszont ismerős arra, és elég bölcs is, hogy elvégezze a feladatát. A szolga is hangot ad aggodalmának a következő módon.

„Monda, pedig őnéki a szolga: Háttha az a leányzó nem akar velem eljöni e földre, ugyan vissza vigyem-e a te fiadat arra a földre, a honnan kijöttél vala?”

(1Móz 24: 5)

Jóllehet, a szolga bölcsességének és hűségének köszönhetően megértette ura akaratát; mégis látnivaló, hogy teljesen nem látja át. Nem is láthatja, hisz az ígélet a gazdájának szól: az ő szívét és lelkét járja át annak hatása, felelőssége. A fiú viszont nem mehet oda, ahonnan ő, Ábrahám elindult. Ez természetesen jelképesen értendő. Abba a világba ő már nem térhet vissza, azokat az állapotokat ő már nem láthatja. Ő már egy új világ küszöbén áll. Innen csak előre mehet tovább: visszafelé nem!

Ábrahám bölcsességében ismét Teremtőjére apellál.

„Felele néki Ábrahám: Vigyázz, az én fiamat oda vissza ne vidd. Az Úr az égnek Istene, ki engemet kihozott az én atyámnak házából, és az én rokonságimnak földéről, a ki szólt nekem, és megesküdött nekem mondván: A te magodnak adom ezt a földet; elbocsátja az ő Angyalát te előtted, hogy onnan végy az én fiamnak feleséget.”

(1Móz 24: 6, 7)

Micsoda hit! A hit bölcsességgel párosítva csodákra képes. Valójában tehát nem kockáztat, mint korábban gondoltuk. A szilárd hit lehetővé teszi számára, hogy tudja: ha az ő Istene feleséget kíván adni a fiának, akkor azt meg is teszi. Ha Ábrahám a szolgáját küldi el az ügy lebonyolítására; akkor Ő is el fogja küldeni a saját Szolgáját, hogy segítse őt. Ebben Ábrahám teljesen biztos. Ezt nevezzük rendíthetetlen, és pontos ismereten alapuló hitnek. Ez szükséges ahhoz, hogy egyénenként megforduljunk süllyedő utunkon, s elinduljunk vissza: Istenhez.

„Hogyha pedig nem akar a leányzó teveled eljöni, ment lészesz az én esketésem alól; csakhogy az én fiamat oda vissza ne vidd.”

(1Móz 24: 8)

Ábrahám a szolgájára nem vet elviselhetetlen terhet, elhordozhatatlan felelősséget. Nem követel tőle olyat, amelynek véghezvitele külső emberi tényezőtől is függ. Csupán azt tegye meg, amit ő ez ügyben megtehet. A többi Istenre bízák. Illetve azon túl nem kell további felelősséget vállalnia, mint amit ő maga megtehet.

Milyen csodálatos intézkedés ez! Mivel Ábrahám az Istenhez visszavezető úton jár földi életében: tettei egybe tükrözik Teremtője gondolkodásmódját is. Az Isten csak annyi terhet, felelősséget, szenvedést helyez a vállunkra, amennyit képesek vagyunk elhordozni. Ezt a gondolatot jóval később majd Pál apostol fogalmazza meg igen érthetően. Nem kísért benneteket az Isten azon fölül, amit elhordozni képesek vagytok. De ennek, és a többi ó-szövetségi gondolatnak a szellemi szintű emelését majd a Héber Iratok tárgyalásánál ecseteljük tovább.

„Veté azért a szolga az ő kezét az ő urának Ábrahámnak tompora alá, és megesküvék néki e dolog fölül.”

(1Móz 24: 9)

Érdekes szokással találkozunk itt e történetben. Az esketésnek egy rég elfelejtett módja tűnik itt elő az idők homályából. Ma, ha megeskütnék valakit: akkor felemeli az eskütevő a kezét, és kijelenti, hogy mire esküszik. A bíróság a törvénykönyvre, vagy a Bibliára esketi fel a meghallgatandó tanút – így biztosítva büntethetőségét az esetben, ha hazudna. A katoná-

val a fegyverét fogatják meg, felesküszik hazája védelmére, a pap az Istenre esküszik, s felé tárja kezét. Ábrahám viszont úgy esketi meg szolgáját, hogy annak kezét saját tompora alá vetteti; vagyis a nemzőszervét fogatja meg vele. E módszer eredetét nem ismerem; de nyilván arról van szó, hogy szolgálati hovatartozását fejezi ki így, vagyis a családban a szolga elsősorban Ábrahámot, illetve az ő közvetlen leszármazottait szolgálja - nyilván saját leszármazottaival együtt. Ezzel elkerüli, hogy családján belül a szolgát bárki is jogosan felhasználja egy esetleges belső rendbontásra, a pátriárka elleni bármilyen szembeszegülés elősegítésére. Láthatjuk, hogy egy tökéletes hierarchiai rendben mindenki a saját teokratikus előjárójára esküszik. Ábrahám Jehovára; szolgája viszont Ábrahámra, és egyenes ágú vérvonalára.

„És vőn a szolga tíz tevét az ő urának tevéi közül, és elindula; (mert az urának minden gazdagsága az ő kezében vala). Felkele tehát és elméne Mésopotámiába, a Nákhor városába.”

(1Móz 24: 10)

Ritka az ilyen bizalom gazda és szolga között. Bár e történet idejében még ez elég gyakran előfordulhatott. Ma már szinte elképzelhetetlen.

A szolga jól ismeri az utat, s jól ismeri a lánykérés módját is, amely gazdája családjában dívik. A tíz teve természetesen nem saját úti ellátását hordozza, hanem ajándékot is visz magával, méghozzá igen bőkezűen. Sőt egyéb szolgák is vele utaznak, hisz az út ez idő tájt nem valami biztonságos. Mindenesetre biztonságosan eléri Nákhort.

„És megpihenteté a tevéket a városon kívül egy kútfnél, este felé, mikor a leányok vizet meríteni járnak.”

(1Móz 24: 11)

Estefelé érnek e város határához. Fáradtak, szomjasak, és persze a tevék is innának. Végül is egy kisebb sivatagon keltek át. Viszont ez az az idő, amikor a környék birkanyájai az itatóhelyhez térnek, s a barompásztorok megitatják nyájaikat. Másfelől, mivel ilyenkor a kút fedőkövét leemelik, a város leányai is kijöhetnek háztartásuk vízszükségletét fedezni. Tudnivaló, hogy a városban – mint az akkori városokban – nincs víz; a település határában ásott kutakból tudnak csak vízhez jutni. Ezt általában ilyenkor, estefelé teszik meg. Napközben a kutakat nehéz kövek fedik, melyeket csak több ember együttes erőfeszítése tud eltávolítani. Az utolsók éjszakára újra betakarják. Így biztosítják annak tisztaságát. Erre az alkalomra érkezik meg Ábrahám szolgája.

„És monda: Uram! Én uramnak Ábrahámnak Istene, hozd elém még ma, és légy kegyelmes az én uram Ábrahám iránt. Ímé én a víz forrása mellé állok és e város lakosainak leányai kijönek vizet meríteni. Legyen azért, hogy a mely leánynak ezt mondom: Hajtsd meg a te vedredet, hogy igyam, és az azt mondándja: igyál, sőt a te tevéidet is megitatom: hogy azt rendelted legyen a te szolgádnak Izsáknak, és erről ismerjem meg, hogy irgalmasságot cselekedtél az én urammal.”

(1Móz 24: 12-14)

A dolog talán sürgető alkunak tűnik a szemünkben, de nem az. Ez a feltétlen bizalom jele: a szolga bizalma gazdájában, és annak Istenében. Szeretné maga is tisztázni a helyzetet, és a saját gondolatait is próbára akarja tenni – természetesen ura javára. Hogyan is válasszon ura fiának párt? Érdeklődjön, kérdezősködjön? Gazdájának hírére – figyelembe véve annak gazdagságát – talán sok léhűtő lány jelentkezne arának. De Izsák egy szorgalmas, jólelkű, szerető kedvességű ember, amellet, hogy igen gazdag. A szolga is nagyon szereti. Arra vágyik hát, hogy az ara, akit kiválaszt neki: hasonló jó tulajdonságokkal legyen megáldva. Gazdája Istenének mondott imájában tehát ez a kérés fogalmazódik meg. A lány, akit Izsáknak visz: legyen hozzá méltó, szorgalmas, bájos, bátor és szeretetre méltó. S ha van

ilyen, akkor ne kelljen annak keresésére napokat fordítania. Hadd tegye boldoggá vele mihamarább ura fiát. Tehát egy csodálatos imát hallhatunk lelki füleinkkel; nem is marad el a hatása.

„És lőn, minekelőtte elvégezte volna a beszédet, ímé jő vala Rebeka, Bethuélnek leánya, a ki Milkhának, az Ábrahám testvérének Nákhor feleségének vala fia, és pedig vedrével a vállán. A leányzó, pedig felette szép ábrázatú vala; szűz, és férfi még nem ismeré őt, és aláméne a forrásra, és megtölté vedrét, és felföve.”

(1Móz 24: 15, 16)

Megérkezik tehát a leány, akit valószínűleg a Teremtő szánt Izsáknak. Lusta lány nem jön ki ilyen messzire vízért. Tehát nyilván szorgalmas, de erről később még inkább meggyőződhetünk. Kinézetéről látszik, hogy sémita lány, fiatal, szép; sőt az öltözködéséből még abban az időben az is egyértelműen látszik, hogy még szűz, sőt még el sincs jegyezve. Tehát valószínű, hogy ideális ara lehet.

„Akkor a szolga eleibe futamodék és monda: Kérlek, adj innom nékem egy kevés vizet a te vedredből. Az, pedig monda: Igyál uram! És sietve leereszté a vedret az ő kezére, és inni ada neki. És minekutána eleget adott neki innia, monda: A te tevéidnek is merítek, míg eleget nem isznak. És sietett és kiüríté vedrét a válúba és ismét elfuta a forrásra meríteni, és meríte mind az ő tevéinek.”

(1Móz 24: 17- 20)

Valóban csodálatos lány. A fent említett tulajdonságai most még inkább kidomborodnak; sőt még jószívúsége is érvényre jut. Bár ilyen asszonya lenne minden jóra való férfinak! Nem kallódnának így el az emberek. De szerencsére meg is lesz ezért a jutalma.

„Az ember, pedig álmélkodva néz vala reá, és veszteg hallgat vala, tudni akarván: vajjon szerencsésé teszi-e az Úr az ő útját, vagy nem.”

(1Móz 24: 21)

Ábrahám öreg szolgája részben el is ámul a látottakon: hisz még az ő idejében sem mindennapos az ilyen szolgálatkészség, főleg nem egy ilyen gyönyörű, fiatal lány részéről. Ez már szinte mesébe illő. De végül is az ilyen ámulatba ejtő történetekből születtek a gyönyörű, ősi mesék. Másfelől viszont feszült várakozással is teli: hisz kíváncsi arra, hogy valóban ez lesz-e a választott ara. Bárcsak ő lenne az! De meg is tudjuk nemsokára.

„És lőn, mikor a tevék már eleget ittak, elévön az ember egy aranyfüggőt, a melynek súlya fél síklus, és két karpereczet, a melynek súlya tíz arany. És monda: Kinek a leánya vagy te? Kérlek, mondd meg nékem: van-e a te atyádnak házában hálásra való helyünk?”

(1Móz 24: 22, 23)

Itt a szolga összeköti a küldetését pillanatnyi szükségletével. Megszólítja a lányt, hogy még többet tudjon meg róla. Az elővett ajándékok a helyzethez mértén helyénvalók, s egyben bátorítják is a lányt, hogy szóba álljék vele. A lányt a kedvessége ezúttal sem hagyja cserben.

„Az, pedig felele neki: Bethuél leánya vagyok a Milkha fiáé, a kit ő Nákhor-nak szült. Azt is mondá: Szalma is, abrak is bőven van minálunk, és hálásra való hely is van.”

(1Móz 24: 24, 25)

Mindkét próbán jól vizsgázott. A leány is szelíd, és kedves teremtes; illetve az út fáradalmait is van módja enyhíteni e helyen. Kiderül mindez ezen beszélgetés útján. Sőt arra is fény derül, hogy a lány Ábrahámnak közeli rokona – unokahúga –, de elég távoli ahhoz, hogy

fiának, Izsáknak felesége lehessen. Mindezen eredményektől a szolga igen boldog; s pontosan tudja azt is, hogy mindez együtt nem lehet a véletlen műve.

„Meghajtá azért magát az ember, és imádá az Urat. És monda: Áldott az Ur az én uramnak. Ábrahámnak Istene, ki nem vonta meg az ő irgalmasságát és hűségét az én uramtól. Az Ur vezérlett engem ez útamban az én uram atyjafiainak házához.”

(1Móz 24: 26, 27)

Látjuk, hogy a szolga hűségében mennyire kifejezésre jut az a gondolat, hogy ő nagyon szereti a gazdáját. Ma ezzel a gondolatmenettel már nem találkozunk. Ízig-vérig hű szolga. Nem a saját kényelmével, előrejutásával van elfoglalva, hanem a háláját a gazdájára, és annak Istene előtt rója le. Ő az Isten úgy szolgálja, hogy annak alattvalójához, vagyis saját gazdájához mindvégig hű marad.

„Elfuta azonközben a leányzó, és elbeszélé az ő anyja házában, amint ezek történtek.”

(1Móz 24: 28)

A lány éppen úgy viselkedik, ahogy ilyenkor illik. Nem vezeti az idegent a házba, hisz ehhez nincs joga. Igen illetendő. Ezért hazai gyekszik beszámolni a történetekről, s így várja az atyai parancsot, további teendőit illetően. Ráadásul először is az anyjához megy, ahogy a kor szellemében illik. Majd a megfelelő hierarchiai láncon keresztül juttatja el a hírt atyjához.

„Vala pedig Rebekának egy bátyja, kinek neve Lábán vala. És kifutamodék Lábán ahhoz az emberhez, a forráshoz. Mert mikor látta a függőt, és a pereczeket az ő húgának karjain, és hallotta húgának Rebekának beszédét, a ki ezt mondja vala: Így szóla nékem az a férfiú; akkor méne ki a férfiúhoz; és ímé ez ott áll vala a tevék mellett a forrásnál.”

(1Móz 24: 29, 30)

A szó még az atyai fülhöz sem jut el, csupán a bátyjáig; amikor ő erre rögtön reagál. Még szinte gyermek kishúgát tekintve kettős érzések marcangolják. Egyrészt: ki vehette a bátorságot, hogy szűz kishúgával szóba elegyedjék; és vajon hitvány szándékkal-e, szándéka megvalósításában, vajon meddig merészkedett? Másfelől viszont kíváncsi arra a gazdag emberre (talán rokonra), aki a lány elmondása alapján valóban helyes szándékkal, valóban csupán szállást kér éjszakára. Lábán némileg kapzsi ember lévén, a drága ékszerek láttán, kissé vérszemet kap. Nem egészen biztos benne, hogy a testvérbátyi kötelességeknek megfelelően a húgát kell védelmeznie egy arcátlan próbálkozástól; vagy egy kis haszon reményében vendégül láthat egy gazdag embert.

„És monda: Jőjj be Istennek áldott embere; mit állasz ide kinn? Holott én elkészítettem a házat, és a tevéknek is van hely.”

(1Móz 24: 31)

Lábán kisiet a szolga eleibe; s meglátván rögtön eszébe veszi annak és kíséretének megjelenéséről, hogy rokonainak az öltözködési módján látja őket. Még azt sem tudja, hogy a csoport vezetője szolga-e, azonnal főúri invitálásban részesíti. Itt is kitűnik tehát, hogy nem közönséges szolgát látunk lelki szemeink előtt, hanem egy urat. (Bár egy egészséges emberi társadalomban mindenki szolgája valakinek, az alatta lévők számára viszont úr.) csakhogy Lábán a szolga urának rokona; mégis úgy bánik vele, mint egyenrangúval. Ezzel természetesen a rokonát is megtiszteli.

„Beméne azért a férfiú a házhoz, ő, pedig lenyergelé a tevéket, és ada a tevéknek szalmát és abrakot; és vizet az ő lábai megmosására és az emberek lábainak, kik ő vele valának.”

(1Móz 24: 32)

Lábán tehát igen nyájas ember, nagy tisztességet tesz vendégeivel. Ellátja az állataikat, és vizet tölt minden vendég szolga lábára. Ez egy igen magas foka a vendég iránti nagyrabecsülésnek. Hisz a házaknál a víz nagy kincs, viszont a hosszú út fáradalmait és porát így lehet a leghatékonyabban enyhíteni.

„És enni valót tevének eleibe, de ő monda: Nem eszem, míg el nem mondom az én beszédemet. És szóla: Mondd el.”

(1Móz 24: 33)

Az érkező szolga nagyra értékeli a vele (s rajta keresztül természetesen az urával) szemben tanúsított nagy fokú udvariasságot, és a ki nem érdemelt kedvességet; viszonzni igyekszik azt. Vagyis nem veszi természetesnek, magától értetődőnek azt, hogy így bánnak vele, hanem mielőbb szeretné ő is kielégíteni vendéglátói kíváncsiságát – még ha azok udvariasságból nem is tolazkodnak azonnal elő a kérdéseikkel. Ezt általában evés után, esetleg közben szokták, ha a vendég csillapítja éhségét, megnyílik. E szolga azonban elé megy a dolgoknak, tapasztalván, hogy őt rangon alul milyen magasra emelték. Úgy tűnik, diplomáciai készségét volt honnan megtanulnia: gazdájától, Ábrahámától.

„Monda azért: Én az Ábrahám szolgálja vagyok. Az Úr, pedig igen megáldotta az én uramat, úgy hogy nagygyá lett: mert adott neki juhoikat, barmokat, ezüstöt, aranyat, szolgálókat, szolgálóleányokat, tevéket, szamarakat.”

(1Móz 24: 34, 35)

Ebből a beszédből egy fontos dolgot tanulhatunk meg. A kommunikáció magas fokát. A szolga előbb bemutatkozik, bemutatja gazdáját; később rátér megbízatására, majd beszámol arról, hogy abból eddig mit végzett. Nem kell belőle harapófogóval kiszedni a részleteket. Nem hagyja bizonytalanságban hallgatóit: lát a kérdő szemükkel is. Nem valószínű, hogy a diplomáciai kommunikációnak ennél magasabb fokával találkozhatnánk bármely egyetemi szakkiadványban. Valójában erre (illetve az ilyen színvonalú mintákra) építik a kommunikáció alaplépéseit: bemutatkozás, bevezetés, a tárgy bemutatása, a tárgy felkínálása, befejezés. Mindazonáltal mindennek a modern megvalósítása messze mögötte marad attól, amit a Biblia több helyen is tanít erről. De figyeljük csak tovább, hogyan is tanít bennünket!

„És Sára az én uramnak felesége fiat szült az én uramnak, az ő vénségében, és annak adá mindenét, a mi je van.”

(1Móz 24: 36)

Ez volt tehát a bevezető – ha a modern szisztémát követjük. Kezdődik a tárgy bemutatása.

„Engem, pedig megesküdtetett az én uram, mondván: Ne végy feleséget az én fiamnak, a Kananeusok leányai közül, a kiknek földjén én lakom. Hanem menj el az én atyámnak házához, és az én rokonságom közé, hogy onnan végy feleséget az én fiamnak. Mikor, pedig azt mondtam az én uramnak: Hát ha nem akarna velem az a leányzó eljönni? Monda nekem: Az Úr, a kinek én színe előtt jártam, elbocsátja az ő angyalát teveled, és szerencsésé teszi a te útadat, hogy feleséget vehess az én fiamnak, az én nemzetségem közül, és az én atyám házából. Csak akkor leszesz fölmentve esketése alól, ha elmenéndesz az én nemzetségem közé; és ha nem adják oda: ment leszesz az én esketése alól.”

(1Móz 24: 37- 41)

A tárgy, amit bemutat, a cél, amiért érkezett: leánykérés. Felvázolja tehát Lábán házanépe számára mindazokat a körülményeket, melyek Ábrahámot ilyen döntésre készítették, hogy szolgáját ideküldje háztűznézőbe, leánykérőbe. De a tárgy bemutatását még tovább fűzi; a hallgatóság érdeklődését a csúcspontig csigázza. Lássuk, csak!

„Mikor ma a forráshoz érkeztem, mondék: Uram, én uramnak, Ábrahám-nak Istene, vajha szerencsésé tennéd az én útamat, melyen járok; ímé én e forrás mellett állok; és legyen, hogy az a hajadon, a ki kijön vizet meríteni, s a kinek azt mondom: Adj innom nekem egy kevés vizet a te vedredből. És az ezt mondja nekem: Te is igyál, és a te tevéidnek is meríték; az legyen a feleség, a kit az Úr az én uram fiának rendelt.”

(1Móz 24: 42- 44)

Csordultig fokozza beszámolóját, hangot ad hitének is, hogy ezzel is megnyerje hasonló hitű, gondolkodó hallgatóit. Egyben alapmagyarázatul szolgál a majdani csúcspontban említendő döntéséről, jövőtele tulajdonképpeni értelméről, annak megszemélyesítéséről.

Tehát nézzük a szellemi orgazmust!

„Én még el sem végeztem vala az én szívemben a beszédet, és ímé kijő vala Rebeka, vedrével a vállán, és leméne a forrásra és meríte, én, pedig mondék neki: Adj innom, kérlek. Ő, pedig sietett és leereszté az ő vedrét és monda: Igylál, sőt a te tevéidnek is inni adok; és én ivám, s a tevéknek is inni ada.”

(1Móz 24: 45, 46)

Íme a csúcs! Beszédjének csúcspontja. A hallgatóság földbegyökerezett lábbal figyeli ezt az isteni döntést. Boldog megdöbbenéssel veszik tudomásul, hogy micsoda nagyszerű lány Rebeka – jóllehet, korábban is áldott jó természetnek tartották. De most egy idegen szájából; sőt rajta keresztül magától az Istentől hallják ugyanezt. Olyannyira rátekintett az Úr Rebeka kiváló tulajdonságaira, hogy isteni tervének is részévé kívánja tenni, s egy jóhírű, gazdag rokonhoz kívánja feleségül adni. Lábán háza Sugárzik a boldogságtól. De most élvezzük még ki a hallottakat, hogy ne csak egy pillanatig tartson a csoda!

„És megkérdezém őt és mondék: Ki leánya vagy? Ő, pedig felelé: Bethuélnek, a Nákhor fiának leánya vagyok, a kit Milkha szült vala önék. Ekkor a függőt orrába, és e pereczeket karjaira tevém. Meghajtván azért magamat, imádom az Urat, és áldám az Urat, az én uramnak, Ábrahámnak, Istenét, ki engem igaz úton vezérelt, hogy az én uram atyjafiának leányát vegyem az ő fiának feleségül.”

(1Móz 24: 47, 48)

A csúcspont levezetőjében tehát pontosítja, beazonosítja küldetése célját, s annak személyét (tárgyát), mintegy kerek-perec közölve hallgatóival, hogy ő miért is van itt. A tárgy pontos közlése (felajánlása) még nem ért véget. Ez azonban áthajlik a beszéd befejezésébe: mesterien fűzve rövidre azt, ami valójában már csak kommunikációs udvariassági formula; mégis egy igazi beszédben nagyon fontos része annak.

„Most azért, ha szeretettel és hűséggel akartok lenni az én uramhoz, mondjátok meg; ha pedig nem, adjátok tudtomra, hogy én vagy jobbra, vagy balra forduljak.”

(1Móz 24: 49)

Íme a befejező mondat, ami egyben a boldog feszültséggel telt beszéd feloldása; de a sürgető reagálás kikövetelése is. A beszéd természetesen nem azért hangzott el, hogy ki tudja, meddig üljenek, és gondolkozzanak a ház urai, hanem mert a helyzet sürgető megoldásért kiált. Csodálatos lehetőség nyílik meg a család, de főleg Rebeka előtt. Az Istennek terve van vele. Meg kívánja jutalmazni eddigi jóságáért. Valójában Rebeka nem is tudja, hova is fogja őt és a leszármazottait vezetni. De ha továbbra is ezen az isteni úton jár, biztos, hogy élete végéi boldogságban lesz része. Biztos, hogy e gondolatától a kis szíve majd kiugrik a helyéről; de gondosan meg kell várnia a ház férfitagjainak, s főleg az atyjának a döntését. (Napjainkban ilyenről szó sem lehet, a leánygyermek semmilyen tiszteletet nem érez otthona férfitagjai

íránt; biztos, hogy rögtön belekotyogna – hivatkozna az ‘én életem, én döntésem’ helytelen elméletére.) nem így Rebeka.

„És felele Lábán és Bethuél, és mondának: Az Úrtól van e dolog: Nem mondhatunk neked sem jót, sem rosszat. Ímé előtted van Rebeka, vegyed, menj el; és legyen felesége a te urad fiának, a mint az Úr elvégezte.”

(1Móz 24: 50, 51)

Tökéletes felelet. A tökéletes Isten már eldöntötte a kérdést. Mi, porszemek már csak annyit tehetünk, hogy elrendezzük a kivitelezés körülményeit, ami rajtunk áll. Ha szembehelyezkedünk az isteni döntéssel, annak szomorú ára van – ezt már bizonyította a történelem. Az atya, s vele egyetértésben a fitestvér a legfontosabb szót már kimondták. Ők hiszik, tisztelik, és félik a Mindenható szavát; eszük ágában sincs megkérdőjelezni azt – annál is inkább, mert számukra csodálatos döntés született.

De figyeljük a történetet tovább! Kiderül belőle, hogy az Isten és az atya iránti engedetlenség csírája már itt is fellelhető. Nem mindenki számára ilyen egyértelmű ez a döntés.

„És lőn, amint hallja vala az Ábrahám szolgája azoknak beszédét, meghajtá magát a földig az Úr előtt. És hozza elő a szolga ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat, és adá azokat Rebekának; drága ajándékokat adá az ő bátyjának is és az ő anyjának.”

(1Móz 24: 52, 53)

Ábrahám szolgája meghallván a kegyes és helyes döntést: az isteni szót érzi ki mindebből. Ezért ennek az érzésnek megfelelően földig hajol – nem az emberek, hanem – a lelkében megjelenő Isten előtt. Természetesen tudatában van annak is, hogy ezek a szavak kinek a száján át jutottak el hozzá. Így a következő – de csakis a következő! – lépésként őket is elárassztja elismerése és nagyrabecsülése biztos emberi jeleivel: arannyal, ezüsttel, drágaságokkal. Micsoda újabb jele a nagyszerű diplomáciának! Ki-ki a saját érdeklődésének megfelelő drága ajándékban részesül. Ezzel többek között ura fényét is emeli, s megbízhatóságát is megszilárdítja rokonai szemében.

„Evének azután és ivának, ő és a férfiak, a kik ő vele valának, és ott hálának. Mikor, pedig felkelének reggel, monda: Bocsássatok el engem az én uramhoz.”

(1Móz 24: 54)

Ábrahám szolgája úgy véli, hogy célja elérése csúcsán már túl van; csupán haza kell utaznia a leánnyal. Nyugodtan vacsorál, majd megpihen a legényeivel a házban. Reggel útra készül. Kéri a lányt. Bár nyíltan nem így fejezi ki, de tisztában van az emberi gyarlóságokkal – fő tekintettel a kapzsiságra, és a hitetlenség csírájának bármikori felbukkanására. Nem csalódik. Még egy problémával meg kell küzdenie: az említett tökéletlenségek elkövetkező megnyilvánulásaival.

„Monda, pedig a leány bátyja és anyja: Maradjon velünk a leány még vagy tíz napig, azután menjen el.”

(1Móz 24: 55)

Előbújt tehát a kisördög. Figyeljük csak, honnan is! Az anya, az asszony az ismét, aki érzelmeire – ékszerekkel felturbózott érzelmeire – próbál hagyatkozni. Hangot ad erről azon fiának is, akit nem éppen a legbecsületesebb felnőttként fogunk a későbbiekben megismerni. Nem kell neki sokat magyarázni, hogy ebből az Ábrahám-ból akár még több aranyat is ki lehetne préselni, ha okosan forgatjuk a nyelvünket. Hiszen a lány távozása már eldöntött tény. A szolga ismét csak kitűnő diplomáciai készségéről ad tanúbizonyságot. Szerencsére határozottságban sincs hiány.

„A szolga, pedig monda néki: Ne késleljetek meg engem, holott az Úr szerencsésé tette az én útamat; bocsássatok el azért engem, hogy menjek az én uramhoz.”

(1Móz 24: 56)

A szolga nincs abban a helyzetben, hogy alkuba bocsátkozzék egy már eldöntött dolgot illetően. Az ő célja, hogy urát megörvendeztetve igyekezzék mihamarább elvégezni a rárótt feladatot. Nincs vesztegetni való ideje. Másfelől viszont éleslátása biztosítja számára, hogy átlásson a mohó asszony és a sima szájú testvérbáty mesterkedésén. Egyenlőre még nem is hagynak fel vele. Még nem tudják, hogy ez a szolga sokkal szilárdabb, eltökéltebb.

„Mondának akkor: Hívjuk elő a leányt, és kérjük meg őt. Szólíták azért Rebekát, és mondának néki: Akarsz-e elmenni e férfúival? És monda: Elmegyek.”

(1Móz 24: 57, 58)

Hála Istennek, mesterkedésük udvariassági formulává degradálódott. Ők természetes arra számítottak, hogy a leány majd habozni fog; s ők akkor majd 'alábeszélnek neki' úgy, hogy az az ő tudtán kívül is az ő mesterkedésüket támogassa. Talán nem is számoltak azzal, hogy Rebeka olyan határozott. Az öreg szolga és saját fülük hallatára kijelentette: „elmegyek”. Ez így volt rendjén. A szolgának így nem kellett további fölösleges szócsatát vívnia azok hátsó szándéka miatt, ami előbb-utóbb bizonyos távolságtartásra sarkallta volna őket, s talán aláásta volna a távoli rokonok egyébként jó kapcsolatát – még ha azt nem is sűrűn ápolták.

„Elbocsáták azért Rebekát, az ő húgokat, és az ő dajkáját, és az Ábrahám szolgáját, és az ő embereit. És megáldák Rebekát, és mondák néki: Te mi húgunk! Szaporodjál ezerszer való ezerig. És bírja a te magod az ő ellenségeinek kapuját.”

(1Móz 24: 59, 60)

Végre eltakarodtak a felhők, kitisztult a beszélgetés ege. Felkészítették a leányt az útra, s az azt követőkre. Megáldották őt. Akaratukon kívül is olyan tiszta és fenséges áldással bocsátották el őt, hogy ezt méltán származtathatjuk a Teremtőtől. Igen, ez isteni áldás, és egy csodálatos jövődőlés is.

„És felkele Rebeka és az ő szolgálóleányai, és felülének a tevékre, s követék azt a férfiút. Így vevé a szolga Rebekát, és elméne.”

(1Móz 24: 61)

A szolga most már valóban túl van a feladata teljesítésének nehezen. Csupán a hazautazás fáradalma várja újra. Mezopotámiából vissza kell tértie a Jordán közelében fekvő Hebronig. Több napig tartó hosszú út; egy ilyen leánynak és női kíséretének talán kimerítő is, de Ábrahám javai lehetővé teszik, hogy gond nélkül átporoszkaljanak a sivatagon, és a zöldellő mezőkön.

„Izsák pedig visszajő vala a Lakhai Rói forrástól; és lakik vala a déli tartományban.”

(1Móz, 24: 62)

Izsák már negyven éves, így természetesen nem az atyjával él. Persze az atya által megalapozott gazdasági birodalmat vezeti az atyai háztól némileg délebbre. Az öreg szolga nem is Ábrahámhoz tér vissza, hanem Izsák sátra felé tart.

„És kíméne Izsák este felé elmélkedni a mezőre, és felemelé szemeit és látá, hogy ímé tevék jönnek. Rebeka is felemelé szemeit s meglátá Izsákot, és leszálla a tevéről. És monda a szolgának: Kicsoda az a férfiú, a ki a mezőn előnkbe jő? A szolga, pedig monda: Az én uram ő. Akkor fogta a fátyolt és elfedezé magát.”

(1Móz 24: 63- 65)

Mint minden jóérzésű embernek; Izsáknak is szüksége van arra a napi munka után, hogy csöndben, nyugalomban elgondolkodjék az Isten és a világ dolgain. Hozzátegye ehhez mindazt, amit napközben tapasztalt, hogy így egyre tisztább és nyíltabb gondolkodásmódot alakítson ki az élete további része számára. Erre mondja a mondás: jó pap holtig tanul.

Épp ilyen elmélkedés közepette érkezik lakóhelye felé az arát hozó kis karaván. Eléjük igyekszik, hogy méltóképpen üdvözlje, fogadja őket. Annál inkább, mert a késői napszakra való tekintettel kötelességének érzi, hogy őket estére házában jölessen, s pihenésre szólítsa fel. Akkoriban ez így volt természetes.

Rebeka is látja, hogy elibük jó valaki. Nyilván hasonlóan gondolkodik, mint a férfiú, ezért tiszteletét kinyilvánítandó, leszáll a tevéről, hogy gyalogszerrel járuljon elébe. Viszont miután megtudja, hogy nőtlen férfiú, sőt az ő vőlegénye, szemérmessége, és szűz állapota jeléül lefátyolozza az arcát. Ha ezek az apró szokások még ma is érvényben lennének, nem sülyednénk ilyen mélyre az erkölcs mocsarába.

„Elbeszélé azután a szolga Izsáknak mindazokat a dolgokat, a melyeket cselekedett vala.”

(1Móz 24: 66)

Van miről beszámolnia: az atyja parancsáról, esketéséről, (amelyekről persze nyilván ő is értesült már), útjáról, az anyagi vezetésről, a lány kiváló tulajdonságairól, Lában házában iránta megnyilvánuló tiszteletéről, s visszaútról.

„Izsák pedig bevívé Rebekát Sárának az ő anyjának sátorába. És elvevé Rebekát és lőn neki felesége és szereté őt. S megvigasztalódék Izsák az ő anyja halála után.”

(1Móz 24: 67)

Izsák ezek után annak rendje és módja szerint közelebbről is megismeri aráját, akit feleségül vesz. A lány szerelme elfeledteti vele az anyja halála miatti fájdalmát; mintegy betölti azt az űrt, amit ő hagyott. Ha képes volt a férfival ezt tenni, akkor nyilván nagy hatalma lehetett a szerelmének. Kiváló tulajdonságai minden téren megelégedésére voltak Izsáknak. Ma kevés olyan nő van, aki tartósan képes minderre.

Huszonötödik fejezet

Ábrahám második házassága

„Ábrahám, pedig ismét vőn magának feleséget, kinek neve Ketúráh vala.”

(1Móz 25: 1)

Minthogy Ábrahám felesége meghalt, fia, Izsák is végre megnyugodott, révbe ért csodálatos feleségével; időszerűvé vált, hogy Ábrahám is társ után nézzen öreg napjaira. Ilyenkor milyen társ lehet a legszebb, legbűbajosabb, mint egy fiatal menyecske. Egyébként is csak szűz lány jöhet számításba; az, pedig nyilván fiatal. (Ha öreg, és még szűz, akkor az már régen rossz.) ez az ifjú menyecske talán bearanyozhatja hátralévő napjait. Vagyonára már biztosan nem ácsingózik: hiszen az már egy szálig Izsáké. Természetesen az ezután születendő gyermekeit sem hagyja anyagilag sínylódni. Mindezzel az ifjú hölgy, Ketúráh nyilván tisztában van.

„És az szülé néki Zimránt, Joksánt, Médánt, Midiánt, Isbákot és Suakhot. Joksán pedig nemzé Sébát, és Dédánt. Dédánnak pedig fiai valának; Assurim, Letúsím és Leummim. S Midiánnak fiai: Éfah, Éfer, Hánok, Abida és Eldaah: Mind ezek Ketúráhnak fiai.”

(1Móz 25: 2- 4)

Ismét népek neveivel találkozunk, akik az ókor idején tűntek föl Közel-Keleten; s vagy idővel letűntek, vagy még ma is fenntartják nevüket, népüket, hagyományaikat. Ezek a népek tehát Ábrahám második feleségétől, Ketúráhtól származtak. Innen van az, hogy e népek leszármazottai a mai napig is igényt tartanak az Ígért földjére, a Jordán medencéjének vidékére (Izrael, Jordánia, Gáza, Libanon... stb.). a mai közel-keleti helyzet nem más, mint Ábrahám gyermekeinek testvérháborúja, amely hozzávetőlegesen immár 3800 éve tart. Pedig a következő versből egyértelműen kitűnik, hogy mi az isteni és atyai döntés ebben a dologban. (Régóta divatos dolog a végrendeleteket felülbírálni.)

„Valamije, pedig Ábrahámnak vala, mindazt Izsáknak adta vala.”

(1Móz 25: 5)

Nem fér kétség a döntés hitelességéhez. Ehhez még az is hozzátartozik, hogy Izsák kapta, illetve örökölte azt az isteni ígéretet is, amely szerint övé, és leszármazottaié az ősi Izrael területe. Persze, minthogy mostohafivérei kisemmizve érzik magukat: természetes hajlamot éreznek arra, hogy szembeszálljanak vele. Ők mindenesetre az isteni tervben általában az ítéletvégrehajtó szerepét kapták azokra az esetekre, amikor Izrael nemzete a jövőben szisztematikusan szembefordul Teremtőjével, Jehovával.

„Az ágyasok fiainak pedig, a kik Ábraháméi valának, ada Ábrahám ajándékokat, és elküldé azokat az ő fia mellől, Izsák mellől még éltében napkelet felé, napkeleti tartományba.”

(1Móz 25: 6)

Ábrahám öregségére már nem kapta meg ezt a mélyreható szeretetet második feleségétől, aki mellett teljessé vált volna az élete, úgy, mint annak idején Sára mellett. Ketúráh mellett még ágyasokat is tartott. S hogy ezen fiai ne nyújtogassák a nyakukat Izrael jussa után: még saját életében Irak, India, felé bocsátotta el őket. Ők ott beleolvadtak azokba a népekbe, akik közé mentek. Ez következik abból, hogy a neveiket nem említi meg az Írás, vagyis önálló népként nem maradtak fenn.

Ábrahám halála és temetése

„S ezek Ábrahám élete esztendeinek napjai, melyeket élt: száz hetvenöt esztendő. És kímülék és meghala Ábrahám, jó vénségben, öregen és betelve az élettel, és takarították az ő népéhez. És eltemeték őt Izsák és Ismáel az ő fiai a Makpelá barlangjában, Efronnak, a Khitteus Csohár fiának mezejében, mely Mamré átellenében van. Abban a mezőben, melyet Ábrahám a Kihéth fiaitól vett vala: ott temettetett el Ábrahám és az ő felesége Sára.”

(1Móz 25: 7- 10)

Ábrahám már az utolsók közül való azok közt, akiknek az életideje az Özönvíz után még meghaladta a százhusz évet. Már nem több száz évet, de a mai átlag-életkornál lényegesen tovább élt. Az élete igen csak tartalmas volt. Kevés ember mondhatja ezt el magáról. Hihetetlen lelki erővel, előrelátással és hittel volt megáldva. Ha ez az ember azért született, hogy felismerje emberi alakjában: neki vissza kell térnie Istenhez (mint ahogy alapvetően minden ember azért születik), akkor neki ez sikerült. Biztosak lehetünk benne, hogy őt az Isten már a saját kebelén fogja hordozni, akár az égben, akár a földön lesz neki a szolgálati helye. Másfelől persze az Írásból kitűnik, hogy az abban a korban meghalt, Istenhez hű egyedeket a Teremtő olyan munkával fogja a későbbiekben megbízni, ami az anyagi világhoz köti őket. Hisz ez volt a vágyuk. Így lesz ez nyilván Ábrahámmal is. Ez Armageddon után fog lezajlani; addig viszont az ő személyiségét kifejleszti a Teremtő arra a munkára, ami őt itt, a paradicsomi építkezéseken várni fogja. Ez a munka is kitűnik a Bibliából, hisz Jehova népet fogja családdá kovácsolni, és az igaz Isten imádatára családtagjait oktatni, nevelni. Ehhez természetesen szüksége lesz majd arra a diplomáciai készségére is, amellyel már rendelkezett; illetve arra a képességre, hogy belelát az emberi szívekbe, mögé lát tetteiknek, és gondolataiknak. Tudni fogja, kivel hogyan beszéljen, terveiben hová tegye őket. E munkájához az általa oly nagyon szeretett Isten sok segítséget fog neki nyújtani. Ő földi pap-király lesz.

Mint korábban már eléggé kielemeztük, Ábrahámnak igen fontos volt, hogy a helyi lakosságtól vásároljon családjának örök nyugvóhelyet. Így természetes, hogy két fia – Izsák és Ismael – is ugyanígy tiszteletben tarják ezt. És hamvait itt helyezik el a Makpelá barlangjában, ahol már Sára is nyugszik. A továbbiakban is használni fogja a család e temetkezési helyet.

„Lőn pedig Ábrahám halála után, megáldá Isten az ő fiát, Izsákot; Izsák, pedig lakozék a Lakíhai Rógi forrásánál.”

(1Móz 25: 11)

Izsák volt az, akit a Teremtő kiválasztott a megmentői vérvonal továbbvezetésére. Ezt a döntést Izsák élete is alátámasztotta. Így ő volt az is, akit a Teremtő elhalmozott minden földi jóval; épp úgy, ahogy atyját, Ábrahámot.

Izsák továbbra is annál a forrásnál él, ahol annak idején a testvére anyjának látomása volt fia életét illetően. Itt jelent meg a Teremtő; így ez a forrás igen nagy tiszteletnek örvend e nép körében még igen sokáig. Izsák e forrásból látja el háza népét a mindennapi szükséglettel.

Izmáel nemzetsége

„Ezek, pedig Ábrahám fiának Ismáelnek nemzetségei, a kit az Egyiptombeli Hágár a Sára szolgálója szült vala Ábrahámnak. Ezek az Ismáel fiainak nevei, nevök s nemzetségök szerint: Ismáelnek elsőszülötte Nebájót, azután Kédar, Adbeél és Mibszám. És Misma, Dúmah és Massza. Hadar, Théma, Jetúr, Náfis és Kédmah. Ezek az Ismáel fiai, és ezek azoknak nevei udvaraikban, falvaikban; tizenkét fejedelem az ő nemzetségök szerint.”

(1Móz 25: 12- 16)

Amikor Hágárnak megjelent a Látomás Istene (Lakai-Ró), többek között azt is elmagyarázta neki, hogy Ismáelt is nagy néppé teszi: tizenkét törzs származik tőle is. De ez a tizenkét törzs nem előrelendíteni fogja a megmentési vérvonalat, hanem folyamatosan ellenére lesz. Másfelől persze, minthogy ez is isteni elrendezés: végeredményben mégis csak az Isten munkájának megvalósítását segíti elő. Az igaz hit csak úgy képes felemelni az emberiséget a porból, ha tetteit, gondolatait folyamatosan ütköztetjük annak ellenpólusával: bűnökkel és gonosszággal. Ez utóbbit lesz hivatva megtestesíteni az ismaeli vérvonal, az abból származó tizenkét törzzsel. Nélkülük nem lenne egyszer, s mindenkorra tisztázható a gyarló ember és a tökéletlen, de jó irányba hajló lélek által megfogalmazott vitakérdések és kételyek tömkelege. Ezen elrendezés nélkül nem lenne létalapja annak, hogy Armageddon után összeüljön a Mennyei Bíróság, s végleges, megváltoztathatatlan döntést hozzon minden egyes gyengeség és bűn felett. Már beszéltünk róla, hogy a gyarló, tökéletlen ember, de még a hatalmas angysereglet számára is a legtöbb esetben kevés maga a törvény. Ahhoz, hogy az működhessen, látnunk kell, hogy mit eredményez annak bölcs alkalmazása rövidebb-hosszabb távon; és mit az azzal való szembehelyezkedés. Ezt csak szisztematikus és célirányos próbák, élethelyzetek mutatják meg számunkra, s lehetnek egyszerre precedensek is a Tárgyalások számára. Ehhez sokszor elegendő, ha egy-egy próbát látszólag jelentéktelennek tűnő lélek helyesen megáll. Ezzel bizonyítja az illető elv, vagy szabály, törvény helyénvalóságát, létjogosultságát – no, nem a Teremtő előtt, hisz Ő ezt pontosan ismeri, hanem – a világegyetem teremtményei előtt, akikből végül is összeállítja Isten a Bíróságot.

*„Ezek, pedig az Ismáel életének esztendői: száz harminczkét esztendő.
És kímülék és meghala, és takarították az ő népéhez.”*

(1Móz 25: 17)

Ismael már lényegesen rövidebb ideig élt, mint atyja, Ábrahám; de még mindig több mint százhusz évet. Halála után természetesen ő is a Makpelá barlangjába került.

„Lakoztak, pedig Havilától fogva Súrig, a mely Egyiptom átellenében van, a merre Assiriába mennek. Minden atyjafiával szemben esett az ő lakása.”

(1Móz 25: 18)

Azon túl, hogy földrajzilag követhető az ő életének helyszíne, érdemes odafigyelni arra a tényre, hogy a Bibliában minden több okból lett leírva. Minden fizikális tény egyben szellemi értelemmel is bír. (Erre jobban majd a ‘Görög Iratok’ tanít meg bennünket.) itt ez a kijelentés, hogy „minden atyjafiával esett az ő lakása” – amire már a róla szóló jóslat is felhívta a figyelmet –, azt is jelenti, hogy minden tettében a testvéreivel, de elsősorban az isteni terv vérvonalának alakulásával épp ellenkezően cselekedett. Néhány verssel korábban épp erre kívántam rámutatni, hogy mit is jelent ez az isteni terv végrehajtása során.

Ézsau és Jákób

„Ezek, pedig Izsáknak az Ábrahám fiának nemzetségei: Ábrahám nemzét Izsákot.”

(1Móz 25: 19)

Már egy ideje megállapítást nyert, hogy a megmentés vérvonala – Ábrahám magvából – Izsákon keresztül jön el. Ez az egyetlen olyan gyermeke, akit az első igazi felesége, Sára szült neki. Az Isten őt választotta ki arra a célra, hogy a helyes irányba fejlődő világ emberi egyedei az ő ágyékából származzanak – méghozzá jó sokan, hogy benépesítsék Isten-szerető utódokkal a földet, annak széléig.

„Izsák, pedig negyven esztendős vala, a mikor feleségül vette Rebekát a Síríából való Bethuélnek leányát, Mésopotámiából, a Síríából való Lábánnak húgát.”

(1Móz 25: 20)

Izsák megfontolt ember volt. Nem sietett a házasságkötéssel – jóllehet, egészséges és gazdag ember volt. Mégis jól ismerte az embereket. Ábrahám nyilván sokat tanított neki erről. Így tudta azt is, hogy ezekkel a helybeli lányokkal tartósan nem lehet boldog, akármilyen szépek, bájosak is. (Nyilván jól ismeri nagybátyja, Lót példáját.) nyilván versengtek misérte a helyi méltóságok, hogy lányaikat hozzá adhassák. De ő nem foglalkozott velük. A szokásaikat nem is volt hajlandó megtúrni a saját életében. Gondolkodásmódjukat, pedig át-meg átjárta az erkölcstelenség, az férfiak harca, a pénz, vagyon által megszerezhető hatalom, uralkodási lehetőség más emberek fölött. Izsáknak sok ember fölött volt hatalma (a pénze, de saját kisugárzása miatt is), mindazonáltal ő ezt a hatalmat nem alantas, önző, mohó vágyainak kielégítésére használta, hanem arra, hogy részét képezze egy majdan felépülő, új, Isten-tervezte világnak. Nos, én is ezt szeretném tenni.

„És könyörge Izsák az Úrnak, az ő feleségéért, mivelhogy magtalan vala, és az Úr meghallgatá őt: és teherbe esék Rebeka, az ő felesége.”

(1Móz 25: 21)

Ábrahám is, Izsák is rokonlányt vett el feleségül. Ennek a típusú házasságnak alapvetően két féle hatása lehet. Egyrészt olyan genetikai egyezés léphet fel, aminek következtében az utód nem rendelkezik stabil állománnyal: túl érzékeny, kimagasló tehetségű, vagy épp ellenkezőleg: beteges hajlamú lesz. Másfelől viszont csökken az esély a nő teherbeesésére. Mindkét fent említett férfi esetében ez utóbbi dominált; bár a született utód végül is szellemileg sokkal érzékenyebb, szívállapotát tekintve viszont lényegesen szelídebb lett. Másik oka annak, hogy mindketten ilyen nehezen tudtak teherbe esni, az, hogy a házastársak igen mély tisztelettel és szerelemmel voltak egymás iránt. Ennek egyik lelki következménye az átmeneti (vagy akár állandósult) magtalanság. Ez persze látszólagos magtalanság, hisz más férfitől azonnal teherbe estek volna. Ez azonban olyan erkölcstelenség, amely halálra méltó bűn. Így másfelől a férfi genetikai, szellemi és lelki várvonalát nem örökölhethi tovább. Tehát értelmé sincs. A család teokratikus feje ugyanis a férj, még ha nagyon sok testi és szellemi tulajdonságot is az asszony örökít. Az viszont, hogy mindketten a Teremtőhöz fohászkodnak útmutatásért és segítségért ez ügyben, biztosította számukra, hogy leendő gyermekük egészséges, és ráadásul istenfélő legyen.

„Tusakodnak vala pedig a fiak az ő méhében. Akkor monda: Ha így van, miért vagytok én így? Elméne azért, hogy megkérdezze az Urat. És monda az Úr őnéki: Két nemzetség van a te méhedben; és két nép válik ki a te belsődből, egyik nép a másik népénél erősebb lesz, és a nagyobbik szolgál a kisebbiknek.”

(1Móz 25: 22, 23)

Rebekának egy újabb kitűnő tulajdonsága került felszínre: igen mély hittel rendelkezik. Nem a barátnőitől érdeklődik – ami ma oly népszerű –, ha valami problémája, gondja van; hanem a Teremtőtől kér tanácsot, szellemi helyreigazítást.

Rebeka méhében ikrek lesznek, ráadásul egymással ellentétes jellemű ikrek. Megfigyeltük már a várvonal kialakulása során, hogy a Teremtő, amikor világra segít egy-egy láncszemet, mindig gondoskodik annak ellenpólusáról is. Ez a Világegyetem szémszögéből így van jól. Ez tartja ugyanis egyensúlyban az anyagi teremtményt mindaddig, míg a hibák, bűnök, gonoszság létezik benne. A kínai konfucionizmus tanítása erre az ellenpárokra épülő egyensúlyi helyzetre alapozza a gondolkodását. Egészen a Paradicsom felépítéséig szükség is van erre. Aztán is ellenpárok fogják egyensúlyban tartani anyagi vágyaink

materializálódását, de azok negatív pólusa már nem lesz képes romboló hatást kifejteni a tökéletes anyagi világra. Ez lesz az eredménye a Menyei Bíróság ítéletének a végrehajtása után. A bizonyítottan gonosz szférának minden egyes megnyilvánulása, és atomi részecskéje úgy lesz beépítve az anyagi-, szellemi-, lelki világba, hogy már csak szolgálni fogja a Világegyetem fenntartásáért felelős pozitív erőket. Többek között erre utal a Teremtőnek az a jóslata is, miszerint a Rebeka méhéből származó nagyobbik nép szolgálni fogja a kisebbiket.

„És betelének az ő szülésének napjai, és ímé kettősök valának az ő méhében. És kijöve az első; vereses vala, mindenestől szőrös, mint egy lazsnak; azért nevezék nevét Ézsauának.”

(1Móz 25: 24, 25)

Megszületnek végre a gyermekek. De milyen érdekes leírást ad az Írás az elsőről: mindenestől vörös szőr borítja. Ez egy újszülöttnél elég ritka. A gyermek alapjellemét mutatja; s egyben annak következményeit is. A szőrös test rosszindulatra, háborgásra, csökönyösségre, önzésre utal. Ezek nagyjából állati eredetű tulajdonságok. Az eredménye is az lesz: Armageddon után nyilván egy szőrös állat vagy állatfaj képében fogja szolgálni a paradicsomi rendet, méghozzá öntudatlanul. A vörös szín, pedig a felfokozott életritmus, a vérmesség, a vérmérséklet feltűnő hiányának a jele. Ez később feleségei és ágyasai megválasztásában meg is fog mutatkozni. Viszont az Úr rendjében szilárd alapot fog teremteni a szolgáló állatok zavartalan szaporodásához.

„Azután kijöve az ő atyjafia, kezével Ézsau sarkába fogódzva; azért nevezék nevét Jákóbnak. Izsák, pedig hatvan esztendő vala, a mikor ezek születének.”

(1Móz 25: 26)

Megszületik tehát „Lazsnak” ikertestvére is, a Sarkába kapaszkodó. Ő lesz az igaz úton járó gyermek, mint majd látni fogjuk. (Világunkban az igaz út a hamis világ sarkába kapaszkodva nő ki: annak sarkát fogja, mardossa.) de ennek az útnak még nagyon sok próbát kell addig megállnia, hogy lelki szilárdságára előtűnik is fény derüljön: mi is láthassuk azt, amit Jehova már a gyermek fogantatásakor tudott róla.

Említettük korábban az átmeneti magtalanság állapotát. Rebekánál ez húsz évig tartott – bár utána sem szült többé gyermeket. Korábban Szárai kb. hetven évet várt arra, hogy fiat szoptasson.

„És felnevekedének a gyermekek, és Ézsau vadászathoz értő mezei ember vala; Jákób pedig szelíd ember, sátorban lakozó. Szereti vala azért Izsák Ézsaut, mert szájaíze szerint vala a vad; Rebeka, pedig szereti vala Jákóbot.”

(1Móz 25: 27, 28)

Két ellentétes jellemű ember növekszik fel az idős Izsák szemei előtt. Ézsau természetesen férfiasabb alkatú, erőszakos, vadászatban jártas, ügyes férfiúvá serdül. Izsák méltatja tulajdonságait. Az általa elejtett vadat Rebeka igen ízletesen el tudja készíteni. Természetesen szereti ő gyengébb alkatú fiát is, de szívéhez mégis a férfiasabb tulajdonságok állnak közelebb. A gazdaságot az erősebb jobban fogja tudni irányítani: tud parancsolni másoknak. Rebeka viszont vonzódik a szelídebbhez, értékeli szellemi képességeit, tudásszomját. Sok mindenre meg is tudja tanítani őt. Főleg Szíria területéről sokat mesél neki, aminek később igen nagy hasznát veszi majd.

Ézsau eladja elsőszülöttségi jogát

„Jákób egyszer valami főzeléket főze, és Ézsau megjövén elfáradva a mezőről, monda Ézsau Jákóbnak: Engedd, hogy ehessen a veres ételből, mert fáradt vagyok. Ezért nevezék nevét Edomnak. Jákób pedig monda: Add el hát nékem azonnal a te elsőszülöttségedet. És monda Ézsau: Ímé én halni járok, mire való hát nékem az én elsőszülöttségem?”

(1Móz 25: 29- 32)

Jákób éles esze már kezd megmutatkozni: az, amire a későbbiek során oly nagy szüksége lesz. Ő is átlát az embereken, akárcsak atyja, Izsák, vagy még inkább nagyatyja, Ábrahám. Nyilván jól ismeri a jóslatot is, amelyet édesanyja, Rebeka vett Istentől, miszerint: ő lesz az, aki majdan felülkerekedik a bátyján. Természetes azonban, hogy mindez nem egyszerűen önmagától fog bekövetkezni, hanem isteni vezetéssel neki igen sokat kell tennie érte. Tehát akár el is kezdheti – még a Látszólag nem is a legegyszerűbb úton. Mindazonáltal a szándéka miatt ezt Jehova ki fogja egyenesíteni, hisz ezen a próbán egyikük máris felemelkedik; a másik elbukik.

Ézsau azt mondja, hogy ő „hálni jár”, vagyis mindennapjai életveszélyben telnek. Ezért nem tartja fontosnak elsőszülöttségi jogát. Pedig ennek semmibe vétele egyenlő az isteni szabályok semmibe vételével. Hogyan hordozhatja valaki az igaz vérvonalat ilyen alapgonddal? Ha elveszti elsőszülöttségi jogát, akkor azt a Teremtő joggal veszi el.

„És monda Jákób: Esküdjél meg hát nékem azonnal, és megesküvék neki és eladá az ő elsőszülöttségét Jákóbnak. S akkor Jákób ada Ézsáunak kenyeret, és főtt lencsét, és evék és ivék, és felkele és elméne. Így veté meg Ézsau az elsőszülöttséget.”

(1Móz 25: 33, 34)

Tehát megtörtént az, amit a Teremtő már a megszületésük előtt megpendített. A kisebbik felülemelkedett a nagyobbikon. (A mesékben is mindig a kisebbik győzi le a sárkányt, és nyeri el a királylány kezét; a Biblia is úgy írja le a mennyei papság tagjait, mint gyengék [zsengék], kicsiny nyáj, vagy a társadalom elesettjei, bolondjai.) ennek a nagyhatású eseménynek állít kiinduló pontot, és precedenst ez a kis történet. A későbbiek során még számtalan hasonló esettel találkozni fogunk, amely bőven bizonyítani fogja ezt a vitakérdést, mely szerint a társadalom kitaszított, megalázott, kisemmizett kicsiny gyermeke, a gyenge, vajon jogosult-e a paradicsomi körülmények között arra, hogy oktatói, vezetői szerepet töltsön be, vagyis, hogy isteni módon uralkodjon emberi tömegek fölött. Vajon alkalmas lehet-e rá? Sok-sok esemény fogja bizonyítani, hogy igen. Jákób és Ézsau esetében sem ezen egyetlen esemény ad támpontot ehhez. Hisz mint a könyv elején már megfogalmaztuk: a bizonyításhoz legalább két vagy három tanú, illetve tanúsító esemény szükséges. A megszámlálhatatlanul sok esemény viszont dimenzió-ugrást idéz elő; vagyis a megtörtént eseményeket szellemi szintre, szellemi értékeket képviselő szférákba emeli, amely örök tanulságul szolgálhat az alsóbb dimenziókban élők számára az illető esemenysor értékét illetően. Már nem kell senkinek sem többet megélni; csupán tanulni kell belőle – hisz valójában mi éltük meg ezeket, saját ősi múltunkból tanulunk.

Huszonhatodik fejezet

Izsák Gérárba megy. Megáldatik.

„Lőn pedig éhség az országban, amaz első éhség után, mely Ábrahám idejében vala. Elméne azért Izsák Abimélekhez a Filiszteusok királyához Gérárba.”

(1Móz 26: 1)

Már tapasztalhattuk, és még számtalanszor tapasztalni fogjuk, hogy az Istentől elidegenedett emberek társadalmában a tudatlanság fokozódása és a bűnök, helytelenségek halmozódása következtében újra és újra olyan természeti katasztrófák ütnek fel a fejüket, amelyek már-már veszélyeztetik az emberi életet. Épp az ilyen katasztrófa-sorozat lesz a főszereplője többek között az Armageddon alkalmával bekövetkező esemény-sorozatnak. A Teremtő viszont minden ilyen helyzetben gondoskodik azokról a lelkekről, akik Őt szolgálják, vagy azon az úton járnak, amely az Ő szolgálatához vezet. Ábrahám és fia, Izsák életében is szembetűnő éhínség köszöntött arra a földre, amelyet mindegy négyszáz egynéhány év múlva Jehova meg fog tisztítani a gonoszságtól, és saját népének adja azt. Már most is igen elhatalmasodott rajta a bűn, de a Biblia szavaival élve: még nem tölt be rajta a gonoszság. Még nem került abba a helyzetbe, mint korábban Sodoma és a körülöttük lévő városok. Azok lakóit isteni büntetés sújtotta, s kiérdemelték örök pusztulásukat emberi mivoltukból.

Kánaán földjére ez még később fog lesújtani, addig azonban még igen fontos szerep jut a térségnek a Teremtő szándéka tekintetében. Ezek lesznek azok a népek, amelyek a választott népet csiszolni, fenyíteni fogják. Tulajdonképpen már most is az isteni akarat közvetlen megnyilvánulásának engedelmességek anélkül, hogy erről tudomásuk lenne.

„Mert megjelent vala néki az Úr és ezt mondotta vala: Ne menj alá Egyiptomba! Lakjál azon a földön, melyet mondándok tenéked. Tartózkodjál ezen a földön, és én veled leszek és megáldalak téged; mert tenéked és a te magodnak adom mind ezeket a földeket, hogy megerősítsem az esküvést, melyfel megesküdtem Ábrahámnak a te atyádnak.”

(1Móz 26: 2, 3)

Íme, a következő nagy jelentőségű parancs, amelyet újabb jóslat követ. Isten azért küldte ide, erre a területre Ábrahámot, hogy közreműködésével előkészítse ezt a földet elkövetkezendő tette számára. Ez a feladat immár Izsák vállát nyomja. Felhívja Jehova Izsák figyelmét arra, hogy egyelőre még itt kell maradnia, most még itt vár rá feladat, s itt várnak rá próbák. Izsák felvilágosult ember lévén, tudja, hogy a Nílus völgye ebben az ínséges időben is igen bőtermő. Így számára teljesen természetes lenne, hogy családjával és háznépével, szolgálóival, szolgálóleányaival erre a bőtermő paradicsomi földre költözzön – legalábbis átmenetileg –, míg a helyi ínség alábbhagy. E téttelel természetesen azokat kívánja megmenteni, megvédeni, akik a felelőssége alatt állnak. Ez az elgondolás igen nagy felelősségtudatról ad tanúbizonyságot. Problémájával persze hitéből fakadóan, a Teremtőhöz fordul tanácsért. Ő viszont azt kéri tőle, hogy ne Egyiptom, hanem Filisztea felé vegye útját. Mondja ezt annak ellenére, hogy Filisztea hegyes vidék: a felszínes szemlélő számára nyilvánvalónak tűnik, hogy a térség éhínsége ezt a vidéket még inkább sújtja. És most következik az isteni döntés indoklása, amely megrendíti Izsákot, és ráébreszti arra, hogy neki ebben a világban sokkal fontosabb dolga van, mint ahogy ezt eddig gondolta. Döntéseinek sokkal magasabb szellemi dimenziókat kell szolgálnia, mint ahogy azt ő tökéletlen szívvel gondolhatná.

„És megsokásítom a te magodat, mint az ég csillagait, és a te magodnak adom mind, ezeket a földeket: és megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei.”

(1Móz 26: 4)

Micsoda hihetetlen! Izsák tudta, hogy az atyja, Ábrahám szó szerint ugyanezt az ígéretet kapta a Teremtőtől. Szó szerint ugyanezekkel a szavakkal kötött vele szövetséget, mint most ő vele. Azzal is tisztában volt, hogy ezt az ígéretet rajta, Izsákon keresztül, illetve majd az ő bizonyos leszármazottain keresztül fogja megvalósítani az Égi Vezető. De most színről színre hallja maga is szeretett Istene szájából. Természetes, hogy ezek után szinte vakon követi Ura útmutatásait, mert most már biztos benne, hogy egy napon fontos feladat elvégzésére használja őt. Természetesen ez a követés nem kíván vakságot, hisz az Őt követők olyan szellemi tisztánlátással rendelkeznek, amely alkalmassá teszi őket az értelemmel és bölcsességgel való döntések meghozatalára – mindezt a lehető legjobban hozzáigazítva a Teremtő útmutatásaihoz, parancsaihoz. Vagyis nem vakon követjük Őt, hanem felfogjuk, és érezzük az Ő parancsai és alapelvei hatását, értelmét, irányát; és ez kényszerít bennünket arra, hogy kövessük Őt. Valójában Ő a lelkiismeretünket munkálja ki úgy-annyira, hogy ezáltal alkalmassá váljunk arra, hogy az Ő terveiben megfelelő szerepet tölthessünk be – tudatosan.

Megindokolja az Isten azt is, hogy miért is közölte Izsákkal mindezt. Láthatjuk, hogy most például épp az értelmére, s ezen keresztül az érzelmeire hat. Korábban már megállapítást nyert, hogy e kettő harmonikus együttműködésének eredménye a lelkiismeret.

„Mivellőgy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet.”

(1Móz 26: 5)

A magyarázat világos. Izsák nem állt ki annyi próbát, hogy kifejezetten az ő személyére való tekintettel döntött volna így az Úr. Nem, neki még sokat kell tanulnia, és szenvednie. Az ő atyjára, Ábrahámra való tekintettel hozott ilyen egyértelmű döntést. Egyrészt, mert Ábrahámnak megígérte, másrészt, mert ő ki is érdemelte ezt. Ábrahám lelkiismeretét oly magas szinten művelte ki, hogy ennek alapján a vérvonal sorsát szinte bármely leszármazottjára továbbszármaztathatja; Izsákra, pedig, aki igen jelesen halad atyja nyomdokán, főleg. Így hát ebben a nemzedékben, jó kezekben lesz a megmentés fonala; sőt az új rendben is igen jó érzékkel el fogja tudni végezni a rá váró magas szintű feladatokat.

Rebeka és Abimélek

„Lakozék azért Izsák Gérárban. És mikor annak a helynek lakosai az ő felesége felől kérdezősködének, azt mondja vala: én húgom ő. Mert fél vala azt mondani: én feleségem; gondolván: nehogy megöljenek engem e helynek lakosai Rebekáért, mivelőgy szép ábrázatú ő.”

(1Móz 26: 6, 7)

Immár harmadszor találkozunk ezzel az igen érdekes történettel. Nyilvánvaló, hogy igen nagy jelentőséggel bír. Pontos jelentését még nem ismerem, de annyi bizonyos, hogy a Teremtő terveiben igen fontos az, hogy az Ő igaz szolgája képes legyen önként lemondani úgy földi javairól, mint legféltettebb kincséről, a szerelméről is annak érdekében, hogy az Ő tervei beteljesedjenek rajta. Nyilvánvaló, hogy nem önzésből féltette saját életét. Ez nem egy magának való, gyarló élet, amiről Petőfi is beszél a Nemzeti dalban. Ettől az élettől igen sok ember élete függ; a Teremtő is számít rá, és nem utolsó sorban a bírói vitakérdések tisztázásánál is roppant nagy szükség van az ő tetteinek pellengérre állítására, szóbeszéd gyanánt való idézésére, és az ősi isteni szabályok bizonyos létjogosultságának tiszta fénybe állítására. Izsák – akárcsak korábban Ábrahám – ez esetben nem magára, se nem a felelősségre gondolt,

hanem arra a sok-sok istenfélő emberre, akiknek a jövőbeli boldogsága tőle függ. Ezért érdemes föláldozni bármilyen jelenlegi, földi boldogságot; hisz mindez az Új Világban százszorosan, ezerszeresen megtérül a Teremtő ki nem érdemelt jósága következtében.

„És lőn idő multával, hogy Abimélek a Filiszteusok királya kitekintvén az ablakon, látá Izsáket enyelegni Rebekával, az ő feleségével.”

(1Móz 26: 8)

Természetesen Izsák is teljesen földi csontból és húsból van. Korábbi tetteit nem fedezték tettei következtében. Ez viszont lehetőséget ad egy újabb próbára, ahol is a konfliktus-kezelés és az Istenhez való hűsége tétetik próbára. Megjegyzendő, hogy jelesre vizsgázott ismét.

„Kijálta azért Abimélek Izsáknak, és monda: Ímé bizony feleséged ő; hogyan mondhattad tehát: húgom ő? És monda neki Izsák: Mert azt gondoltam, netalán még meg kell halnom miatta.”

(1Móz 26: 9)

Igen, Izsák jelesre vizsgázott. Most, hogy lebukott, nem magyarázkodik: kerek-perec közli korábbi, félrevezető kijelentésének okát. Ez a félelem. Persze tudjuk, hogy ez valójában istenfélelem; nem emberektől való félelem, de Abimélek ezt úgy sem értené. Úgy értelmezi, ahogy Izsák szavaiból kiveszi: e nép fiaitól féltette saját életét. Ami igaz, de ennek mélyebb okát épp az imént tárgyaltuk. Ez az, amit a filiszteus király nem tud.

„És monda Abimélek: Miért míveltél ezt mi velünk? Kevésbe múlt, hogy feleségeddel nem hált valaki a nép közül, és bünt hoztál volna mi reánk.”

(1Móz 26: 10)

Kemény szavak! De egyúttal megmutatja ennek a népnek hitvány, erkölcstelen hajlamát. Valójában épp ettől tartott Izsák. Viszont, ha ez megtörténne, akkor maga a tett joggal vonta volna magára a büntetést, a bajt. Izsák ezt tudta. Abimélek nem. Ő azt gondolta, hogy a félrevezetés okozta volna a bajt. Tehát eleve bűnös módon gondolkodik. Nem csoda hát, hogy a Teremtő már most arra tesz előkészületeket, hogy majd ezt a népet letörli a térképről.

„Parancsola azért Abimélek mind az egész népnek, ezt mondván: A ki ezt az embert vagy ennek feleségét illetendő, bizonynyal meg kell halnia.”

(1Móz 26: 11)

Még keményebb szavak, de most már félelemből. Abimélek láthatóan fél attól a hatalomtól, amely Izsák mögött, Izsák tettei mögött meghúzódik. Valójában tehát Izsák Istenétől, Jehovától fél. Fél az Általa hozandó büntetéstől. Izsák ellenben úgynevezett istenfélelemmel féli Őt. Ez azt jelenti, hogy nem akar Neki szomorúságot okozni; nem akar olyat tenni, de még gondolni sem, ami eltávolíthatja tőle a Teremtőt. Abimélek ezt a fajta félelmet nem ismeri. Ő a saját és népe gonoszságából fakadó szorongató félelmet ismeri csupán; s ez határozza meg számára, hogy mit is mondjon népének. Világos, hogy az, hogy aki ő rá ilyen félelmet, vagy annak árnyékát veti tetteivel: annak halállal kell lakolnia.

Izsák gazdagsága és küzdelmei

„És vete Izsák azon a földön, és lett neki abban az esztendőben száz annya, mert megáldá őt az Úr.”

(1Móz 26: 12)

Látnivaló, hogy előbbi tette a Teremtő meglegedésére szolgált, hisz szélesebb körben nyilvánvalóvá vált Filisztea hanyatlásának oka: a félelem és az erkölcsi süllyedés. Másfelől viszont Izsák éleseszűsége alkalmassá teszi őt arra, hogy további előkészületi munkálatokat végezzen ezen az idegen földön, s majdan az Új Földön is.

„És gyarapodék az a férfiú, és előbb-előbb megy vala a gyarapodásban, míg nem igen nagygyá lőn. És vala néki apró és öreg barma és sok cselédje, s irigykedének ezért reá a Filiszteusok.”

(1Móz 26: 13, 14)

Az isteni áldás csak akkor érkezhethet, ha az áldott összhangban cselekszik az Áldóval. Izsák tevékenységéből, és áldott állapotából ez egyértelműen kiviláglik. Természetesen látszik tehát ebben az elkorcsosult világban, hogy a szellemi látásmóddal nem rendelkezők irigykednek rá egyre növekvő gazdagságáért. Pedig valószínűnek látszik, hogy épp ezek az irigyek fognak idővel a szolgálai és a marhái helyébe lépni, irigykedésük és állati látásmódjuk jutalmaként.

„És mindazokat a kútakat, melyeket az ő atyjának szolgálai Ábrahámna, az ő atyjának idejében ástak vala, behányák a Filiszteusok, és betölték azokat földdel.”

(1Móz 26: 15)

A filiszteusok félelmükben már nyíltan Izsák népe ellen fordulnak. Ők valójában nincsenek tisztában azzal, hogy mit is jelent összhangban cselekedni a Teremtő akaratával, s ezért áldásban részesülni. Ez egy olyan ideológiai vezetést jelent, amely természetszerűen kihatással van a hívő gazdasági és erkölcsi döntéseire, társaival való kapcsolatára egyaránt. Így ezekből az Isten-vezérelte bölcs döntések sorozatából fakad az áldások látványos része: az erőteljes meggazdagodás. Az Isten szemében erre azért van szükség, hogy ezzel elősegítse Izsáknak és leszármazottainak az előkészítő munkálatokat. A szolgálait úgy válogatja meg, neveli, vezeti, hogy azok az ő isteni látásmódját tükrözzék minden területen, s így az Isten és emberek előtt is őt, Izsákot képviseljék. Egészséges módon viszont csak úgy lehet oktatni valakit, ha közben egészséges módon fedezzük minden anyagi szükségletét is. Azt mondja a mondás, hogy akinek tanácsot adsz, annak kalácsot is adj. Másképp nem működik. Ehhez még természetesen az is szükséges, hogy háznépében egészséges alá-fölé rendeltségi viszonyt is kiépítsen; s szisztematikusan megkövetelje, következetesen betartsa, betartassa azt. Ebből eredően szolgálait már nem egyszerűen az ellátásért, vagy bér munkásai a pénzért fognak szorgalmasan és odaadóan dolgozni, hanem szeretetből. Ez a szeretet, pedig – az agapé – az Isten-szeretetből fakad.

Minderről Abimélek szolgálai mit sem tudnak, hisz az ő lelkiismeretük sokkal alacsonyabb szinten van kimunkálva: tetteiket nem a szeretet, hanem a kényszer és a félelem irányítja. Így tehát önmagukból kiindulva Izsák népéről is ezt feltételezi. Ezért úgy gondolják, hogy ezt a vélt félelmet ellensúlyozhatják, ha megtanítyják nekik, hogyan kell tőlük, a filiszteusoktól félni. Ezért hányják be a kútakat. Nem tudják, hogy Izsákot ilyen ostobasággal nem lehet félelemben tartani, hisz tevékenysége Isten-szeretetből, nem szükségéből fakad. Ma is ezt a lealacsonyodott látásmódot tapasztalhatjuk gyakorlatilag már az egész földön. Ezért érett meg a föld egy Armageddon érkezétre, és ezért csak néhányan lesznek azok, akik az Új Világ előkészítő munkálataiban részt tudnak venni. A többi viszont félelemből folyamatot támadások keresztüzének tesz ki bennünket; nem tudván, hogy így sokkal többet ártanak önmaguknak – hisz átkot, ítéletet vonnak ezzel önmaguk fejére – mint nekünk, akiket isteni szeretet, és a Neki végzett szent szolgálat öröme fűt.

„És monda Abimélek Izsáknak: Menj el közülünk, mert sokkal hatalmasabbá lettél nálunknál.”

(1Móz. 26: 16)

Abiméleket további félelem fűti: egyre inkább retteg Izsáktól. Látja, hogy nem egyszerű emberi erőfeszítésből hatalmasodik fölé, de nem érti az okát. Így félelmében a fönti kijelentésre ragadtatja magát. Talán még az is megfordul a fejében, hogy az ő trónjára vágyik Izsák.

„Elméne azért onnan Izsák, és Gérár völgyében voná fel sátrait, és ott lakék.”

(1Móz 26: 17)

Izsák természetesen átlát Abiméleken, hisz isteni látásmódja lehetővé teszi ezt (nekünk is). És elkerülendő a fölösleges háborúságot, ellenségeskedést, elhagyja a térséget. Másfelől azzal is tisztában van, hogy Abimélek szájából isteni parancs hangzott el. Itt a gondolkodásmódját hatékonyan ütköztette a filiszteusokéval – sajnos azok negatív megítélését vonva ezzel rájuk önnön viselkedésükért – így itt a munkáját egyenlőre befejezte. Később a népe még újra és újra összeütközésekbe fog kerülni e néppel, Filiszteaival. Így fog Izrael egyre fényesebben ragyogni, csiszolódni; míg Filisztea népe egyre inkább megérni a végleges pusztulásra. Mindkét nép számára számtalan próba van még hátra, de ettől Izrael emelkedni, Filisztea süllyedni fog. Néha úgy látszik: így marad fenn az egyensúlyi állapot.

„És ismét megásá Izsák a kútakat, a melyeket ástak vala az ő atyjának, Ábrahámnak idejében, de a melyeket Ábrahám holta után behánytak vala a Filiszteusok, és azokkal a nevekkél nevezé azokat, a mely neveket adott vala azoknak az ő atyja. Izsák szolgálai, pedig ásnak vala a völgyben, és élő víznek forrására akadának ott.”

(1Móz 26: 18, 19)

A mai, de régebbi korok egyik legfontosabb szükséglete a víz. Ma ezt sajnos borzalmas módon pazaroljuk, és szennyezzük. Évezredekkel ezelőtt még sokkal jobban vigyáztunk rá. Persze nehezebben is jutottunk hozzá, főleg a sivatagi területeken. A víz valóságos kincsnek számított. Olyan hatalmat adott a tulajdonosának, amelyre a gazdálkodását építette. Ha egy gazdaságot tönkre akartak tenni, akkor behányták az alapjául szolgáló kutakat. Így történt itt, Filiszteaiban is. Ezért Izsák, hogy ne omoljon össze a gazdasága, folyamatosan újra ásatta ezeket a betemetett kutakat. Olyannyira nagy jelentőséggel bírt egy-egy kút, hogy felavatták, és nevet adtak neki, mielőtt használatba vették. Ami viszont még inkább képes volt előmozdítani egy gazdaságot: az az élő víz, vagyis a forrás. Mamré közelében is volt egy ilyen – Lakai Ró –, és most itt, a sziklák között is találtak egyet, amelyet használatba vehettek. Ezzel valójában sokat lendült előre az életük – sajnos Abimélek népének rosszallása közepett. De őket az Isten áldása kíséri, így hát mit számít a rosszallás. Vagy mégis?

„Gérár pásztorai, pedig versengének Izsák pásztoraival, mondván: Miénk a víz. Ezért nevezé a kútnak nevét Észeknek, mivelhogy czivakodtak vala ő vele. Más kútat is ásának s azon is versengének, azért annak nevét Szitnának nevezé. És tovább vonula onnan és ása más kútat, a mely miatt nem versengének; azért nevezé nevét Rehobóthnak, és monda: Immár tágas helyet szerzett az Úr minékünk, és szaporodhatunk a földön.”

(1Móz 26: 20- 22)

Íme a további bizonyíték a víz fontosságára. Ennek megszerzése és tulajdonba vétele is nagyszerű lehetőséget biztosít, hogy érdekütköztetések útján a fölfelé igyekvőt oktassa, a süllyedőt aláássa saját jelleme. Ez is egyik eszköze lehet a leendő bizonyítási eljárásnak. viszont ez a próbasorozat is szükségszerűen véget kell, hogy érjen, s a Teremtő jóvoltából más, újabb próbák elé nyit utat.

Ezek a kutak napjaink paradicsomi előkészítő munkálataiban gazdasági egységeket szemléltetnek, melyek szintén ugyanígy képesek akár próba elé helyezni bennünket, akár előrébb vinni bennünket a tevékenységünk útján.

„Felméne pedig onnan Beérsebába. És megjelenék neki az Úr azon éjszaka, és monda: Én vagyok Ábrahámnak a te atyádnak Istene: Ne félj, mert te veled vagyok, és megáldalak téged, és megsokasítom a te magodat Ábrahámért, az én szolgáláért.”

(1Móz 26: 23, 24)

Idővel fel kell deríteni az egész területet, amelyet az ő atyjának Istene neki ígért: így tovább-tovább költözik háznépével és sátoiraival. Amikor végre nyílt térségre jutott, megjelent neki atyja Istene, Jehova. Izsák végre színről színre láthatta Azt, akibe eddig igen-csak mélyen hitt. Csodálatos ajándék ez egy földi embernek. Ráadásul annak a jele, hogy Isten elismeri őt, s hű szolgájának tekinti. Ezek után biztos lehet benne Izsák, hogy a kapcsolatuk sokkal szorosabbra fonódik, s még felelősségteljesebb szolgálatot akar neki végezni.

Hát, még amit mondott! Micsoda csodálattal és áhítattal tölti el a lelkét, s szeretettel a szívét. Végre most színről színre közölte vele Istene, hogy milyen jellegű áldásban részesíti őt. Olyanba, amelyet egy egészséges ember csak elgondolhat: megsokasítja népét, mely ágyékából származik. S így a korábbi ígérettel összekötve: ez a megsokasított nép fogja örökölni ezt a földet. Micsoda kilátás ez nekünk is, most az előkészítő tevékenység során.

„Oltárt építé azért ott, és segítségül hívá az Úrnak nevét, s felvoná ott az ő sátorát; Izsák szolgái, pedig kútat ásának ottan.”

(1Móz 26: 25)

A csodás esemény hatására nem csoda, hogy Izsák úgy érzi, e helyen biztonságra és békére lel. Le is telepedik, sőt gazdaságát is ide telepíti. Ezt jelzi az, hogy kutat ásat háznépe ellátására és gazdasága megalapozására.

„Abimélek pedig elméne ő hozzá Gérárból és Akfuzzáth az ő barátja, meg Píkhól, az ő hadvezére. És monda nekik Izsák: Miért jöttetek én hozzám, holott gyűlöltök engem s elűztetek magatok közül?”

(1Móz 26: 26, 27)

Abimélek félelme tovább fokozódik, s ráadásul még a lelkiismerete is gyötri. Palotájában meghányja-veti a felmerült helyzetet. Izsák az Istenének áldásával egyre hatalmasabb lesz; ő meg elűzte onnan gyanakvó magatartásával. Jóllehet, Izsák jó szándékú; de vajon, ha még hatalmasabbra nő, nem fordul-e ellene. Lehet, hogy csupán idő kérdése, és az ő trónjára tör. Ezért meglátogatja Izsákot; nem hadsereggel, vagy protokolláris előjárósággal, csupán barátját és a hadvezérét viszi magával – és nyilván az őket kiszolgáló személyzetet. De végül is mit akar tőle?

„Ők, pedig mondák: Látván láttuk, hogy az Úr van te veled, és mondanék: legyen esküvés mi közöttünk, köztünk és te közötted; és kössünk frigyet teveled. Hogy minket gonosszal nem illelsz, valamint mi sem bántottunk téged, és a mint csak jót cselekedtünk veled, és békességgel bocsátottunk el magunktól. Te már az Úr áldott embere vagy.”

(1Móz 26: 28, 29)

Ennyi telik hát Abimélek diplomáciai hozzáállásából. Természetesen ez elősegíti a kettőjük közötti jó viszony megőrzését, de ugyanakkor tükrözi a filiszteus király gondolkodásmódját. Ő ilyen helyzetben bizony hasznára fordítaná az áldás eredményét, s ellenséggként kezelné a barátot is. Megtámadná, s talán végezne is vele. Így hát Abimélek még egy bizonyítékot helyezett az armageddoni döntésnegatív serpenyőjébe. Egyre közelebb kerül ahhoz, hogy népe idővel eltűnjön a földről. Viszont a hízelkedése Izsák malmára hajtja a vizet, s egy lépéssel ő is közelebb kerül munkája eredményéhez, az isteni terv megvalósításához. Nézzük, Izsák hogyan vizsgálja ezen a próbán.

„Akkor vendégséget szerze néki, és evének és ivának. Reggel, pedig felkelvén, egymásnak megesküvének, és elbocsátá őket Izsák, és elmenének ő tőle békeességgel.”

(1Móz 26: 30, 31)

Ragyogó vizsgaeredmény. Nem firtatja, hogy Abimélek hogyan érezhet, vagy bánik vele. Egyszerűen tudomásul veszi, hogy a harag és a másik fél félelme alábbhagyott. Újra barátként kezeli őt Izsák. Majd természetesen szavát adja neki, hogy esze ágában sincs bántani őt. A Teremtő most még nem adta parancsba ezt a népnek. Ez az utasítás majd több mint négyszáz esztendő múlva lesz esedékes.

Abimélek ebben a kapcsolatban csupán az erőegyensúly és a hatalmi helyzet változását látja; Izsák viszont az erkölcsi normákból fakadó tetteket igen jól megérti, s ennek fényében gondol kettőjükre. Míg Abimélek a helyzetet csupán belülről képes meglátni; addig Izsák ezen túl, fentről is rálát: isteni látásmóddal bír.

„Ugyanaz nap eljövének az Izsák szolgálai, és hírt hozának néki a kút felől, melyet ástak vala; és mondának néki: Találtunk vizet. S elnevezé azt Sibáhnak; Azoqáért annak a városnak neve Beérseba mind e mai napig.”

(1Móz 26: 32, 33)

Látjuk, milyen ajándékát kapta Istentől a helyes döntésének és viselkedésének. A gonoszoknak is van létjogosultságuk mindaddig, míg nem tisztázódik egyértelműen, hogy azok. Ez a vitakérdés tisztázásának módja. Azért emberek ők is, hogy emberként tekintünk rájuk. Ne ítéljük meg őket még akkor sem, ha nekünk közvetlen kárt okoznak is. Ez Isten dolga; s az Ő utasításait követve vegyünk részt az előkészítő munkálatokban. A megsemmisítésre már nem bennünket fog felhasználni, bár bizonyos részünk lesz az ítélet-végrehajtásban (kirekesztés, távolságtartás, rajtuk való áttekintés, gazdasági vagy ideológiai blokádnak... stb.). de ezt mindig az isteni utasítás, és az épp érvényes földi törvények harmonikus együttműködése révén; mintegy társadalmi lelkiismeretből fakadóan kell megvalósítani. Ezért kell hozzá idő.

Ézsaú első házassága

„És mikor Ézsaú negyven esztendős vala, feleségül vevé Jehudithot, a Ksitteus Beéri leányát, és Boszmátot a Ksitteus Elon leányát. És ők valának Izsáknak és Rebekának lelké keserűsége.”

(1Móz 26: 34, 35)

Íme, újra a negyvenes szám. Izsák negyven esztendősen vette feleségül Rebekát, és fia, Ézsaú is negyven évesen nősült. Micsoda jelentőségű események. Izsák ez idő alatt tisztult meg teljesen, és készült fel egy tökéletes házasságra; Ézsaú viszont épp ellenkezőleg: negyven esztendő alatt süllyedt le tökéletesen odáig, hogy szüleivel szembeszálljon, és két kánaánita leányt vegyen feleségül. (Avagy negyven esztendő alatt készült fel, vált alkalmassá, hogy tökéletesen eljátssza a gonosz testvér és gyermek szerepét, s próba alá helyezhesse segítségével Jehova a Hozzá igyekvő családtagokat.) mindketten a tökéletes megtisztulás útját járják; csak Izsák isteni szempontból, Ézsaú viszont épp azt vetkőzte le: vagyis démoni szempontból tisztult meg.

Huszonhetedik fejezet

Jákób csellel elveszi az elsőszülöttségi áldást

„És lőn, a mikor megvénhedett vala Izsák, és szemei annyira meghomályosodtak vala, hogy nem látott, szólítá a nagyobbik fiát Ézsau, és monda néki: Fiam; és ez monda néki: Imhol vagyok. És monda: Ímé megvénhedtem; nem tudom hálálom napját.”

(1Móz: 1, 2)

Izsák negyven éves volt, amikor feleségül vette Rebekát. Húsz évet várt a gyermekei születésére. Ézsau negyven évesen vette feleségül a két kánaánita leányt. A jelen esemény ezen események után történik meg. Izsák legkevesebb száz esztendő, de ennél nyilván néhány esztendővel öregebb. A kor, amelyben játszódik, már igen közel van ahhoz, amikor az ember életideje alig haladja meg a százhusz esztendőt. Tehát ezzel a mércével mérve is igen idősnek számít Izsák.

Nyilvánvalóan érzi ezt, hisz már nem is lát miatta. Végso mondanivalójára készül - nehogy késő legyen. De mi is lehet az?

„Most tehát vedd fel, kérlek a te fegyvereidet, tegzedet és kéztvedet, és menj ki a mezőre, és vadászsz énnékem vadat. És csinálj nekem kedvem szerint való ételt, és hozd el nekem, hogy egyem: hogy megáldjon téged az én lelkem, minekélőtte meghalok.”

(1Móz 27: 3, 4)

Izsák meg van róla győződve, hogy nemsokára meghal. Így, ilyen esetben az a szokás, hogy megáldja a gyermekeit. Legelőször természetesen a legidősebbet. Ő szokta kapni az atyai áldás fölét, javát; annyit, hogy az a többiekének épp a duplája legyen. Viszont, hogy ezt megtehesse, arra kéri fiát, hogy tegyen neki még utoljára a kedvére. Korábban már olvashattuk, hogy „Izsáknak szája íze szerint való a vad”, amelyet Ézsau a vadászatból hazahoz. Így ebből kér, hogy öröméből erőt nyerhessen az áldáshoz.

„Rebeka, pedig meghallá, a mit Izsák az ő fiának Ézsauának monda; s amint elméne Ézsau a mezőre, hogy vadat vadászszon és hozzon: Szóla Rebeka Jákóbnak az ő fiának mondván: Ímé hallám, hogy atyád szóla bátyádnak Ézsauának mondván: Hozz nekem vadat, és csinálj nekem kedvem szerint való ételt, hogy egyem; és megáldjalak téged az Úr előtt, minekélőtte meghalok.”

(1Móz 27: 5- 7)

Olvashattuk korábban, hogy Rebeka jobban kedveli Jákóbot, mert szelíd természetű. Ézsau viselkedése viszont, s főleg két felesége: lelke keserősége. Így Rebeka fondorlathoz folyamodik. Izsák, Isten embere már igen öreg, így talán már meg sem hallja Isten szavát. Pedig a lelke mélyén tudnia kell, hogy az isteni tervet Ézsau nem tudja továbbfolytatni. Erre csak Jákób lehet képes – bár eddig még nem látta konkrét jelét ennek ő sem. Rebeka viszont emlékszik a születésük előtti jóslatra, s arra is emlékszik, hogy Jákób egyszer már megvásárolta bátyjától az elsőszülöttségi jogot. Ezen a szalon kell tehát továbbszönie az események fonalát. Ezt érzi a szívében; és lelkiismerete is azt diktálja, hogy ezzel a férjét nem bántja meg, inkább képviseli őt ebben: ha ő már nem képes rá. De nézzük csak, mit is tesz!

„Most azért fiam, hallgass az én szavamra, a mit én parancsolok néked. Menj el, kérlek, a nyájhoz, és hozz nékem onnan két kecskégdölyvét a javából, hogy csináljak azokból a te atyádnak kedve szerint való ételt, amint ő szereti. Te, pedig beviszed atyádnak, hogy egyék, azért, hogy téged áldjon meg, minekelőtte meghal.”

(1Móz 27: 8-10)

Rebeka határozottsága lenyűgöző. Tudjuk, hogy fiai közül Jákóbnak kell megkapnia az atyai – s rajta keresztül az isteni – áldást. Ennek megfelelően is cselekszik, dönt. Látszólag árulásnak tűnik, amit tesz; de a lelkiismerete tiszta. Tudja, hogy ezt nem férje, Izsák ellen, vagy fia, Ézsau ellen teszi, hanem az ígélet várományosáért, Jákobért. Később még látni fogjuk, hogy az idő is Rebekát igazolja, s döntésén is isteni áldás nyugszik. Ez tehát az igazi hit. Jákób nem is ellenkezik anyjával.

„Jákób pedig monda Rebekának az ő anyjának: Ímé az én bátyám Ézsau szörös ember, én, pedig sima vagyok. Netalán megtapogat engem az én atyám, s olyan leszék előtte, mint valami csaló, és akkor átkot és nem áldást hozok magamra.”

(1Móz 27: 11, 12)

Jákób tehát nem az édesanyja terve ellen szól, csupán egy apró problémát vet fel a kivitelezésben. Ez irányú aggodalmának ad hangot. Ő is tisztában van isteni hivatásával, s az erről szóló jóslattal. Tudja, hogy most eljött az ő ideje.

Rebeka már elő is állt a probléma megoldásával.

„És monda néki az ő anyja: Reám szálljon a te átkod fiam, csak hallgass az én szavamra, és menj és hozd el nékem.”

(1Móz 27: 13)

Rebeka már tudja, mit fog tenni a probléma megoldásaként. Megnyugtatja fiát, hogy terve alkalmas a jóslat betöltésére.

„Élméne azért, és elhozá, és vivé az ő anyjának; és az ő anyja ételt készíté, amint szereti vala az ő atyja. És vevé Rebeka az ő nagyobbik fiának Ézsauának drága ruháit, melyek ő nála otthon valának, és felöltözteté Jákóbot az ő kisebbik fiát. A kecskégdölyvék bőrével, pedig beborítá az ő kezeit, és nyakának simaságát.”

(1Móz 27: 14-16)

Íme, a terv. Izsákot úgy téveszti meg, hogy Jákóbot kecskebőrbe burkolja, és Ézsau ruháiba öltözteti. Igen nagy elszántságra vall. Itt ugyan Rebeka ezt a módszert az isteni terv végrehajtása érdekében teszi; de napjainkban a bűnözők egyik bevett szokása, hogy személyiségük külső jegyeit megváltoztassák a hatóságok félrevezetése érdekében.

„És az ételt, a melyet készített vala, kenyérrel együtt adá Jákóbnak az ő fiának kezébe.”

(1Móz 27: 17)

Mindezt Rebeka megtette Jákobért; de most igen verhet a szíve, hogy vajon Jákóbnak sikerül-e az atya áldását venni. Még hogy Rebeka; de Jákób szíve majd kiugrik a torkán: hisz szeretett atyjának hazudnia kell. Bátor ember az, aki az ellenséggel szembeszáll; de még bátrabb az, aki atyjával kényszerül szembeszállni az atyai akarat helyes irányú megvalósítása érdekében.

„És beméne az ő atyjához és monda: Atyám! És az monda: Ímhol vagyok. Ki vagy te fiam? Monda Jákób az ő atyjának: Én vagyok Ézsau a te elsőszülöttem, aképen cselekedtem amint parancsolád, kelj fel, kérlek, ülj le és egyél vadászatomból, hogy megáldjon engem a te lelked.”

(1Móz 27: 18, 19)

Izsák tette csúcspontjához ért. Ha most elveszti a fonalat: vége a becsületének örökre, ha viszont sikerül: áldott lesz – örökre. Nem egyszerűen az atyjától várja az áldást, hanem azt mondja: „a te lelked áldjon meg”. Nem csupán a lelkének ez az inkarnációja, hanem általában az a hatalmas lélekszíkra, amely már úton van visszafelé Istenhez; s élete csúcspontjaként megáldja azt a lelket, amely épp most készül felismerni az Istenhez visszavezető út szükségességét, az Ő szolgálatának sürgető parancsát. Ezt a lelket valójában nem tudja semmilyen fizikális trükkel megtéveszteni; ezért sikerülhet a trükk. Valójában két hatalmas lélek baráti találkozásának, és az isteni tervmegvalósítás stafétájának kéz a kézbe történő átadásának lehetünk tanúi ebben a gyönyörű történetben. Ezért nem kell feszülten azon izgulnunk, hogy vajon a megtévesztés sikerrel jár-e. Nem csupán az ember az emberrel találkozik, hanem isteni szikra az isteni szikrával: lélek a lélekkel.

„És monda Izsák az ő fiának: Hogy van az, hogy így hamar találtál, fiam? És felele: Mert az Úr, a te Istened hozta előmbe. És monda Izsák Jákóbnak: Jer közelebb, kérlek, hadd tapogassalak meg fiam: hogy vajjon te vagy-e az én fiam Ézsau vagy nem?”

(1Móz 27: 20, 21)

Igen nehéz lehet Izsáknak, de tudja: igaz ügyért hazudik, s vezeti félre vele atyját. Ehhez kell igazán nagy erő. Nézzük, végig tudja-e csinálni mindezt!

„Oda méne tehát Jákób Izsákhoz, az ő atyjához, a ki megtapogatván őt, monda: A szó Jákób szava, de a kezei Ézsau kezei. És nem ismeré meg őt, mivelhogy kezei szőröseek valának, mint Ézsauinak az ő bátyjának kezei; annakokáért megáldá őt.”

(1Móz 27: 22, 23)

Úgy tűnik, az álcázás kiállta a próbát. Jákób kész arra, hogy atyja áldását vegye, s így végleg megszabadítsa bátyját annak elsőszülöttségi jogával járó terheitől. Másfelől viszont leleményessége még igen hosszú távon próbára tétetik további életében, amennyiben ebből a helyzetből emelkedett lélekkel távozik. És most figyeljük az áldást, de előbb még Izsák elszándékozik oszlatni maradék kételyeit is.

„És monda: Te vagy fiam Ézsau? Felele: Én vagyok. Az, pedig monda: Hozd ide, hadd egyem az én fiam vadászatából, hogy megáldjon téged az én lelkem; és oda vívé, és evék; bort is vive néki és ivék. Akkor monda néki Izsák az ő atyja: Jer közelebb fiam, és csókolj meg engem. Oda méne azért, és megcsókolá őt: s megérezvén ruháinak szagát, megáldá őt, és monda: Lám az én fiamnak illatja olyan, mint a mezőnek illatja, a melyet megáldott az Úr.”

(1Móz 27: 24-27)

Íme, minden kételyét elkergette Izsák. A mező és fia ruháinak illatát igen kedveli. Ennek megtapasztalása végleg elaltatta benne a kétely leghalványabb sugarát is. Most már, hogy evett is, ivott is: meghallgathatjuk az áldás szövegét.

„Adjon az Isten tenéked az ég harmatából, és a föld kövérségéből, és gabonának és bornak bőségét. Népek szolgáljanak néked, és nemzetségek hajoljanak meg előtted; légy úr a te atyádfiain, és hajoljanak meg előtted a te anyádnak fiai. Átkozott, a ki téged átkoz, és a ki téged áld, legyen áldott.”

(1Móz 27: 28, 29)

Igen nagy horderejű áldás. Nem csupán egy elesett, bukott ember, földi ember jólétét célozzák e szavak. Hisz egyetlen testvére van, Izsák; mégis többes számban említi őket. Az Isten áldására utal itt; anyja fiai alatt viszont legfőbb anyját, a Teremtő feleségét, mennyei Asszonyszervezetének Személyét érti. Az Ő fiai emberek és angyalok egyaránt. Ők fognak

meghajolni Jákób és az ő fiai (vagy későbbi inkarnációi) előtt lenni a földön és fenn a mennyben. Ez az áldás el fogja őt kísérni Armageddonon túl, egészen a Paradicsom újbóli benépesítéséig, sőt azon túl. De erről még későbbi könyvek bővebben szólnak. Mindazáltal az áldás természetesen ki fogja fejteni hatását Jákób akkori, földi életére is – majd meglátjuk.

„És lőn amint elvégezte Izsák Jákóbnak megáldását; és épen csakfogya kiment vala Jákób az ő atyjának Izsáknak színe elől; az ő bátyja Ézsau is megjöve vadászásából. És készíté ő is ételt, s vivé az ő atya elé, és mondá az ő atyjának: Kéjjen fel az én atyám, és egyék az ő fia vadásztárból, hogy áldjon meg engem a te lelkéd.”

(1Móz 27: 30, 31)

És most jön a fekete leves. Mit sem sejtve megjön Ézsau. Úgy látszik, neki egyértelműen természetes, hogy ő fogja kapni az elsőszülöttnak járó áldást. Hát ilyen feledékeny? Nem emlékszik, hogy azt már egyszer öccsének adta? Jóllehet, egy tál lencséért; de neki adta. Nem vette komolyan akkori tetteit? Akkor most fizetnie kell akkori felelőtlenségéért. Meg kell végre tanulnia, hogy az adott szó kötelez.

„És monda néki az ő atya Izsák: Kicsoda vagy te? És monda: Én vagyok a te elsőszülött fiad Ézsau. Izsáknak, mintha tört döftek volna a szívébe. Becsapták. De miért? A jóslat! Az isteni terv! Akkor Izsák el-rémüle igen nagy rémüléssel, és monda: Ki volt hát az, a ki vadat fogott és behozá nékem, és én mindenből ettem, minekélőtte te megjöttél, és megáldottam őt, és áldott is léssen.”

(1Móz 27: 32, 33)

Eszükbe jut mindkettőjüknek mindaz, ami emlékként ezzel kapcsolatban feltolul. Izsák csupán megrémül, mert nem vette komolyan már mostanában az Istene utasításait – talán már nem is volt Vele komoly kapcsolata. Ez a feladat már Rebekára hárult. Pedig ő itt szerette meg igazán a Teremtőt, hisz Lábán és az atya (anyjáról nem is beszélve) soha nem volta Vele oly szoros kapcsolatban, mint régebben Izsák. Ézsau viszont a jövőjét, anyagi biztonságát félti, s e miatt a következő módon viselkedik.

„Amint hallotta vala Ézsau az ő atyjának beszédét, nagy és igen keserves kíjáltással felkijálta, és monda atyjának: Áldj meg engem is atyám.”

(1Móz 27: 34)

Ézsau most sem tus az isteni tervről. Ő a feleségei igényeit hivatott minél magasabb szinten kielégíteni. Ehhez, pedig igen nagy szüksége lett volna a nagyobbik atyai részre, és az ehhez kapcsolódó atyai áldásra; amit az ő felfogása szerint nem az Isten, hanem az atyai vagyon támogat. Ézsau hitetlen és ostoba. Ezért ordít.

„Ez, pedig monda: A te öcséd jöve el álnokssággal, és ő vevé el a te áldáso-dat. Az, pedig monda: Nem méltán hívják-e őt Jákóbnak? Mert immár két ízben csalt meg engemet; elvevé elsőszülöttségemet, most pedig áldá-somat vevé el. És monda: Nem tartottál-e nékem is valami áldást?”

(1Móz 27: 35, 36)

A ravaszság hozzátartozik az isteni tulajdonságokhoz. Valójában maga Isten a legravaszbabb személy. Tőle tanulhatjuk meg ennek a tulajdonságnak a helyes használatát is. Ahhoz, hogy a sok mocsokba süllyedő eszén túljárjunk, és ne engedjük magunkat az ő hálójukba: ravasznak kell lennünk, mint a kígyó. Azonban nem mindegy, hogy ezt a tulajdonságot mire használjuk. Ha a saját önző céljainkat támogatjuk vele, akkor mi is lesüllyedünk; ha azonban az isteni terv megvalósítását mozdítjuk előbbre: visszavezethet bennünket Istenhez.

Jákób itt az utóbbit alkalmazta. Neki esze ágában sem volt uralmat gyakorolni bátyja felett, vagy bántani őt. Az édesanyjának még úgy sem. Egyszerűen csak jól ismerték Izsák Istenét, az Ő tervét, és a saját szerepüket ebben a tervben. Így ők nyugodt lélekkel alkalmazták ezt a

lehengerlő módszert – még ha ezzel Izsákban bánatot, és Ézsauban haragot, háborúságot okoztak is. Nem az a fontos, hogy az isteni tervnek hátat fordítók mit éreznek a terv megvalósítóival szemben, hanem hogy Isten szolgálai megmutassák: ők jobban szeretik Istent, mint saját családjukat. Jó esetben persze nem kell választani Isten és a családtagok között; de ha szereteteink a Terv ellen feszülnek, akkor nekünk meg kell tudnunk mutatni, mi a helyes irány: helyesen kell döntenünk az Isten mellett, még ha ez a Vele ellenszegülőknek fájdalmat is okoz. Ez persze nem jelenti azt, hogy megszűnünk szeretni őket, akiket eddig is szívünkbe zártunk.

„Felele Izsák és monda Ézsauának: Ímé uraddá tettem őt, és minden atyjafiát szolgálául adtam néki, gabonával is, borral is őt láttam el; mit míveljek azért immár veled fiam?”

(1Móz 27: 37)

Izsák megdöbben a történeteken, de úrrá lesz érzelmein. Ismeri ő is az isteni tervet, de tudja azt is, hogy szíve Ézsauhoz húz. Erős kettősség, feszültség honol a szívében. Óriási próba ez öreg napjaira. Félig az Isten – félig az ember beszél belőle, de az Isten mégis csak felülkerekedik benne.

„Monda Ézsau az ő atyjának: Avagy csak az az egy áldásod van-e néked atyám? Áldj meg engem, engem is atyám; és felelele szavát Ézsau és sír vala.”

(1Móz 27: 38)

Ézsau nem ismeri atyja Istenét. Nem úgy gondolkodik, mint az Ő szolgálja, hanem, mint a vágyaktól fűtött, bukott ember, akit az anyagi vágyak erősen a földhöz kötöttek. Hogy ezektől a földi dolgoktól (hatalom, életbiztonság, vagyon) megfosztotta az atyai áldás: kétségbeesik. Úgy érzi, földönfutó lesz. Könnyörög atyjának valami kézzelfogható, használható életajándékért.

„Felele azért Izsák az ő atyja, és monda néki: Ímé kövér földön lesz lakásod, és részed lesz az ég harmatjából onnan felül. És fegyvered után élsz, és öcsédet szolgálod. De léssen, a mikor ellene támadsz, letöröd igáját nyakadról.”

(1Móz 27: 39, 40)

Ismét egy konkrét jövődőlés hangzott el. Méghozzá olyan jövődőlés, amely minden olyan emberi közösségre érvényes, amely a tökéletes isteni terv előkészítő munkálatait végzi; így természetesen napjainkra is. Az igát letörni természetesen csak akkor lehet, és van értelme, ha azzal visszaél az igafogó. Napjainkra ez már gyakorlatilag totális méretekben megvalósult. A föld világvallásai már olyan mértékben visszaéltek elsőbbségi jogukkal, és Istenhez fűződő viszonyukkal, hogy Isten eltaszította őket magától, és megengedte a népeknek, hogy az egyházak igáját törjék le a nyakukról. Később ezek oly mértékben fognak a vallások ellen fordulni, hogy meg is emészti, el is égetik azokat. Ezért is van szükség arra, hogy olyan vallási, ideológiai mag maradjon, amelyre mindez nem hat rombolólag. Minden esetre a fent idézett jóslat (prófécia) óriási távlatokat nyit az emberiség minden fájának a történelmében.

Ézsau Jákób megölését tervezi

„Gyűlöli vala azért Ézsau Jákóbot az áldásért, a melyfel megáldotta vala őt az ő atyja, és monda Ézsau az ő szívében: Közelgetnek az én atyámért való gyásznak napjai, és akkor megölöm az én öcsémet Jákóbot.”

(1Móz 27: 41)

Ezzel a fajta gyűlölettel már találkoztunk a könyvünk elején. Úgy látszik, Ézsau nem ismeri az esetet, sem annak következményeit. Érzelmait az istenszeretet nem, de az atya iránti tisztelet visszatartja. Így csak annak halála után szándékozik cselekedni.

Rebeka és Jákób viszont ismerve a fent említett történetet Káinról és Ábelről: elejét veszik annak, hogy az ő családjukban is hasonló helyzet alakuljon ki.

„Mikor, pedig hírül vevék Rebekának, az ő nagyobbik fiának Ézsauának beszédét, elküldé és magához hívatá az ő kisebbik fiát Jákóbot, és monda néki: Ímé Ézsau a te bátyád azzal fenyeget, hogy megöl téged. Most azért fiam, hallgass az én szavamra, és kelj fel és fuss Lábánhoz az én bátyámhoz Háránba, és maradj nála egy kevés ideig, míg a te bátyád haragja elmúlik. Míg elfordul a te bátyád haragja te rólad, és elfelejtkezik arról, amit rajta elkövettél: akkor elküldök és haza hozatlak téged: miért fosztatnám meg mindkettőtöktől egy napon?”

(1Móz 27: 42-45)

Rebeka tanult Ábel esetéből. Hogy elkerülje fiainak testvérháborúját, vagy szeretett fiának lemészárlását; bátyjához, Lábánhoz tanácsolja őt. Nem gondolkodik azon, hogy helyesen cselekedett-e. Tudja, hogy amit korábban tett: Istennek tetsző dolog volt. Ez az igazi hit. Azt is tudja azonban, hogy a helyes és helytelen vágyak összecsapásának szívszorongató következményei lesznek. A családját is meg kell védelmeznie. A belső békét helyre kell állítania. Ennek megfelelően rögtön és határozottan cselekszik is. Ettől csodálatos és kiváló asszony ő.

Tudjuk – vagy legalább is tudni fogjuk –, hogy az isteni hierarchia szerint működő családban a családfő tehetetlensége esetén az asszony vállal nyomják a család védelmét célzó kötelességek. Rebeka igen komolyan veszi ezt a felelősséget. Izsák tehetetlensége egyértelmű: már nem az isteni terv megvalósítását szorgalmazza; csupán vágyainak él. Látnivaló tehát, hogy igen elfáradt.

„Izsáknak, pedig monda Rebeka: Eluntam életemet a Kfütteusok leányai miatt. Ha Jákób a Kfütteusok leányai közül vesz feleséget, amilyenek ezek is, ez ország leányai közül valók; minek nekem az élet?”

(1Móz 27: 46)

Ha ma ezt a mondatot egy számítógépbe írnánk be, és a benne lévő programokkal ütköztetnénk, azt mondanánk rá, hogy számítógép-vírus. Így viszont csak azt mondjuk, hogy Rebeka bogarat ültetett a férje fülébe. Nem is akármilyen bogarat! Ha Izsák ezen a dolgon elgondolkozik (és miért ne gondolkozna el?), a dolgokat már ő maga fogja olyan irányba terelni, hogy azzal Isten tervét is támogathatja; s családját is megkímélheti a szükségtelen feszültségektől, valamint annak rossz szándékú következményeitől. Így Rebekának nem kell ura helyett utasítania a fiát a nagy változás megcselekvésére.

Huszonnyolcadik fejezet

Jákób Mezopotámiába megy

„Előhívatá azért Izsák Jákóbot, és megáldá őt, és megparancsolá neki és mondá: Ne végy feleséget a Kananeusok leányai közül. Kelj fel, menj el Mésopotámiába, Bethuélnek a te anyád atyjának házához, és onnan végy magadnak feleséget, Lábánnak a te anyád bátyjának leányai közül. A mindenható Isten, pedig áldjon meg, szaporítson és sokasítson meg téged, hogy népek sokaságává légy. És adja neked az Ábrahám áldását, tenéked, és a te magodnak te veled egybe; hogy örökség szerint bírjad a földet, melyen jövevény voltál, melyet az Isten adott vala Ábrahámnak.”

(1Móz 28: 1-4)

Ez volt a legkézenfekvőbb parancs, amit Izsák kisebbik, áldott fiának adhatott. Hatott a bogár. Újra feléledt Izsákban az isteni félelem régi ereje – talán már utoljára. Már pontosan tudja, hogy szelíd gyermeke mire hívatott. Fölizzott benne a régi parázs: elmélkedett atyja, Ábrahám tettein, életén, Teremtőjével való kapcsolatán, ígéletén és jövődőlésén. Felelevenítette eddigi saját életútját. Noha az nem volt olyan mozgalmas, fölért atyjáéval, és mint eszköz, az Isten kezében épp oly értékes is, mint amaz. Ezt az értéket Jákób fogja továbbvirágoztatni. Egyúttal olyan próbákon kell majd bizonyítania hitét, amelyek eddigi ősei életét még nem érintették. Lépésről lépésre minden lehetséges emberi tulajdonságot mérlegre kíván tenni a Mindenható, amelyeknek létjogosultságát megkérdőjelezte Sátán. Ezért aztán a vérvonal minden tagjának erősen eltérő életutat kell bejárnia mindaddig, míg az összes vitakérdés terítékre nem kerül a Mennyei Bíróság asztalán.

Izsák is épp most vizsgázott kitűnőre életútja utolsó, nagy horderejű döntése révén. Nem véletlen, hogy még évezredek múlva is oly sokat tanulhatnak tőle a jó szándékú egyének.

A gondolatsor végén megfogalmazott áldás már szinte ajándékként került ajkára. Jutalmul tódulhatott ki az isteni szó szájából, hogy ezzel is további istenfélelemre, és az isteni terv maradéktalan előmozdítására buzdítsa fiát.

„Elbocsátá azért Izsák Jákóbot, hogy menjen Mésopotámiába Lábánhoz a Siriabeli Bethuél fiához, Rebekának, Jákób és Ézsau anyjának bátyjához.”

(1Móz 28: 5)

Izsák még utoljára visszanyerte régi önmagát, s határozott hangon tett intézkedéseket azért, hogy a vérvonal következő fonala az őt megillető karmát járhasa végig. Már nem ellene, hanem érte tesz.

A Teremtő a körülményeket használja fel arra, hogy fényesítse arcunkat, csiszolja szívünket, hogy alkalmassá tegyen bennünket arra, hogy majd részt vehessünk abban a hatalmas, mindent magába foglaló munkában, amely egyszer, s mindenkorra egyesít minden égit és földit egyaránt egy tökéletes egységben.

Ézsau második házassága

„És látá Ézsau, hogy Izsák megáldotta Jákóbot, és elbocsátotta őt Mésopotámiába, hogy onnan vegyen magának feleséget; és hogy mikor áldja vala, parancsola néki, és monda: Ne végy feleséget a Kananeusok leányai közül; és hogy Jákób hallgata atyja és anyja szavára, és el is ment Mésopotámiába; és látá Ézsau, hogy a Kananeusok leányai nem tetszenek Izsáknak az ő atyjának.”

(1Móz 28: 6-8)

Jóllehet Ézsau igen jól megfigyelte ezeket a dolgokat: de a velük kapcsolatos következtéseit már egyáltalán nem a szeretet építette fel benne. Nem a szüleit vagy a testvérét szerette, hanem azt az életet, amelyet apja vagyonából megengedhetett magának. Nem a szülei kedvét kereste, hanem épp a szenvedésüket okozta tetteivel. Már önmagában a vadászó életmód is Isten ellen való – lásd Nimród életét. Az viszont, hogy olyan lányokat vesz feleségül, akik nem éppen erkölcsös viselkedésükről híresek: egyenesen szembeszegülés, tudatos ellenszegülés annak a Teremtőnek, aki az ő életét is megalkotta.

De Ézsau ennél is továbbmegy. Egyenesen bosszút forral szülei ellen. Hogyan is?

„Élméne Ézsau Ismáelhez, és feleségül vevé még az ő feleségeihez Ismáelnek az Ábrahám fiának leányát Mahaláthot, Nebajóthnak húgát.”

(1Móz 28: 9)

Íme a hosszú út első lépése. Mivel jól megfigyelte, hogy szüleinek fájdalmat okoz az ő két felesége, harmadikat is vesz melléjük, s persze ezt sem Jehova imádói, hanem a Vele ellenszegülők közül. Másfelől viszont a szívében lévő kettősséget is próbálta feloldani az által, hogy azt gondolta: ha atyja rokonságából vesz magának feleséget, talán megenyhülnek majd irányába, s méltóbb áldást csikarhat még ki atyjából. Hisz a két fiú közül csak ő marad itthon; ő kell, hogy atyja szívébe visszaköltözzön. Micsoda feloldhatatlan dipólus!

„Jákób pedig kiindula Beérsebából, és Hárán felé tartott.”

(1Móz 28: 10)

Jákób életútja tehát új irányt vesz. Ez már sokkal mozgalmasabb és izgalmasabb lesz, mint az eddigi. Új emberekkel, új helyzetekkel, új álnokságokkal kell szembenéznie, s mid ezek között kell embernek maradnia; még hozzá Istennek tetsző módon. Tudja most már, hogy az isteni vérvonalat ő gombolyítja tovább, s majd az ő utódai fogják azt célja felé továbbítani.

Jákób égbe érő lajtorját lát

„És juta egy helyre, holott meghála, mivelhogy a nap lement vala: és vőn egyet annak a helynek kővei közül, és feje alá tévé; és lefeküvék azon a helyen. És álmot láta: Ímé egy lajtorja vala a földön felállítva, melynek teteje az eget éri vala, és ímé az Istennek Angyalai fel- és alájárnak vala azon.”

(1Móz 28: 11, 12)

Ilyet egy materialista szemléletű ember nem láthat. Ez a látvány nyilván nem a durva-fizikai világból származik, de még csak a finom-fizikai – vagyis asztrális – létsíkról sem. Jákób – akárcsak a vérvonal többi tagja –, szellemi látásmóddal bír. Hisz csak így lehet közeledni a Világegyetem Teremtőjéhez. Tetteinkkel csupán megmutatjuk mások számára, hogy

hogyan viszonyulunk Hozzá, és embertársainkhoz. Jákób eddigi élete során elnyerte azt az áldást is, amely képessé teszi őt arra, hogy bepillantást nyerjen a szellembirodalomba.

Ilyen látványban ráadásul akkor lehet része az áldott egyénnek, amikor már fizikai tevékenységét kikapcsolta az elméjéből: pihenőre tért, és már csak a szellemi dimenziók élnek az agyában aktívan. Ez a létsík ugyanis nem pihen, s amikor az elme felett átveszi az uralmat, a tiszta szívű embernek megmutatja mindazt, amire az élete során (nem csak az épp aktuális karmája során) szüksége van ahhoz, hogy helyes döntéseket hozzon.

Saját szemléletmódjának megfelelően tehát betekintést nyer abba a kapcsolatba, amely a fizikai világot összeköti a szellembirodalommal. Egy égisz érő létra formájában látja ezt. De miért is látja?

„És ímé az Úr áll vala azon és szóla: Én vagyok az Úr, Ábrahámnak a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene; ezt a földet a melyen fekszel, néked adom, és a te magodnak. És a te magod olyan leszen mint a földnek pora, és terjeszkédél nyugotra és keletre, északra és délre, és te benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei.”

(1Móz 28: 13, 14)

Tehát maga az Isten kívánt közölni Jákóbbal egy újabb lélegzetelállító jövőndölést. Ezért láttatta vele mindezt. A Teremtő megerősítette a szövetségét a földi vérvonallal, és egyben egyértelművé tette Jákób számára, hogy ő a vérvonal következő láncszeme. Megismétli számára mindazt, amit Ábrahámnak, majd atyjának, Izsáknak mondott. Vagyis, hogy nekik adja ezt a földet, melyen élnek; és áldásává lesznek az egész emberiségnek. Óriási kiváltság ilyen ígéret várományosának lenni, és egyben hihetetlen felelősség is. Vajon megfelel-e neki?

Egyúttal ilyen kiváltságban van része mindazoknak, akik az Istent őszintén keresik, s meg is találják, illetve elindulnak a hozzá vezető úton. De nézzük, hogyan bátorítja tovább Jákóbot, hogy a nagy kiváltságtól kétségbe ne essen.

„És ímé én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged valahova menéndesz, és visszahozzalak e földre; mert el nem hagylak téged, míg be nem teljesítem, amit néked mondtam.”

(1Móz 28: 15)

Micsoda megnyugvást jelent tudni, hogy utunkat nem kisebb személyiség kíséri, mint maga a hatalmas Mindenható. Bármint teszünk, bármi történik velünk, bármilyen ellenséggel, fufanggal vagy próbával találjuk magunkat szembe, bármilyen falnak ütközünk; a legnagyobb Tudás, Tanító, Atya fogja a kezünket, és vezet bennünket a kimenekedés útjára. Ő csiszolja a szívünket, és élesíti elménket, hogy minél hatékonyabban tudjuk követni Őt.

Magyarázata is van ennek az eljárásnak. Jákób nem más, mint a Teremtő eszköze ezen a csodálatos úton. Így az Isten, mint ilyet tart maga mellett, és vigyáz rá. A legnagyobb kiváltság, ha egy ember a Teremtő, az Isten eszköze.

Végül is mindnyájunkkal valamely szellemi erő rendelkezik. Emberi szabadságunk abban áll, hogy megválaszthatjuk: mely szellemszemély eszköze kívánunk lenni. A Teremtő eszközének lenni azt jelenti, hogy a Világegyetem hierarchiai rendjének, vagyis a tökéletes rendnek a láncszemévé válunk. Így biztosított számunkra legboldogabb, legmegelégedettebb, legbiztonságosabb, legcélravezetőbb és legtökéletesebb élet mind közül. Ezért küzdünk az Isten oldalán; és célunk, hogy másokat is erre ösztökéljünk. Meggyőződésem, hogy minden jó szándékú ember előbb-utóbb erre az útra lép. A Teremtő bennünket használ fel arra, hogy felkutassa őket – persze nem maga miatt, hisz Ő ismeri mindegyiket –, és láthatóvá tegye mindnyájunk számára, földön és az égen egyaránt.

Ahhoz, hogy erre a munkára felhasználjon bennünket; valójában velünk kell, hogy legyen, és fognia kell a kezünket az út végéig, ami a Vele való újraegyesülés.

„Jákób pedig fölébredvén álmából, monda: Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam. Megrémülve annak okáért és monda: Mily rettenetes ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnek kapuja.”

(1Móz 28: 16, 17)

Micsoda megdöbbentő felfedezés! Nem egy közönséges helyen hajtotta le a fejét, hanem az Isten szellemi házában, amely közvetlen kapcsolatban van az égi birodalommal.

Miért gondolhatja ezt így? Korábban elsősorban fizikai tevékenységekkel volt elfoglalva. Jóllehet esténként rendszeresen tanulmányozta Isten tulajdonságait, szavait; mégis most ért el egy olyan megnyugodott szellemi állapotba, hogy valóságosan is be tudja fogadni Őt a szívébe. Hosszú úton jár, a lábai automatikusan lépegetnek, egyik a másik elé; így gondolatai és érzelmei szabadon szárnyalhatnak, akár naphosszat is. Íme a lehetőség, hogy alaposan kiértékelje mindazt, amit Teremtőjétől eddig tanult; és összehasonlítsa azokat ősei és saját élete eseményeivel. Mindezt nyíltan, őszintén kereste, és igyekezett Isten tulajdonságaival és szavaival összhangba hozni. Kitisztult a szíve, és végképp alkalmassá vált arra, hogy a Mindenható most már személyesen is meglátogassa őt, és a fentieket közölje vele. Hát nem nagyszerű esemény egy földi halandó számára!

Jákób fogadást tesz Béthelben

„És felkelt Jákób reggel, és vevé azt a követ, melyet feje alá tett vala, és oszlopul állítá fel azt, és olajat önte annak tetejére; és nevezé annak a helynek nevét Béthelnek, az előtt, pedig Lúza vala annak a városnak neve.”

(1Móz 28: 18, 19)

Jákób, miután rádöbben, hogy hol is van, megszenteli a helyet. (Természetesen nem maga a fizikális hely válik szentté – az csupán jelképévé válik annak a tett-sorozatnak, amelyen az Isten ezen szolgálja jár.) mivel az égnek árnyéka a föld; így a szellemi tettek árnyéka a fizikális cselekedet. Ha egy fa árnyékát megszentelem egy csokor virággal: valójában a fát, s rajta keresztül annak szellemét tisztetem. Így van ez ezzel a hellyel is. A hely megszentelése valójában tisztelgés az Isten imént elhangzott ígéje előtt, és megjelölése egy eseménysor ezen pontjának, amely immár bizonyosan a Paradicsomba vezetni annak élvezőjét, Jákóbot.

A Béthel szó héberül Isten házát jelenti.

„És fogadást tőn Jákób, mondá: ha az Isten velem leéend, és megőriz engem ezen az úton, a melyen most járok, és ha ételül kenyeret s öltözetül ruhát adánd nekem; és békességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leéend az én Istenem.”

(1Móz 28: 20, 21)

Viszonozza Jákób Teremtője gesztusát, s szövetséget köt Vele. Természetesen eléggé földieknek tűnnek közeledési feltételei; de sohase felejtjük el, hogy bármi, ami a Bibliában (vagy egyéb szent könyvekben) leírásra kerül, annak többdimenziós jelentése van. Itt tehát nem egyszerűen a fenti szükségleteinek fedezéséről szól Jákób; inkább arról, hogy útjának végigjárásához szüksége van bizonyos dolgokra gyarlósága miatt, amit természetesen Attól várhat, aki az útján el kívánja kísérni. Ebből tudja a bukott szív, hogy valóban gyümölcsöző a kapcsolatuk – de már nem emberi szemszögből, hanem felülről tekintve rá.

„És ez a kő, a melyet oszlopuľ állítottam fel, Isten háza lészen, és valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.”

(1Móz 28: 22)

És itt lefektetett Jákób egy igen fontos alapelvet, amely évezredekkel később is hatást gyakorol az összes vallásra. Az ember által megtermelt javak tizedrésze a továbbiakban az Istent illetik. No, nem azért, mintha szüksége lenne rá, hisz Övé az egész világ. Inkább az illető adakozóinkább a Világegyetem más szereplői felé tesz tanúbizonyságot arról, hogy ő az Isten munkáját kívánja elősegíteni ezzel, s háláját igyekszik kimutatni mindazért, amit neki a Teremtő ad azért, hogy életét leélhesse, s Vele összhangba hozza. Ez csak kettőjük (az Isten és az ember) együttműködésének eredményeképpen lehetséges. Másfelől ez jelképes áldozat is az ember részéről mindazon embertársaiért, akiket a Teremtő még ezután fog kiválasztani, és felkészíteni hasonló útra. Ő nem magának használja ezt a tizedet, hanem földi szervezete számára juttatja abból a célból, hogy további jó szándékú egyének kapjanak lehetőséget a fizikai világ fogságából való kiszabadulásra. Ez az ő váltságáldozatuk, hogy elinduljanak a számukra kijelölt úton. Ebből lehet ellátni, oktatni, képezni őket, s másokat is tájékoztatni a munka előmeneteléről. Ehhez bizony a földi viszonyok között a megtermelt javak bizonyos része szükséges. Az adakozó továbbá ezzel jelzi szándékát, miszerint ő részt kíván venni abban a világméretű munkában, amely által a föld minden nemzete áldásban fog részesülni.

Ehhez van szükség napjainkban egy olyan paradicsomi indíttatású gazdasági szervezetre, amely anyagilag képes leginkább megalapozni ezt, s a továbbiakban nem az egyes emberek munkájának tizedét szükséges erre a munkára áldozni, hanem a föld lakosságának tizede lesz képes arra, hogy saját ellátásán túl, termelésének egészét a hatalmas munka oltárán égesse el, hogy szálljon fel annak füstje az égbe.

Huszonkilencedik fejezet

Jákób szolgál Lábánnál

„Jákób azután lábára kelvén, elméne a napkeletre lakók földére.”

(1Móz 29: 1)

Jákób keletre megy. Beszéltünk már arról, hogy a keleti égtáj kezdetet jelent. Jákóbnak elkezdődik az az életútja, amely valóban mások áldásába torkollik, amely képes lesz fölemelni másokat s így természetesen önmagát. Bár az utóbbi csupán következmény: nem cél. Ha cél lenne, önző magatartást csikarna ki Jákóbból. Ő viszont elsősorban mások fölemelkedésén fog munkálkodni; épp úgy, ahogy a Béthel-beli jövendölés tartja. Ennek csupán egyik következménye, hogy ő maga is részesül azokból az áldásokból, amelyekhez másokat hozzájuttat. Valójában a felemelkedés legbiztosabb módja – legyen az ideológiai, gazdasági vagy társadalmi – az, ha elsősorban másokat igyekszünk felemelni. Ez látszólag ellentmondás; de csak a materialista, monopolista és empirista szemléletűeknek. Akik képesek felülkerekedni e szemléleten (az anyagon, a pénzen és a hatalmon), azok megláthatják a kauzális síkon mindazt az előnyt, ami mások tudatos és szisztematikus felemelésének törekvéseivel jár. A nagy többség ezt nem láthatja. Eltakarja szemüket a durva-fizikai homály.

„És látá, hogy ímé egy kút van a mezőben, és hogy ott három farka juh hever vala. Mert abból a kútból itatják vala a nyájakat; de a kútnak száján nagy kő vala: mikor, pedig ott valamennyi nyáj összeverődik, elgördítik a követ a kút szájáról és megitatják a juhokat, s ismét helyére teszi a követ, a kút szájára.”

(1Móz 29: 2, 3)

Jákób megkezdi ismerkedését azokkal az emberekkel, akik között majd hosszú évekig élni fog. Továbbá meg is tanulja az egyik legfontosabb leckét, amit leendő munkája során nap, mint nap alkalmazni fog. A kút érték. Ebben a sivatagos térségben az egyik legnagyobb – ha nem a legnagyobb – érték. Egy-egy ember nem is férhet hozzá olyan egyszerűen. Fontos szabály, hogy csak akkor szabad elgördíteni a követ a szájáról, amikor már az összes környékbeli nyáj összegyűlt inni. Azokat egyszerre megitatják, majd azonnal újra le kell zárni, s így védeni.

„És monda nékik Jákób: Honnan valók vagytok atyámfiai? És mondanak: Háránból valók vagyunk. És monda nékik: Ismeritek-e Lábánt, a Nákhor fiát? S azok felelének: Ismerjük. Azután monda nékik: Egészségben van-e? S azok mondanak: Egészségben van, és az ő leánya Rákhel imhol jó a juhokkal.”

(1Móz 29: 4-6)

Földrajzi ismeretei nyilván kifogástalanok. Ezért is ért végre Hárán határába. Viszont az embernek mindig szüksége van megerősítésre, hogy biztos legyen abban, amit megismert, megtapasztalt, vagy tenni készül. Ez nálam is így van. Úgy érzem, sok mindent tudok, mégis elragadtatással tölt el, valahányszor egyéb forrásból is sikerül ugyanazt a konzekvenciát levonni, ugyanarról értesülni, ugyanazon a gondolatmeneten végighaladni.

Rokonai felől érdeklődik, hogy útján továbbléphessen. Az isteni gondviselés is vele van, ahogy ezt megígérte neki a Teremtője. Azzal a nővel találkozik mindjárt az útja következő állomásának küszöbén, aki további életének meghatározó személyisége lesz. Ő lesz az első és legfontosabb felesége.

„És monda Jákób: Ímé még nagy fenn van a nap, nincs ideje, hogy beterelessék a marhát: itassátok meg a juhokat, és menjetek, legeltessetek. Azok, pedig felelének: Nem tehetjük, míg valamennyi nyáj össze nem verődik, és el nem gördítik a követ a kút szájáról, hogy megitathassuk a juhokat.”

(1Móz 29: 7, 8)

A korábban már említett eseményre hívja most fel Jákób figyelmét. Tudniillik, hogy csak rövid időre, és egyszer szabad csak a kút használatba venni ezen a térségen. Így biztosítják annak tisztaságát és vízhozamát.

Jákób otthonában nem volt szükség ilyen óvintézkedésre, hisz Ábrahám ásott elegendő kút az ellátásuk érdekében, és azokat is bő vízhozamú erekre, forrásokra építették.

„Még beszélget vala velők, mikor megérkezék Rákhel az ő atyja juhaival, melyeket legeltet vala.”

(1Móz 29: 9)

Íme ezzel megkezdődik Jákób új élete. Ő e pillanatban még nem tudja, de ez a gyönyörű leány lesz élete boldogsága és átká egyaránt. De lássuk, hogyan bontakozik ki ez a történet, s mit tanít nekünk.

„S lőn, amint meglátá Jákób Rákhelt, Lábánnak az ő anyja bátyjának leányát, és Lábánnak az ő anyja bátyjának juhait, odalépett Jákób és elgördíté a követ a kút szájáról, és megitatá Lábánnak az ő anyja bátyjának juhait.”

(1Móz 29: 10)

Látjuk, hogy az ismerkedés egyik leghatékonyabb módja a cselekvés. Ezt már akkor is láttuk, amikor Ábrahám szolgálja eljött ide Izsáknak párt választani. Itt sem történik most másképp. Így mutatkozik be annak, akiről úgy gondolja, a későbbiekben még közelebbi kapcsolata lehet. És itt nem feltétlenül párválasztásra gondolt. Egyszerűen csak, mint rokonára, Lábán gyermekére. Segít neki a munkájában, hogy ezután már nagyobb bizalommal és nyíltsággal beszélhessen vele. Azonban a rokoni találkozás annyira megindította, hogy szívét, sőt lelkét is megérintette ez a szorgé (vérrokonságon alapuló szeretet).

„És megcsókoltá Jákób Rákhelt, és nagy felszóval síra.”

(1Móz 29: 11)

Íme a lelki felindulás eredménye. Sírva csókoltá meg a nem is ismert rokont. Boldog volt attól, hogy lakóhelyétől ilyen távol végre ráakadt egy rokonra, akiről édesanyja nyilván sokat mesélt. Valószínűleg már a hallottak alapján elnyeri rokonszenvét – sőt ahogy láthatjuk, szeretetét is. Ez tehát a szorgé igazi ereje, amelyet rokon, rokon iránt érezhet.

„S elbeszélé Jákób Rákhelnek, hogy ő az ő atyjának rokona és hogy Rebekának fia. Ez, pedig elfuta, és megmondá az ő atyjának.”

(1Móz 29: 12)

Rákhel nyilván meglepődik, de Jákób gyorsan megnyugtatja őt a magyarázattal. Olyan erős hatást vált ki vele, hogy Rákhel azonnal hisz neki, és hazaszalad a hírral.

Ez a pszichológia magas iskolája. Ahhoz, hogy hitelt érdemlőek legyenek szavaink, gesztusokkal, sőt cselekedetekkel is alá kell támasztani. Gondoljuk el, ha Jákób egyszerűen csak odamenne Rákhelhez, és nyugodt hangon közölné vele, hogy ő a rokona. Nem valószínű, hogy a lány különösebb jelentőséget tulajdonítana szavainak. Így viszont olyan érzelmeiket korbácsolt fel Rákhelben, a nézőközönségben, de mint később látni fogjuk, még Lábánban és háznépében is, hogy nem hogy kétség nem fér szavaihoz, de azonnal cselekvésre is készíti azokat, akik hallották, vagy hírét vették.

„És lőn mikor Lábán Jákóbnak, az ő húga fiának híret hallá, eleibe futa, megölelé és megcsókolá őt, és bevívé az ő házába, és az mindeneket elbeszéle Lábánnak.”

(1Móz 29: 13)

Lábán csak híret vette lánya és rokona találkozásának, mégis határozott lépéseket tett arra, hogy házába fogadja őt. Ugyanolyan kedvesen fogadja, ahogy ő ismerte meg Rákhelt. Jákób továbbfokozva a lelki izgalmakat, és tovább erősítve a bizalmat a ház lakói számára, beszél szüleiről, testvéréről. Így lesz tökéletes alapja annak, hogy Lábán tökéletesen higgyen neki. Jóllehet, eddig sem kételkedett. De mint tapasztalhattuk; a bizonyítási eljáráshoz legalább kettő, de inkább három tanú, vagy tanúsító beszámoló, bizonyíték kell. Jákób a továbbiakban bőven szolgáltat ilyeneket.

„És monda néki Lábán: Bizony én csontom és testem vagy te! És nála lakék egy hónapi.”

(1Móz 29: 14)

Már nem vendégként, hanem családtagként marasztalják. Sokat mesél magáról és családjáról, és biztosak lehetünk benne, hogy a házi gazdaságban is segédkezik mindeközben. Ez derül ki a következőkből. Vagyis szavait itt is cselekvéssel párosítja, hogy a bizalmat fenn-tartsa, sőt megerősítse.

„És monda Lábán Jákóbnak: Avagy ingyen szolgálj-é engem azért, hogy atyámfia vagy? Mondd meg nekem, mi legyen a béred?”

(1Móz 29: 15)

Most már tudja Lábán, hogy unokaöccse huzamosabb ideig fog itt tartózkodni. Azt is látja, hogy igen ügyes kezű, és szorgalmas ember. Olyan ember, aki, amihez nyúl, azon áldás van. Ezt sem tudta volna meg, ha Jákób nem cselekszik, csupán esténként mesél. Így nyíltan kifejezésre juttathatja vágyát, miszerint szeretné, ha ez az áldott ember őt szolgálná. Természetesen megadja érte a jutalmát, hisz bőven kitermeli azt Jákób, bár a válasz meglepi, nem szokatlan. Nem pénzt kér a munkáért.

„Vala pedig Lábánnak két leánya: a nagyobbiknak neve Lea, a kisebbiknek neve Rákhel. Leának pedig gyenge szemei valának, de Rákhel szép termetű és szép tekintetű vala. Megszereti vala azért Jákób Rákhelt, és monda: Szolgállak téged hét esztendeig Rákhelért, a te kisebbik leányodért.”

(1Móz 29: 16- 18)

Meglepő, de nem szokatlan fizetséget kér Jákób. Lábán kisebbik lányát. A meglepő benne – mint később látni fogjuk – az, hogy a kisebbiket kéri, pedig még a nagyobbik sem ment férjhez. Valószínű, hogy Jákób már az első pillanatban beleszeretett ebbe a lányba – ami nagy segítséget jelentett neki abban, hogy rokonaként sírva csókolja meg őt. Akkor a szíve mélyén nem csak rokonát, de szerelmét is ölelte ott. Csak a halál fogja elválasztani őket egymástól, pedig sok gyötrelmet ékel még közéjük a sors.

„És monda Lábán: Jobb néked adnom őt, hogysem másnak adjam őt, maradj én nálam.”

(1Móz 29: 19)

Lábán válasza egy hosszú távon érvényes alapelvet közöl itt, amely a jó házasság szolgálatában fog állni. Arról van szó ugyanis, hogy – mint a könyv elején írtam – három olyan térség van, ahol főleg khámíta népek laktak. Babilóniai, mezopotámiai népek ezek, akiknek vallási, ideológiai felfogása erősen eltér a fekete-fejűekétől, a helyi sémitákétól. Ezek a filozófiák ráadásul nem az igaz Isten szolgálatában állnak; azzal igen ellentétesek. Így gondolkodásuk önző, erkölcsük posványos, tetteik egoisták, és hatalomvágyók.

Ha Lábán ilyen emberekhez adná hozzá leányait, akkor azok elsüllyednének ebben az erkölcsi fertőben, s ő is elveszítené őket. Jákób viszont a sémiták Istenét, Jahvét imádja, sőt az Ő népének kiválasztottja is. Mennyivel emberibb gondolkodást képes képviselni egy ilyen ember. Másfelől viszont nem egy megvetendő az a szemlélet sem, hogy kettejüknek (Rákhelnek és Jákóbnak) közös kulturális és nyelvi háttere van, és a vallásuk is eléggé hasonló. Sokkal kevesebb különbözőséget kell leküzdeniük házasságuk során, s így lényegesen kisebbek lesznek a kettőjük közötti súrlódások. Közös életük során emberileg is, anyagilag is lényegesen magasabb szintet érhetnek el, s utódaikat is biztonságosabb körülmények között nevelhetik fel. Több energiát fektethetnek a felnövekvő generáció felnevelésébe, mintha folyamatosan a kettőjük közötti különbözőségekből eredő feszültségek enyhítésén kellene dolgozniuk.

Így Lábán azonnal rá is áll az alkura, s kéri Jákóbot, hogy maradjon. Ha e mögött ravaszság is húzódik, azt most még Jákób nem tudja.

„Szolgálja tehát Jákób Rákhelért hét esztendeig, s csak néhány napnak tetszék az neki, annyira szereti vala őt.”

(1Móz 29: 20)

Jákób boldogan marad, s erejét megfeszítve dolgozik Lábán birkanyája körül mindaddig, míg el nem telik a kijelölt hét.

Felhívnam a figyelmet, az itt szereplő hetes számra. Ennyi időre volt szüksége (év = nap) a Teremtőnek is, hogy tökéletes teremtményét előkészítse, elemeit megalkossa, és a benne felmerült vitakérdéseket egyszer s mindenkorra tisztázza. A végén jön a működés főpróbája. Ez így van Jákób esetében is. Lássuk az előkészítő munkálatok főpróbáját.

Jákób házasságának kezdete

„És mondta Jákób Lábánnak: Add meg nekem az én feleségemet: mert az én időm kitelt, hadd menjek be hozzá.”

(1Móz 29: 21)

A főpróba a házasság megkezdéséből áll. Ezt készítette elé Jákób. A Teremtő által előkészített Világegyetem is házasságra lett felkészítve. De míg a Teremtő dolgozott; a gonosz erők is ezt tették. Ugyanígy Jákób esetében is. Mindkét főpróba egyértelműen föltárta, hogy milyen erőviszonyok csapnak össze, és hogy egyáltalán a Jóval és a Jóval szemben.

„És begyűjté Lábán annak a helynek minden népét, és szerze lakodalmat.”

(1Móz 29: 22)

Éppen úgy, mint Armageddon előtt közvetlenül. A Teremtő esküvőt szervez Fia, Jézus Krisztus és annak Menyasszonya, a felkentek Égi Gyülekezete között. De vigyázat! A menyegző nem felhőtlen. Azt Isten nagy háborúja; Jákób esetében egy más fajta szívrombolás követi.

„Estve pedig vevé az ő leányát, Leát, és bevivé hozzá, a fi beméne ő hozzá. És Lábán az ő szolgálóját Zilpát, szolgálólul adá az ő leányának, Leának.”

(1Móz 29: 23, 24)

Íme, a Gonosz cselekvésének eredménye. Lábán tudja, hogy csúnyácska idősebbik lányát nem fogja tudni férjhez adni, ha előtte a kisebbiket, szebbiket odaadja Jákóbnak. Ezért cselhez folyamodik. A tett önmagában nem gonosz, hiszen őt nyíltan is neki adhatta volna;

azonban a szívében gonoszság csírája dül nagyobbik lánya és Jákób áldott volta miatt. Lábán jóllehet sémita, mégsem tiszta szívvel szolgálja Istenét. Nem véletlen, hogy annak idején nagyatya, vagy atya nem tartott Ábrámmal Kánaán földére, előkészítendő az isteni tervet. A szíve tehát nem tökéletes Jahve iránt. De történetünk szempontjából nem csökken személyének jelentősége. Jákóbnak a továbbiakban ezzel a személyiséggel kell összemérnie Isten iránti lojalitását, s rá van szüksége gyengeségeinek csiszolásához is. Így hát elfogadja a kihívást, ha nem is örömmel, de szabad akaratból; és nem bosszút forralva teszi ezt. Figyeljük tehát, hogyan fogadja, s oldja meg a problémát.

„És reggelre kelve: ímé ez Lea! Monda azért Lábánnak: mit cselekedtél én velem? Avagy nem Rákhelért szolgáltatálak-é én tégedet? Miért csaltál meg engem? Lábán, pedig monda: Nem szokás nálunk, hogy a kisebbikét oda adják a nagyobbik előtt. Töltsd ki ennek hetét, azután amazt is neked adjuk a szolgálatért, melylyel majd szolgálász nálam még más hét esztendeig.”

(1Móz 29: 25- 27)

A magyarázat logikus, de az eljárás elmarasztalható. Azzal, hogy Lábán bevezette Leát Jákób hálótermébe, s neki adta a szolgálóját, Zilpát; határozottan azt mutatja, hogy Jákóbban adta őt feleségül. Ez így önmagában rendjén is lenne. De úgy látszik, ha Jákób ragaszkodik a kisebbik leányához, akkor annak feltétele az, hogy előbb el kell vennie az idősebbiket. Viszont minthogy mindez ideig csupán a kisebbik hetét szolgálta ki, le kell dolgoznia az idősebbikét is. Valójában addig egyik se a felesége. Így valójában még paráznaságra is adta őt a lányával, Leával együtt.

Ha valaki így megcsűr-csavar valamit, akkor egyértelműen helytelen, hátsó szándék vezérli. Nem akarja, hogy eladhatatlan lánya a nyakán maradjon; s ezt ilyen furfanggal oldja meg. Még szerencse, hogy Jákóbnak helyén van a szíve, szembenéz a helyzettel, s határozott lépést tesz a megoldás felé. Ez is óriási erénye mindazoknak, akik a paradicsomi előkészítő tevékenységek során kiválogatásra kerülnek a kísérleti kommuna különféle piramidális felépítése során.

„Jákób tehát aképen cselekedék, kitölté azt a hetet; ez, pedig néki adá Rákhelt, az ő leányát feleségül. És adá Lábán az ő leányának Rákhelnek, az ő szolgálóját Bilhát, hogy néki szolgálója legyen.”

(1Móz 29: 28, 29)

A nyolcadik nap a Teremtő világméretű tettei esetében ezer esztendőt vesz igénybe; Jákóbnak ez újabb hét évig tart. A végeredmény ugyanaz. A gonosz erők kitakarodnak Jákób családi életéből, illetve a Teremtő világából. Viszont az így kialakult paradicsomi körülményeket most már ki kell terjeszteni szélesebb körben is. A továbbiakban megfigyelhetjük, hogyan teszi ezt Jákób, illetve hosszú távon tanulmányozhatjuk az isteni tettek igen hosszú és változatos sorát, először az eddigi történelmen át, majd a nyolcadik napon, a paradicsomi építkezések világméretű kiterjesztése alkalmával.

„És beméne Rákhelhez is, és inkább szereté Rákhelt, hogysem Leát és szolgálá ő nála még más hét esztendeig.”

(1Móz 29: 30)

A továbbiakban tehát a jövőjének gazdasági oldalát kívánja megalapozni Jákób. segítségével, egy nagyszerű társsal ez lényegesen könnyebb, mint egyedül. Ez így van napjainkban is. Bár ma már valójában igen ritka az olyan társ, aki olyan odaadóan segítene férjének a munkájában. Leggyakrabban inkább csak önző módon kihasználják urukat saját, egyéni, mohó vágyaik kielégítése érdekében. Nem így Rákhel. Ő vele nyilván boldogan gyarapíthatja Jákób úgy a családját, mint annak ellátását célzó anyagi hátterét. A későbbiekben ezt még hatékonyabban fogja végezni.

Íme, felszínre kerül Jákób egyik hibája. Két feleségét nem egyformán szereti. Természetes, hogy egy kecses, szép leányt könnyebb szeretni, mint azt, aki nem rendelkezik ezekkel a tulajdonságokkal. Márpedig az isteni szemléletmód elvárja a szolgálójától, hogy ezen a felszínes gondolkodáson felülkerekedjen. Ez a házasság tehát kitűnő alkalmat kínál Jákóbnak ahhoz, hogy szembenézzen ezen hiányosságával, és csiszoljon ezirányú mentalitásán. Ebben segít neki a Teremtő úgy, hogy azok külső tulajdonságaikat szembeállítja más, fontos tulajdonságaikkal; mint például az utódlás képességével. Itt is szembesülni fogunk tehát azzal, hogy a túlzott szerelem gátolhatja a teherbeesés képességét, míg a tudatos behódolás, és alázat elősegíti azt. (A teremtményhez való túlzott ragaszkodás gátló tényező az igazimádatban.)

„És meglátá az Úr Lea megvetett voltát, és megnyitá annak méhét. Rákhel pedig magtalan vala. Fogadta azért Lea az ő méhében és születte fiat, és nevezé nevét Rúbennek, mert azt mondja vala: Meglátta az Úr az én nyomorúságomat; most már szeretni fog engem az én férjem. Azután ismét teherbe esék és születte fiat, és monda: Mivelhogy meghallotta az Úr megvetett voltomat, azért adta nekem ezt is; és nevezé nevét Simeonnak.”

(1Móz 29: 31- 33)

Lea tisztában van vele, hogy nem épp szemrevaló teremtés, de eltökélt szándéka, hogy szilárd erkölccsel ragaszkodni fog férjéhez. Azon igyekszik minden rendelkezésre álló eszközzel, hogy elnyerje kegyét. Egyszerűen csak szeretne az ura oldalán boldog lenni. Ez egy természetes és szükséges női, asszonyi vágy. Nem irigykedik ő a húgára sem, hisz őt is szereti. Valójában nem is lázadozik megvetett volta miatt, csupán úrrá akar lenni fölötte úgy, hogy ne okozzon kárt senkinek vele; sőt segítse a családját. Láthatjuk, hogy ha Jákób még nem is, de a Teremtő mindenképpen méltányolja törekvéseit, s minden eszközzel segíti őt. Egyik leghatékonyabb módja ennek, ha az asszony méhét nyitva tartva lehetőséget nyújt gyermekek világrahozatalára. Nem is áll meg kettőnél.

„És megint teherbe esék és születte fiat, és monda: Most már ragaszkodni fog hozzám az én férjem, mert három fiat szültem neki; azért nevezé nevét Lévinek. És ismét teherbe esék és fiat születte és monda: Most már hálálkat adok az Úrnak; azért nevezé nevét Júdának és megszűnék a szüléstől.”

(1Móz 29: 34, 35)

Sorozatban négy gyermekkel áldotta meg őt az Úr. Ezért Lea igen hálás, és erősen reméli, hogy örömébe fogadja őt végre Jákób. Valójában elég gyötrelmes dolog lehet úgy szülni sorba a gyerekeket, hogy csupán reméli az ennek okán való tiszteletet; de nem érzi, nem tapasztalja meg. (A földön csupán hiszünk a reménységünkben, de nem üdvözölhetjük azt.) Ő ennek ellenére kitartóan tiszteli, és szereti férjét. Most már igazán le is kötheti magát, hisz négy gyermek körül van épp elég tennivaló. De soha nem felejtkezik meg férje iránti kötelességről sem: legyen az háztartási vagy hitvesi.

Harmincadik fejezet

Jákób megáldatik gyermekekkel

„És látá Rákhel, hogy ő nem szüle Jákóbnak, irigykedni kezdte Rákhel az ő nényére, és monda Jákóbnak: Adj nekem gyermekeket, mert ha nem, meghalok.”

(1Móz 30: 1)

Lám, felszínre kerül egy újabb hiba, amit a paradicsomi előkészítő munkálatok során ki kell tisztítani a szívünkben. Ez az irigység. Gonosz kis bestia tud lenni ez az érzelmi baktérium. Megfertőzi az ember szívét, s azután egy sor egyéb negatív szívfájdító érzelmeknek ad helyet. Például, ez esetben az ostobaság veszi át az intelligencia helyét Rákhel nyelvén. Annnyira fertőz, hogy másokat is képes ködös és hiábavaló látásmódra sarkallni.

„Felgerjede azért Jákób haragja Rákhel ellen, és monda: Avagy Isten vagyok-e én, ki megtagadta tőled a méhnek gyümölcsét.”

(1Móz 30: 2)

Igen, haragot szül ez a fajta ostobaság, és elfeledteti azt az igaz szerelmet, amelyet eddig egymás iránt éreztek, és tápláltak.

Rákhel ezután továbbmegy irigységből fakadó tetteiben. Tehát már nem csak a szívét fertőzte meg; de ahelyett, hogy elnyomta volna, száműzte volna onnan azt; engedte, hogy továbbhőmpölyögjön ez a fekély, és a lelkét is megfertőzze: helytelen cselekedetre ragadtatta el magát. De mivel ez még nem gonoszság, csupán céltévesztés, bűn: helyreigazítási törekvés, oktatás által egyensúlyba hozható; így a Teremtő jóra fogja fordítani ezen események menetét.

„És monda ez: Ímhol az én szolgálóm Bilhá, menj be hozzá, hogy szülfjön az én térdeimen, és én is megépüljek ő általa.”

(1Móz 30: 3)

Jól lehet, ebben a korban és helyen megszokott eljárás volt a béranyaság, mégis, minthogy Jákóbnak már vannak gyermekei, és minden esélye megvan arra, hogy több is legyen, mégis látnivaló, hogy Rákhelnek e tettét az irigység indukálta. Ettől helytelen. Viszont jó oktatási anyagul fog szolgálni úgy nekik, mint akár napjainkban nekünk. Az isteni tervben viszont meghatározó szerepe lesz úgy Izrael nemzetének a felemelkedésében, mint a szellemi felkentek későbbi szisztematikus kiválogatásának sémájában.

„Adá tehát néki az ő szolgálóját Bilhát feleségül, és beméne ahhoz Jákób. És teherbe esék Bilhá és szüle Jákóbnak fiat. És monda Rákhel: Itélt felőlem az Isten, és meg is hallgatta szavamat, és adott énnékem fiat: azért nevezé nevét Dánnak.”

(1Móz 30: 4-6)

Igen, meghallgatta őt az Isten. Nyilvánvaló, hogy közben az irigységét közben felismerve, igyekezett kitörölni a szívéből. Tette ezt úgy, hogy férje Istenétől kért ehhez segítséget, és ítéletet. Kitisztult szívének köszönhető, hogy végül is fia született a szolgáló által. De majd megfigyelhetjük, hogy szívében olyan változások jönnek létre, amelyek idővel kiegyensúlyozottá teszik elméjét, és testét is a gyermekáldás befogadására, és nővéreinek helyes megítélésére egyaránt. Bár ezért drága árat kell fizetnie.

Viszont tudnunk kell, hogy tetteink és érzelmeink, valamint gondolataink sohasem maradnak következmények nélkül. Akárhogy is kitisztul a szív: a korábbi állapot következményeivel akkor is szembe kell néznünk. Így tudunk helyes úton maradni, s tapasztalati úton jutni olyan ismerethez, amely lelkünkben kitörölhetetlen nyomot hagy, s őszintén helyes döntésre készítet a jövőben akár ebben, akár valamely további életünk, karmánk során.

„Ismét fogadta az ő méhében, és szülte Bilha, a Rákhel szolgálója más fiat is Jákóbnak. És monda Rákhel: Nagy tusakodással tusakodtam az én nénémme, és győztem; azért nevezé nevét Naftthalinak.”

(1Móz 30: 7, 8)

Valóban tusakodott. De ő ennek a felszínét látja. A nénje őt soha nem bántotta. Tehát a tusakodása önmagában történt. Az ő nagyszerű kedvessége és bája csapott össze a szívét-lelkét mardosó irigységgel. És valóban győzött. Nem a nénje ellen, hanem a fertőzés továbbhatalmasodása ellen, az irigység ellen.

„Látván, pedig Lea hogy ő megszűnt a szüléstől, vevé az ő szolgálóját Zilpát, és adá azt Jákóbnak feleségül.”

(1Móz 30: 9)

Ez talán minden férfi álma. Mindjárt két nőt venni feleségül; és mindkettő még további feleségeket hoz a házasságba. Ez ma erkölcstelennek és bűnnek minősül (főleg a keresztény társadalmakban), az emberi törvénykezés rendszerében. Legfeljebb néhány ország kivétel alóla. Pedig nem ez az erkölcstelen, hanem az, hogy az egyik házaspár a másik tudta nélkül alakít ki szerelmi, vagy szexuális viszonyt harmadik, vagy akár többedik féllel. Az erkölcstelenség mások becsapását, mások jogainak megtiprását jelenti; a parázناسág, pedig ugyanezt szexuális síkra lebontva.

A Teremtő – mint később látni fogjuk – meg is fogja oldani ezt a helyzetet, és felépít belőle először egy földi nemzetet, majd egy égi szervezetet. Tehát nem a poligámiával van baj, hanem azzal, hogy ezzel az elrendezéssel visszaélnék az emberek.

„És szülte Zilpa, Lea szolgálója, fiat Jákóbnak. És monda Lea: Szerencsére! És nevezé nevét Gádnak! És szülte Zilpa, Lea szolgálója, más fiat is Jákóbnak. És monda Lea: Óh, én boldogságom! Bizony boldognak mondanak engem az asszonyok; és nevezé nevét Ásernek.”

(1Móz 30: 10- 13)

Íme, a rövid távú eredménye a többnejűségnek. Ez a helyzet nem arra épült, hogy egymást becsapnák a házasfelek, és titkos kapcsolatokból születnének zabigyerek, hanem teljesen természetes egyetértés, és isteni elrendezés alapján alakították ki a házasfelek. Ráadásul nem is a férfi vágyai alapján, hanem a feleségek kezdeményezték – igaz, ők egymással kívántak így versenyezni a férfi kegyeiért. Tehát az indító rugót talán emberi súrlódások hozták létre; viszont a megvalósítás teljesen legális, és az isteni tervekkel összhangban van. A cél nem a többnejűség létrehozása; hanem a többnejűséget eszközként használják fel saját belső egyensúlyuk fenntartására, belső békéjük megteremtésére, és – amit ők még nem tudnak – az Isten rövid és hosszú távú eszköze, megszabású terve megvalósításához.

Micsoda lehetőséget kínál ez Jákóbnak arra, hogy szerelmi vágyát sokrétűen és sokoldalúan kiaknázza, és lelkéből a felszínre hozza, tanulmányozza. Mennyivel másabbak lehetnek ezek az érzések, mint Lót hasonló indíttatású érzései, álmai, elképzelései. Sokkal tisztább, és fennköltebb érzések lehetnek úrrá az egész családon, mint akár Ábrahám, vagy Dávid öreg napjaiban felhalmozott ágyasok és szeretők esetén; akiknek gyermekeiktől mintegy meg kellett védelmeznie a vagyonát, s örökösödési jogok sem illették őket. Ilyen félelmekkel Jákóbnak nem kellett szembenéznie. Neki minden lehetséges szerelmi légyott szerelmi gyümölcse – teljes jogú és áldott gyermek.

„És kimente Rúben búzaaratáskor, és találta a mezőn mandragóra-bogyókat s vivé azokat az ő anyjának, Leának. És monda Rákhel Leának: Adj nekem, kérlek a fiad mandragóra-bogyóiból.”

(1Móz 30: 14)

Érdekes helyzet alakul ki az asszonyok között. A helyzet megmutatja, hogy Jákób még mindig erős különbséget tesz két felesége között.

A mandragóra bogyó egy nagy értéket képviselő keleti gyógynövény. Hatása hasonlóan általános regeneráló hatás, mint a ginzeng, vagy embergyökér (egyesek szerint ezt is hívták így), sőt az asszonyi természetet is erősen megjavítja, serkenti a peteérést, és a teherbeesés lehetőségét. Valószínűleg közismert növény lehetett – hisz egy gyermek is ismerte – de igen ritka, hisz igen nagy jelentőséget tulajdonítottak neki.

Rákhel érthetően vágyott az erősítő szerre, nénje viszont arcába vágta a nyilvánvaló feszültséget okozó tény.

„Az, pedig monda néki: Talán keveselled, hogy elvetted tőlem az én férjemet, s a fiad mandragóra-bogyóit is elvennéd tőlem? És monda Rákhel: Háljon veled hát az éjjel a te fiad mandragóra-bogyóiért. Mikor Jákób este a mezőről jöve, eleibe méne Lea, és monda: Én hozzám jöjj be, mert megvetted a fiad mandragóra-bogyóiért; és nála hála azon éjszaka.”

(1Móz 30: 15, 16)

Tehát egyességre jutott a két testvér. Ebből is látszik, hogy valójában nem gyűlölik egymást, csupán némiképp irigyek egymásra. De ezt az irigységet viszonylag jól kezelik.

Jákóbot nyilvánvalóan meglepi némiképp a kifejezés: megvetted téged, de ismerve e köztük lévő nézeteltérést, elnéz fölötte, s nyilván örömmel tesz eleget a kérésnek. Ráadásul talán sejti is, hogy a gyógynövény hatására megnőhet az esélye Leának a fogadásra. Hát, nem rontja el a lehetőséget, melyet maga az Isten tárt elébe mandragóra képében.

„És meghallgatá Isten Leát, mert fogada az ő méhében és szüle Jákóbnak ötödik fiat. És monda Lea: Megadta az Isten jutalmamat, a miért szolgálómat férjemnek adtam; azért nevezé nevét Izsakhiárnak.”

(1Móz 30: 17, 18)

Igen, Isten küldte az erősítő gyógynövényt, Lea hálával is fogadta, s imáját emelte fel Hozzá újabb gyermek ügyében. Meg is hallgattatott; annál is inkább, mert ez ügyben még a szolgálóját is felhasználta, a saját asszonyi jogát is feláldozta a gyermekáldás oltárán. A Teremtőt meggyőzték ezek a tettek, és mivel a vágyat helyesnek ítélte: megadta gyümölcsét. Nem is egyet!

„És ismét fogada az ő méhében Lea, és szüle hatodik fiat Jákóbnak. És monda Lea: Megajándékozott az Isten engem jó ajándékkal; most már velem lakik az én férjem, mert hat fiat szültem néki, és nevezé nevét Zebulonnak. Annakutána szüle leányt, és nevezé nevét Dinának.”

(1Móz 30: 19- 21)

Lám, milyen jó ajándéka van az akaratnak. Még akkor is, ha titkon valódi megbecsülést vár érte – amit persze nyilván meg is érdemel. Természetesen Jákób szívében egyre nő Lea iránti tisztelete és megbecsülése; de szíve szerelme továbbra is Rákhel marad – élete végéig.

„Megemlékezik pedig az Isten Rákhelről; és meghallgatá őt az Isten és megnyitá az ő méhét. És fogada méhében, és szüle fiat, s monda: Elvevé Isten az én gyalázatomat. És nevezé nevét Józsefnek, mondván: Adjon ehhez az Úr nekem más fiat is.”

(1Móz 30: 22- 24)

Rákhel is megszenvedett már azért, hogy Isten áldásában részesüljön. Az irigység immár kiköltözött a szívéből. Lám-lám, nem minden a szerelem, ha az nem párosul elegendő türelemmel, és lojalitással. Azonban, miután mindezeket felismerte Rákhel, és életében hatékonyan alkalmazni kezdte; mindjárt eredményét is vehette. Végre gyermekei lehetnek. Milyen csodálatosak is az Isten oktatási módszerei. Nem csupán az elmét célozzák; de addig nem engedi jótékony hatását éreztetni, míg az oktatott anyag a szív mélyére be nem fészkei magát. Természetesen a szív kapuja az elme. Viszont az elme és a szív – vagyis a gondolatok és az érzelmek – harmonikus együttműködésének eredménye a lelkiismeret, illetve más lelki funkciók, amelyet a lelkiismeret igyekszik a vezetése és hatalma alatt tartani. A test helyes működése is alá van vetve e lelkiismeret hatékony rendszerének. A lélek ugyanis nem más, mint működtető erő. Ezt viszont a gondolatok és az érzelmek együttműködése építi fel, és táplálja. Az állatok esetében ennek eredménye az ösztön. Az ember azonban más. Az ember tudatosan gondolkodik, érez, és cselekszik. Törekszik rá, hogy mindezeket megismerje, megértse, és így szabad döntéseket hozhasson. Isten szolgálja viszont mindezt úgy alkalmazza, hogy összhangba hozza Atyja akaratával, elgondolásaival, alapelveivel – vagyis Szent Szellemével. Így lesz a tett tökéletes. Az Istentől elrugaskodott lélek. Emberi lélek viszont saját egyéni, vagy társaival közösen kialakított vágyait törekszik követni. Ettől tökéletlen, Isten Szent Szellemével ellentétes, romboló hatású: amely a teste működésére is hatással van; hisz azt is saját gondolatainak és érzelmei rendszerének egymásra hatása hozza létre.

Jákób meggazdagszik

„És lőn, amint szülte vala Rákhel Józsefet, monda Jákób Lábánnak; Bocsáss el engemet, hadd menjek el az én helyembe, az én hazámba. Add meg nékem az én feleségeimet és magzatimat, a kikért szolgáltalak téged, hadd menjek el, mert te tudod az én szolgálatomat, a melylyel szolgáltalak téged.”

(1Móz 30: 25, 26)

Jákób úgy érzi, családi élete tekintetében célhoz ért, házassága legboldogabb napja elérkezett. Annyi epekedő év után végre gyermeket hozhat a világra az, aki a szíve rejtett mélyén oly gyönyörű aranypalotában él. Ennél többet az élettől nem is kérhet. De kap! Figyeljük. Úgy gondolja, most már ideje hazaindulni.

„És monda néki Lábán: Vajha kedvet találtam volna szemeid előtt! Úgy sejttem, hogy te éretted áldott meg engem az Úr. És monda: Szabj bért magadnak, és én megadom.”

(1Móz 30: 27, 28)

Lábán ez idő alatt felismerte, hogy a gazdasága Jákób keze alatt igen meggyarapodott. Vérszemet is kap tőle. Olyan ez, mint „Az öreg halász és a tenger” című mese hőséne a felesége. Minél többje van, annál többet akar. A végén persze pofára esik. Jóllehet, Jákóbnak nem áll szándékában pofára ejtenie nagy bátyját, vagy kiforgatnia őt a vagyonából, mégis a következő ajánlatának eredménye elégedetlenné teszi Lábánt. Most azonban nem tudva, mibe: beleteszi nyakát a hurokba.

„Ez, pedig monda: Te tudod mimódon szolgáltalak téged, és hogy mivé lett nálam a te jószágod. Mert a mi kevesed vala én előttem, sokra szaporodott, és megáldott az Úr téged az én lábam nyomán. Immár mikor tehettek valamit a magam házáért is?

(1Móz 30: 29, 30)

Jákób úgy gondolja, amit nagy bátyjáért tett, viszonzásul megengedheti Lábán, hogy mindezt saját javainak megalapozásához is felhasználja. Lábán valószínűleg egy kisebb nyáj odaadományozásával jutalmazta volna meg őt. Jákób azonban másként gondolja. Egy nagy szerű gazdasági szerkezet felépítése bontakozik ki az elméjében, amely képes megalapozni későbbi vagyonát, amelyet leendő népe gyarapítására fordíthat.

Íme az ötlet, amelyből merítve hasonló gazdasági lépéseket lehet napjainkban is tenni annak érdekében, hogy leendő paradicsomi építkezésünket gazdaságilag megalapozzuk. De nézzük, mit is ötlött ki Jákób szeretett feleségével.

„És monda Lábán: Mit adjak néked? Felele Jákób: Ne adj nekem semmit; juhaidat ismét legeltetem és őrizem, ha nekem ezt a dolgot megteszed: nyájaidat ma mind végig járom, minden pettyegetett és tarka bárányt kjszaggatók között, és minden fekete bárányt a juhok között, s a tarkát és pettyegetett a kecskék között, s legyen ez az én bérem.”

(1Móz 30: 31, 32)

A fent említett módszer soha nem látott gazdasági növekedéshez juttatja majd Jákóbot. A leírás egyben előjele annak a nagyszerű munkának, amelyet majd a vérvonal végső várományosa, Jézus Krisztus is tenni fog, hogy az így szerzett nyáját legvégül még igazán átválto-gathassa, s annak eredményét letegye Atyja lábai elé. Egyúttal a szükségtelen jogi procedúráktól megkímélik e módszer alkalmazóját.

„S a mikor majd bérem iránt eljövendősz, mi előtted lesz, becsületességmről ez felel: a mi nem pettyegetett vagy tarka a kecské, s nem fekete a juhok között, az mind lopott jószág nálam. És monda Lábán: Ám legyen: Vajha a te beszéded szerint lenne.”

(1Móz 30: 33, 34)

Érdekes módszer, de vajon hogyan lesz ebből vagyon, mikor ezek a tarka jószágok jóval ritkábbak a nyájban, mint a tiszta színűek? Jákób azonban biztosan tudja, hogy hogyan működik a terve; mint ahogy tanulmányaim és tapasztalataim alapján nekem is sikerült egy olyan gazdasági szerkezet ideológiai vázát felépítenem, amely mások számára épp oly furcsának és jelentéktelennek tűnik, mint Jákób terve a nyájjal. Mindkettőhöz sok-sok odafigyelés, tanulás, érdeklődés, tapasztalatszerzés útján lehet eljutni. Nem egyszerű, hirtelen ötletből fakad, hanem hosszú évek kitartó megfigyeléseiből. Tehát Lábán pontosan tudja, mit akar Lábántól. Lábán nem lát át rajta, hisz ezekkel a megfigyelésekkel és tapasztalatokkal ő nem rendelkezik. Csupán a vagyonát élvezi. Talán még bolondnak is tartja unokaöccsét; így bizalmatlanul, de belemegy az ajánlatba.

„Külön választá azért azon a napon a pettyegetett és tarka kosokat, és minden csíkos lábú és tarka kecskét, mind a melyikben valami fehérség vala, és minden feketét a juhok között, és adá az ő fiainak keze alá. És három napi járó földet vete maga közé és Jákób közé; Jákób pedig legelteti vala Lábán egyéb juhait.”

(1Móz 30: 35, 36)

Az előkészületeket igen gondosan végzi el. Az egymástól elválasztott jószágok még véletlenül sem találkozhatnak, hogy egymást fölismerve újra összekeveredjenek. Az, hogy a maga számára kiválasztott jószágot a fiai keze alá adja, azt eredményezi, hogy azokhoz Lábán szolgálai már nem nyúlhatnak; míg a maradékot az ő közreműködésükkel neveli tovább. Ez is előképe annak az elrendezésnek, miszerint az igaz vallás számára kiválasztott, előbb szellemi, majd testi nyáj már a világ irányításának hatósugarából kiesik, csupán a Teremtő pásztorai legeltethetik őket. A világ hatalmasai már nem gyakorolhatnak felettük uralkodó státuszt – noha még hatással lehetnek rájuk.

Ezt az alapelvet nagyszerűen lehet alkalmazni a paradicsomi előkészületi munkálatok során a kísérleti kommunák különféle platformjain.

„És vőn Jákób zöld nyár-, mogyoró- és gesztenye-vesszőket, és meghántá azokat fehéresen csíkosra, hogy látható legyen a vesszők fehére. És a vesszőket, melyeket meghántott vala, felállítá a csatornákhá, az itató válúkhá, melyekre a juhoék inni járnak vala, szembe a juhoékka, hogy foganjanak, mikor inni jönnek. És a juhoék a vesszők előtt foganának és ellenek vala csíkos lábúakat, pettyezetetteket és tarkákat.”

(1Móz 30: 37, 39)

Íme a titkos módszer, amely alaposan megsokszorozhatja Jákób tarka-barka nyáját. Ez itt egy egyszerű állatpszichológiai eset, amelyet Jákób több éves munkája során alaposan megfigyelt. Ez a mi rendszerünkben másként működik, de közös vonása ezzel, hogy ezt is hosszú évek megfigyelései alapján építettük fel. Eredménye épp olyan biztos jövedelmet nyújt hasznosítóinak, mint ez, de nézzük, hogyan bontakozik ki a csalafinta tett hatása.

„Azután külön szakasztá Jákób ezeket a bárányokat, és a Lábán nyáját arcczal fordítja vala a csíkos lábú és fekete bárányokra; így szerze magának külön falkákat, melyeket nem ereszte a Lábán juhái közé.”

(1Móz 30: 40)

Tehát Lábán nyáját a fenti leírt módon pároztatja, s az így szerzett bárányokat a korábbi megállapodás alapján a sajátjának tekinti, s kiszakasztja a falkából, fia kezére bízva azokat. Így gazdagszik és gyarapszik egyre inkább. Azonban a gazdagság még minőségileg is igazolható a következő módon.

„És lőn, hogy mikor a nyáj java részének vala párzási ideje, akkor Jákób a vesszőket oda raká a válúkhá a juhoék eleibe, hogy a vesszőket látva foganjanak. De mikor satnya vala a nyáj, nem rakja vala oda s így módon Lábánéi lőnek a satnyák, a java, pedig Jákóbé.”

(1Móz 30: 41, 42)

Micsoda megfigyelés! Van egy időszak, amikor a nyáj jól fejlett, és a többség szaporodásra kész. Ez a szeptember-októberi időszak. Egész nyáron jól élt a friss legelőn, és dús takarmánon, ettől kihízott, és szaporodásra alkalmassá vált. Napjainkban ilyenkor szokás ráengedni a kosokat. (Akkoriban a folyamatos vándorlás, társadalmi szervezettsége miatt állandóan együtt voltak a kosokkal.) viszont tavasszal pároznának azok az egyedek, amelyek ősszel nem fogantak. Ezeket a tél legyengítette, s így utódlása is silány lesz. (napjainkban épp ezért nincs is velük kos.) ezt a körülményt használta ki Jákób, hogy a saját nyáját néhány év alatt alaposan meggyarapítsa. Persze ennek egyenes következménye, hogy Lábáné viszont elsatnyul.

A mi paradicsomi előkészítő munkánkban ezt a következményt használjuk fel arra, hogy a világgal szemben óriási gazdasági előnyre tegyünk szert – s így a későbbiekben, mint gazdasági fölényt élvezők, értékeljük át a pénz, az ár, az érték fogalmát: szükséglet, egyensúly és emelkedés fogalmává.

„És felette igen meggazdagodék a férfitú; és vala neki sok juha, szolgálója, szolgálója, tevéje és számara.”

(1Móz 30: 43)

Íme az eredménye ennek a hatalmas bölcsességet igénylő munkának. Szerencsére azt gazdagította meg, akinek a további tevékenységéhez erre szüksége van. Viszont ilyen bölcsességet nem osztogat az Isten minden halandónak. Nyilvánvaló, hogy az Isten rendelkezik azzal a mindent elsöprő hatalommal és bölcsességgel, amellyel így képes vezetni szolgálóját a hosszú és gyötrelmes, de tökéletes boldogságot ígérő úton. Mi is épp erre számítunk; és

tudom, hogy számíthatunk is mindaddig, míg az Ő irányelveit követjük, Érte dolgozunk, s nem próbáljuk meg saját céljainkra felhasználni ezt a bölcsességet, amelyet megszereztünk.

Jákób idejében akkor és ott a birkagazdaság nyújtotta a nyilvánvaló lehetőséget a gazdasági erőnlét és alap megszerzéséhez. Számunkra ugyanezt a különféle vállalkozások, és a virtuális informatika teszi lehetővé. Tehát nekünk ezeken a területeken kell a vályúk elé helyezni a faragott mogyoró-vesszőket, hogy foganjanak.

Harmincegyedik fejezet

Jákób hír nélkül elhagyja Lábán

„És meghallá a Lábán fiainak beszédét, kik ezt mondják vala: Valamije volt atyánknek, mind elvette Jákób; és atyánkéből szerezte mind e gazdagságot. És látá Jákób a Lábán orcáját, hogy ímé nem olyan ő hozzá, mint annakelőtte.”

(1Móz 31: 1, 2)

Egyre inkább feltűnik Lábán családjának, hogy Jákób milyen komoly mértékben gyarapszik. (Érdekes, hogy azért nem zúgolódtak, hogy korábban ők Jákób keze nyomán milyen vagyonra tettek szert.) Irigykedni kezdenek rá; sőt úgy gondolják, hogy az övéket vett el. Ez sajnos egy természetes velejárója a bölcs gondolkodásnak. Irigyet szül. Viszont, mint korábban már megtárgyaltuk: ez nem félelemre ad okot a bölcsnek, hanem csiszolja a jellemét. Nézzük, Jákóbét hogyan!

„Monda, pedig az Úr Jákóbnak: Térj meg atyáid földére, a te rokonságod közé, és veled leszek.”

(1Móz 31: 3)

Igen jellemző tulajdonsága a bölcs embernek, hogy a problémák megoldása előtt tanácsért a Legfelsőbb Bölcsesség Forrásához fordul, s Tőle vár vezetést. Jákób is ezt teszi; nekünk is Hozzá kell folyamodnunk. Így a fenti tanácsot kapja. Ezzel el lehet kerülni egy olyan családi-rokoni viszályt, melyhez hasonló elől huszonegy éve épp ide menekült. Ott rendeződni; itt kitörni készül. De már tudja, hogyan kezelje.

„Elküldé tehát Jákób, és kihívatá magához Rákhelt és Leát a mezőre az ő nyájához. És monda nékik: Látom atyátok orcáját, hogy nem olyan hozzám, mint ennekelőtte; de az én atyám Istene velem volt.”

(1Móz 31: 4, 5)

Jákób igen nagy horderejű döntésre szánja el magát. Az Istene azt parancsolta, hogy távozzék e földről, hagyja el Lábánt, az ő nagybátyját és unokatestvéreit; s térjen haza családjával együtt. Jákób ismét egy új életszakasz küszöbéhez érkezett. Nagy, és nehéz út vár rá, ahol ráadásul a bátyja várja, aki két évtizeddel ezelőtt halálosan megfenyegette. Félelem ül a szívére. Ott is üldözték, most is. (Hiába, ez a sorsa annak, aki eltökélte magában, hogy az igaz Istent szolgálja. A világ sehol sem nézi ezt jó szemmel – legalább is mindaddig, míg az új világot, a Paradicsomot föl nem építjük.) Így Jákób most őszintén megosztja gondolatait feleségeivel, családjával, mielőtt közölné velük végleges döntését. Ezen őszinte gondolatfeltárás során természetesen elvárja tőlük, hogy érzelmileg támogassák őt – vagy, ha nem, úgy még egy problémával szembe kell néznie. Azonban bármennyi gond is nyomasztja lelküket, szívünket, tudnunk kell, hogy Aki ezen az úton elindít bennünket, az mindig velünk is lesz. Ő maga ígérte meg nekünk szolgálai, így Jákób által is.

„Tí, pedig tudjátok, hogy teljes erőm szerint szolgáltam atyátokat. De atyátok engem megcsált s tízszer is megváltottatta béremet; mindazáltal az Isten nem engedte, hogy nékém kárt tehessen.”

(1Móz 31: 6, 7)

Igen, Lábán vérszemet kapott – ahogy a mondás tartja. Megtapasztalta, hogy unokaöccse keze nyomán milyen hatékony áldás ül; s a maga hasznára kívánta használni azt. Nem

elégedett meg azzal, hogy ennek az áldásnak természetes következménye az ő gazdaságának figyelemre méltó növekedése. Kapzsi lett, mohó lett, még többet akart. Ugye, emlékszünk még az öreg halász-effektusra? Nem elég az ölünkbe pottyant boldogság, vagy anyagi béke: még többet akarunk kihozni belőle. Ha ez ennyire képes; miért ne lehetne még több bőrt lehúzni róla? Ez a kapzsiság. S ennek végeredménye mindig az, hogy elveszítjük azt is, ami korábban volt. Szenvedést okoz maga a mohó vágy is, annak megvalósítása anyagilag és fizikailag kikészíti az embert; a megszerzett javak védelmezése, és a lopás miatti félelem felőrli az egészséges emberi kapcsolatokat, megbontja a belső egyensúlyt, bizalmatlanokká, megbízhatatlanokká válnak; s a végén úgyis elveszítik mindazt, amit oly erősen a markukban tartottak. Valójában oly erősen fogták, hogy összeroppantották, s szertefröccsent.

Ezért tanácsolja a Biblia, hogy elégedjünk meg azzal, amink van. A Teremtő úgyis ellátja a szolgálait mindazzal, amire a munkájához szüksége van: kinek gazdagságot, kinek szenvedést.

„Mikor azt mondotta: a pettyegetettek legyenek a te béréd, a juhok mind pettyegetettekét ellenek vala. Ha azt mondotta: A csíkos lábúak legyenek a te béréd, a juhok mind csíkos lábúakat ellenek vala. Így vette el Isten atyátok jószágát és nékem adta.”

(1Móz 31: 8, 9)

Jákób igen bölcsen nem magának tulajdonítja a gazdasága gyarapodását, jóllehet, ő volt az eszköz Isten kezében. De csak eszköz. Magát a tettet Istennek tulajdonítja. Őt dicséri ezzel a bölcsességgel. Hisz Ő tőle tanulta mindezt. Tudjuk, hogy a bölcsesség elsajátításához három dolognak kell szisztematikusan, és egymással összhangban tanulmányozni. Az Isten Szavát, tetteit, tulajdonságait; szolgálainak életét; illetve teremtmisművét – fő tekintettel az állatok és növények megfigyelésére, amellyel kapcsolatba kerülünk. E három dolog komplex megismeréséből olyan tudásra tehetünk szert, amely alkalmassá tesz bennünket önmagunk megismerésére, célunk megtalálására, és az Isten által kijelölt utunk tudatos végigjárására – vagyis a Teremtő szolgálatára.

Jákób egyre magasabb szellemi értéket képvisel e tudomány gyakorlásában. Érdeemes tanulni tőle.

Ebből következően a látásmódja se emberi már, hanem isteni. Nem csupán emberi szívvel tekint embertársainak gyarlóságára (nem sértődik meg, nem őriz haragot a szívében, nem forral bosszút a lelkében), hanem isteni rálátással él, s képes úgy látni azokat, ahogy vannak, s nem úgy, ahogy rá hatnak.

„Mert lőn a juhok fogadásának idejekor, szemeimet felemelém, és látom vala álomban, hogy ímé a juhokat hágó kosok csíkos lábúak, pettyegettek és tarkák. Akkor monda nékem az Isten Angyala álomban: Jákób. És felelék: Ímhol vagyok. És ő monda: emeld fel szemeidet és lásd, hogy a mely kosok a juhokat hágják, azok mind csíkos lábúak, pettyegettek és tarkák. Mert mindazt láttam, a mit veled Lábán cselekedszik vala.”

(1Móz 31: 10- 12)

Ímé az isteni látásmód. Az átlagos halandó valójában azt látta volna csak, hogy egyszínű kosok hágják a jerkéket. Isten viszont megmutatta, Jákób, pedig képes volt meglátni azt a genetikai állományt, amely a faragott vesszők hatására a kosokban dominánssá rendeződik a fogantatás alatt. S így ő már a tarka dominanciával bíró kosokat szemlélhette Isten által feltárt látomásaiban, vagyis álomban. De mindennek meglátását és a vele való tudatos együttműködést kizárólag az Istentől nyert bölcsességnek, s Teremtőjéhez fűződő jó viszonyának köszönheti. Ez nálunk is csak így működhet.

Jóllehet, az általunk felépítendő paradicsomi irányzatú gazdasági szerkezet igen magas szintű meggazdagodást eredményez; mindazáltal, ahogy visszaélnék vele: azonnal romba dönti mindazt, amit korábban felépített. Így küszöbölve ki, hogy Bábel tornya felépülhessen a földön. Ráadásul a világ kihívásai és ostoba fondorlatai csak erősítik azt.

„Én vagyok ama Béthelnek Istene, a hol emlékoszlopot kentél fel, és a hol fogadást tettél nekem. Most kelj fel, menj ki e földről, és térj vissza szülőföldedre.”

(1Móz 31: 13)

Így végződnek Istennek Jákóbbhoz intézett szavai. A sok gyarlóságot látva, és megtapasztalva Jákób egyre emelkedettebb szellemi szintjét, úgy dönt, elérkezett az ideje a visszatérésnek. Most már elég erős Jákób ahhoz, hogy az ígért földjén folytassa tovább a paradicsomi előkészületi munkálatokat. Igen sok munka vár ott rá. El se hisszük, milyen óriási jelentőségű tevékenységet bíz rá a Mindenható, s annak milyen gigantikus kihatása lesz későbbi történelmünkre: jelenünkre és jövőnkre. De először még egy kiélezett helyzettel kell bölcsen megbirkóznia. Micsoda nagyszerű emberismeretről tesz tanúbizonyságot mindaz, amit a későbbiekben olvashatunk.

„És felele Rákhel és Lea, és mondának néki: Vajjon vagyon-e még nekünk valami részünk és örökségünk a mi atyánk házában? Avagy nem úgy tartott-e minket, mint idegeneket? Midőn minket eladott, és értékünket is teljesen megemésztette. Mert mind ez a gazdagság, melyet Isten vett el a mi atyánktól, miénk és a mi fiainké. Most azért valamit néked az Isten mondott, azt cselekedjéd.”

(1Móz 31: 14- 16)

A paradicsomi építkezések részét képezik az erkölcsi, főleg családi-erkölcsi intézkedések. Természetes, hogy ennek az ideológiai rendszere jó ideje készen áll, csak össze kell tudni rakni, és alkalmazni azokat a kommunák fölállítása során. Ez a részlet egy igen fontos adalék ehhez a munkához.

Igazi húséges, lojális asszonyokat mutat be nekünk itt a Biblia. Olyanokat, amilyenek képesek az egészséges és egységes, boldog család fölépítésére, és összetartására. Férjüket a család teokratikus elöljárójának, fejének tekintik. Teljesen egyértelmű számukra, hogy férjüket maga az Isten vezeti; s ők alárendeltjei ennek az elrendezésnek. Lojálisan alá is vetik magukat ennek.

Figyelmesen hallgatják férjüket, megteszik észrevételeiket az ügygel kapcsolatban; majd bátorítják őt arra, hogy Teremtőjük parancsát a legkörülményesebb módon hajtsa végre. Ők feltétlen támogatásukról biztosítják őt.

Ez tehát az egészséges családi szerkezet. Tanulmányozásra méltó.

„Felkele tehát Jákób, és feltevé gyermekeit és feleségeit a tevékre. És elvívé minden nyáját, és minden keresményét, melyet keresett vala; minden jószágát, melyet szerzett vala Mésopotámiában, hogy elmenjen az ő atyjához, Izsákhhoz Kánaán földére.”

(1Móz 31: 17, 18)

Családja támogatását maga mellett tudva teljes nyugodtsággal ülteti az övéit tevékre, s indul el a hosszú úton oda, ahonnan elindult, haza. A családja azt a földet természetesen még nem ismeri.

Tudjuk, milyen feszültséget szokott okozni napjainkban még egy kisebb utazás is. No, nem az úton ránk váró megpróbáltatások, vagy váratlan események miatt, nem. A családi egység hiánya miatt. Ez persze igaz más döntésekre is. Ha a férfi az egész családját érintő döntést hoz; folyamatos feszültségben kell azt végigcsinálnia, hisz a feleség általában nem lojális.

Nem támogatja, nem segíti a döntés megvalósítását, önző érdekek miatt folyamatos ellenérzést táplál férje iránt; elvárásokat támaszt férjével, s annak döntéseivel szemben. Valójában nekünk, férjeknek abból áll a házasság életünk, hogy igyekszünk megfelelni feleségünk önelégült elvárásainak és céljainak; ahelyett, hogy az Isten által ránk szabott felelősségünknek felelnénk meg, és az Ő céljainak lennénk az eszköze; és feleségünk lojális támogatója lenne döntéseinknek. Biztos, hogy az ő egyéni vágyai is egészségesen lehetne beépíteni a tervek végrehajtásába. S sokkal boldogabb, biztonságosabb családot irányíthatnánk, szeretetteljesen vezethetnénk kijelölt célja felé, ha nem ő határozná meg lépten-nyomon az oda – vagy ki tudja, hova – vezető utat.

„Lábán, pedig elment vala juhait nyírni; azonközben ellopá Rákhel a házi bálványokat, melyek atyjánál valának. Jákób pedig meglopá a Siriabeli Lábánnak szívét, mivelhogy nem adá tudtára, hogy szököni akar. Megszököék tehát mindenestől, és felkelvén, általméne a folyóvízen, és Gileád hegye felé tartá.”

(1Móz 31: 19- 21)

Tudjuk, hogy Ábrahám és Lábán vallása között bizonyos különbség mutatkozik – noha ugyanazt, az Istent imádják. Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Jahve személyesen is megjelent, ezért már nincs szükségük arra, hogy műrtik, bálványok, festett, vagy faragott képek által imádják Őt. Rokonaik ellenben, akiknek nem jelent meg személyesen, csupán oktatás útján igyekeztek Őt megismerni. Mintegy szükségszerű, hogy a fent leírt segítőeszközök emeljék figyelmüket Teremtőjük, vagy annak valamely megnyilvánulása, tulajdonsága, cselekedete felé; s ezeken keresztül imádják Őt. Ez ma is így van. Akik Jézus Krisztuson keresztül közelednek Hozzá, azok minden segédeszköz nélkül megtehetik ezt; akiknek viszont ez nem adatik meg, de mégis Őt kívánják istenként tisztelni: azoknak különféle segédeszközre van szükségük, amely időről időre Hozzá emeli figyelmüket. Ők csupán ezen alkalmakkor fordulnak Hozzá, vagy hallgatják, érzik Őt; életük más területeit viszont az Ő közvetlen hatása nélkül folytatják. Míg azok, akik közvetlenül, vagy Fián keresztül közelednek Hozzá, a szívük folyamatosan telve van a Vele való meghitt kapcsolattal, s minden egyéb segédeszköz nélkül is áthatja mindennapjaikat, tetteiket, vágyaikat, gondolataikat a tudat, hogy ők a Legfelségesebbet szolgálják éjjel és nappal egyaránt. (Napjainkban persze e kettőnek e keveréke mutatkozik meg sok területen és esetben.)

Így hát érthető, hogy Lábánnak miféle házi bálványai voltak, amit Rákhel magáénak tekintvén, magához vett. Nyilván nem gonosz szándékkal tulajdonította el, egyszerűen csak, mint jó asszonyhoz illik, meg akarta velük védeni a saját házát, vagyis a házasságát. A hibát ott követte el, hogy se atyjától nem kérte el őket, se a férjével nem beszélt meg a velük való kapcsolatát. Jákób nyilván nem tartott volna rájuk igényt, hisz ő közvetlen védelmet élvezett a Teremtőtől, nem volt rájuk szüksége. Viszont Rákhel védelmére legyen mondva, hogy ura is úgy hagyta el Lábánt, hogy előzőleg nem beszélt meg vele. Így a Biblia ezt is akként értékeli, mint aki meglopta nagybátyja szívét. Neki viszont minden oka megvolt rá.

Így ilyen érzelmek közepette vágta hát neki életük új, izgalmas, új szakaszának. Rákhelnek a házi bálványokhoz való ilyenén ragaszkodása még igen súlyos következmény forrása lesz.

Jákób kibékül Lábánnal

„És mikor harmad napra megmondák Lábánnak, hogy Jákób elszökött; Maga mellé vevén az ő rokonságait, hét napi járó földig űzé őket; és eléré a Gileád hegyén.”

(1Móz 31: 22, 23)

Lábán nagyon jól tudta, hogy Jákób előbb-utóbb elhagyja őt, hisz most már saját gazdaságát fejleszti, de ő még bőrt szeretett volna róla lehúzni. Jákób az ő fennhatósága alatt áll, az ő szolgálója, tartozik neki elszámolással. Jákób azonban ezt másként gondolja, különös figyelemmel arra, hogy Lábán őt már számtalanszor becsapta. Másfelől, maga az Isten parancsolta neki, hogy induljon el. Jóllehet, azt nem mondta, hogy szökve tegye ezt, mindazonáltal bölcs ember lévén, tudta, hogy Lábán nem engedi őt el jószerivel. A megszerzett jószágra, vagy annak egy részére igényt tartana. Komoly családi háborút fakasztott volna – ráadásul a saját földjén, ahol minden fű, fa mellette áll. De idegenben, az más! Ott nem lesz háború, de harag igen. Figyeljük csak meg, hogyan is oldja ezt meg a Teremtő.

„Isten, pedig megjelenék a Siriabeli Lábánnak éjjel álomban, és monda néki: Vigyázz magadra, Jákóbnak se jót, se rosszat ne szólj.”

(1Móz 31: 24)

Íme, Isten intézkedése ez ügyben. Minthogy Jákób már azon a földön van, amit Ő ígért neki; megvédi őt e helyen. Lábán tud Jákób Istenéről, hisz Ő gazdagította meg, szaporította lányait. Eddig maga csak a bálványain keresztül tartott Vele kapcsolatot, most azonban első ízben neki is megjelent. Bár nem valami nagyszerű ígéretet készült tenni, egyszerűen csupán figyelmeztette őt, hogy fogja vissza magát attól, amit tenni készül. Így a továbbiakban nem valószínű, hogy tartósan személyes kapcsolatban maradnak. Bár, mint látni fogjuk, a bálványait már nem fogja viszontlátni.

„Mikor eléré Lábán Jákóbot, s Jákób a hegyen voná fel sátorát; Lábán is a Gileád hegyén voná fel az ő rokonaival egybe.”

(1Móz 31: 25)

Lábán beéri Jákóbot, de az isteni figyelmeztetés hatására nem támadja meg, hanem szép kényelmesen táborot ver. Utazáshoz akkortájt a sátor felet meg leginkább az éjszakák elviseléséhez – főleg, ha nagy lábon élt valaki, vagy nagy családdal utazott. Bár valószínű, hogy a jószág legeltetése közben is használták ezt a pihentető módszert. A sátor már akkor is szőtt vászonból készült, és a merevítők segítségével állították fel. A nyílászárókat fűzővel használták. Tetejére, oldalára, sőt padlózatára is állatbőröket, szőtt szőnyeget terítettek. Így védte azt az esőtől, tűzö naptól; illetve a belsejében bútorzat nélkül a földre terített szőrös bőrökön és vastag szőnyegekkel lehetett ülni és feküdni, aludni, s ugyanezek finomabb változataival takaróztak. A nomád népek a mai napig ezt használják lakásul, vagy utazóeszközüül lakókocsi, vagy szálloda helyett. Nagyon hálás, és könnyen kezelhető szerkezet; az állatok hátán lehetett szállítani őket. Ugyanennek a népnek a legdíszesebb, legpazarabb sátra később egy templom, egy sátor templom lesz.

„És monda Lábán Jákóbnak: mit cselekedtél, hogy megloptad szívemet, és leányaimat fegyverrel nyert foglyokként vitted el? Miért futottál el titkon, s loptál meg engem? Miért nem jelentetted nekem, hogy elbocsáttottalak volna örömmel, énekszóval, dob- és hegedűszóval?”

(1Móz 31: 26, 27)

Lábán nem meri bántani Jákóbot, de számon kéri tőle a hirtelen távozásának okát és értelmét. Részben úgy gondolja, hogy joga van mindehhez. Számon kéri tőle a Rákhel által ellopott házi bálványokat is, Jákób azonban azokról nem tud semmit. Másfelől viszont ez az eljárás igen hasznos olyan esetekben, amikor vitás kérdések merülnek fel. Nem az erőviszonyok fitogtatásával kell azokat megoldani, hanem meg kell figyelni a másik fél álláspontját az elmérgesedett helyzetet illetően. A jól tájékozottság a konfliktusok elsimításához – még az ellenségeskedés felszítása, továbbtáplálása, és az ostobaság végzetes hibához vezet.

„És nem engedted meg, hogy megcsókoljam fiaimat és leányaimat. Ez egyszer bolondul cselekedtél. Volna erőm hozzá, hogy rosszat tegyek veletek, de a ti atyátok, Istene tegnap éjszaka megszólította engem, ezt mondván: Vigyázz magadra, Jákóbnak se jót, se rosszat ne szólj.”

(1Móz 31: 28, 29)

Lábán tovább fűzi a szót, még mindig haragos indulattal a szívében. Pedig gondolhatná, hogy ha az ő atyáik Istene ezt mondta neki, akkor annak nyomós oka lehet. Jóllehet, megrettent tőle, de a szíve továbbra is haraggal telt a történetek miatt. Eszébe sem jut, hogy valójában saját mohósága, és gazdasági erkölcstelensége váltotta ki Jákób és Istene döntését, s annak ilyen megvalósulását. A bálványok viszont – az más dolog.

„Hogyha pedig immár el akartál menni, mivelhogy nagy kívánsággal kíváncskoztál atyád házához: miért loptad el az én isteneimet?”

(1Móz 31: 30)

Jákób talán le tudja hűteni Lábán hevét a távozással kapcsolatban – valójában az Isten is erre gondolt az álombéli mondatban. De a házi bálványok Lábánnak igen fontosak. Azokon keresztül talál kapcsolatot szellembirodalmával (bár az Isten épp az imént mutatta meg ennek ellenkezőjét). Így szokta meg. Ezek nélkül tehetetlennek és Istentől elszakítottan érzi magát. Valójában összeomlik benne az eddig dédelgetett isteni fogalom. Ez mindenki számára tabu, érinthetetlen, s általában ezt a jogot mindenki ismeri, és tiszteletben tartja. Rákhel saját új családjának akarta ezt a jogot – megtiporva ezzel atyja házáét. Lehet, hogy Jákób nem beszélt neki eleget a vallásról? Vagy épp ellenkezőleg: valamit erősen félreértett? Mindenesetre súlyos árat fog fizetni érte.

„Felfelvén, pedig Jákób, monda Lábánnak: mert féltem, mert gondolom vala, hogy talán elveszed a te leányaidat én tőlem erővel.”

(1Móz 31: 31)

Igen, a kérdés első felére valóban ez a válasza. Lábán eddigi megbízhatatlan és hatalomvágyó, mohó viselkedéséből ez gondolkodás nélkül következhetne. Sőt az is, hogy a jószágállományt a sajátjának tekinti továbbra is. Tehát ily módon tudta Jákób tudatosítani nagybátyjában, hogy ő már önálló ember, önálló családdal és gazdasággal. Nem szolga, aki ura tulajdona, csupán egy rokon, aki segít neki is, magának is.

„Akinél, pedig megtalálod a te isteneidet, ne éljen az. Atyáinkfiai előtt vizsgálj meg, mi van nálam, és vidd el. Mert nem tudja vala Jákób, hogy Rákhel lopta el azokat.”

(1Móz 31: 32)

Micsoda tragikus előjel! Jákób maga ítéli halálra szeretett kedvesét önnön tudta nélkül. Ez lesz a megnyugtató magyarázat annak későbbi végére. Előbb azonban meg kell szülnie a szíve alatt fejlődő magzatát. Azt ugyanis nem ítélte halálra a patriarcha.

Látjuk tehát, hogy itt megoldódni látszik az a ma oly népszerű jogi magyarázat, hogy tudniillik a gyanúsított mindaddig ártatlan, míg be nem bizonyítják a bűnösségét. Másfelől viszont tudjuk, hogy a bűnösséget nem ember bizonyítja (ő csak eszköz ebben – saját jellemének próbája), hanem Isten. És az érte járó ítélet végrehajtója is Ő (ebben is lehet ember az eszköz – de erről a második könyvben még több szó esik).

Jákób az ítéletet az isteni gondolkodásmóddal teljesen összhangban mondta ki, és ez akkor is áll, ha Lábán valójában nem találja meg nála a kabala-isteneiket. A szándék és a rejtett tett már elegendő az ítélet meghozatalához, és végrehajtásához. Jákób ekkor ezt még nem tudja, de nekünk szellemi segítséget nyújt abban, hogy általa különbséget tehesünk az ostoba emberi törvények, és az igazságra épülő isteni törvények, vagyis alapelvek között. Egy emberi törvény lehet akármilyen népszerű, és szolgálhat nagyszerű alapul további jogi szabályo-

zásnak; ha valójában nem az igazságra épül, csak romboló, és félrevezető jelentőségű lesz. Ilyen a fent említett ősi, római alapparagrafus is. Valójában nem az igazságot, hanem a mohóságot és a pénzt védelmezi; maga mögé bujtatva még a hatalmukkal visszaélő politikusokat is. Az Isten igazságra épülő törvényei kíméletlenül lecsapnak rájuk, s elnyerik méltó jutalmukat a leendő tökéletes paradicsomi szerkezetű társadalomban. Az Új Világban, a nyolcadik napon megvan a helyük.

„Beméne tehát Lábán Jákób sátorába, és Lea sátorába, és a két szolgáló sátorába, és nem találá meg; akkor kíméne Lea sátorából, és méne a Rákhel sátorába. Rákhel pedig vette vala a házi bálványokat, és tette vala azokat egy tevének a nyergébe, és rájok üle; Lábán, pedig felhánýá az egész sátort, és nem találta vala meg azokat. Akkor monda az ő atyjának: ne haragudjék az én uram, hogy fel nem kélhetek előtted, mert asszonyok baja van rajtam. Keresé tehát, de nem találá a házi bálványokat.”

(1Móz 31: 33- 35)

Miközben Lábán kutat házi bálványai után, Rákhel olyan furfanghoz folyamodik, amelyet évezredek múlva is előszeretettel alkalmaznak az asszonyok, ha el akarnak érni valamit: menstruációt színlel. Ennek egy férfi mindig bedől, hisz nincs mersze ellenőrizni azt, meg kellene aláznia magát is, a nőt is.

Látjuk, hogy Rákhel emberileg nem olyan szép lelkű, mint amilyennek kívülről látszik. Isten szemében egyre inkább halálra méltó. Mindazonáltal, mert Jákób annyira szerette; megengedi neki, hogy ő szülje meg urának két legdrágább gyermekét. Sőt közülük az egyik méltó lesz a Vérvonal továbbvezetésére is.

Tapasztalhatjuk, hogy e jutalmat nem azzal érdemelte ki, hogy ő szerette az urát; hanem azzal, amely szeretettel az ő ura volt ő iránta. Tehát nem az az igazi szeretet, ahogy mi szeretjük az Istent, hanem ahogy Ő szeret minket. Ezt az isteni szeretetet persze ki kell érdemelnünk helyes törekvéseinkkel.

Rákhel tehát, jól lehet, kiérdemelte a szeretetet Jákobtól (s így Istentől is), mégis rászolgált az ítéletre is (ahogy mi is).

„Jákób pedig haragra gerjede s feddődék Lábánnal. Megszólála Jákób és monda Lábánnak: Mi a vétkem, és mi a bűnöm, hogy üldözőbe vettél? Bezzeg minden holmimat felhánýtad, mit találtál a magad házi holmija közül valót? Add elő itt az én rokonaim és a te rokonaid előtt, hogy tegyenek ítéletet köztünk között.”

(1Móz 31: 36, 37)

Jákób nem tud a családjában esett gyalázatról, menekülése, pedig isteni utasításra történt. Így valójában joggal háborodik fel nagybátyja viselkedésén. De tudnunk kell, ha egy családtagot valamely bűnének ítélete sújt, az a családfőt is sújtja. Valójában a családja tetteiért felelősséggel tartozik. De az ő büntetése más jellegű lesz. De ne menjünk ennyire előre.

„Immár húsz esztendeje vagyok nálad, juhaid és kecskéid nem vetéltek el, és nyájad kőseit nem ettem meg. A mit a vad megszaggatott, nem vittem hozzád, én fizettem meg azt; tőlem követelted a nappal lopottat, mint az éjjel lopottat is. Úgy voltam, hogy nappal a hőség emésztett, éjjel, pedig a hideg; és az álom távol maradt szemeimtől.”

(1Móz 31: 38- 40)

Jákób teljesen reálisan vázolja fel Lábánnak végzett szolgálatát. Tökéletesen tisztában volt helyzetével, és maximális odaadással szolgálta nagybátyját – vagy, ha úgy tetszik: urát. Nagyon szépen felvázolja ezt a helyzetet, ahogy egy szolgának urával szemben viselkednie kell – függetlenül attól, hogy egyébként rokonok. Ehhez a fajta hozzáálláshoz igen komoly

céltudatosság és figyelem szükséges. Ezek nélkül lehetetlen. Jákób nem méltán tartozik-e a messiási vérvonal láncszemei – vagy, ha úgy tetszik: gyöngyszemei közé?

E három vers tanulmányozása igen sokat segít annak megítélésében, hogy az alá-fölérendeltségi viszonyban alul lévő hogyan viselkedjék előljárójával. Elsősorban a gazdasági rendszer szervezésében és képzésében van nagy szerepe. Már az 'a'-ügynök és a munkások kiválasztásánál és továbbképzésénél igen nagy jelentőséggel bírnak ezen ismérvek. Erre a fajta gazdasági alázatra kell törekednie a beosztottnak főnöke felé. Ha ennek megközelítésére képtelen; hatékony csapattag sohasem lesz belőle. Bomlasztó hatást fog kifejteni a rendszerre – előbb-utóbb meg kell tőle és a hatalma alatt álló gazdasági egységtől szabadulni. Rendszerünket nem a Paradicsom felé emeli, hanem a pokolba süllyeszti. A fenti instrukciókra fogékonyak előtt viszont nagyszerű út áll: célirányos karriert futhatnak be.

„Immár húsz esztendeje hogy házadnál vagyok; tizennégy esztendeig szolgáltaalak két leányodért, és hat esztendeig juhaidért; te, pedig béremet tízszer is megváltoztattad.

(1Móz 31: 41)

Lábán viselkedésének tanulmányozása viszont arra való, hogy egy vezető óvakodjon a hozzá hasonló tettektől. A keze alá osztottaknak a bizalmát kell élveznie ahhoz, hogy azok idővel ne csupán pénzért, ellátásért, hanem szeretetből szolgálják őt, és később Őt, az Istent. Mindazonáltal láthatjuk, hogy a bizalmatlanság nem elegendő ok arra, hogy egy szolga vagy beosztott lázadozzon vezetője, ura ellen. Egy hűséges beosztott gyakran jobb belátásra tudja bírni mohó urát, helytelen szemléletű vezetőjét. Tehát mindenkinek pontosan tudnia kell, hogy adott helyzetben hol a helye, és ennek megfelelően kell viselkednie. Amíg a saját helyzetével nincs tisztában; hogy lehetne tisztában másokéval?

„Ha az én atyám Istene, Ábrahám Istene, és az Izsák félelme velem nem volt volna, bizony most üresen bocsátanál el engem, de megtekintette Isten az én nyomorúságomat és kezeim munkáját, és megfeddett téged tegnap éjjel.”

(1Móz 31: 42)

Jákób igen jól látja a helyzetet. Emberismeretének ilyen magas fokát is megnevezi: istenfélelem. Isten félelme tehát nem csupán utasít, vezet, hanem a legmagasabb szintű bölcseségre tanít, és szeretet épít az emberekben. Így cselekedeteit csak harmonikus együttműködéseként tudja tökéletes szolgálatra váltani. És ezek eredménye a boldogság.

Itt az istenfélelem nem a büntetéstől való félelmet jelenti; hanem attól való félelmet, hogy nehogy megbántsuk Azt, aki ilyen jó hozzánk. Nem akarunk szomorúságot okozni Neki, és haragot ébreszteni a szívében. Így tetteinket úgy vezethetjük a lelkiismeretünk által, hogy ezek elkerülésével minél nagyobb örömet okozzunk Annak, aki nekünk is ilyen nagy boldogságot nyújt, és szeret.

Tehát félelmünk nem a büntetést célozza, hanem a szeretet és a boldogság kiadásának hiányából fakadó kiegyensúlyozatlan lelkiállapotot.

„Felele pedig Lábán és monda Jákóbnak: a leányok én leányaim és a fiak én fiaim, és a nyáj az én nyájam, s valamit látsz mind az enyim, de mit tehettek ma ezeknek az én leányaimnak, vagy az ő magzatjaiknak, a kiket szültek? Most, tehát jer, kössünk szövetséget, én meg te, hogy az legyen bizonyságul közöttünk és közötted.”

(1Móz 31: 43, 44)

Íme a két féle félelem közötti különbség. Míg Jákób az előbb vázolt istenfélelemmel él; addig Lábán attól fél, hogy Jákób Istene esetleg megbünteti azért, amit tett ellene. Jákóbtól nem fél. Úgy véli, képes szembeszállni vele; de az Isten, aki Jákóbot vezeti – az más. Tőle fél.

Tehát a fent említett szövetséggel próbál békességet kicsikarni Jákóbtól, s természetesen rajra keresztül a Mindenhatótól; Attól, aki az éjjel megfeddte.

Jákóbnak nem esik nehezére a békekötés annak ellenére, hogy annyi bántást szenvedett el Lábántól.

„És vőn Jákób egy követ, és felemelé azt emlékoszlopul. És monda Jákób az ő atyjafiainak: Szedjetekek köveket! És gyűjténekek köveket, és csinálnak rakást; és événekek ott a rakáson.”

(1Móz 31: 45, 46)

Az akkori szokások értelmében Jákób azonnal intézkedik, hogy a megkötendő szerződésnek emléket állítson. Ma ezt papírra rögzítik írásban. Nincs is akkora ereje, mint egy hatalmas emlékműnek, és a mellette elhangzó szavaknak és tetteknek.

Az összehordott köveknek többféle jelentőségük volt. Ráolvashatják a szerződés szövegét, amit az megőriz, és a rátekintők újra és újra emlékezetükbe idézhetik, véshetik. Eltemethetnek vele halálra ítélt gondolatokat, mint például az ellenséges szándékot, haragot. Idegenek is messziről látván érdeklődnek a halom eredete felől, így még többen tudomást szereznek róla. Az Isten látva a halmot, bármikor számon kérheti a szerződő felektől annak betartását, illetve ugyanezt az emberek is megtehetik.

A halmon való közös étkezés a közös szándék valódiságát (jogi kifejezéssel éve: mindenben közös akarattal) hivatott tudatosítani a szerződő felekben, s ezzel felelősségérzetükre hivatkozik a szokás. Ahol eszünk – oda nem csinálunk.

„És nevezé azt Lábán Jegár-Sahaduthának, Jákób pedig nevezé Gálhédnek.”

(1Móz 31: 47)

Az ilyen, és ehhez hasonló emlékhalmok, oszlopok neve igen nagy fontossággal bír. Valójában ezek bizonyos szellemszemélyeket zárnak be, és tartanak ott életben. Mindenki a maga fordulópontjának megfelelően nevezi azt. Így Lábán nyilván a félelmeit látta megállni, megtorpanni ott; ezért nevezi így. Jákób számára viszont egyszerűen csak a Bizonyosság Köve lett. Ez derül ki a következő versből, de még más nevet is ad neki.

„És mondja vala Lábán: E rakás bizonyosság ma, közöttem és közötted, azért nevezék Gálhédnek. És Miczpának, mivelhogy mondá: az Úr legyen vigyázó közöttem és te közötted, a mikor egymástól elválunk.”

(1Móz 31: 48, 49)

Talán Lábán valóban a félelmeinek próbál itt gátat vetni, és az Isten hatalmával fenyegeti Jákóbot. Ezért még egy nevet ad a kőhalomnak: Vigyázó. Így kíván elválni unokaöccsétől, Jákóbtól.

„Ha az én leányaimat nyomorgatándod, és ha az én leányaimon kívül több feleséget veéndesz, senki sincs ugyan velünk; de meglásd: Isten a bizonyosság én közöttem és te közötted.”

(1Móz 31: 50)

Lábán félelemből és dühből fakadó fölösleges fenyegetőzésbe menekül önmaga elől. Húsz éve ismeri Jákóbot: nem olyannak ismeri, aki a leányait valaha is nyomorgatta volna. A poligámián alapuló családi társadalomban, pedig semmi köze ahhoz, hogy leányai mellé vesz-e még feleségeket. Tehát ezek csak fellengzős, üres szavak, mégis jól jelzik lelkiállapotát. És mint az após szavai: átok értékűek is. Kijelentésének erejét Istenre hárítja, aki támogatja is azokat, hisz valójában igaz ügyben hívták tanúnak Őt.

„És monda Lábán Jákóbnak: ímé e rakás kő és ímé ez emlékszólop, a melyet raktam én közötted és te közötted, Bizonyosság legyen e rakás kő, és bizonyosság ez az emlékszólop, hogy sem én nem megyek el e rakás kő mellett te hozzád, sem te nem jössz át én hozzám e rakás kő, és ez emlékszólop mellett gonosz végre.”

(1Móz 31: 51, 52)

Ez volt végül is a lényege a kövek körüli felhajtásnak. A biztonság szavatolás, és a békekötés. Sokkal nagyobb erejű ez, mint napjaink bármely, papírra vetett békeszerződése. Hisz aki látja: tudja, miért van ott még évszázadok múlva is. Így még évszázadok múlva is lesújt ember vagy Isten a szerződés megszegőjére.

Ez az egyezés nem zárt ajtó mögött kötött, hanem az Isten az angyalok és emberek füle hallatára, és a szemük előtt. Egy szerződés nem korlátozódhat szűk körre, ha azt akarjuk, hogy ereje legyen. Suba alatt, vagy gyertyafénynél csak gonosz szerződések kötődnek, melyek mások romlására törnek.

„Az Ábrahám Istene, és a Nákhor Istene, és az ő atyjok Istene tegyenek ítéletet közöttünk: És megesküvék Jákób az ő atyjának Izsáknak félelmére.”

(1Móz 31: 53)

Ismét két érdekességgel találkozunk a versben. Az egyik, hogy úgy tűnik, mintha az író több istent említene, illetve talán Lábán, tudatlanságában, vagy magából kiindulva különböző személyekhez különböző isteneket társít. Tudjuk, hogy ő a házi bálványokhoz szokott fohászkodni. Ez magyarázza fenti gondolkodását. Az író (Mózes), vagy a szájhagyományozó tudja, hogy ezek az istenek Egyek. Így valójában a többes szám akár fenséges többes is lehet – amiből később kialakult a királyi többes szám, még később, pedig a magázás nyelvi fordulata.

A másikról már esett szó: Izsák félelme. De mivel még nem szokhattuk meg, újra felhívom a figyelmet a kifejezésre: Izsáknak, és így Jákóbnak is az igaz Istennel való szoros kapcsolata, istenfélelmére utal.

„Akkor Jákób áldozatot öle ott a hegyen, és vendégségbe hívá az ő rokonait. És vendégeskedtek vala, s meghálának a hegyen. Reggel, pedig felkele Lábán és megcsókólá fiait és leányait és megáldá őket. Azután elméne Lábán, és visszatére az ő helyére.”

(1Móz 31: 54, 55)

Nem csak Lábán tért vissza az ő helyére, hanem vele együtt a szíve is. Már nem háborog Jákób ellen. A vendégeskedés és evés-ivás, beszélgetés feloldja az ember feszültségét, s azután már más színben látja a körülményeit. Megenyhült vendéglátója iránt. Már ha nem is kifejezetten szeretettel, de mindenesetre nyugalommal a szívében hagyja ott leányait és azok fiait.

Érdekes megfogalmazás szerint egy atya minden szintű leszármazottait fiainak nevezi; tehát unokáit, vagy dédunokáit is.

Érdekes továbbá megfigyelnünk még azt is, hogy a vendégséget Jákób szerezte Lábánnak és rokonainak. Neki, pedig valójában nem állt érdekében, hogy megbékítse nagybátyját (ő ugyanis nem félt Lábántól), mégis a benne működő isteni lélek arra készítette őt, hogy keresse a békét embertársaival, s képzelt ellenfeleivel.

Harminckettedik fejezet

Jákób angyalokkal találkozik

„Jákób tovább méne az ő útján, és szembe jövének vele az Isten Angyalai. És monda Jákób mikor azokat látja vala: Isten tábora ez; és nevezé annak a helynek nevét Mahanáimnak.”

(1Móz 32: 1, 2)

Jákóbnak nem ez az első találkozása az angyalokkal, és nem is az utolsó. Minden alkalommal igen nagy jelentőséggel bírnak az életében. Védelmezik, vagy bátorítják őt; esetleg tanítják, vagy megpróbálják. Úgy van ez ő vele is, mint mi velünk, akik az igaz Isten szolgálatának útjára léptünk. Már mi is észre vesszük, ha az életünkbe angyali beavatkozás történik. Hogyan? Nos, ha úgynevezett józan ésszel egy bizonyos esemény nem következne be, akkor biztosak lehetünk benne, hogy megvalósítását angyali segítség mozdította elő. Ez így van akkor is, ha fizikális szemeinkkel az angyalokat nem látjuk. Valójában lelki szemeinkkel tapasztaljuk meg őket: vagyis a lejárt események alapján érzéseink és gondolataink helyes egyensúlya alapján következtethetünk a jelenlétükre. Aki erre a módra elegendő gyakorlat által tapasztalatot nyer, az a továbbiakban már kifejlesztett látásmóddal látja őket. Ez a látásmód szoros összefüggésben van a helyesen kimunkált lelkiismerettel. Jákóbnak természetesen már ilyen látásmódja volt. Mi is törekedhetünk erre.

„Azután küldé Jákób követeket maga előtt Ézsauhoz az ő bátyjához, Széir földébe, Edóm mezőségébe.”

(1Móz 32: 3)

Ez az empátia készsége, vagy együtt érző képesség, amelyre már a főemlősök is képesek; miért épp az ember nélkülözné. Ez az érzés a legutóbbi inkarnációból táplálkozik, amely kettejükkel kapcsolatos.

Természetesen más fajta félelem is létezik. Félünk a nagyobbtól, az erősebbtől, a sötétségtől, a gonosztól. De ez más! Jákób azért fél a bátyjától, mert mintegy huszonegy esztendeje halálosan megsértette őt. Ez még akkor is így van, ha valójában igaz ügyért, sőt isteni parancsra tette is. Az érzés akkor is így fogalmazható meg: vajon az idő begyógyította a harag sebeit, meg tudott bocsátani, vagy érkezésem újra feltépi a régi sérelem varratait, amelynek helyéből újra a bú vére ömöl? Gyötrő gondolatok egy istenfélő és bátor ember szívéből. Fél, hogy bátyja esetleg eltaposhatja őt. Attól a gondolattól sajog a szíve, hogy talán már soha nem lehetnek szerető testvérek. (Olyan ez, mint az istenfélelem.)

Ismeri a bátyját; tudja, hogyan lehet meglágyítani a tekintetét. A jószág az életük, mint a ma élőknek a pénz. Ézsau nem istenfélő, így igen földhözragadt. Földi vagyon az, amely simává teheti arcát, és fénylővé a szívét. Ezért így szól szolgálóihoz:

„És parancsola azoknak mondván: Így szóljatok az én uramnak Ézsau-nak; ezt mondja a te szolgád Jákób: Lábánál tartózkodtam és időztem mind ekkorig. Vannak nekem ökreim és szamaraim, juhaim, szolgáim és szolgálóim, azért híradásul követséget küldök az én uramhoz, hogy kedvet találjak szemeid előtt.”

(1Móz 32: 4, 5)

Ismét a beszédépítés ragyogó példájával találkozhatunk itt. Először is behódolását ajánlja fel annak, aki valójában most már teokratikusan alárendeltje (hisz már Jákóbé az elsőszülött-

ségi jog). Szolgálatát ajánlja neki – s teszi ezt úgy, hogy beszámol mindazokról az erényeiről, amelyeket ura szolgálatába állíthat. Nincs az a földi gondolkodású ember, aki ne fogadná ezt szívesen. Hisz a vagyon, a jószág és a hatalom növelése, bővítése lebeg mindnek a szeme előtt. Ez rejlik a szívében, mely mozgatórugója minden cselekedetének.

„És megtérének Jákóbbhoz a követek, mondván: elmentünk vala a te atyádfiához Ézsauhoz, és már jön is elődö, és négyszáz férfi van vele.”

(1Móz 32: 6)

Szavainak, s követségének foganatja is van. Azonnal fel is kerekedik öccse fogadására. Viszont mindenképpen érzékeltetni akarja vele, hogy még nem felejtette el a huszonegy éve történetet. De figyeljük, hogyan teszi ezt. Igen rémisztőnek tetszik a dolog. Talán harc is lesz?

„Igen megijede Jákób és féltében a népet, mely vele vala, a juhokat, a barmokat és a tevéket két seregre osztá. És monda: ha eljön Ézsau az egyik seregre, és azt levágja, a hátra maradt sereg megszabadul.”

(1Móz 32: 7, 8)

Éles elmére vall, amit tesz. Jákób nem földi gondolkodású, de tudja, hogy akik vele vannak: azok. Így, ha neki nem is; de nekik szükségük van azokra a javakra, amelyet fölhalmozott. Mindet azért nem állítja szembe Ézsauval, a vele való találkozás magamutogató látványaként. Szeretteit, s az eltartásukhoz szükséges javakat igyekszik megmenteni. De figyeljük csak! Más módon is védekezik az esetleges katasztrófa ellen.

Jákób imája

„És monda Jákób: óh én atyámnak Ábrahámnak Istene, és én atyámnak, Izsáknek Istene, Jehova! Ki azt mondád nekem: térj vissza hazádba, a te rokonságod közé, s jól tészek veled: kisebb vagyok minden te jótétemnyednél és minden te hiúságodnál, a melyeket a te szolgáddal cselekedtél; mert csak pálczámmal mentem vala által ezen a Jordánon, most pedig két sereggé lettem. Szabadíts meg, kérlek, engem az én bátyám kezéből, Ézsau kezéből; mert félek ő tőle, hogy rajtam üt és levág engem, az anyát a fiakkal egybe. Te, pedig azt mondottad: jól tévén jól tészek te veled, és a te magodat olyanná tészem mint a tenger fővénye, mely meg nem számlálthatik sokasága miatt.”

(1Móz 32: 9- 12)

A Biblia legszebb imáinak egyike hangzott is el. Isten szolgái számára teljesen természetes, hogy krízishelyzetekben, mikor a földi gondolkodású józan ész már nem talál kiutat: Istentől várnak segítséget a helyzet megoldására. Ez persze csak úgy lehetséges, ha addig is folyamatosan Ő rá hallgattunk, s szoros kapcsolatban voltunk Vele. A továbbiakban is így kell tennünk. Nem azért, hogy újra és újra kimenekítsen szorult helyzetünkből, hanem, mert tisztában vagyunk vele, hogy az Ő által kijelölt úton járunk, s gyakran találjuk magunkat szembe olyan helyzetekkel, amelyeket a mi eszünkkel úgy sem tudnánk megoldani. Ő viszont igen, hisz az Ő közbenjárása is juttatott bennünket ilyen helyzetbe. Ő tehát azt is tudja, hogyan kell megoldani azt. Ezek azok a vizsgapontok, amelyek emelkedésünket, vagy bukásunkat okozzák. Az eddig tanultakat ilyen helyzetben kell tudnunk félelem nélkül, és kizárólag isteni gondolkodásmód szerint alkalmazni. Itt dől el, hogy amit Jehovától tanultunk, azt valóban szívünkbe zártuk, s felhasználjuk a lelkiismeretünk helyes kiépítésére, vagy csupán komolytalan élvezői akarunk lenni a Teremtő ki nem érdemelt kedvességének.

Az ilyen krízishelyzetek megoldásához igen tiszta és igaz fejre van szükség. S mi az, ami mindezt lehetővé teszi számunkra, ha nem egy ima.

Itt most nem elemzem ki az imát, lesz még mód rá bőven. Tartalma önmagáért beszél. Szívből jön, s a helyzet megoldását célozza megfelelő alázattal, tisztelettel, pontos, igaz tényekkel. Az ima végében mindjárt a rá adott válasz is benne van. Igen: az imát szívből mondjuk, s így ugyanott megjelenik rá a válasz is, akár az ima részeként.

Jákób ajándékkal akarja kiengesztelni Ézsauút

„És ott hála azon éjjel: és választá abból, a mi kezénél vala, ajándékot Ézsauúnak; az ő bátyjának; kétszáz kecskét, és húsz bakot; kétszáz juhott, és húsz kist; harmincz szoptatós tevét s azok fiait; negyven tehenet, és tíz tulköt: húsz nőstény szamarat, és tíz szamar vehet.”

(1Móz 32: 13- 15)

Ha Jákób a gazdaságát két részre osztotta, s az egyikből ennyi ajándékot kanyarított ki a nyájaiból, akkor vajon milyen gazdag lehet. Nem érdemes firtatni, hisz az életének nem ez a lényege. Viszont szüksége van ezekre ahhoz, hogy az Isten által rárótt feladatot elláthassa. Az ő szemében ez a vagyon csupán eszköz. Eszköz ahhoz, hogy bevégezze a dolgát. Az Isten munkát bízott rá, s ehhez eszközöket is bocsátott a rendelkezésére. Az átlagember számára viszont ez a mérhetetlen vagyon életcélá válik. Ezért állatiasodunk így le, s romboljuk le kapcsolatainkat. Istennel való kapcsolatunkat figyelmen kívül hagyjuk; az emberekkel való kapcsolatainkat, pedig ledegradáljuk kereskedelmi egyezségekké, gazdasági szerződésekké. Nem így Jákób. Ő mindezt arra használja, amire azt Istentől kapta. Most például ajándékkul használja fel egy emberi kapcsolat kibékítéséért, a testvéri szeretet (sztorgé) tisztázásáért.

„És szolgálai kezébe adá, minden nyáját külön-külön, és monda az ő szolgálínak; menjetelek el én előttem, és közt hagyjatoz nyáj és nyáj között. És parancsola az elsőnek, mondván: ha az én bátyám Ézsau előtalál és megkérdez téged, mondván: ki embere vagy? Hová mégy? És kiéi ezek előtted? Akkor azt mondjad: szolgáládé Jákóbé; ajándék az, a melyet küld az én uramnak Ézsauúnak, és ímé ő maga is jön utánunk. Ugyanazt parancsola a másíknak, a harmadíknak, és mindazoknak, kik a nyájak után mennek vala, mondván: ilyen szóval szóljatoz Ézsauúnak, mikor vele találkoztok. Ezt is mondjatoz: ímé Jákób a te szolgálád utánunk jó; mert így gondolkodik vala: megengesztelem őt az ajándékkal, mely előtttem megy, és azután leszek szembe vele, talán kedves lesz személyem előttte.”

(1Móz 32: 16- 20)

Hiába isteni parancsolatra bántotta meg Ézsauút; a kiengesztelést is neki kell végigszenvednie. Azért vagyunk emberek, hogy tetteink következményeivel szembesüljünk, és megálljunk Isten és emberek előtt. Kiengesztelhetné Ézsauút maga a Teremtő is – hisz Ő vette el tőle az elsőszülöttségi jogot –, de ettől a szolgálója, Jákób nem lépne előbbre az Isten Királysága felé, s nem teljesíthetné emberi sorsát, ami az Istenhez való visszatérést jelenti megtisztult szívvel, és szolgálatkész lélekkel. Istent is ki kell engesztelnünk, hisz elhagytuk Őt. Vágyainkat követve elfordultunk Tőle. Hogyan engesztelhetnénk ki egy hatalmas Istent, ha egy emberrel sem tudjuk ezt megtenni.

Jákób tusakodása

„Előlméne tehát az ajándék; ő, pedig azon éjjel a seregnél hála.”

(1Móz 32: 21)

Jákób hiába hajtja álomra a fejét, az álom messze elkerüli őt. Nagy találkozás előtt áll, és életének nagy fordulópontjához ért. Nem az élete a tét, nem is a vagyona. A becsülete és a családja. Mit tehetne még, hogy ezeket megóvja! Az előbbiért már mindent megtett, ami emberileg lehetséges; de a családjáért még tehet valamit. Ezt tervezgeti. Nézzük, mire jutott.

„Felkele pedig ő azon éjszaka és vevé két feleségét, két szolgáját és tizenegy gyermekét, és általméne a Jabbók révén. Vevé hát azokat és átköltözteté a vízen, azután átköltözteté mindenét valamije vala.”

(1Móz 32: 22, 23)

A családját az életéért, a vagyonát azok ellátásáért helyezi biztonságba. Így az esetleges támadás a vagyonának csak a másik felét és őt, magát érheti. Ez volt az utolsó, amit szorult helyzetében tehetett. Most már maga maradt, s alaposan kiértékelhette tetteit. Ebben azonban más is segítségére sietett.

„Jákób pedig egyedül marada és tusaikodik vala ő vele egy férfiú, egész a hajnal feljöveteleig.”

(1Móz 32: 24)

Saját lelkiismerete az, amely nem hagyja nyugodni. Elemez pro- és kontra, hogy amit tett most és a múltban, az vajon hogyan befolyásolja az Istenhez, önmagához, családjához és embertársaihoz fűződő viszonyát. Kivel tett jót, és kivel tett rosszat. Kínkeserves számvetés ez. Ugye, milyen ismerős! Amit itt jól tettem, az ott talán balul ütött ki, és fordítva. De valójában mi a legfontosabb az életünkben? Igen, az Isten szolgálata. De vajon mindig hűen követtem Őt; nem értettem félre Őt? Nem kevertem az Ő szolgálatát saját vágyaimmal, félelmeimmel? Vajon az életem többi szereplői milyen befolyást gyakoroltak, és gyakorolnak az Isten iránti odaadó szolgálatomban? Ők nem eszközök-e az én és Isten szemében ahhoz, hogy a konfliktusokat megélve percről percre számot adjak lelkiismeretem helyes kiiskolázásáról Neki. Más felől viszont embertársaim számára én vagyok az eszköz saját lelkiismeretük fényesítéséhez. Hisz az egyik orca fényesíti a másikat, amint az egyik penge a társát.

Ezekre, és hasonló kérdésekre kell választ találnia Jákóbnak a hajnali továbbindulás előtt. Önmarcangoló harc ez. Önmagunkba zárva, lelkiismeretünkkel örökös harcot vív lelkünk döntéseinkért. Ha ezt helyesen végezzük, akkor az Isten is szívünkben él, és segíti a döntéseinket, fogja a kezünket, vezeti lábainkat, szemünk helyett szemünk lesz. De ezért a csodálatos kiváltságért sokat kell küzdenünk. Erről szól emberi sorsunk. Jákób viaskodása nem marad nyom nélkül.

„Aki mikor látá, hogy nem vehet rajta erőt, megilleté csípőjének forgócsontját, és kiméne helyéből Jákób csípőjének forgócsontja a vele való tusaikodás közben. És monda: bocsáss el engem, mert feljött a hajnal. És monda Jákób: nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet.”

(1Móz 32: 25, 26)

Jákóbnak immár kelnie kell, indulnia a találkozás felé. Ezért véget kell vetni ennek a harcias kimenetelű gondos elmélkedésnek. Oly heves volt ez az álombéli viaskodás, hogy Jákób nagy hánykolódásában megrándította a csípőjét. Ennek további életében tartó sántikálás lett a következménye. Ez azonban a kisebb probléma. Lássuk, a lelke hogyan élte meg ezt.

Jákób Izraelnek neveztetik

„És monda néki: mi a te neved? És ő monda: Jákób. Amaz, pedig monda: nem Jákóbna, mondatik ezután a te neved, hanem Izraelnek; mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.”

(1Móz 32: 27, 28)

Igen, győzött. Az ő személyisége minden helytelennek, vagy lelkiismeretlennek tűnő tett ellenére, Isten szemében helyesnek bizonyult. Nem hibák voltak azok, csupán konfliktusainak néha kínos, máskor fájdalmas kimenetele, és azokat mindig helyesen kezelte. Nem csak az ő élte a tét az életvezetésben Isten előtt, hanem embertársaié is. Azok élete is percről percre számot ad Uruk és Teremtőjük előtt döntéseikről és tetteikről, szavaikról, gondolataikról, érzéseikről. Erre való ez a földi, emberi társadalom.

„És megkérde Jákób, és monda: mondd meg, kérlek, a te nevedet. Az, pedig monda: ugyan miért kérde az én nevemet? És megáldá őt ott.”

(1Móz 32: 29)

Igen, így kellett végződnie. Áldásban, meghozzá magas szintű isteni áldásban részesült a csodálatos kimenetelű lelki konfliktus végén. A saját lelkiismerete az Istennel karöltve áldotta meg őt, s még a nevét is megváltoztatta. Ez egy olyan név, amely egy nemzet neve lesz. Ő tehát abban az áldásban részesült, hogy egy leendő nemzet ősatyja lesz, amely az ő nevét viseli. Ez Izrael. Ez a nemzet fogja előkészíteni a földet az Új Paradicsom számára.

„Nevezé azért Jákób annak a helynek nevét Peniélnek; mert látám az Istent színről színre, és megszabadult az én lélkem.”

(1Móz 32: 30)

Itt is találkozunk azzal, a helyzettel, amikor egy fontos esemény helyét önálló névvel illeti az esemény megélője, vagy főszereplője. A név természetesen itt is összefüggésben áll a lezajlottakkal, és azok hatásával (Peniél: Megszabadító Isten).

„És a nap felkél vala rajta, amint elméne Peniél mellett, ő, pedig sántít vala csípőjére. Azért nem eszik Izrael fiai a csípő forgócsontjának inahúsát mind e mai napig, mivelhogy illetve vala Jákób csípője forgócsontjának inahúsa.”

(1Móz 32: 31, 32)

Íme az események fizikális következményei; hogy soha el ne felejtsek az itt történeteket. Ezt a számadást újra és újra mindnyájunknak el kell végeznünk csöndes magányunkban. Az emberek többsége azonban nem ennyire szellemi beállítottságú; ezért van szükség fizikai figyelmeztető, vagy jelző eszközökre, hogy ezek által legalább halványan tudjunk visszakapcsolni a bennünk zajló események szellemi és lelki hátterére.

Harmincharmadik fejezet

Kibékülés Ézsauval

„Jákób pedig felemelé szemeit és látá, hogy ímé Ézsau jó vala, és négyszáz férfiú ő vele; megosztá azért a gyermekeket Lea mellé, Rákhel mellé, és két szolgálója mellé. És előreállítá a szolgálókat és azok gyermekeit, ezek után Leát és az ő gyermekeit, Rákhelt pedig és Józsefet legfiátul.”

(1Móz 33: 1, 2)

Mennyire látszik ebből az elrendezésből, hogy szívéhez milyen sorrendben állnak közel szerettei. Azt gondolnánk, hogy számára a családjának minden tagja egyformán kedves. Ez valójában így is van; mégis a szív oly tényező, amely képes különbséget tenni szép és szép között, kedves és kedves között. Bizonyára fordítva állatta volna sorba őket abban az esetben, ha dicsekedni akart volna velük. Most azonban veszéllyel állatta őket szembe.

„Maga, pedig előttök megy vala, és hétszer hajtá meg magát a földig, amíg bátyjához juta.”

(1Móz 33: 3)

Az alázatnak (és a félelemnek) micsoda nagyszerű példáját látjuk. Ismét a hetes szám, a szellemi teljesség jele bukkan föl. Jákób tökéletes szellemi tisztánlátással járul bátyja elé. Az ő szándéka tiszta. Csupán bátyja szándékával nincs tisztában, hisz ő nem szellemi, hanem elsősorban földi gondolkodású. Így haragjától jogosan tart. Ennek ellenére találkoznia kell vele. Ezt diktálja a lelkiismerete, és a Teremtője útmutatása, vagy ha úgy tetszik: parancsa is. Ezt a találkozást neki kell megélnie, hogy érzelmileg még inkább erőt nyerhessen annak tisztaságából, szentségéből.

„Ézsau pedig eleibe futamodék és megölelé őt, nyakába borúla, s megcsókolá őt, és sírának.”

(1Móz 33: 4)

Íme Ézsau bűnbánata. Amikor híret vette, hogy öccse jön meglátogatni őt – mint földi gondolkodású ember –, háborgó lélekkel indult elébe. Nem véletlen vitte magával négyszáz, harcig felfegyverzett harcosát. Akár azt hihette Ézsau, a huszonegy évvel korábbi történetek eredményeként, hogy Jákób most erővel és hatalommal készül elvenni tőle a vagyonát, jussát. Az ugyanis továbbra is megilleti őt. A négyszázas számnak itt is totális tisztító, vagy irtó hatása lehetett volna – valójában Jákób lelkében ki is váltotta ezt a hatást. Ézsau számára viszont egy totális földi fizikális erőnlétet, erőfitogtatást jelentett. E nélkül csupán egy nagyra nőtt kisfiú lenne. Jákób lelkében véghez is vitte e sereg híre azokat a változtatásokat, belső tisztító csatározásokat, megelőző intézkedéseket, és más döntéseket, melyeket e nélkül nem tett volna meg. Félelemmel és hittel töltötte meg elméjét és szívét. Ezzel újra földi életünk jelentőségére utalok. Az égben elegendőknek bizonyulnának a szavak, dallamok; itt azonban meg kell élnünk életünk történeteit, gondolataink cselekményeit.

„És felemelé szemeit s látá az asszonyokat és a gyermekeket, és monda: kicsodák ezek teveled? Ő, pedig monda: a gyermekek, kikkel Isten megajándékozta a te szolgálodat. És közelítének a szolgálók, ők és gyermekeik, és meghajták magokat. Elérkezék Lea is az ő gyermekeivel, és meghajták magokat; utoljára érkezék József és Rákhel, és ők is meghajták magokat.”

(1Móz 33: 5-7)

E sok alázatos megnyilvánulás hatására elpárolog Ézsau haragja, melyet öccse ellen táplált. Örült végre, hogy láthatja őt. Csodálkozva tapasztalja, hogy csöndes, jámbor ember létére ily állatsereglettel és ekkora családdal rendelkezik. Természetesen Jákób családjának tagjai is követik atyjuk alázatos eljárását, s így mutatkoznak be Kánaán-béli nagybátyjuk előtt.

„És monda Ézsau: mire való ez az egész sereg, melyet előltalálék? És felele: hogy kedvet találjak az én uram szemei előtt.”

(1Móz 33: 8)

Hogy is fejezte ki magát Jákób: ‘hogyan kedvet találjak az én uram szemei előtt’? Ez egy fontos gondolat annak megértéséhez, hogy Isten szolgálata közben hogyan tudjuk megbékíteni Őt, akit egykor elhagytunk a vágyainkat követve. Ahhoz, hogy szerencsésé tegyük utunkat, amelyen viszontlátjuk Őt, szükséges, hogy előttünk haladjanak Neki végzett szent szolgálataink seregei. Azok a tettek és gondolatok, amelyeket Neki, és csak Neki szántunk. Ezek jelzik ugyanis bűnbánatunkat, s keltenek értékelést az Ő szemeiben irántunk. A leendő paradicsomi építkezéseket tehát ilyen ajándékokként kell felépítenünk, s találkozásunk előtt felajánlanunk neki. Annak hibás elemeitől meg kell szabadulnunk, s a tökéleteseket lábai elé kell helyoznunk.

„És monda Ézsau: van nekem elég, jó öcsém, legyen tiéd, a mi a tiéd.”

(1Móz 33: 9)

Ugyanezt mondaná nekünk a Teremtő. Van Neki elég az emberi jó cselekedetektől. Nekünk viszont az a célunk, hogy mások mellé minket is a keblére fogadjon. Ezért, amit Neki szánunk, azt nem tehetjük hiábavalósággá. Jákób a példa erre.

„Monda, pedig Jákób: ne úgy, kérlek, hanem ha kedvet találtam szemeid előtt, fogadd el ajándékomat az én kezemből; mert a te orcádat úgy néztem, mintha az Isten orcáját látnám, és te kegyesen fogadál engem. Vedd el, kérlek, az én ajándékomat, melyet hoztam néked, mivelhogy az Isten kegyelmesen cselekedett én velem, és mindenem van nékem. És unszoló őt, és elvevé.”

(1Móz 33: 10, 11)

Íme, így kell. Amit ajándékba szántunk, az nyilván olyan válogatott tökéletesség, amely az Urat illeti. Szükségünk van rá, hogy elfogadja tőlünk. Erre a párhuzamra utal Jákób is. Ézsau-ra istenként tekint, hisz pontosan tudja, hogy ezzel a találkozással valójában Teremtőjével való kapcsolatának egy újabb állomásához érkezett. De ezt a kapcsolatot velünk, földi emberekkel hogyan tudná a Teremtő a leghatékonyabban érzékeltetni, mint az emberekkel való kapcsolatunkhoz hasonlítva azt. Jó tetteinkkel Neki végzett szent szolgálatunkat hogyan tudná legjobban érzékeltetni, mint a birtokunkban lévő javainkkal (birkákkal, kecskékkal... stb.). a szóban ez a csodálatos: mindig sokkal több van mögötte, mint amit valójában jelent, mutat.

„És monda: induljunk, menjünk el, és én előtted megyek. Felele neki Jákób: az én uram jól tudja, hogy a gyermekek gyengék, és hogy szoptatás juhokkal és barmokkal vagyok körül, a melyeket, ha csak egy napig zaklatnak is, a nyájuk mind elhullanak. Menjen el azért az én uram az ő szolgája előtt, én is elballagozok lassan, a jószág lépése szerint, a mely előtttem van, és a gyermekek lépése szerint, míg eljutoz az én uramhoz Széirbe.”

(1Móz 33: 14)

Ismét egy nagyszerű tanítás. Ismét fizikális tárgyakkal, élőlényekkel szemlélteti a Teremtő a szellemi és lelki tendenciák hatékony terjedését, előrehaladását. Ha egészséges oktatást, útmutatást ültetünk el a világi gondolkodású egyének fülébe és szívébe; nem várhatjuk el tőlük, hogy azokkal a gondolatokkal rögtön olyan hatékony tetteket hajtsanak végre, mint

azok, akikben már megérttek, döntések sorozatává fejlődtek e szavak. Célszerű csupán az ő járásuk szerint vezetni, terelni őket, különben kétségbeesnek, széthullanak.

„És monda Ézsau: hadd rendeljek melléd néhányat a nép közül, mely velem van. S ez monda: Minek az? Csak kedvet találjak az én uram szemei előtt. Visszatérek tehát Ézsau még az nap az ő útján Széir felé.”

(1Móz 33: 15, 16)

Ézsau a szemléltetést jól megértette (bár mögé nem láthatott), s ezt bizonyítva, segítséget kínált öccsének, hogy továbbhaladását zavartalanná tegye. Jákób azonban nem szeretné még jobban elkötelezni magát bátyja felé, hisz tudja, annak később olyan ára lenne, amit nem szívesen fizetne meg. Másfelől viszont örül lelki békéjének; nem akarja most ezt a nyugalmat idegen katonákkal háborgatni. Idáig is szerencsésen eljutott. Innen egyébként is bátyja katonái őrzik az országot. Így nyugalma biztosított. Így nem terheli sem a saját lelkének nyugalma, sem bátyját fölöslegesen, a szükségesnél jobban.

Jákób letelepszik Sekhem mellett

„Jákób pedig méne Szukkkóthba és építé magának házat, barmainak, pedig hajlékokat csinála, s azért nevezé a hely nevét Szukkkóthnak.”

(1Móz 33: 17)

Jákób végül is nem marad bátyjánál Edomban, hanem továbbvándorol, vissza Mezopotámia felé. A két féle életmód nem férne meg Széirben, Edóm területén. Egy mezopotámiai területen szándékozik magának házat építeni, és letelepedni. Ám idővel rájön, hogy neki nem Mezopotámiát kell lakhelyül előkészíteni Isten népe számára; a bátyja viszont ezt a célt biztosan nem fogja megvalósítani. Saját életútja, környezetéhet fűződő elméleti s érzelmi viszonya, tudása, és Istenével való kapcsolata mind-mind arra kell, hogy tanítsák őt, hogy különleges küldetésben van. Ezért vissza kell térnie atyja földjére, s ott folytatni azokat az előkészületeket, amelyeket Izsák a kora miatt félbehagyott. Ő a Vérvonal örököse, s a megmentési lánc egyik láncszeme.

„Annakutána minden bántás nélkül méne Jákób Mésopotámiából jövet Sekhem városába, mely vala a Kanaán földén, és letelepedék a város előtt. És megvevé a mezőnek azt a részét, a hol sátorát felvonta vala, Khamornak a Sekhem atyjának fiaitól száz pénzen. És oltárt állíta ott, és nevezé azt így névvel: Isten, Izrael Istene.”

(1Móz 33: 18- 20)

Visszatért tehát arra a földre, amelyre annak idején atyját küldte a Mindenható. Ám nem ment el az edomi hegyekig; lenn, a síkon telepszik le bántódás nélkül. Itt egy darab földet vásárol, és oltárt épít rajta. Ezek az oltárok és emlékhelyek fogják jelezni a továbbiakban azt a területet, amelyet Izrael Istene kijelölt számukra. Még sok ilyen lesz a későbbi korok során a Vérvonal más láncszemei által.

A paradicsomi előkészületi munkálatok során is a föld több pontján fogjuk emelni ezeket az emlékhelyeket és oltárokat. Vagyis olyan gazdasági és ideológiai gócpontokat alakítunk ki, amelyek munkánk eredményeiből fakadnak, s Teremtőnk lábai elé kívánunk helyezni.

Harmincnegyedik fejezet

Dína és Sekhem

„Kíméne pedig Dína, Leának leánya, kít Jákóbnak szült vala, hogy meglátogassa annak a földnek leányait.”

(1Móz 34: 1)

Időközben, mint látjuk, Jákóbnak lánya is született, Dína. Őt is, mint a legtöbb fiúgyermeket, Lea szülte. Egyetlen leánya is neki, de letében igen nagy törést fog okozni a viselkedése. Neveltetésénél fogva tisztában van azzal a vallási-erkölcsi különbséggel, amely köztük – Jehova imádói – és más, idegen kánaánita népek között fennáll. Mégis, ennek ellenére nem a saját népéből igyekszik barátokra lelteni, hanem a túlzottan felcicomázott kánaánita lányokat keresi, és barátkozik velük. Ugye milyen jellemző ez a viselkedés a mai fiatalokra, leányokra! Nem lehet parancsolni nekik. Általában le is aratják a viselkedésük negatív gyümölcsét. A gyermeknevelésnek, és egyben a Virág-rendszer emberformálásának egyik jól megfigyelhető pontjává kell tenni ezt a momentumot. A nehezen kezelhető, vagy egyenesen szófogadatlan gyermekek idővel sok nehézséget és keserűséget okoznak szüleiknek; illetve komoly károkat okoznak annak a rendnek, rendszernek, vagy családnak, amelyben nevelkednek, élnek. Figyeljük tehát a következményeket.

„És meglátá őt Sekhem, a Khivveus Khámornak, az ország fejedelmének fia, és elragadá őt, és vele hála és erőszakot tesz vala rajta.”

(1Móz 34: 2)

Mai kifejezéssel élve: Sekhem megerőszakolta Dínát, Jákób leányát. Íme a közvetlen következménye annak, hogy a saját népe leányai helyett a kánaánita lányok barátságát kereste. A kánaánita erkölcsök tekintetében nyilván teljesen természetes volt ez az állati módszer, miszerint a hím ember elragad egy nőtényt, és asszonyává teszi. Az isteni erkölcs azonban elítéli ezt. Ugyanis Isten emberekként kíván nevelni minket, nem állatokként. Eleget inkarnálódtunk állatokként, ösztöneinket követve; most már emberként kellene élnünk, felismerve életünk értelmét és célját. Vagyis magatartásunk folyamatos tisztításával visszatérünk Hozzá, akitől elszakadtunk; de addig is szerető gondoskodást, uralmat gyakoroljunk a bennünket körülvevő biotikai rend, és az Univerzum fölött. Ebbe nem fér bele, hogy elragadjunk egy nőt, és magunkévá tegyük. Ez nem szeretetteljes gondoskodás, hanem aljas kihasználása másoknak, illetve mások jogainak lábbal tiprása. Sekhem nem is áll itt meg; az ösztöne, állati vágy továbbhajtja őt.

„És ragaszkodék az ő lelke Dínához a Jákób leányához, és megszereté a leányt és szívéhez szól vala a leánynak. Szóla pedig Sekhem Khámornak, az ő atyjának, mondván: Vedd nekem feleségül ezt a leányt.”

(1Móz 34: 3, 4)

Az ilyen aljas népeknél tehát ez így működik. Az ülep diktálja az erkölcsöt, és a félelem az illetet. A Paradicsomban az a letűnt népeknél, tündéreknél, az elsőszülötteknél ez nem így volt, s az Új Világban sem így lesz. Nem véletlen, hogy az isteni elv szerint a leányt csak felelősségteljes módon, asszonyként célszerű egyedi jogaitól megfosztani a társas ragaszkodás érdekében. Ha előtte ágyba visszük: megalázzuk, megfosztjuk legtitkosabb vágyától, méghozzá úgy, hogy nem is vállalunk felelősséget a titok további hordozásáért. Ezzel megfaragjuk az önbecsülését, szükségtelen korlátok közé szorítjuk őt is, magunkat is. Továbbá megfosztjuk attól a lehetőségtől, hogy saját vonzalmát biztonságosan felhasználhassa, és

szűzen párt válasszon magának, akiben biztonságos és megértő társra lel. (Börtönbe zárjuk a közös vonzalom szabadságát.) Kiöljük szívéből a romantikát, a lelki gyönyörűség utáni várakozását, és annak legmagasabb szintű beteljesedését. Megalázzuk; hisz a továbbiakban már nem találhat olyan férfit, aki úgy vezeti őt be a gyönyörök birodalmába, hogy azért mindketten maradéktalan örömet érezhetnek, és maximális felelősséget vállalhatnak; vagyis olyan férfit, aki szűz lányt venne el. Őt már biztosan megveti. Sorolhatnám még oldalakon át az ilyen parázñaság hátrányait, de beszéljen tovább a Biblia. Milyen következményt tár fel számunkra Dína esete?

„És meghallá Jákób, hogy megszeplősítette Dínát, az ő leányát, fiai, pedig a mezőn valának, a barommal, azért vesztég marada Jákób, míg azok megjövének.”

(1Móz 34: 5)

Már csak a fenti leírások alapján is elképzelhetjük, hogy mit érezhetett Jákób, leánya megszeplősítésének hírére. Micsoda mély fájdalom járhatta át a szívét, micsoda düh mardoshatta a lelkét. De mert egyedül volt, nem mert tenni semmit. Hisz dühében talán olyat tett volna, aminek következtében odaveszett volna ő is, a becsülete is.

„És kíméne Khámor, Sekhem atyja Jákóbhoz, hogy szóljon vele.”

(1Móz 34: 6)

Minthogy Jákób egyedül volt otthon, nyilván türelemre intette Khámort, míg fiai a mezőről megjöttek. Tettetett udvariassággal fogadta őket, de szívében már tudta, hogy ennek szörnyű következménye lesz. Az ő, isteni indíttatású lelkiismeretük ugyanis kifejezetten undorodik az ilyen eljárástól.

A Kísérleti telepen ezt az erkölcsi alapelvet már figyelembe vesszük, és oktatjuk. Igen fontos a család, s így a társadalom biztonságos felépítésében. Jelenlegi helyzetünket figyelembe véve: igen mélyről kell indulnunk.

„Mikor Jákób fiai megjövének, a mezőről és meghallák a dolgot, elkésedének, s nagyon megharaguvának azok az emberek, azért hogy ocsmányságot cselekedett Izráelben, Jákób leányával hálván, a minek nem kellett volna történni.”

(1Móz 34: 7)

A düh, amit Jákób családja érez, a tetőfokára hág. Nem egyszerűen egyfajta szabályozásról van szó: egy népet gyalázott meg a kánaánita királyfi. Jákób fiai ocsmányságnak nevezik a tettet. Kifejezetten undorodik tőle a lelkük. Természetesen Khámor ezt az érzést nem képes átérezni; így ostoba tudatlanságában még tetézni is képes tettet: most már saját népe kárára. El sem tudja képzelni, mit éreznek iránta Jákób fiai. De rövidesen megtudják – vesztükre!

„És szóla nékik Khámor, mondván: az én fiam Sekhem, lelkéből szereti a ti leányotokat, kérlek, adjátok azt neki feleségül. És szerezetek velünk sógorságot: a ti leányaitokat adjátok nekünk, és a mi leányainkat vegyettek magatoknak, és lakjátok velünk; a föld előttetek van, lakjátok, s kereskedjetek rajta és bíjátok azt.”

(1Móz 34: 8-10)

A 10. vers tartalmához hasonló ígértet már kapott Jákób és atyja, valamint nagyatyja. De nem Sátán népétől, hanem magától az Istentől. Végére is azért vannak itt, hogy birtokolhassak ezen ígértet tárgyát, s előkészítsék a prófécia beteljesedését. Ezt Khámor persze nem tudja. Őt csupán az érdekek irányítják ilyen kijelentés tételére. Ezekről a hátsó szándékból fakadó érdekekről hamarosan tudomásunk lesz. Khámor nem ismeri fel a két nép teokratikus elrendezése közötti alapvető különbséget. Számára egy kicsiny, de annál gazdagabb

nép ez. Nem is sejti, mitől ilyen hihetetlenül gazdag. Pedig, ha tudná, nem gondolkodna ilyen ostobán.

„Sekhem is monda a Dína atyjának és az ő bátyjainak: hadđ találjak kedvet elöttetek, és valamit mondotok nekem, megadom. Akármily nagy jegyadományt és ajándékot kívántok, megadom, amint mondjátok nekem, csak adjátok nekem a leányt feleségül.”

(1Móz 34: 11, 12)

Sekhem, a királyfi még fiatal. Így még ostobább. Kérkedik atya vagyonával, abból akarja kifizetni a jegyadományt. Természetes, hogy egy ilyen gyönyörű leányt – főleg, ha már magáévá is tette – igen kíván maga mellett tudni egy ilyen ülep-vezérlésű, heves ifjú. Képtelen még annyira is gondolkodni, mint e téren már kissé bölcsőbb, tapasztaltabb, bár épp olyan erkölcstelen atya. Míg e szavakat kimondja, Jákób fiai már ki is eszelték, hogyan fognak bosszút állni Sekhem tettéért. Szörnyű terv domborodik ki az elméjükben (valamint szörnyű a tett, melyet követ). Dehogy kellene nekik a kánaánita nők, minthogy eszük ágában sincs akár Dínát, akár népük más leányát ilyen hitvány nép fiainak adni feleségül, vagy ágyasaiul. Egészen más megoldás jár a fejükben. A bosszú lihegve dolgozik keblükön: így ekként beszélnek.

„A Jákób fiai, pedig álnokul felelének Sekhemnek és Khámornak az ő atyjának, és szólának, mivelhogy megszeplősítette Dínát az ő húgokat.”

(1Móz 34: 13)

Sekhemnek és népnek vége érkezett. Jákób fiai lelkükben már kezeiket felemelték ellenük. A következő párbeszéd már az elvesztésüket célzó terv része. Igen rafinált. A kicsiny népnek ki kell irtania az egész várost.

„És mondának nekik: nem mívelhetjük e dolgot, hogy a mi húgunkat körülmetélkedetlen férfiúnak adjuk; mert ez nekünk gyalázat volna. Veletek csak úgy egyezünk, ha hasonlókká lesztek hozzánk, hogy minden férfiú körülmetélkedjék ti köztetek.”

(1Móz 34: 14, 15)

E szavak igazak. Így valójában egy rövid tanítással látták el Sekhemet és Khámort. Erről nyilván volt is valami halvány értesülésük, de az értelméről és jelentéséről fogalmuk sincs. Nem is lesz; hisz úgy sem fognák föl a saját elkorcsosult erkölcsi felfogásuk miatt. Valójában a szavaik a továbbiakban is igazak lesznek; csak ezzel a kánaániták már nem tudnak mit kezdeni. Izrael viszont isteni intésre csak a saját népében mondhat ki, és hajthat végre ítéletet. Mi közösségünk azokkal, akik kívülállók fölött hirdetnek ítéletet; nem de inkább a saját népünk tisztaságán kell munkálkodnunk?

„Így a mi leányainkat néktek adjuk, és a ti leányaitokat magunknak vesszük, veletek lakozunk, és egy néppé leszünk; hogyha pedig nem hallgattok reánk, hogy körülmetélkedjete; felvesszük a mi leányunkat és elmegyünk.”

(1Móz 34: 16, 17)

A terv tökéletes, a tartalma igaz, és a hatása sem fog elmaradni. Szükség esetén bizony kíváncsi, hogy a kívülállók ostobaságát ellenük fordítsuk. Végére is így leszünk képesek fölébük kerekedni, és ha utána még lehetséges: szeretettel tanítani, oktatni őket. Ha nem: ott a lehetőség, hogy ránk gyakorolt negatív hatásukat könnyedén hárítsuk, s figyelmen kívül hagyassuk ránk irányuló támadásaikat. Erre képes az igazi bölcsesség. Tőlem becsapásnak is nevezhetik; de mint látjuk, nem az. A bölcsesség magas iskolája.

„És tetszék azoknak beszéde Khámornak, és Sekhemnek a Khámor fiának.”

(1Móz 34: 18)

Persze, hogy tetszik neki. Hisz ő csak a felszínt látja. Ostobaságában és mohó szexuális vágyában nem lát a gatyáján túl. Nem is sejti, hogy libidója milyen csapdába csalta őt.

„Nem is halasztá az ifjú a dolog véghezvitelét, mivelhogy igen szereti vala a Jákób leányát; néki, pedig atyja házanépe között mindenkéül nagyobb becsülete vala.”

(1Móz 34: 19)

Az emberek között alapvetően négy féle szeretet létezik. Amivel itt találkozunk, az a szeretet alapfogalmát sem elégíti ki. A szeretet ugyanis nem más, mint mások személye és szükségletei, igényei iránt megnyilvánuló tetteges és őszinte érdeklődés kimutatása. Ez elsősorban embertársaink iránt megnyilvánuló tiszteletben, megbecsülésben mutatkozik meg, és jogainak tiszteletbe tartásán alapszik. Ehhez viszont szükség van ezek alapos ismeretére, és szívbe hatoló megértésére: a lelkiismeret ezirányú, maradéktalan kiépítésére. A versben említett szeretet a szerelemhez, az éroszhoz látszik hasonlítani. De csupán egyszerű szexuális és birtoklási vágy húzódik meg mögötte. Ez kitűnik abból, hogy Sekhem tudatlanul nekiesett Dínának, és ezzel lábbal tiporta annak személyi jogait, és megszeplősítette testét és lelkét. A megismeréshez idő kell. Hosszú idő. Az új értékrend elfogadásához, pedig rengeteg akaratlagos erőfeszítés. Mindez Sekhem eljárásából hiányzott. Hogyan hihetjük hát el neki, hogy ő szereti a lányt. Kívánja csupán, akár egy mives agyagedényt, de nem tudja, mire való. Vajon milyen társadalom az, ahol a legnagyobb becsben álló egyénnek ilyen hibás a gondolkodása, és a cselekedete. Nyilvánvaló, olyan mélyre süllyedt, mint vezetői. Hisz tudjuk, hogy a jó vezető figyelemreméltó erényeinek egyike, hogy fenntartás nélkül követik, becsülete van követői előtt. Tehát valószínűleg nem megfélemlítve vezet, hanem tisztelet övezi. Így aztán valójában hibát hibára halmozva vezet a népet a pokolra, hisz népszerűsége miatt nincs, aki megkérdőjelezze tetteit.

„Elméne azért Khámore és Sekhem az ő fia az ő városuk kapujába; és szólának az ő városuk férfiainak, mondván: ezek az emberek békességesek velünk, hadd lakjanak e földön, és kereskedjenek benne, mert imé e föld elég tágas nékik; az ő leányaikat vegyük magunknak feleségül, és a mi leányainkat adjuk nékik. De csak úgy egyeznek bele e férfiak, hogy velünk lakjanak, és egy néppé legyenek velünk, ha minden férfiú körülmetélkedik közöttünk, a miképen ők is körül vannak metélkedve. Nyájai, jószáguk, és minden barmuk nemde nem miénk lesznek-e? Csak egyezzünk meg velők, akkor velünk laknak.”

(1Móz 34: 20- 23)

Ismét egy nagyszerű szónoklatot hallottunk. Láthatjuk benne azokat az alapelemeket, amelyek egy, akár rövid, akár hosszú beszédben nélkülözhetetlenek. Bemutatkozniuk nem kellett, hisz tudják, hogy ők a király és fia. A bevezetőben megemlítik, hogy Jákóbék békések. Ezzel egyben rögzítik irányukba megmutatkozó érzelmeiket, elaludt félelmüket. Bevezetik a témát; vagyis, hogy azt szeretné a király a népével tudatni, hogy a két népet egyesíteni kell. A téma tálalása, eladása azt a parancsot rögzíti, hogy Khámore népe férfiainak hasonlóvá kell válnia Izrael népéhez. Ez egyben csúcspontja is a beszédnek. Mivel ez valószínűleg komoly feszültség forrása lehet; a király és a nép egy későbbi együttműködésének érdekében, feszültség levezetesként biztosítja őket arról, hogy valójában ők be fogják kebelezni Izraelt. Tehát hasznos megtenni ezt a csekélységet, amit kérnek. Ez a Virág-rendszerben a rehash, vagy többszörözés, a továbblépés biztosítása az ügyben. Egyben természetesen meg is nyugtatja hallgatóit, s felkelti mohóságukat, hogy cselekedjenek ennek kiélése érdekében. A jó szónoklat tehát tettekre sarkall.

„És engedének Khámornak, és Sekhemnek az ő fiának mindene, a kik az ő városa kapuján kijárnak vala, és körülmetélkedék minden férfiú, a ki az ő városa kapuján kijár vala.”

(1Móz 34: 24)

Íme, így kell behülyíteni egy népet. Magas iskolája ez az ostobaságnak, de a mesteri szónoklatnak is. Az utóbbinak ugyanis el kell érnie a hallgatóság szívét, és tettekre kell sarkallnia azt. Itt pontosan ez történt. De mivel a szónoklat aljas indulatból és ostobaságból fakadt, nem maradt el az érte járó felelősségre vonás sem: a negatív következmény.

A sekhemi vérfürdő

„És lőn harmadnapon, mikor ezek a seb fájdalmában valának, a Jákób két fia, Simeon és Lévi, Dínának bátyjai, fegyvert ragadának, s bátran a városra ütének és minden férfit megölének, Kámort, és az ő fiát Sekhemet fegyver élére hányák, és elvivék Dínát a Sekhem házából, és kimenének.”

(1Móz 34: 25, 26)

Ha a kívülállókkal így bánnak e tisztátalan cselekedet miatt; mennyire inkább szükségessé válik, hogy a hasonló eseteket e népen belül is látványosan megtorolják, s ezzel tisztítsák ki Jehova gyermekeinek szívéből a bűnt. Na, nem azokért, akik elkövették a bűnt, hanem elrettentésül, és példabeszédül azok számára, akik még nem estek szívük csalárdtságának mély vermébe. Ezek a példák igen sokat segítenek az elkorcsosult szívünknek abban, hogy ne essünk saját vágyaink csapdájába, s szívünkbe zárjuk azokat az alapelveket, amelyek visszavezetnek bennünket Istenhez.

Látszólag kívül valókkal tették ezt Jákób fiai, de mélyére hatolva a szándéknak, és az isteni akaratnak, megfigyelhetjük, hogy ezzel Isten a saját gyermekeit igyekezett jó oktatásban részesíteni. Épp ezért a körülmetélést használta fel helyreigazításul. Az ebben a rituáléban résztvevők ugyanis bizonyos értelemben szerződő viszonyba kerültek a Teremtővel. Így helytelen tettük helyreigazítása időszerű volt, és felhasználható a nép további részének tanítására.

„A Jákób fiai a megölteknek esének és feldúlák a várost, mivelhogy megszeplősítették vala az ő húgoikat. Azok juhait, barmait, szamarait, és valami a városban, és a mezőn vala, elvivék. És minden gazdagságukat, minden gyermekeiket és feleségeiket fogva vivék és elrablák, és mindent a mi a házban vala.”

(1Móz 34: 27- 29)

A helytelenül viselkedőket Jehova nem egyszerűen kiiktatja emberi mivoltukból, de mint-hogy ők is megalázták áldozatukat azok családfája tekintetében: az ő nevük sem maradhat fenn az emberek között, s a továbbszaporodásuknak is gátat vet. Fiait és leányait idegen nevűeknek adja, vagy rabláncra fűzi, ahol feledésbe merülnek. Bizonyára tehát nagy jelentősége van a szexuális erkölcsnek, ha a Teremtő oly nagy gondot fordít rá. Nem véletlen, hogy az a családon belüli boldogság és együvé tartozás elősegítésére, és az emberiség tökéletes egyedeinek fogantatására való. Tökéletes emberi társadalom csak tökéletes családokkal építhető fel.

„És monda Jákób Simeonnak és Lévinek: megháborítottatok engem, és utálatossá tettetek e föld lakosai előtt, a Kananeusok és Perizeusok előtt; én, pedig kevesed magammal vagyok, és ha összegyűlnek ellenem, levágnak, és eltörölnek engem, mind házam népével egybe.”

(1Móz 34: 30)

Jákób keservesen fakad ki gyermekeinek súlyos tette alatt. Szinte megdermed félelmében. A földi tökéletlen test szól belőle. Természetesen nem a hite rendült meg, hisz gyermekeit egy pillanatig sem vádolja igaztalansággal eljárásuk miatt. Csupán annak a félelmének ad

hangot, hogy a környező népek e tettük miatt eltörölhetik őket; és akkor nem tudja végrehajtani Isten akaratát, nem tudja végigjárni a neki kijelölt utat, és csúfos kudarcot vall szeretett Teremtője előtt. Ekkor hirtelen indulatában még nem méri fel, hogy gyermekei bármilyen félelmetes és szörnyű tettet hajtottak is végre: az valójában az ő isteni útját egyengeti. Hisz tudnunk kell, hogy életünk során Isten az igazak útját felfelé ívelteti; míg a gonoszok szándékát porral fedeti be.

„Azok, pedig mondánák: hát, mint tisztátalan személyvel, úgy kellett-e bánni a mi húgunkkal?”

(1Móz 34: 31)

Simeon és Lévi tette, jóllehet a lelkiismeretükből fakad, de nem tudatosan az Isten parancsát hajtották végre. Valójában csak dühüket mutatták ki ily módon, hogy jogos bosszút álltak Sekhem népén. Mondhatjuk úgy is, hogy ők még piciny gyermekek az igaz hit gyakorlásában; tetteik már helyesen munkált lelkiismeretükről tesz tanúbizonyságot, de még nem tudatosan bennük az isteni út, az isteni ösvény. Így torolták meg egy nép velük kapcsolatos álnok tettet; s ugyanígy fog eljárni a Teremtő Armageddon alkalmával is mindazokkal, akik látszólagos szerződést kötnek Vele, de tetteik meghazudtolják őket. Ezt kell figyelembe vennünk nekünk is a munkánk során.

Harmincötödik fejezet

Jákób Béthelben

„Monda, pedig az Isten Jákóbnak: Kelj fel, eredj fel Béthelbe és telepedjél le ott; és csinálj ott oltárt amaz Istennek, ki megjelenék néked, mikor a te bátyád Ézsau előtt futsz vala.”

(1Móz 35: 1)

Hatalmas dolgok történnek Jákóbbal és családjával. Jákób természetesen nyugalmat keres megkeseredett szívének és megbomlott elméjének. Teremtőjéhez fordul legbelsőbb lelkében. Kiönti elé mindazt a fájdalmat és gyászt, melyet mellkasa rejt, mely fejét őszbe borítja. Lassan-lassan megérti, hogy bármi történt is: ezek az ő isteni útjának szükséges elemei. Sok-sok ilyen kőkockával van kirakva az az ösvény, amelyre az ő lábát napról napra előbbre helyezi – föl: Isten Királyságáig. Vigasztalóan szól hozzá mennyei Királya, és megnyugtatósul a fenti paranccsal látja el. Tudja az Isten, hogy Jákób otthonra lel lelkében azon a helyen, ahol Ő először jelent meg neki. Így érezheti a gyarló, megfáradt test legközelebb Teremtőjéhez magát.

„Akkor monda Jákób az ő házanépének, és mind azoknak, kik vele valának: Hányjátok el az idegen isteneiket, kik köztetek vannak, és tisztítsátok meg magatokat, és változtassátok el öltözeteiteket. És keljünk fel, és menjünk fel Béthelbe, hogy csináljak ott oltárt annak az Istennek, ki meghallgatott engem az én nyomorúságom napján, és velem volt az úton, a melyen jártam.”

(1Móz 35: 2, 3)

Mennyire bölcs eljárás. Egy épülő társadalom, egy fejlődő közösség – lévén, hogy tökéletlen emberekből áll – állandóan beszívárogtat bizonyos oda nem illő elemeket, bomlasztó elgondolásokat, ideológiákat, rítusokat, szokásokat. Ezt azonban időről időre ki kell belőle tisztítani annak érdekében, hogy az adott embercsoport töretlenül haladhasson kijelölt célja felé. Egy-egy ilyen nagyobb tisztogatást természetesen célszerű összevetni egy-egy nagyobb lépés előkészületeként. Olyan ez, mint amikor egy úrhajó a hiperugrás előtt kiüríti magából a szemetet, hulladékot az ürbe. Vagy amikor egy ember új házba költözik és a régit kisöpörve, a szemétre hánynya a felesleges vackait, elhasznált tárgyait, amelyeknek az új otthonában semmi hasznát sem venné.

Itt egy ilyen vallási lomtalanításra ad bölcsen parancsot Jákób. Hiszen az új ház Isten Háza, itt semmi szükség idegen istenek képeire, velük kapcsolatos hiedelmekre, rituálékra, öltözködési, és egyéb életviteli szokásokra. Ide tiszta hittel, fénylő arccal, és egészséges életmóddal kell közeledni. Őt nem kell kísértetni, kiegészíteni: Őt teljes szívből, teljes lélekkel, teljes erővel, és teljes elmével kell imádni. Az ilyen imádókat kedveli, az ő egészséges előmenetelüket támogatja. Tőlük fogad el tökéletes ajándékot: Neki végzett szent szolgálatot.

„Átadák azért Jákóbnak mind az idegen isteneiket, kik nálok valának, és füleikből a függőket, és elásá azokat Jákób a cserfa alatt, mely Sekhem mellett vala.”

(1Móz 35: 4)

Teljesen szervezett formában hajtották végre a hulladéktalanítást, majd Jákób méltó helyre tette azt: a földbe. Onnan származtak, oda térjenek vissza. Akárcsak a vágyakból formált emberi test: porból vétetett – porrá lesz.

*„És elindulának, de Istennek rettentése vala a körülöttök való városokon,
és nem üldözék a Jákób fiait.”*

(1Móz 35: 5)

A sekhemi vérfürdő gyorsan példabeszéddé lett a környező településeken. Nyilván sokféle módon ki is színezték ki-kí a saját leleményessége, szellemi kreativitása útján. A lényeg azonban az, hogy a kicsiny nép, amely egy Jehova nevű Istent imád, három nap alatt eltörölt a földről egy gazdag kereskedő várost; csupán azért, mert annak királyfia megszeplősítette a kicsiny nép egy leányát. Ez elegendő ok ahhoz, hogy senki se merje feltartóztatni őket, vagy bármi módon ártani nekik.

„Eljuta azért Jákób Lúzba, mely Kanaán földén van, azaz Béthelbe, ő maga és az egész sokaság, mely ő vele vala. És építe ott oltárt, és nevezé a helyet ÉL-Béthelnek, mivelhogy ott jelent meg néki az Isten, mikor az ő bátyja előtt fut vala.”

(1Móz 35: 6, 7)

A szervezett erkölcsi tisztogatás megtette a hatását a nép körében. Egészséges szívvel és teljes létszámmal érkeznek meg Lúzba. Korábban, Jákób előtt való első megjelenése alkalmával már egyszer Béthelnek, vagyis Isten Házának nevezte el a helyet Jákób; most viszont, a második visszatérése alkalmából az Isten szót még egyszer belefűzi a nevébe: ÉL-Béthel. Ezzel még jobban felmagasztalja a hely nevét, s megerősíti annak jelentőségét. Izrael későbbi történelmében még fontos szerephez jut a Kétszeres Isten Háza. Előbb sátoztemplom, majd kőtemplom; előbb földi nemzet, majd felkent nép; előbb földi templom, majd Fenti Templom; előbb földi királyság, majd Mennyei Királyság; előbb földi törvények, majd égi alapelvek; előbb Királyság, majd Teokratikus Rend... stb. Később hasonló jelentőségű lesz Jeruzsálem neve is. Egyszer már találkoztunk vele, mint Sálem.

„És meghala Débora, a Rebeka dajkája, és eltemeték Béthelen alól egy cserfa alatt, és nevezék annak nevét Allon-Bákfutnak.”

(1Móz 35: 8)

A történelmi hitelesség kedvéért tárja elénk Mózes ezt az eseményt, így pontosan tudhatjuk, hogy hol és mikor történt. A temetkezési hely nyilván a mai napig megvan, és a neve is igazolja az itt elhangzottakat.

Ismét Izraelnek neveztetik és megáldatik Jákób

„Az Isten, pedig ismét megjelenék Jákóbnak, mikor ez jöve Mésopotámiából, és megáldá őt. És monda néki az Isten: a te neved Jákób; de ne neveztesd többé a te neved Jákóbnak, hanem Izráel legyen neved. És nevezé nevét Izráelnek.”

(1Móz 35: 9, 10)

Eredményes volt tehát Jákób eddigi életútja, bármily nehéz szívvel is lépkedett rajta, bármekkora keserűség is égette a torkát, vagy bármily hibákat is vétett tetteiben, vagy lankadt a hitében. Képes volt újra és újra Teremtőjére tekinteni útmutatásért, tanácsért, tanításért, vagy feddésért. Az áldás azt jelenti, hogy isteni tevékenységében hatékony és látványos előrehaladást ért el, és a gyarló teste is megfelelően magas szintű ellátásban részesül; továbbá rendelkezik azokkal az eszközökkel, javakkal, földi és égi segítséggel, támogatással, hittel és kitartással, amely az út továbbjárásához elengedhetetlenül szükséges. Ilyen eszköz most éppen az isteni nevének megerősítése.

„És monda néki az Isten: én vagyok a mindenható Isten, nevekédjél és sokasodjál, nép és népek sokasága legyen te tőled; és királyok származzanak a te ágyékdőből. És a földet, melyet adtam Ábrahámnak és Izsáknak, néked adom azt, utána pedig a te magodnak adom a földet.”

(1Móz 35: 11, 12)

Megerősíti vele a szövetséget, amelyet megkötött már atyjával és nagy atyjával. Nevének és szövetségének megerősítésével kapcsolatban is visszautalok arra az isteni alapelvre, miszerint egy dolog akkor biztos, ha kétszer, vagy háromszor megerősítést nyer. Ha ez igaz az ítéletre, akkor az áldásra még inkább áll.

„És felméne ő tőle az Isten azon a helyen, a hol vele szólott vala. Jákób pedig emlékoszlopot állíta azon a helyen, a hol szólott vele, kőoszlopot; és áldozék azon italáldozattal, és önte arra olajat. És nevezé Jákób a hely nevét, a hol az Isten szólott vala ő vele, Béthelnek.”

(1Móz 35: 13- 15)

Micsoda nagyszerű leírást alkalmaz az Írás 'felméne az Isten'. Milyen egyszerű szavakkal tudja kifejezni azt, ami az ember, Jákób bensőjében lezajlott; azt az egyszerű kapcsolatot, amely az Isten és teremtménye között fennáll. Nem feszegeti, hogyan látogatta meg, alkalmazott-e angyali közbenjárót, vagy álomban szólt vele. Nem, erre valóban nincs is semmi szüksége annak, aki a hitét pontos ismeretre építi. A Biblia és más szent könyvek ellátnak bennünket bőven azokkal az instrukciókkal, amelyek segítenek nekünk megérteni ezt a kapcsolatot.

Én is írtam már róla, és lesz is még alkalmam rá, hogy különféle elemzéseknek vessem alá a jobb, pontosabb megértés érdekében. De hangsúlyoznom kell, hogy igazi hit nélkül semmilyen tudás nem érthető helyesen.

Jákób számára a hely egyre fontosabbá válik, így újabb jelet helyez el s harmadszorra is rögzíti a nevét. Ez már elegendő tanúbizonyság az eljövendő nemzedékek, sőt évezredek nemzedékei számára ahhoz, hogy alaposan odafigyeljünk mindarra, ami ott történt.

Rákhel halála

„És elindulának Béthelből, s mikor Efratától, hogy oda érjenek, már csak egy dűlőföldre valának, szüle Rákhel, és nehéz vala az ő szülése.”

(1Móz 35: 16)

Elérkezett az imádott asszony egy ponthoz, ahol sorsa beteljesedik. Utoléri szegénységi hibáiért és lelkiismeretének hiányosságaiért kiérdemelt végzete. Kettős végzet. Egyrészt csodálatos, másfelől viszont romlás.

„S vajudása közben monda néki a bába: ne félj, mert most is fiad lesz.”

(1Móz 35: 17)

Íme, Rákhel megszülte csodás, de rövid életének utolsó és legföltettebb gyermekét, a József öccsét. Ezt az asszonyt szerette igazán Jákób, hiába szült a nővére hat fiút és egy lányt. Viszont Rákhel volt az, aki megcsalta atyját s ezzel veszedelmet zúdított családjára. Ez világosan kifejezi, hogy nem bízott maradéktalanul férjében, s nem hitt teljes szívvel annak Istenében, Jehovában. Ezért zárta be ideiglenesen a Teremtő a méhét, amit csupán Jákób iránti nagyraértékelése nyithatott meg, méghozzá épp a Vervonal következő láncszeme számára, illetve a vele szoros összefüggésben lévő leendő események másik főhőse számára. Ez az ajándéka azért; mert Jákób úgy szerette őt. Viszont méltó jutalmát kell vennie hibás

tetteinek is. Ha már a jót elvettük, a rosszat hogy ne szenvednénk el Tőle – mondja ez időben egy Úzban élő férfiú, Jób.

„És mikor lelke kíméne, mert meghala, nevezé nevét Benóninak, az atyja, pedig nevezé őt Benjáminnak. És meghala Rákhel, és eltemették az Efratába (azaz Bethlehembe) vivő úton. És emlékoszlopot állíta Jákób az ő sírja fölött. Rákhel sírjának emlékoszlopa az mind e mai napig.”

(1Móz 35: 18- 20)

Újabb emlékoszlop állíttatik Izrael történetében, az általa elfoglalandó területen. Mire Izrael állama megalakul, egy egész sor ehhez hasonló emlékhely lesz felállítva. Némelyek Isten tetteire, mások Izrael tetteire, megpróbáltatásaira, vagy egyes személyeire fogják emlékeztetni a jövő nemzedékeit. A róluk szóló történetek szájról szájra járnak, míg végül könyvben írattnak meg.

„Azután tovább költözik Izrael, és a Héder tornyán túl voná fel sátorát.”

(1Móz 35: 21)

Továbbfolytatja Jákób a terepbejárást, hogy hatékonyan előkészíthesse azt a majdani nemzet otthona számára.

Jákób fiai

„Lőn pedig, mikor Izrael azon a földön lakozék, elméne Rúben, és hála Bilhával, az ő atyjának ágyasával, s meghallá Izrael.”

(1Móz 35: 22/a)

Íme a csendességben nyugvó nép feje fölött elvonulni látszanak a viharfellegek. Az ember azonban gyarló. Ahogy elül a félelme, előbb-utóbb vágyai vesznek erőt rajta. Bilha tizennégy évvel idősebb Rúbennél, akit úrnője nővére szült Jákóbnak. Így Rúben felhágva az atyai ágyra, megfertőztette azt. Jóllehet, közvetlen vérfertőzést nem okozott, se szűz leányt meg nem szégyenített; mégis olyan vágyának engedett utat, amely úgy az Isten, mint ember szemében meg nem bocsátható. Ezt atyja halála után már megtehetette volna, ha vállalja érte a felelősséget. De akkor is fennáll annak a lehetősége, hogy féltestvérei érzelmeit sérti vele: nevezetesen azokét, akiket Bilha szült Rúbennek testvérekül – Dínát és Naftálit. Megbontotta a családi hierarchiai rendet, legbensőbb érzelmeiben megbántotta atyját, jogait lábbal tiporva, lelkiismeret furdalást okozott Bilhának, s megélve titkos vágyait: kimutatta szívének rejtett bűnét, az egész további vérvonal sorsát megpecsételte. Más fogja örökölni azt. Ahogy nagybátyja, Ézsaú, úgy ő is semmibe vette az elsőszülöttséggel járó felelősséget. Meg is kapja érte a méltó büntetését.

„Valának pedig a Jákób fiai tizenketten.”

(1Móz 35: 22/b)

Íme megjelent az a szán, amely már nem szellemi, sem nem anyagi teljességet sugall; hanem egy tökéletes társadalmi szerkezetre, zárt emberi csoport teljességére utal. Tehát Izrael népe egy tökéletes földi társadalmat készül felépíteni, ami természetesen előképe lesz egy tökéletes égi, és egy egyetemes társadalmi struktúrának.

Természetesen egy ugyanilyen struktúra a halál, birodalmában is ki fog épülni. De erre majd Ézsaú nemzetségének tárgyalásánál fogunk kitérni.

„Lea fiai: Jákób elsőszülötte Rúben, azután Simeon, Lévi, Júda, Izsákhár és Zebulon. Rákhel fiai: József és Benjámín. A Rákhel szolgálójának Bilhának fiai: Dán és Naftáli. A Lea szolgálójának Zilpának fiai: Gád és Áser. Ezek a Jákób fiai, a kik születtek neki Mésopotámiában.”

(1Móz 35: 23- 26)

Ma a keresztények körében már lehetetlen lenne egy ilyen családi felépítés. A bigámiát ugyanis bünteti a törvény, az ágyasok jelenlétét, pedig családon belül, vagy polgári-jogi úton kell rendezni. Egy átlagos, ma élő ember ennyi gyermeket általában nem nemz, hisz nem tudná őket eltartani, felnevelni. Jákób viszont abban az időben, és olyan jogi viszonyok között élt, ahol ezt tulajdonképpen nem is szabályozta az emberi lelkiismereten kívül semmi. Tulajdonképpen maga az Isten se. Ma is csupán néhány kultúra (jóllehet ezek a legnagyobb kiterjedésűek jelenleg) szabályozza ezt. Máshol a szükséglet, vagy a hagyományok adnak erre vonatkozó útmutatásokat.

Ez a felépítés viszont – mint korábban említettem – előképe lesz egy további, hosszú távú tervnek. Tehát isteni intézkedésről, és tervmegvalósításról van szó; de az akkori népek körében is általánosan elfogadott formula. A felsorolt neveknek is igen nagy jelentőségük lesz az események végső kibontakoztatásáig: a Mennyei Királyság ezer éves uralmáig.

Izsák halála

„És eljuta Jákób Izsákhöz, az ő atyjához Mamréba, Kirját-Arbába, azaz Hebronba, a hol Ábrahám és Izsák tartózkodnak vala. Valának pedig Izsák napjai száz nyolczvan esztendő. És kímülék Izsák és meghala, és takarították az ő eleihez vén korban, bételvén az élettel; és eltemeték őt az ő fiai, Ézsau és Jákób.”

(1Móz 35: 27- 29)

Jóllehet, hogy a Teremtő már évszázadokkal (talán évezredekkel) ezelőtt úgy határozott, hogy az ember lelke csupán százhusz évig maradjon a testében; mindazonáltal azt látjuk, hogy ezt a szándékát nem egy pillanat alatt váltja valóra, hanem lépésről lépésre jut el a kijelölt célig. Bennünket is erre tanít. Céljaink eléréséhez készítsünk tervet, s azt folyamatosan alkalmazzuk a változó körülményekhez, rugalmasan. Így jó esélyünk van arra, hogy idővel a kitűzött célt elkérjük. A merev ragaszkodás épp oly végzetes lehet, mint a másik javára való lemondás a célról. Ehhez persze olyan célt kell kitűzni, amely az isteni tervrendszer részét képezi, s ezzel szoros összefüggésben, vele együttműködésben van. Másként a cél sem lesz helyes, a megvalósítás, pedig nem felemel, hanem az alvilágba húz.

Harminchatodik fejezet

Ézsaú nemzetsége

„Ez Ézsaúnak (azaz Edómnak) nemzetsége.”

(1Móz 36: 1)

Nagy fontosságot tulajdonít a Biblia ennek a fejezetnek. Ez a nemzetség is némileg hasonló szerkezetű lesz, mint a Vervonalat ápoló. Ez azonban épp ellenpólusa lesz annak. Erre azt mondaná a Taó filozófiája, hogy a két szerkezet egyensúlyban tartja egymást, hogy az eseményeket világosan, és követhető módon, felszínen tarthassa; hogy az ember sorsát az Úton tartsa. Ez természetesen igaz is, csupán meg kell jól értenünk. Jákób és Ézsaú útja még évszázadok múlva is oly hatást fog gyakorolni egymásra, amelyből egyértelművé válik számunkra az ember vágyainak sorsa; az emberi konfliktusok társadalomra és vallásra – főleg az igaz vallásra – gyakorolt hatása, az ember felemelkedésének szükségessége; a helyes és könnyű út szétválasztásának igénye; a megváltás értelme, és a központi, égi hatalom felállításának, és az egész emberi társadalomra való kiterjesztésének fontossága. A jó út önmagában nem létezik. Attól válik valami jóvá, hogy az útjába kerülő botlasköveket helyesen kezeli. Attól lesz valami jóvá, ha az útjába álló – vagyis a közte és az Isten között felépített úton – őt ért támadásokat, csábításokat, vágyakat úgy éli meg, hogy utána ugyanannak az útnak a másik végén ott látja az Istent; és minden egyes konfliktus megoldása utána egyre erősebb vágyat érez arra, hogy az utat az Istennek végzendő szent szolgálatként tekintse, és mindenképpen végigjárja azt.

A Zen tudománya is hasonló egyensúlyról beszél, csak ott nem a szolgálat útját állítja az egyensúly középpontjába, hanem az egyes lépések, cselekedetek eredményét, vagyis azok összességét; egy társadalom szerkezetét, egy ember lelkét, vagy épp az Univerzum egyensúlyát. Az egyensúly elemei azonban ugyanazok az erők, amelyek az Úton járók tetteit befolyásolják, vagy igazgatják. Ezek a materialista létezés alapelemei.

„Ézsaú a Kananeusok leányai közül vette vala feleségeit: Adát, a Kfutteus Élonnak leányát; és Oholibámát, Anáhnak leányát, a kí Kfivveus Czihión leánya vala. És Boszmáthot, az Ismáel leányát, Nebajóthnak fiúgát.”

(1Móz 36: 2,3)

Jákóbhoz hasonlóan, Ézsaúnak is több asszony szüli majd a gyermekeket. (Emlékezzünk: Jákóbnak Lában kikötötte, hogy leányain – Leán és Rákhelen – kívül mást nem vehet feleségül, így a másik kettő – Bilha és Zilpa – ágyasokként töltötték be szerepüket.) Továbbá, ugyancsak öccséhez hasonlóan, ő is unokahúgát veszi feleségül, bár először két idegent. Persze az unokahúga sem az igaz Isten imádói közül való, még ha ismeri is Őt. És most nézzük a gyermekeket.

„Szülé pedig Adá Ézsaúnak Elifázt; és Boszmáth szülé Rehuelt. Oholibáma pedig szülé Jehúst, Jahílámot és Kórét. Ezek az Ézsaú fiai, kik születtek néki Kanaán földén.”

(1Móz 36: 4,5)

Ez természetesen nem jelenti azt, hogy több fia nem lesz. A továbbiakban ugyanis elválnak Jákób és Ézsau útja és élettere is. Míg Jákób, Jehova áldottja a Jordán zsiros földű medencéjében él, addig Ézsau számára a megpróbáltatásokkal teli hegyvidék jut a Jordán-medence, és a Földközi-tenger keleti partvidéke közt. Hírhedt terület lesz ez.

„És felvéve Ézsau az ő feleségeit, az ő fiait, és az ő leányait, és minden házabeli lelket, minden juhait, barmait, és minden jószágát, melyet szerzett vala Kánaán földén, és elméne más országba, az ő atyjafiának, Jákóbnak, színe elől. Mert az ő jószáguk több vala, semhogy együtt lakhattak volna, és tartózkodásuk földé nem bírja vala meg őket az ő nyájaiért.”

(1Móz 36: 6,7)

Ugyanaz a helyzet merül fel kettejük között, mint annak idején Ábrám, és Lót között. Annyira elszaporodnak ők, maguk, és jószágaik, hogy jobbnak látják különválni egymástól. Ez esetben azonban az is segít Ézsáunak a döntésben, hogy édesatyja, Izsák meghalt. Tudjuk, hogy Izsák kedvence, két fia közül, Ézsau volt, mert szája íze szerint vala a vad, melyet ő elejtett. Atyja halála után már nincs miért maradnia. Az elsőszülöttségi joga is odaveszett; atyja útja, melyet az Istentől kapott, soha nem érdekelte. Érdekelte viszont az a nép, melyből feleségeket vett magának. Nagy erejében, és leleményes vadásztudásában bizakodott, így szerzett magának nevet is. Ideje volt tehát, hogy saját hazát alapítson magának, és le-származottainak. A fent említett területet ritkán lakták, nem kellett érte hadjáratot indítani. Azt a kis ellenállást, ami mégis útját állta, könnyűszerrel legyőzte, legyűrte, s hamar uralma alá vonhatta a sziklás, hegyes, erdős vidéket. Ott lelt igazi otthonra, s itt alapította meg saját és népe jövőre házáját.

„Letelepedék tehát Ézsau a Széir hegyén. Ézsau pedig az Edóm.”

(1Móz 36: 8)

A Széiren járt már korábban is Ézsau. Akkor is ott kalandozott, mikor öccse Mezopotámiából hazalátogatott. Igen megtetszett neki az a vidék. Nyilván már akkor eldöntötte, hogy atyja halála után ott telepszik le. Azt ugyanis tudta, hogy atyja Istenének parancsa szerint, az elsőszülöttséget öröklőnek Kánaán földét kell belaknia. Akkor ő Széirt lakja, s nevezi saját nevével.

„Ez Ézsáunak az Edomiták atyjának nemzetsége a Széir hegyen.”

(1Móz 36: 9)

Tehát most egy jó ideig azt fogjuk megvilágítani, hogy Edóm milyen számban gyarapodott, milyen uralkodókat nemzett, hogyan alakult nemzete jövője új országukban, amit közel ezer esztendeig lakhattak.

„Ezek Ézsau fiainak nevei: Elifáz, Adának Ézsau feleségének fia. Rehuél, Boszmáthnak Ézsau feleségének fia.”

(1Móz 36: 10)

Érdekes megfigyelnünk, hogy Ézsau – jóllehet, elhagyta atyja Istenét –, nem maradt teljesen istentelen. Törődött gyermekei vallásos nevelésével, bár ezt alaposan keverte a kánaánita istenek szörnyűséges rituáléival. De ismerte atyja vallását, Istenét, gondolkodását is. Valójában az ő iránta való tiszteletből őrizte is azt, és szigorúan oktatta is gyermekeinek. Természetesen nem olyan sikerrel, mint Jákób. Ennek a törekvésnek az emlékét őrzik azok a szavak, amelyeket mindjárt az első két fiának adott. Mindkettőnek a nevében szerepel a héber eredetű Isten- elő, vagy utótag.

Elifáz nevével egyébként később még találkozunk, mint olyan valakivel, aki eléggé járatos az igaz Isten imádatában.

„Elifáznak fiai valának; Thémán, Omár, Czufó, Gahitám és Kenáz.”

(1Móz 36: 11)

Thémán az a gyermek, akiről később várost neveznek el Edomban, s akinek atyja jó barátja lesz a közeli Úz egyik nagyhatalmú urának, Jóbnak. Egyes nevek, mint Omár, vagy Kenáz már hasonlítanak a ma is Széirben és a Kaukázusban élő népek neveihez.

„Thimna pedig Elifáznak, az Ézsau fiának ágyasa vala, ki Elifáznak szülé Amáleket. Ezek Adának, Ézsau feleségének fiai.”

(1Móz 36: 12)

Korábban felfigyelhettünk még rá, hogy az Írás egy-egy ember gyermekeként említi azok unokáit, vagy dédunokáit is. Ézsauénál ennek jelentősége lesz, mert a társadalmi szerkezet – noha hasonló lesz, mint Jákóbé – nem olyan egyértelműen fog kialakulni, és nehezebben követhető. Épp ezért nem is lesz olyan stabil, hisz az egyes törzsek, királyságok, fejedelemségek közt valójában egy hierarchiai káosz uralkodik; egymással folytonos hatalmi harcokba bonyolódnak, s így bomlasztják a szerkezet rendjét – ezért nem is maradhat fenn sokáig.

„Ezek pedig a Rehuel fiai: Nakhiath, Zerakhi, Sammá, Mizzá. Ezek valának Boszmáthnak, Ézsau feleségének fiai. Oholibámának pedig, Ézsau feleségének, Anáh leányának, ki Cziyhón leánya volt, ezek valának fiai, kiket szüle Ézsauának; Jéhus, Jahlám és Korakhi.”

(1Móz 36: 13,14)

Két dolog tűnik ki a 14. versből. Először is a khiweusoknál úgy tűnik, a jól megszokott apajogú társadalmi felépítés helyett az úgynevezett matriarchális (anyajogú) típusú szerkezet a mérvadó. A gyermek szülőjeként nem az apát, hanem az anyát jelölik meg. Ez a szerkezet Ézsau fennhatósága alatt természetesen visszaalakul patriarchális (apajogú) jogosultságú társadalmi formává.

A másik felismerés, ami szintén kitűnik, hogy míg a korábbi nevekben az isten szó szerepel, addig itt Izsák istenének neve van befűzve a kor rövidítési eljárásának megfelelően (Jah, Jéh, vagy ah). Nyilván itt is Ézsau tanítása tűnik ki, hisz élete végéig nem feledkezik meg atyja Istenéről, Jehováról, a Léteztetőről.

„Ezek Ézsau fiainak fejedelmei: Elifáznak, Ézsau elsőszülöttének fiai: Thémán fejedelem, Omár fejedelem, Czufó fejedelem, Kenáz fejedelem. Korakhi fejedelem, Gahitám fejedelem, Amálek fejedelem. Ezek Elifáztól való fejedelmek Edómnak országában; ezek Adá fiai.”

(1Móz 36: 15,16)

Látható, hogy Ézsau nem vesztegette az idejét holmi kis falucska, vagy sáttortábor építésével. Igen hamar hatalmas vagyonna, és nagy hatalomra tett szert az idegen földön. Fiai, unokái csakhamar az ország fejedelmei lettek.

„Rehuelnek pedig, az Ézsau fiának fiai ezek: Nakhiath fejedelem, Zerakhi fejedelem, Sammá fejedelem, Mizzá fejedelem. Ezek Rehuelától való fejedelmek Edóm országában. Ezek Boszmáthnak, Ézsau feleségének fiai. Ezek pedig Oholibámának, Ézsau feleségének fiai: Jéhus fejedelem, Jahlám fejedelem, Korakhi fejedelem. Ezek Oholibámától, Anáh leányától, Ézsau feleségétől való fejedelmek. Ezek Ézsau fiai, és ezek azoknak fejedelmei; ez Edóm.”

(1Móz 36: 17-19)

Míg Jákóbnak két feleségétől és két ágyasától tizenkét fia született, s ezzel megalapozta a tökéletes társadalmi szerkezetet; addig Ézsauénak három asszonytól öt fia és leányai születtek. És ezektől tizenhárom fejedelem lesz. Ez a szám a mai napig szerencsétlen számnak minősül. E tizenhárom fejedelem hozza létre azt a társadalmi rendet, amely fennállása idején

folyamatosan szemben áll a tökéletes renddel, a tizenkettes szerkezettel. A továbbiakban azt is megtudjuk, hogy miért hívták Széir hegyét úgy, ahogy; s kik voltak az őslakosok.

„A Horeus Széirnek fiai, kik ama földön laknak vala ezek: Lótán, Sóbál, Czibhón, Anáh. Disón, Eczer, Disán, Ezek a Horeusok fejedelmei, Széirnek fiai Edóm országában.

(1Móz 36: 20-22)

A hegyet tehát a rajta uralkodó Széirről nevezték így. Ő Horeus fia, aki a nevéből következtetve egy kánaánita törzs ősatya. Lótánnak pedig fiai voltak: Hóri, Hémám, és Lótánnak húga, Timna.”

Széir egyik fia volt Ézsaú egyik apósa (ipa); míg annak egy másik fiától való unokáját, Timnát ágyasává tette. A másik felesége is ebből a családból származik, míg a harmadik, saját féltestvéri rokonságából, anyja féltestvéréből.

„Sóbálnak fiai ezek: Halván, Mánakháth, Hébal, Sefó, Onám. Czibhónnak pedig fiai ezek: Aja és Anáh, az az Anáh, ki meleg forrásokat talált a pusztában, mikor atyjának Czibhónnak szamarait legelteté.”

(1Móz 36: 23,24)

Úgy tűnik tehát, hogy nem régiben, Ézsaú odaköltözése előtt Anáh (vagy Haná) vulkanikus működés nyomira bukkant. A föld mélyéről feltörő víz vulkáni magma közelében halad el, s így tartja egyensúlyban annak energiáját. Ezért hosszú időre biztosítja, hogy ne törjön ki, hanem jó minőségű meleg vizet bocsásson a lakosság rendelkezésére.

„Anáhnak fiai ezek: Disón és Oholibáma Anáhnak leánya.”

(1Móz 36: 25)

Itt a korábban említett matriarchátusról szőtt elmélet megdőlni látszik. A 36: 2-ben olvasott Oholibámának Anáh nem az anyja, mint a szövegből mai értelmezés szerint kitűnik, hanem az atya. Így Oholibámát leányaként tárja elénk – ami ez esetben természetesen: unokaleány. Említettük már ezt a gyakran félreértésre okot adó családfa-megjelölést, amikor egy ember másod-, harmad láncszemű leszármazottait is fiának, leányának fordítja Károli fordítása. De valószínűleg az eredeti írás sem tesz különbséget a két dolog között; csupán a tágabb szövegkörnyezetből derül ez ki. Az akkori emberek számára nem volt olyan fontos, hogy az együtt élő családok gyermekei a családfők közvetlen, vagy közbeiktatott leszármazottak általi csemeték-e. Végül is mindegyik gyermek a családfő fia, vagy leánya.

„Disónnak fiai ezek: Hemdán, Esbán, Ithrán, Kherán. Eczernek fiai ezek: Bilhán, Zahaván, Hakán. Disánnak fiai ezek: Húc és Árán.”

(1Móz 36: 26-28)

Áttekintettük Széir családfáját, ahova Ézsaú benősült, és innen kezdve egy néppé lettek. Így aztán végképp szükségtelenné vált, hogy ország alapításához bármiféle háborút kelljen vívnia. Innen kezdve csupán lassanként át kellett vennie Széirtől a hatalmat. Ez a folyamat unokái által érte el a megfelelő szintet, s maradt tartósan ezer esztendeig így. Lám, lám újabb jel: a paradicsomi építkezések is ezer esztendeig tartanak, majd támadás éri azt, s hatalmát végérvényesen az Igazság lábai elé helyezi.

„A Horeusok közül való fejedelmek, pedig ezek: Lótán fejedelem, Sóbál fejedelem, Czibhón fejedelem, Anáh fejedelem. Disón fejedelem, Eczer fejedelem, Disán fejedelem. Ezek a Horeusok közül való fejedelmek az ő fejedelemségök szerint, Széir tartományában.”

(1Móz 36: 29,30)

Ettől a hét fejedelemtől származik tehát leány-ágon, Ézsaúval való keresztezés útján a tizenhárom edomita fejedelemség. Talán nem véletlen, hogy a tizenhármas rendet a hetes

szám előzi meg, vagyis az azt előkészítő szellemi teljesség. A romlott edomita erkölcsi-társadalmi rendszert ennek a szellemi elkészítése útján hozzák létre. Sátán tehát szisztematikusan megtervezte e társadalmat, és annak romlott ideológiáját. Ezután éli meg a földi teljességet, az ezer éves királyságot, melynek során tökéletesen megéri a teljes pusztulásra.

„Ezek, pedig a királyok, kik uralkodtak Edóm földén minekelőtte Izráel fiai között király uralkodott volna.”

(1Móz 36: 31)

Érdekes időmeghatározás. A történet idejétől az első izraeli királyig, Saul megkoronázásáig még kb. 900 esztendő telik el. Tehát ennek az idő-intervallumnak az edomita királyait sorolja fel itt az Írás. Ez a mai kronológiába illeszkedve kb. i. e. 1900-tól i. e. 1000-ig terjedhet. Tehát figyeljünk!

„Király vala Edómban Bela, Behor fia, s az ő városának neve Dinhába vala. És meghala Bela, uralkodék helyette Jóbáb, Zerah fia, ki Boczrából való volt. És meghala Jóbáb, és uralkodék helyette a Témán földéből való Khusám. És meghala Khusám és uralkodék helyette Hadád, a Bédád fia, a ki megveré a Midiánitákat a Moáb mezején; az ő városának neve, pedig Hávit vala. És meghala Hadád és uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá. És meghala Szamlá és uralkodék helyette Saul, a folyóvíz mellett való Rékhobóthból. És meghala Saul és uralkodék helyette Báhál-Khanán, Akhibór fia. És meghala Báhál-Khanán, Akhibór fia, és uralkodék helyette Hadár; és az ő városának neve Pahu, az ő feleségének, pedig neve Mehetábeel, a ki Mézaháb leányának Matrédnak leánya vala.”

(1Móz 36: 32-39)

Ezt a nyolc királyt sorolja fel az Írás Edóm királyai közül, de hogy valójában mikor kezdett ott király uralkodni, arról ez a rész nem ír. Más krónikák, és helyi beszámolók alapján lehet a királyok pontos uralkodási idejét, s tetteit nyomon követni. Az izraelita igaz-imádat szempontjából ez nem is olyan lényeges, csupán a kapcsolatot igyekszik felszínesen feltárni számunkra, és történelmi bizonyosságot szolgáltat a környező események jobb megértéséhez. Tudniillik Témánról, Noábról, Midiánról és másokról még a későbbiekben hallani fogunk. Akkor már viszonylag könnyebb lesz azokat időben és térben biztonságosan elhelyezni.

„Ezek, pedig az Ézsau nemzetségéből való fejedelmek nevei, az ő családok, helyök, és nevök szerint: Timná fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem. Oholábamá fejedelem, Éla fejedelem, Pinon fejedelem. Kenáz fejedelem, Thémán fejedelem, Mibczár fejedelem. Magdiél fejedelem, Híram fejedelem. Ezek Edóm fejedelmei az ő lakások szerint, az ő örökségök földén. Ézsau az Edómiták atyja.”

(1Móz 36: 40-43)

Itt az Írás tizenegy edomita fejedelmet sorol fel, nyilván a nyolc, korábban felsorolt edomita király uralkodásának idejéből. Bár ez itt már nem egyértelműen derül ki, (nyilván a királyok előtt uralták Edóm egy-egy törzsük által bitorolt részét). Korábban ugyanis Ézsau unokáját is fejedelemtént azonosította a leírás. Míg azok egy bizonyos időben nagyjából együtt uralkodtak, addig az itt sorolt fejedelmek nyilván az egész edomita nép fölött gyakoroltak uralmat. Így fordulhat elő, hogy míg Híramot ez a jegyzék az utolsó edomita fejedelemtént azonosítja, addig későbbi jegyzetek már, mint Dávid és Salamon korában élő tírusi királyként említi.

Harminchetedik fejezet

József álmai

„Jákób pedig lakozék az ő atyja bujdosásának földén, Kánaán földén.”

(1Móz 37: 1)

Gyönyörű területhez érkeztünk barangolásunk során. A jövőt vetíti elénk e táj a jelen tükrében. Színes, izgalmas és fenséges terület. Járjuk, hát be alaposan, és barátkozzunk meg vele.

Bevezetőül leszögezi az Írás, hogy a kiindulási pont az a hely, ahol Jákób él. A beszámoló ezt az élete bujdosásának titulálja, hisz ez még nem a hazája. Mint tudjuk, nagyatyja Mezopotámiából jött, így az a hazájuk, de az Isten ezt a helyet, Kánaán földét szánta nekik és leszármazottainak; tehát ez lesz az új hazájuk. De még nem az. Itt még csak bujdosik. Mezopotámia már nem a hazája; Kánaán még nem.

„Ezek a Jákób nemzetségének dolgai: József tizenhét esztendőskorában az ő bátyjaival együtt juhokat őriz vala, bojtár vala Bilhának és Zilpának az ő atyja feleségeinek fiai mellett, és József rossz híreket hord vala felőlük az ő atyjuknak.”

(1Móz 37: 2)

Hogy milyen rossz hírek lehettek azok, nem említi a beszámoló, de abból, hogy testvérei igen megorrolnak rá, arra lehet következtetni, hogy árulkodik. Nyilván a birka körüli teendőik hiányosságait, vagy esetleg az azokkal való visszaélésüket árulja be atyjának, valahányszor hazatér. Az eddigi leírásokból már tudjuk, hogy Jákób gyermekei nem igazán szent életűek. A Teremtő valójában nem is rájuk való tekintettel gazdagítja őket, hanem atyjuknak, és nagyatyjuknak tett ígérete, és az irántuk megnyilvánuló szeretete miatt. Továbbá a későbbi, tökéletes társadalmi szerkezet felépítéséhez, és annak oktatásához, gyakoroltatásához, a Vervonalnak szüksége van e gyermekekre. Természetes azonban, hogy a környező népek, mérhetetlen gonoszsága, embertelensége és lelkiismeretlensége távol áll tőlük. De kisebb-nagyobb vágyaik elérése érdekében azért kisebb-nagyobb hibákat vétének életvezetésükben, ami egyáltalán nem vélik dicsőségükre. Valójában Józsefnek sem az árulkodás.

„Izráel pedig minden fiánál inkább szereti vala Józsefet, mivelhogy vén korában nemzette vala őt; és cifra ruhát csináltat vala néki.”

(1Móz 37: 3)

Ez érthető. Napjainkban is úgy van, hogy ha valaki idősebb korban nemz gyermeket, azt általában jobban szereti, mint az idősebbeket. Már csak azért is, mert a korábbi nevelési tapasztalatai megtanították őt arra, hogyan kell igazán jól, helyesen, vagy hatékonyan, szeretetteljesen nevelni gyermeket. Másfelől viszont az ifjú gyermek nevelése folyton emlékezteti őt azokra a boldog évekre, melyeket a fiatal felessége és kicsi gyermekei közt sokkal fiatalabb, életteli módon megélt. A gyermek neki már nosztalgia.

„Mikor, pedig láták az ő bátyjai, hogy atyjuk minden testvére közt őt szereti legjobban, meggyűlölék vala, és jó szót sem bírnak vala hozzá szólni.”

(1Móz 37: 4)

Ez a gyűlölet bizony komoly. Nem egyszerűen arról van szó, hogy kevésbé szeretik őt, hanem – mint később kiderül – kifejezetten azt kívánják: bárcsak ne létezne, meg se született

volna. A gyűlölet ilyen fajtája épp ellenkező a szeretettel: ez esetben a sztorgéval, vagyis a vérrokoni kapcsolaton alapuló szeretettel. Míg a szeretet igyekszik minden szükséglet kielégítésében cselekvően részt venni – főleg a szellemiben –, addig a gyűlölet épp megvonja mindazt, amire a szeretetnek (ez esetben a gyűlöltnak) szüksége van: főleg a jó szót.

„És álmot álmodék József és elbeszélé az ő bátyjainak; és azok annál inkább gyűlölék vala őt. Mert monda nékik: hallgassátok meg, kérlek, ezt az álmot, melyet álmodtam. Ímé kévéket kötünk vala a mezőben, és ímé az én kévéim felkele és feláll; a ti kévéitek, pedig körülállanak, és az én kévéim előtt meghajolnak vala.”

(1Móz 37: 5-7)

Íme az első ragyogó álom. József, jóllehet, nem érti bizonyosan az álom értelmét, de már eddig is némileg fölényesen viselkedett testvérbátyjaival. Különbnek érezte magát náluk. Jóllehet, volt alapja e vágyainak, hisz a szíve lényegesen tisztább, látása élesebb; jövőbeli következtetőkészsége, elemző képessége hatékonyabb volt, mint testvéreinek. Egyes tulajdonságaiban még atyját is túlszárnyalta. Egyszóval: erősen elütött a jelleme nem csak a körülöttek élő népekétől, de még saját családjától. Nem véletlen, hogy olyan hatalmi vágyak öltenek testet álmaiban.

„És mondanak néki az ő bátyjai: avagy király akarsz-e lenni felettünk? Vagy uralkodni akarsz-e rajtunk? S annál is inkább gyűlölék vala őt álmaért és beszédéért.”

(1Móz 37: 8)

Felháborodásuk emberi nézőpontból jogos. De ne felejtjük el, hogy József álmait nem csupán vágya, vagy előrelátó képessége formálta. József figyelmét nem kerülik el azok az apró hiányosságok és helytelenségek, amelyek a környezetének világát a sötétségbe taszították, az emberiséget a posványba süllyesztették. Atyjától szebbnél szebb történeteket hallgattott azokról az emberekről, népekről, akik még az ősi időkben lényegesen magasabb szellemi és erkölcsi szinten éltek. Hallott meséket tündérekről, akik még irányítani tudták környezetük élővilágát, s harmonikusan együtt éltek azzal. Ők még nem zsákmányolták ki a földet, az állatokat, növényeket, és embertársaikat, hanem harmonikus egységben éltek azokkal; egyre szebb környezetet alakítottak ki maguknak benne úgy, hogy annak biológiai szerkezetét nem bolygatták meg. A felmerülő konfliktusokat ragyogó elmével, végtelen bölcsességgel oldották meg, a revitens elemeket igen helyénvaló módon büntették meg, vagy oktatták vissza a helyükre. Sokkal tovább éltek – valójába a régmúlt, ősi időkben nem is ismerték a halált.

Akárcsak ma némelyek, József is folyamatosan azon töprengett, hogy hogyan romolhatott el az a gyönyörű világ ily posványná; illetve hogyan lehetne ezt a helyzetet újra visszaállítani. Fájt a szíve attól, hogy maga körül ostobaságokért küzdő embereket lát, holott tökéletes boldogságban is élhetnének. A süllyedés körülményeit természetesen megtanulta atyjától és más mesemondóktól. Azt is tudta, hogy a Teremtő maga is vissza kívánja állítani az eredeti tündérek királyságát, sőt annál magasabb szintű rendet is. De még nem tudta, hogyan. Előtte némelyek már gondolkodtak ezen, többek közt az édesatyja is, aki beszélt neki ez irányú elképzeléseiről, az isteni ismeret alapján kidolgozott elgondolásairól, melyeket József még tovább fűzött, s meggyőződésévé vált, hogy abban a világban, annak előkészítésében neki fontos szerepe lesz. Természetesen nem, mint király – mint testvérei gondolták –, inkább olyan valaki, aki az ügyet Teremtőjének irányításával előbbre viszi. Így a kép, amit álmodott, igyekezett egyre érthetőbbé válni. A kor fontos tevékenységének, a búza aratásának képébe bújtt. S abban vállalt magyarázó, oktató szerepet. Valójában nem is a testvéreinek kellett azt érteniük – bár később ők is meg fogják azt érteni –, hanem magának az álomlátónak kellett továbbdolgoznia azon, hogy ez a kép valósággá váljék, és a környezetére (ha nem az egész

emberiségre) megfelelően jó hatást gyakoroljon. Ez így is lesz, de ehhez még rengeteg dolgot kell Józsefnek helyére tennie úgy az elméjében, mint a szívében, illetve cselekedeteiben.

„Más álmot is álmodék, és elbeszélé azt az ő bátyjainak, mondván: imé megint álmot álmodtam; imé a nap és a hold, és tizenegy csillag meghajol vala én előttem.”

(1Móz 37: 9)

Álomlátásában József továbblép. Mivel már tisztán látja, hogy leendő tevékenysége nem csupán némelyeknek lesz áldásos, hanem sokkal szélesebb körű haszna lesz – félve ugyan, de biztosan tudva – saját szüleinek is látja azt a hatást, ami környezetét éri. Ezt természetesen az emberi elme így tudja így tudja legegyszerűbben szemléltetni, hogy a Hold, a Nap és a csillagok tiszteletet mutatnak ki ő iránta. Testvéreit persze az elmesélt álom még jobban bosszantja. Már nem csak őket létszik megalázni, hanem szüleiket is. Mivel József édesanyja, Rákhel már nem él, így nyilván az egyetlen úrnő, Lea az álomban látott Hold.

„S elbeszélé atyjának és bátyjainak, és az ő atyja megdorgálá őt, mondván neki: micsoda álom az a melyet álmodtál? Avagy elmegyünk-e, én és a te anyád és atyádfiai, hogy meghajtsuk magunkat te előtted a földig? Irigykednek vala azért reá az ő bátyjai; az ő atyja, pedig elméjében tartja vala e dolgot.”

(1Móz 37: 10, 11)

Az elbeszélt álom megdöbbenti atyját. Ezzel még ő sem számolt. Jóllehet, ő sokat tanította, szeretgette, oktatta fiát, most eljött az idő, hogy ő tanuljon valamit a gyermektől. Alázatot. A dorgálás nyilván őszinte volt, hisz álmával József látszólag szülei ellen tört, de a testvérei miatt is szükséges volt, nehogy azok meggyűlöljék saját atyjukat azért, mert ezt az együgyűt még ennek ellenére sem feddi meg előttük. Innen kezdve azonban atyja továbbforgatja elméjében azokat az ok-okozati összefüggéseket, melyek idővel az egész emberiséget visszavezeti eredeti helyzetükbe, vagy legalább is lépéseket tesz annak megközelítésére.

József eladatik Egyiptomba

„Mikor, pedig az ő bátyjai elmenének Sikkhembe, hogy az ő atyjok juhait őrizzék; monda Izráel Józsefnek; a te bátyáid, avagy nem Sikkhemben legeltetnek-e? Jöszte, és én hozzájok küldelek téged. Ő, pedig monda: Ímhol vagyok. És monda neki: menj el, nézd meg, hogy s mint vagynak a te bátyáid és a juhok, s hozz hírt nekem. Elküldé tehát őt Hebron völgyéből, és méne Sikkhembe.”

(1Móz 37: 12- 14)

Jákób igen meggazdagodott, rengeteg juha, és egyéb jószága lett az idők során. Természetesen szolgálai is voltak bőven, akik elláthatják a nyájai körüli teendőket.

Mindazonáltal a fiainak kellett ezeket a munkálatokat ellenőrizni az ő nevében, sőt elől járni a szorgalmas munka végzésében. Ez részben sarkallja is a béreseket és szolgálakat az egyre hatékonyabb munkavégzésre, részben a gyerekek is egyre többet tanulnak erről a tevékenységről. Ma egy vezető azt gondolja magáról, hogy ha elvégez egy néhány éves iskolát, akkor neki már csak be kell ülnie egy íróasztal mögé, és onnan utasításokat kell kibocsátania. E téves nézet miatt van az, hogy látszólag technikailag fejlődünk; de ez a technika valójában igen rossz hatással van az emberi morálra, leleményességre, az emberi kapcsolatokra, emberi társadalomra egyaránt. Minél fejlettebb egy társadalom technikai szintje; annál sérülékenyebb a szerkezete a gyakorlati tudatlanság, és az elhanyagolt emberi kapcsolatok miatt. Tudunk gombokat nyomkodni, de egy emberi kapcsolatot nem tudunk felelősségteljesen

felépíteni, és biztonságosan fenntartani. Hisz a munkás csak robot, a vezető, pedig utasít, és ellenőriz, esetleg szankcionál. Így az egészséges kapcsolatok, melyek az emberi tevékenységeknek értelmet adnának, elsorvadnak. Ennek legsúlyosabb bázisa épp a család. Minél fejlettebb egy társadalom; annál silányabb annak családi alapja: így annál törekenyebb az egész. Jákób fiai nem véletlenül voltak képesek néhányad magukkal rendre utasítani egy egész várost, és így rettegésben tartani több népet is. Igen, a belső, szoros emberi kapcsolatok, az úgynevezett erős kapcsolatok (mint család, barátok), és a gyenge kapcsolatok, (mint gazda-béres, béres-szolga) igen fejlett volta miatt.

Ma az emberi kapcsolatok fő célja (ha nem az egyetlen) a pénz megszerzése és még több pénz nyérése – átgázolva érte az emberi kapcsolatokon. Érdekes paradoxon, hogy Jákób idejében a fő cél egy-egy nép belső erejének, szilárdságának biztosítása annak érdekében, hogy a nép ellátását minél magasabb szinten lehessen megoldani, illetve, hogy az esetleges külső támadásokat egy szívvel, és hatékonyan tudják visszaverni, sőt azokból még nyereséget is osztani. És az e célért folytatott küzdelem lényegében több pénzhez juttatja az egész népet. Lényegében gazdagabb egy ilyen társadalom, mint az, amelyik kizárólag a pénz megszerzéséért versenyez. Ezért is szükséges, hogy a paradicsomi építkezések egyik fő iránymutatójává tegyük, hogy a történelemben visszafelé haladva közelítsük meg azt a kertet, amelyet célul tűzünk ki.

„Előtalálá pedig őt egy ember, mikor a mezőben bolyong vala, és megkérde őt az az ember, mondván: mit keressz? És monda: az én bátyáimat keresem, kérlek, mondd meg nekem, hol legeltetnek? És monda az ember: elmentek innen, mert hallám, hogy mondák: menjünk Dóthánba. Elméne azért József az ő bátyjai után, és megtalálá őket Dóthánban.”

(1Móz 37: 15- 17)

Nincs ebben semmi rendkívüli, hisz akkor a mezők még nem voltak olyan mértékben magán kézben, hogy ne lehetett volna rajta idegennek legeltetni. Ha meg mégis, akkor a juhok gazdája engedélyt kért a várostól, vagy falutól (hisz ezekhez tartoztak a legelők), s fizettek érte. Sőt a fizetség ellenében az illető vezetőség még katonai, vagy félkatonai védelmet is biztosítottak a nyáj, és annak őrzői számára. Ekkor már kialakult az úgynevezett védelmi pénz, amit ma a Maffia, a Jakuza, Al Kaida, és más bűnszervezetek igen eltorzult formában, a bűnözés elősegítése érdekében használnak.

„Mikor távolról megláták, minekélőtte közel ért volna hozzájuk, összeszélénék, hogy megölik.”

(1Móz 37: 18)

Íme, látjuk, hogy József testvéreinek iránta érzett gyűlöletük nem elhanyagolható dolog. Egyenesen a halálát kívánták, sőt szívükben arra is készek voltak, hogy maguk hajtsák azt végre. Képzelt felsőrendűsége, és árulkodó volta miatt úgy vélték, hogy gyengíti a közösségi erejüket. Ő jobban dúskál a jóban, s egy külső atrocitás esetén nem lenne képes hatékonyan melléjük állni védelmük érdekében. Nélküle jóval erősebbek, és stabilak lennének. Ma már ilyen kritériumokkal nem méri az embert, hisz minden társadalom úgy gyenge, ahogy van. A mai szempont, hogy veszélyezteti a birtoklást az ilyen revitens egyén.

„És szólának egymás között: imhol jó az álomlátó! Most hát jertek öfjük meg őt, és vessük őt valamelyik kútba; és azt mondjuk, hogy fenevad ette meg, és meglátjuk, mi lesz az ő álmaiból.”

(1Móz 37: 19, 20)

Micsoda mély gyűlölet! Hatása alatt még arról is megfélelkeznek, hogy milyen fontos dolog a kút. Nem törődnek azzal sem, hogy atyjuknak milyen nagy bánatot okoznak. Nem beszélve arról, hogy egy átlagember számára egy gyilkosság olyan sokkoló lehet, hogy talán

az élete végéig sem heveri ki. Igaz, ők már öltek embert Sekhemben, nem is keveset. Ha ott az idegeneket le tudták mészárolni, miért ne tehetnék ezt meg saját öccsükkel.

A bűn természetesen újabb bűnöket szül. A gyilkosságot nem fedhetik fel saját atyjuk előtt. Hazudni kényszerülnek. Így a lelkiismeretüket egyre mélyebbre és mélyebbre süllyeszti gyávaságuk mocsarába; hisz nem hajlandók szembenézni azzal sem, hogy öccsük miért viselkedik így.

„Meghallá pedig Rúben és megmenté őt kezökből, és mondá: ne üssük őt agyon. És mondá néki Rúben: ne ontsatok vért, vessétek őt ebbe a kútba, a mely itt a pusztában van, de kezet ne vessetek rá. Azért, hogy megszabadítsa őt kezökből, hogy visszavigye atyjához.”

(1Móz 37: 21, 22)

Rúben lelkéhez már komoly bűn tapad. Tudjuk, ő volt az, aki fölhágván atya nyoszo-lyájára, megfertőztette azt. Már megtapasztalta, milyen az, ha szenvedést okoz atyjának. Végül is szereti őt. Jóllehet, a fiút gyűlöli ő is: nem is rá való tekintettel szeretné kimenteni a halálból, és saját lelkiismeret-furdalásából. Ő már tapasztalta, milyen az, amikor a lélek vádol egy elkövetett bűn miatt: nem kívánja azt senkinek sem.

*„És lőn, amint oda ére József az ő bátyjaihoz, letépték Józsefről az ő felső ruháját, a czipra ruhát, mely rajta vala. És megragadáék őt és bele-
veték a kútba; a kút, pedig üres vala, nem vala víz benne.”*

(1Móz 37: 23, 24)

Rúben még elsőszülöttként viselkedik, hatással van fiatalabb testvéreire. Így el tudja érni, hogy ne öljék meg a gyermeket. Azonban, míg ő előkészületeket tesz a gyermek hazaszállítására, történik valami, ami Rúbernek legmerészebb álmaiban sem jutott volna eszébe.

„Azután leülének kenyerezni, és felemelék szemeiket, és láták, hogy ímé egy Ismáelita karaván jó vala Gileádból, és azoknak tevéi visznek vala fűszerszámot, balzsamot és mirhát, menvén, hogy alávigyék Égyiptomba.”

(1Móz 37: 25)

Lassan járj, tovább érsz, tartja a közmondás. És valóban. Az eddigi leghatékonyabb kereskedelmi hálózatot az ókor tevekaravánjai építették ki a földön. Gyakorlatilag mindennel kereskedtek, amit nagy távolságra kellett szállítani. Természetes, hogy így szállítani inkábbba drága dolgokat volt érdemes, hogy megtérüljön a fáradság. De útjuk során kisebb távolságokra mást is szállítottak, mint például élelmiszert, feldolgozott húsféléket, zöldség- és gyümölcs-féléket, de gabonát, ércet, arany- és drága-, vagy féldrágaköveket, ruhaneműt, szőnyeget... stb. így jutottak el egymástól viszonylag nagy távolságokra nem csak a fent említett dolgok; de a kultúrák, művészetek, sőt a rabszolga-kereskedelem révén azok művelői is elkerülhettek onnan, ahol mindezt művelték. Így bukkanhattak föl, sőt alakulhattak ki egymástól viszonylag távol ugyanazok a kulturális, vagy művészeti vonások.

„És mondá Júda az ő atyjafiaiak: mi haszna, ha megöljük a mi atyánkfiát, és eltitkoltuk az ő vérért? Jertek adjuk el őt az Ismáelitáknak, és ne tegyük rá kezünket, mert atyánkfia, vérünkéből való ő. És hallgatának rá az ő atyjafiai. És menének arra Midjánit kereskedő férfiak, és kivonák és felhiozáék Józsefet a kútból, és eladáék Józsefet az Ismáelitáknak húsz ezüstpénzen: azok, pedig elvívék Józsefet Égyiptomba.”

(1Móz 37: 26- 28)

Rúben után, teokratikus rendben, a következő láncszem: Júda. Így magához vonva a kezdeményezést, a fentiek felől intézkedik. Bizonyos tekintetben hasonlít atyjához, Jákóbbhoz, mert jó üzleti érzékkel bír. De, hogy ezt a saját testvéreinek bőrén kamatoztatja: enyhén szólva, felháborító.

Természetesen ők nem tudják, hogy valójában a Teremtő fordítja jóra az ő gyűlöletüket, és kapzsiságukat. Ők ugyanis nem tudják, hogy József jelleme miből fakad, és hogy mi rejlik a lelke mélyén. József mindig is szerette testvéreit, és a továbbiakban még komoly tanújelét adja ennek. Feltűnő viszont az eljárás, hasonlatossága és párhuzama a Vervonal végső láncszemének, Jézus Krisztusnak az elárulásával. Az is isteni intézkedés, és előkészít egy csodálatos jövőt. Itt is ez történik – annak ellenére, hogy elárulói valójában bűnt követnek el, s ennek következményeivel szembe is fognak nézni.

„És visszatérek Rúben a kútához, és ímé József nem vala a kútban, és megszaggatá ruháit. És megtérek az ő atyjafiaihoz, és monda: nincsen a gyermek, és én, merre menjek én?”

(1Móz 37: 29, 30)

Rúben előkészítette József szökését és hazavitelét, s eljött érte, hogy biztonságban hazavigye. De micsoda megdöbbenés éri, amikor nem találja ott, ahol hagyta. El sem tudja képzelni, mi is történhetett vele. Kétségbeesésében és bánatában megszaggatja ruháit. Ez volt a szokás akkortájt annak kifejezésére, hogy az illetőt nagy baj, vagy bánat érte. Sokféle módon hozzáigazítja a bánkódó ember a külsejét, a tragédiát okozó lelkiállapotához. Belül zavaros, szétszaggatott, kidasztott, és összeomlásra ítélt állapot jellemzi. A környező népek ezt a lelkiállapotot testükre kiültetendő: megvagdalták testüket, leborotválták a fejüket, meztelenre vetkőzve hamuba ültek, vagy akár súlyos, vagy halálos sérüléseket is okoztak testüknek (pl. kardba dőltek). A test sérülései azonban megmaradnak. Jehova az imádói viszont arra tanítja, hogy a csodálatos körülmények egyszer visszatérnek. Ezért ők nem ejtenek önnön testükön feltűnő sebeket, vagy betegséget okozó, egészség-károsító elváltozásokat. Csupán olyan jeleket alkalmaznak, melyek az idővel regenerálódó lélek tükrében újra helyrehozhatók, vagy eredeti állapotukba visszaállíthatók. Ilyenek a ruházat megszaggatása, vagy a porhintés a fejre, tisztálkodás ideig-óráig való elhanyagolása. Ezek még mielőtt komoly problémát jelenthetnének a testi, vagy lelki egészségben, újra helyrehozhatók, s így a hitüknek, és a társadalomnak újra teljes értékű egyedeivé válhatnak.

Jakób gyászja

„Akkor vevék a József felső ruháját, és leölelének egy kecskébakot, és bele-márták a felső ruhát a vérbe. És elküldék a czipra ruhát, és elvivék atyjához és mondának: ezt találtuk, ismerd meg, fiad ruhája-e vagy nem?”

(1Móz 37: 31, 32)

Micsoda gyalázatos eljárás! Testvérüket eladják – kis híja, hogy meg nem ölik –, majd atyjukat is becsapják; éppen legszeretettebb fia halálával. Ismerős módszer? Napjaink erkölcsi felfogása épp ilyen. Ma már maguk a törvények teszik lehetővé, hogy hazugságot hazugságra, bűnt bűnre halmozva védjük saját érdekeinket, vagy befedjük saját lelkiismeretünket. Számunkra ez szinte már természetes. A törvénytisztviselők már nem is a bűnözőket hurcolják meg, hanem azokat, akik azokra rámutatnak, a megoldás után kutatókat, pedig bolondnak nézik. (Emlékszünk: Sodoma többek között ezért pusztult el.) főleg, mióta kitalálták azt az ostoba jogi elvet, miszerint: senki sem bűnös, míg a bíróság bűnösnek nem ítéli. Hányan és hányan elbújnak e jogi elv mögé, és egész közösségeket, sőt népeket rabolnak ki: csupán arra ügyelve, hogy a bíróság ne legyen képes bűnösöknek kikiáltani őket. A mai lelkiismeretnek ez már meg se kottyán. De Júdáék még nagy árat fognak fizetni lelkiismeretlenségükért, és az atyjuknak okozott nagy-nagy bánatért.

„És megismeré azt, és monda: fiam felső ruhája ez, fenevad ette meg őt, bizony szélllyelszaggatta Józsefet. És megszaggatá Jákób ruháit, és zsákba öltözték és gyászolá az ő fiát sokáig.”

(1Móz 37: 33, 34)

Igen a hazug gyász hír ilyen hatást váltott ki atyjuk indulatában. Búba és gyászba borult ősz feje, és hosszan siratja szeretett fia elvesztését. Ilyen az emberi test gyarlósága. A halál elragadja mellőlünk azt, akit úgy szeretünk; mi viszont nem annak örülünk, hogy az lehetőséget kapott a továbblépéshez, hanem azon bánkódunk, hogy mi nem láthatjuk őt többé. Úgy beszélünk róla, hogy elvesztettük, pedig az ő nyereményének kellene örülnünk. Igazi halált csak a gonoszok érnek meg: annak is örülünk. Isten szeretetei legfeljebb az isteni életük egy következő állomására – rendszerint egy magasabb szintű állomásra – lépnek.

„Felkélének pedig minden ő fiai, és minden ő leányai, hogy vigasztalják őt, de nem akára vigasztalódni, hanem monda: sírva megyek fiamhoz a sírba; és siratá őt az atyja.”

(1Móz 37: 35)

Tökéletlen elménk, testünk és szívünk olyan heves fájdalmak sorát éli meg egy szeretünk elvesztésétől, hogy emberi vigasztalás már mit sem ér. A sírás szinte halálíg fojtogat bennünket – legalább is úgy érezzük akkor. Igazi vigaszt csupán Isten adhat ez esetben nekünk az igazság által. Ez természetesen ember szájából is hangozhat, mérhetetlen együttérzéssel.

„A Midiániták pedig eladák őt Égyiptomba Pótifárnak, a Faraó főemberének, a testőrök főhadnagyának.”

(1Móz 37: 36)

Ez lesz az az út, amelyre József lépett, hogy ott, Egyiptom területén is előkészületeket tegyen a paradicsomi földet előkészítő népnek. Tudnunk kell, hogy Egyiptom abban a korban a világi gazdaság jelképe volt. Ma tehát ezt úgy kell értelmeznünk, hogy az ideológiai előkészületek közben egy hatékony gazdasági építkezésbe kell kezdenünk, hogy a tökéletes társadalom felépítéséig is magas szinten el lehessen látni mindazokat, akik ebben az építkezésben részt vesznek. Ezért van szükségünk napjainkban arra, hogy felállítsuk azt az ügynöki szervezetet, amely egy jól szervezett gazdasági rendszerre alapozza a kísérleti és paradicsomi rendet. Ezt az épülő szerkezetet nevezem: Virág-rendszernek.

Lépj ki a hóra, tépd le a legszebb virágot, s az majd megmondja, mit kell tenned! Ez a virág a Gondolj rám virág. Gyönyörű fehér szirmai arra emlékeztetnek, hogy a régmúlt, halottnak hitt idők emberei, és azok eredete mögött kell keresni a megoldást a Paradicsomba visszavezető út botlásköveihez és kőkerítéseihez, tüskés sövényeihez. A hajdan élt bölcsek, királyok, papok és nagyhatalmú varázslók, tündérek tudására kell építenünk a további, isteni eredetű ismeretet, s így el lehet egyszer jutni vissza a Paradicsomba, itt a földön és fönny, az égben: vissza Istenhez (Back to Godhead).

Harmincnyolcadik fejezet

Júda bűne

„És lőn abban az időben, hogy Júda elméne az ő atyjafiatól, és betére egy Adullámbeli férfiúhoz, kinek neve Khira vala. És meglátá ott Júda egy Súah nevű Kánaánbeli férfiúnak leányát, és elvévő azt, és beméne hozzá.”

(1Móz 38: 1, 2)

Júda ezt a történetet már rosszul kezdi. Azonban a Vérvonal környezete – akármennyire is segítségére van annak – a tágabb környezethez hasonlóan hibát hibára halmoz. Isten az, aki ezeket a hibákat vagy jóra fordítja, vagy elfedezi, esetleg megváltja, vagyis kiegyensúlyozza. Ebben a történetben is egy súlyos helytelenséget fog jóra fordítani, és csodálatos tanításban részesíti mind a szereplőit, mind a történetet mesélő és hallgató utókort; főleg a leendő Izrael népét. Ráadásul egy nagyszerű jogi elrendezés bontakozik ki belőle, amely segít könyörületet gyakorolni az arra rászorulóknak irányába.

Mindenesetre Júda itt egy saját vallásától és gondolkodásától idegenasszonyt vesz feleségül. Mégis tőle fogja megtanulni azt a könyörületes eljárást, amelynek során Izrael nemzete még stabilabb társadalom lesz, mint a családi szerkezete azt lehetővé tenné.

„És az fogada méhében és szűle fiat, és nevezé nevét Hérnek. És ismét fogada méhében, s fiat szűle, és nevezé nevét Onánnak. Még egyszer szűle fiat, és nevezé nevét Sélának, és mikor azt szűlé, Khezibben vala.”

(1Móz 38: 3-5)

Júda jól elhagyta a családját és a vallását. Nem csoda, hogy a későbbiekben, bizonyos mértékben negatív megítélés alá fog esni a Teremtő és az atyja szemében. Kánaánita asszonnyal él együtt, aki már három gyermekkel is megajándékozta. A Khezib nevű település sem éppen atyjafiai közelében van. Az asszony kedvéért sok erkölcstelen dolgot kell elviselnie a környezetében, de mint a történet folytatódik, a saját családjában is.

„És vőn Júda az ő elsőszülött fiának Hérnek feleséget, ennek neve Thámár vala. De Hér, Júdának elsőszülött fia gonosz vala az Úr szemei előtt, és megölte őt az Úr.”

(1Móz 38: 6, 7)

Íme, az első tragédia. Nem számol be az Írás arról, hogy Hér mi módon volt gonosz. Egy azonban biztos. Az isteni halálos ítélet csak olyan valakit ér, akinél a gonoszság - úgymond - betelt. Már nincs esély a helyreigazításra. Ez genetikailag igazolható: Júda helytelen vágya talált itt kielégülést egy már-már halálra ítélt nép, egy gonosz nép leányában. A végeredmény nyilvánvalóan nem lehet valami kecsegtető Isten útjaira nézve. Viszont igen alkalmas arra, hogy ezt az utat ütköztessük vele, s bölcs isteni probléma-kezelést, megoldást tanuljunk tőle. Magát, Sátánt is épp ezért engedte elindulni egy másik úton.

„És monda Júda Onánnak: eredj be a te bátyád feleségéhez, és vedd feleségül mint sógor, és támaszsz magot bátyádnak.”

(1Móz 38: 8)

Nos, az a bizonyos jogi eljárásmod, amely Izraelben segítette a nélkülözőket, özvegyeket és árvákat; biztonságos családi elrendezésbe helyezte azokat is. Úgy hívjuk, hogy sógorsági házasság. Ma a kereszténység berkeiben gyakorlatilag már ismeretlen fogalom, bár nem tiltja

semmi (esetleg a többnejűség lehetősége). Kánaán népe közt viszont ez az elrendezés nyilván teljesen ismeretlen volt. Ők nem a nép egységével, és társadalmi erejével törődtek, hanem saját egyedi ízlésükkel, vágyaikkal, boldogulásukkal. Így jöllehet, Hér öccse engedelmeskedett atyjának; de mint a későbbiekben látni fogjuk, ez egyáltalán nem egyezett saját elképzeléseivel.

„Őnán pedig tudja vala, hogy a magzat nem lesz az övé, azért valamikor az ő bátyja feleségéhez bemegy vala, földre vesztegeti vala el a magot, hogy bátyjának magot ne támaszson. És gonoszságnak tetszék az Úr szemei előtt, a mit cselekedszik vala, annakokáért megölé őt is.”

(1Móz 38: 9, 10)

Ezt az eljárást nevezzük megszakított közösülésnek, ami egyben egy igen hatékony fogamzásgátló módszer. Épp erre használta Őnán is. Csakhogy itt a közösüléssel épp az lett volna a cél, hogy bátyjának, Hérnek magot támasszon, és az ő emlékére fölnevelje azt. De ezzel saját törekvéseit ásta volna alá, ami a saját családalapítási vágyából fakadt. A kánaániták megvetették az özvegyeket és az árvákat. Így megvetéssel bántak Thámárral is. Úgy gondolták, hogy azok legfeljebb prostituáltaknak jók, akárcsak a kitaszítottak, vagy eleve erkölcstelenek, és egyéb szexuális és kicsapongó életet élő kánaánita istenségek templomaiban szolgálatot teljesítő papnők és szolgálóleányok. Hisz épp az utóbbiak széles körű elterjedése miatt vált képlekennyé a családi és társadalmi stabilitásuk, s ezek miatt vált máris célpontjává az isteni ítélet-végrehajtásnak. Valójában ez a nép képviseli, vagy jelzi számunkra a mai földi társadalmat, amely hozzájuk hasonlóan már megpecsételt sorsát várja.

„És monda Júda Thámárnak, az ő menyének: maradj özvegyen addig a te atyád házában, míg az én fiam Sela felnevekedik. Mert így gondolkodik vala: netalán ez is meghal, mint az ő bátyjai. Elméne azért Thámár, és marada az ő atyja házában.”

(1Móz 38: 11)

Jól megfigyelhetjük azt az eljárást, ahogyan Isten a nőkről gondoskodik. Jól tudjuk, hogy az Isten családi elrendezésének teokratikus rendje szerint a férj feje az asszonynak. Az ember feje, pedig az isteni szellemszervezet (ma ennek élén Krisztussal). Tehát a földön az élővilág ellátásával kapcsolatos instrukciókat a férfiak, a családfők az égi szervezetről, vagy magától Jehovától kapják. A nők és a gyerekek a férfiaktól kapják meg az életükkel és tevékenységükkel kapcsolatos ismereteket. Így egy nő gyakorlatilag nem élhet férfiúi felügyelet, teokratikus főség és védelem nélkül. Ezt a leánygyermek esetében az apa, asszony esetében a férj testesíti meg. Az özvegyasszony sógorsági házasság révén elhunyt férjük öccsének, bátyjának, atyjának lesz új felesége (de az elhunyt nevében!), vagy ideiglenesen visszatér saját atyjához (bátyjához, öccséhez), míg volt férje családjából feleségül nem veszik. Egy későbbi történetben sokkal élesebben ki fog rajzolódni ez a helyzet (Ruth könyve).

Ezért tehát érdemes odafigyelni az úgynevezett női egyenjogúság helytelen értelmezésére. Napjainkban a nők önálló életet, singli életet élnek; férjeiket, pasijaikat úgy váltogatják, mint a bugyit. Vagyont halmoznak, és teljesen nélkülözik azt az ideológiai, gazdasági és családi védelmet, amely az életüket a teokratikus rend betartásával a férfiak oldalán megilletné őket. Az ősi Kánaánban ez már hasonlóan mélyre süllyedt állapotban volt. Ezért aztán ezek a nők nem segítették a férfiaknak Isten által meghatározott munkáját, feladatvégzését, hanem személyes igényeik és vágyaik szerint úgy játszadoztak velük, ahogy akartak. Még a ma fennálló tulajdonjogi törvények és bevált erkölcsi, társadalmi szokások és beidegződések is az ő eljárás módjukat támogatják; egyre nagyobb kárt okozva ezzel ma már gyakorlatilag az egész emberi társadalomnak.

„Sok idő múlva meghala Súa leánya, a Júda felesége. Júda pedig megvigasztalódék és elméne az ő juhainak nyíróihez, barátjával az Adullámbeli Khirával, Thimnába.”

(1Móz 38: 12)

Júda tettei katasztrófát katasztrófára halmoztak. Íme, meghal a kánaánita felesége, három fiának édesanyja is. Búsulásában természetesen barátját keresi fel, hogy vigasztalódjék. A gonosz fölötti bánat azonban rossz tanácsadó.

„Hírül adák, pedig Thámárnak mondván: ím, a te ipad Thimnába megy juhainak nyírására. Leveté azért magáról özvegyi ruháját, elfátyolozá és beburkolá magát, és leüle Enajim kapujába, mely a Thimnába vezető úton van; mert látja vala, hogy felnemekedék Sála, és még sem adák őt annak feleségül.”

(1Móz 38: 13, 14)

Thámár, mint kánaánita özvegyasszony, ezt nyugodtan megtehetette, hisz az ilyenekre egyébként is így tekintettek. Senki sem vette feleségül, mert irtóztak tőle – főleg, hogy nem csak a férje, de annak öccse is meghalt annak nyoszolyáján.

„Meglátá pedig őt Júda, és tisztátalan személynek gondolá, mivelhogy befedezte vala orcáját. És hozzá tére az útra és monda: engedj meg kérlek, hogy menjek be te hozzád, mert nem tudja vala, hogy az ő menyje az. Ez, pedig monda: mit adsz nékem, ha bejössz hozzám? És felele: küldök néked az én nyájamból egy kecskefiat. És az monda: adsz-e zálogot, míg megküldöd? És monda: micsoda zálogot adjak néked? És monda: gyűrűdet, gyűrűd zsinórját és pálczádat, mely kezvedben van. Oda adá azért néki, és beméne hozzá, és teherbe ejté.”

(1Móz 38: 15- 18)

Így vett magának magot a becsapott özvegy a saját ipától (apósától); mint hogy felnövekvő fiát nem adta hozzá férjül, hogy az támasszon magot elhunyt férjének. Az álca tökéletes volt, Júda, pedig eléggé maga alatt, hogy ne figyeljen a részletekre, és bedugja fejét a hurokba. Érdemes továbbá megfigyelni, hogy az alkalmi légyottért nem tudott helyben fizetni egy ilyen gazdag ember. Jóllehet, volt pénze, de azt csak akkor tartotta magánál, ha nagyobb vásárlást akart eszközölni. Úti ellátásra, vagy életviteli ellátásra akkor még nem használták a pénzt. Ellátásukat saját úti készletükből, és vendégeskedésekből fedezték. A prosti viszont valamilyen ellenjuttatást akart szolgálataiért. Így alakulhatott ki ez a patt-helyzet. Zálogként oly dolgot kívánt, ami az embernek általában nagyon fontos, és értékes; másfelől viszont pontosan azonosíthatja a személyt mindazok előtt, akik ismerték őt. Tehát nem véletlen kérte épp ezeket zálogba.

„Azután felkele és elméne, és leveté magáról a fátlyolt; és felvevé az ő özvegyi ruháját. És megküldé Júda a kecskefiat az ő Adullámbeli barátjától, hogy visszavegye a zálogot az asszonytól, de nem találá azt. És megkérde a helység férfait, mondván: hol van az a felavatott parázna nő, a ki Enajim mellett az útfélen vala? És azok mondanák: nem volt erre felavatott parázna nő.”

(1Móz 38: 19- 21)

Na, most ugrik a majom a vízbe – mondhatnánk. Itt valami nincs rendjén. De Khira nem gyanakszik semmire. Csupán konstatálja, hogy a parázna nő, akiről Júda beszélt neki: eltűnt. Így viszont Júda elvesztette azonosító jegyeit. Na, nem mintha nem vehetne új gyűrűt, és faraghatna másik pálcát magának; de az eredetiekkel más visszaélhet. Az ő nevében intézkedhet, ígérhet, hitelben vásárolhat... stb. de ez a következmény is egy helytelen tetté.

„Visszatére tehát Júdához, és monda: nem találám azt meg, a helység lakosai is azt mondák: nem volt erre felavatott parázna nő.”

(1Móz 38: 22)

Khira teljesen korrektül járt el. Júdának nincs is kifogása ellene.

„És monda Júda: tartsa magának, hogy csúffá ne legyünk; imé én megküldöttem volt ezt a kecskéfiat, te, pedig nem találtad meg őt.”

(1Móz 38: 23)

Júdát zavarja a dolog, de igyekszik pontot tenni a végére. Végül is ő volt az, aki isteni hite ellenére arra vetemedett, hogy betért egy kánaánita prostituálthoz, hogy vele töltse a kedvét egy időre. Csak magának tehet érte szemrehányást. Nagy dobra nem verheti, hisz – mint mondja – nehogy csúffá legyen rokonai és ismerősei előtt.

„És lőn mintegy három hónap múlva, jelenték Júdának, mondván: Thámár a te menyed paráználkodott, és imé terhes is a paráznaság miatt. És monda Júda: vigyétek ki őt, és égettessék meg.”

(1Móz 38: 24)

A harmadik hónapban más, sok egyéb táplálkozási és viselkedési jegyen túl a testen elkezd látszani a terhesség. Így az asszony rokonai észrevén, jelentik azt Júdának. Teszik ezt azért, mert jól tudják, hogy a házassági szerződése Júda legkisebb fiához (vagy annak atyjához) köti őt. A gyermek viszont még nem vette el őt. Kajánul örülnek is annak, hogy az asszonyt ily módon, valószínűsíthető paráznaságon kapták. Kánaánita szokás szerint az életének már úgy sem volt semmi értelme. Júda is megörül a hírnek, hisz így rövid úton megszabadulhat végre tőle, nem kockáztatván azt, hogy a harmadik gyermeke is a nyoszólyáján lelje halálát. Eszébe sem jut szénelmet érezni, vagy kegyelmet gyakorolni; gyorsan kiadja a parancsot: megégetni.

Itt megjegyzendő, hogy izraelita szokás szerint az ilyen tetten kapott személyeket megkövezni volt szokás; így a kánaániták kedvébe kívánt járni fenti parancsával.

„Mikor, pedig kivitetnék, elküldé az ő ipához, mondván: attól a férfitől vagyok terhes, a kiejé ezek. És monda: ismerd meg, kérlek, kiejé e gyűrű, e zsinór, és e pálcza. És megismeré Júda és monda: igazabb ő nálamnál, mert bizony nem adám őt az én fiamnak, Sélának; de nem ismeré őt Júda többé.”

(1Móz 38: 25, 26)

Nos, így szerez igazságot magának a becsapott asszony. Lehet, hogy kánaánita, de a szíve a helyén volt. Ismerte jól férje rokonainak nézeteit, s így ki tudta szűrni azt, amikor közülük valaki nem akarta használni azokat egy elesett özvegy javára. De ezzel még nem értek véget Júda helytelen tettének következményei. A furcsa paráznaságból gyermekek is születnek akikről, és anyjukról Júda köteles gondoskodni, és a családjába fogadni. Több gyermeket azonban menyével nem nemz. Az eset örökre bevésődik szívébe, és sokat tanul belőle.

„És lőn az ő szülésének idején, imé kettősök valának az ő méhében. És lőn, hogy szülése közben az egyik kinyújtá kezét, és fogá a bába és veres fonalat köte reá, mondván: Ez jött ki először. De lőn, hogy a mikor visszavoná kezét, imé az ő testvére jöve ki. És monda a bába: hogy törtél te magadnak rést? Azért nevezé nevét Pérecznek. És utána kijöve az ő testvére kinek veres fonál vala kezén; és nevezé nevét Zerákhinak.”

(1Móz 38: 27- 30)

Thámár születésének körülményei mennyire hasonlítanak ahhoz, ahogy Jákób és Ézsau, serdülésük közben cserélték fel elsőszülöttségüket. Mintegy megerősíteni látszik azt a tényt, hogy senkit sem lehet megítélni első látszatra. Nem lehet valaki elsőszülött csak azért, mert először nyújtotta ki a kezét érte. Még kevésbé lehet a Vervonal várományosa valaki csak azért, mert az előző láncszem első sarja. Az elsőbbségért tenni kell, nem elég egyszerűen valahol elöl lenni. Ezt a leckét a történelem még nagyon sokszor az orrunk alá fogja dörgölni; de így is csak keveseknek adatik meg, hogy megértsék, és ennek fényében vezessék életüket.

Harminckilencedik fejezet

József Pótifárnál

„József, pedig alávitették Egyiptomba és megvevé őt az Ismáelitáktól, kik őt oda vitték vala, egy egyiptomi ember Pótifár, a Faraó főembere, a testőrök főhadnagya.”

(1Móz 39: 1)

A történelem a különböző korok között megemlíti az úgy nevezett rabszolgatartó társadalmak korát. Tudnunk kell azonban, hogy rabszolgák mindig is voltak, amióta a tündérek elhagyták a Gyönyörűség kertjét, ma is vannak. Csupán a legfejlettebbeknek mondott civilizációk bémunkásoknak hívják őket. Egykor bizonyos társadalmakban a rabszolgáknak nagyobb becsületük volt, mint ma a dolgozóknak. A mai törvények látszólag tiltják a rabszolgatartást, de intézkedéseikkel és elveikkel – ha más név alatt is – de valójában egyre hatékonyabban szentesítik azt, és s pénz szolgálatába állítják. József leendő rabszolga-sorsa sok tekintetben különb volt, mint ma a legtöbb bémunkásé a szakszervezetek korában. Egyszerűen elvették tőle a szabad önrendelkezés jogát, pénzért eladták a testét, de szellemét továbbra is a Teremtőjének szenteli – lelki tevékenységén keresztül is.

„És az Úr Józseffel vala, és szerencsés ember vala és az ő egyiptomi urának házában vala. Látá pedig az ő ura, hogy az Úr van ő vele, és hogy valamit cselekszik, az Úr mindent szerencséssé tesz az ő kezében: kedvessé lőn azért József az ő ura előtt, és szolgál vala neki; és háza felvigyázójává tevő, és mindenét, a mije vala, kezére bízá. És lőn az időtől fogva, hogy házána és a mije volt, mindenének gondviselőjévé tevő, megáldá az Úr az egyiptomi embernek házat Józsefért; és az Úr áldása vala minden, a mije csak volt a házban és a mezőn. Mindent azért valamije vala József kezére bíz; és semmire sem vala gondja mellette, hanem ha az ételre, melyet megeszik vala. József, pedig szép termetű és szép arcú vala.”

(1Móz 39: 2-6)

Egyszerű leírást találunk itt. Láthatjuk, hogy a rabszolga-tartó társadalomban, ha egy rabszolga jól viseli magát, és igazán szívvel szolgálja urát: jobban felmagasztaltatik, mint a szabad emberek. A hűség és az igazságérzet az, ami számít ez ősi világban, és nem a rang és a kutyabőr, vagy a papír. Szíve kedvességétől emelkedik, vagy emeltetik az ember mások fölé, és nem az ősei rablott rangja által. Másfelől egy igazán jól képzett uralkodó típusú emberben megvan az a képesség, hogy bármely körülmények között képes tisztességes maradni, és a körülötte lévők javát szolgálni. Ez teszi őt alkalmassá a hatékony vezetésre, és Isten szolgálatára. Józsefben mindez megvolt. Atyjától megfelelő nevelést és odaadó szeretetet kapott. Lelkivilága tiszta volt, az életben előforduló megpróbáltatásokat helyes szívállapottal és erős lélekkel élte meg, s igaz emberként erősödött meg mindegyik után (édesanyja halála, testvérei gyűlölete, gyilkossági kísérletük, rabszolgasorba taszítása, elcsábítási kísérlet, megvádolása, bebörtönzése).

József becsületessége

„És lőn ezek után, hogy az ő urának felesége Józsefre veté szemeit, és monda: hálj velem. Ő azonban vonakodék, s monda az ő ura feleségének: ímé az én uramnak én mellettem semmi gondja nincs az ő háza dolgaira, és a mije van, mindenét az én kezemre bízá. Senki sincs nálamnál nagyobb az ő házában; és tőlem semmit sem tiltott meg, hanem csak téged, mivelhogy te felesége vagy; hogy követethetném hát el ezt a nagy gonoszságot, és hogyan vétkezném az Isten ellen?”

(1Móz 39: 7-9)

Ímé, egy nagyszerű alapelv megnyilvánulása. Egy átlagférfi egy ilyen hívásnak örömmel engedne – függetlenül attól, hogy az helyes, vagy sem. Józsefet azonban isteni tanítás alapján kiiskolázott lelkiismerete vezeti. Jóllehet, az ő teste is kívánja ura feleségét; hisz nyilván szép és nyájas, sőt ő bátorítja a férfit. Meg is próbál az asszony visszaélni azzal a helyzettel, hogy József csupán rabszolga; így úrnője parancsát köteles teljesíteni. József, erkölcsi identitása következtében azonban tudja, mi az, amit parancsszóra megtehet, és mi az, amit nem. Jól ismeri ezt a határt annak ellenére, hogy ő nem volt születésétől fogva rabszolgának nevelve. Viszont ő is parancsolt szolgálóknak az atyja házában, és egy úr jobban kell, hogy ismerje azokat a határokat, amelyeket se egy szolgáló, se egy úr nem léphet át. A szolgálatban a szellem vagy a lélek nem eladó, csupán a test, vagy időnként egy-egy szellemi termék. A teljes embert nem lehet szolgálat alá vonni, csak a munkaerejét, és esetleg a képességeit, amelyekkel ezt hatékonyan végezheti. Az egyéni jogokról ugyan sokan lemondanak félelemből. De Józsefnek ugyan kitől kellene félnie, ha még rabszolgaként is elsősorban az isteni utasításokat követi: a Mindenhatót szolgálja. Pótifár szolgálata csupán látványos megnyilvánulása ennek az útnak. De ha erről az útról letérne, úgy földi urát is elhagyná.

Másfelől ez a leírás egy csodálatos előképe egy későbbi eseménynek, illetve a végső cél közvetlen kibontakoztatásának; amikor is majd az Isten majd egyvalakire bízza az egész föld, sőt az egész ég kormányzását is. Természetesen több lépcsőben fog eljutni odáig, s a jelek is egyre magasabb szinten fognak megnyilvánulni.

„És lőn, hogy az asszony mindennap azt mondogatá Józsefnek, de ő nem hallgata rá, hogy vele háljon, és vele egyesüljön.”

(1Móz 39: 10)

Ugyanúgy, ahogy a Mindenható más földi szolgálói is nap, mint nap ki vannak téve a világ csábításainak, és bűnbe hívásának a pillanatnyi örömek kiaknázása érdekében. A legtöbben bele is esnek a csapdába. Ez jelzi annak szükségességét, hogy őket még újabb és újabb inkarnációk által, tovább képezze Isten mindaddig, míg vagy felülkerekednek hibáikon, vagy végképp beleesnek, s a továbbiakban már csak állati testre válnak méltókká, melyben akár vég nélküli életszakaszok során kiélhetik ez irányú hajlamaikat.

„Lőn azért egy napon, hogy valami dolgot végezni a házba beméne, és a háznép közül senki sem vala ott benn a házban, És megragadá őt ruhájánál fogva, mondván: hálj velem. Ő, pedig ott hagyá ruháját az asszony kezében és elfuta és kíméne.”

(1Móz 39: 11,12)

Nem nyugszik az asszony a bőrében. Kihaszználja az alkalmat, hogy megszerezze, amit kiszemelt magának: József testét egy pásztorórára. Ő egyiptomi, lelkiismerete nem ér fel a Világegyetem Teremtőjéhez; csupán saját, bukásra ítélt isteneitől tanul. Ők viszont – akár az emberek – csupán mohók, és magukat hatalmasnak mutatják. Nem a Világegyetem egységén munkálkodnak, hanem saját tökéletlen hajlamaikat, vágyaikat hajszolják. Valaha ők is emberek voltak. Bizonyos jótettek alapján azonban félistenekké, istenekké lettek egy időre.

Ez a pozíció azonban véges, jóllehet, hosszabb ideig tart egy ember földi életénél. De a végén újra a földre kell jönniük, hogy emberként megpróbáltassanak, s eldőljön, hogy Istenhez, vagy az állatvilághoz tartozóknak bizonyulnak-e. A jóság kötőereje is csak ideig-óráig tart, az áldása is. Csupán minden kötőerőtől mentesen lehet Isten elé járulni. József e tekintetben már jóval az egyiptomi istenek felett áll.

„És mikor látja vala az asszony, hogy az a maga ruháját az ő kezében hagyta, és kifutott: összehívá a háznépet és szóla hozzájuk, mondván: Lássátok, héber embert hozott hozzánk, hogy megcsúfoljon bennünket. Bejött hozzám, hogy velem háljon, s én fenszóval kijálték. És lőn, amint hallja vala, hogy fenszóval kezdék kijáltani, ruháját nálam hagyá és elfuta és kíméne. Megtartá azért az ő ruháját magánál, míg az ő ura haza jöve. S ilyen szókkal szóla hozzá, mondván: Bejöve hozzám a héber szolga, a kit ide hoztál, hogy szeggyent hozzon reám. És mikor fenszóval kezdtem kijáltani, ruháját nálam hagyá és kifuta.”

(1Móz 39: 13-18)

Micsoda színjáték! Mennyire ismerős ez a mai asszonyok esetében is. Ha nem tudnak megszerezni valamit, hisztizni, hazudozni kezdenek; vagy bosszút forralnak az ellen, aki ezt a szándékukat megakadályozta. Nem ismernek se istent, se embert ilyenkor. E tekintetben Pótifár felesége ragyogóan építette fel a bosszúját. Tudta, hogy József nem fogja bántani, vagy elárulni őt (mint rabszolga, mindkettőért azonnal meg kéne halnia), és túl szemérmes is. Az időpontot úgy választotta meg, hogy ne legyen igazi tanú. Ő majd szerez, megszerezve a szolga ruháit, már megtehetette ezt, összecsisztítva a cselédséget, s előadva nekik a hamis bizonyíték alapján egy hamis történetet. Még könnyű helyzetben is volt, hisz mint úrnő, ki kérdőjelezte volna meg mondandóját. Így előkészítve az eseményeket, urának már előadhatta, és pontos tanú-beszámolókkal alátámaszthatta hazug cselszövését e nagyszerű ember ellen.

József a börtönben

„És lőn, amint hallja az ő ura az ő feleségének beszédeit, melyeket néki beszélt, mondván: Ilyesmiket tett velem a te szolgád; haragra gerjede. Vevé azért Józsefet az ő ura és veté őt a tömlöczbe, melyben a király foglyai valának fogva, és ott vala a tömlöczben.”

(1Móz 39: 19, 20)

A hamis tanúzást ma is bünteti a törvény, de melyik az az ügyvéd, vagy bíró, akit ne lehetne átejtetni, e tekintetben. Sajnos a pénz beszél, a kutya ugat. Pótifár esetében a hatalom beszélt, a szolga hallgatott, mert nem engedte a lelkiismerete, hogy megalázza úrnőjét. Ahogy a felsőruháját otthagya úrnőjénél, az igazság érdekében akár a szabadságát, vagy a testét is otthaghatja azért, hogy személye le ne térjen az Isten által kijelölt, és a lelkiismerete által mutatott útról. Csendben tűrte újra a szenvedést, melyet újabb próbaként mért rá a sorsa. Egyetlen átkozódó szó sem hagyta el az ajkát az igazságtalanság miatt. Mi célja volna vele. Ő nem arra hivatott, hogy megítélje, hanem hogy segítse az embert, s ezen keresztül mutassa meg, hogy ő Istentől van. S Hozzá szándékozik visszatérni.

„De az Úr Józseffel vala, és kiterjeszté reá az ő kegyelmességét és kedvessé tevé őt a tömlöcztartó előtt. És a tömlöcztartó mind azokat a foglyokat, kik a tömlöczben valának, József kezébe adá, úgyhogy a mi ott történik vala, minden ő általa történék. És semmi gondja nem vala a tömlöcztartónak azokra, a melyek keze alatt valának, mivelhogy az Úr vala Józseffel, és valamit cselekeszik vala, az Úr szerencséssé teszi vala.”

(1Móz 39: 21-23)

Íme, a második jel, ami utal az egyszemélyi hatalomra. Itt azonban ez a tömlőben nyilvánul meg, ami arra utal, hogy Isten Királysága nem csak a földön, de a föld alatt is kiterjeszti hatalmát (Krisztus a tömlőben lévő angyaloknak is prédikált). Sőt, a későbbi események megmutatják, hogy a sírból sokakat ki is szabadít majd a Király, míg másokat örök kárhozatra ítél. Továbbá a kiszabadultak közül is egyeseket az életre, míg másokat ítéletre, örök kárhozatra szán.

Negyvenedik fejezet

József két rab álmát megfejti

„És lőn ezekután, hogy az egyiptomi király pohárnoka és sütőmestere vétkezének az ő urok ellen, az egyiptomi király ellen. Megharaguvék azért a Faraó az ő két főemberére, a főpohárnokra, és a fő sütőmesterre. És fogságba vetteté azokat a testőrök főhadnagyaának házában levő tömlöczbe, arra a helyre, ahol fogva vala József.”

(1Móz 40: 1-3)

Lám, már akkor is milyen magas szinten állt a borászat és a cukrászat. A két előkelő vétkes a szakmák magas szintű képviselője volt. Hogy milyen hibát, bűnt követtek el uruk ellen, nem tudjuk, de a fáraó haragját kivívták. A mi életünk és a Vervonal szempontjából igen fontos esemény ez, hiszen József elé újabb próbák állnak a Teremtő jóvoltából, ahol csiszolhatja olyan képességeit is, melyekért otthon csak kigúnyolták. Hiába: senki sem lehet a saját hazájában – tartja a mondás. És milyen igaz!

„A testőrök főhadnagya, pedig Józsefet rendelé melléjük, és szolgálá nékik. És jó ideig valának fogságban.”

(1Móz 40: 4)

Mivel József a föld alatt lévők fölött is úr, egyértelmű, hogy az újonnan érkezett rabok mellé is odarendeli a főhadnagy. Érdekes megfigyelni, hogy ez a feljebbvalóság nem úgy mutatkozik meg, mint manapság: uralkodnak a beosztottak fölött, és kényük-kedvük szerint tologatják őket ide-oda – nem. Az előljáró abban jár elől, hogy buzgón és bölcsen szolgál a többieknek. Van ma egy vallási szervezet, amelyet úgy nevezünk, hogy Hű és bölcs rab-szolga. Az ő titulusuk minden, abba a szervezetbe tartozó egyén fölé emeli őket, mégis ezt úgy tekinti ezt kiváltságnak, hogy szolgálják az alattuk lévőket. Időben kiosztják eledelüket a rangban alattuk lévőknek: a felvigyázóknak, pásztoroknak, gyülekezeteknek és érdeklődőknek. Isten Királyságának ez az elrendezése biztosítja a szervezet tökéletes rendjét és biztonságát, egységét. Ezt a fajta hozzáállást kellett volna tanúsítaniuk Ádám leszármazottainak is a földi biotikával szemben, amikor azt az utasítást kapták Teremtőjüktől, hogy uralkodjanak az ég madarain, a tenger halain, a vadakon, és a földön csúszó-mászó, mindenféle állatokon. De idővel ezt elmulasztották. Tehát a Virág-rendszerben érdemes lesz odafigyelni a hierarchia felső ágain szolgálatot teljesítő egyedek ez irányú identitásának hatékony továbbfejlesztésére, nevelésére.

„És az egyiptomi király pohárnoka és sütőmestere, a kik a tömlöczben fogva valának, látának álmot mindketten; mindegyik külön álmot, azon egy éjjel, mindegyik az ő álmának értelme szerint.”

(1Móz 40: 5)

Láthatjuk, hogy a Teremtő nem csak az Őt imádók szívét és elméjét képes elérni. Valójában valamennyiünket szólít folyamatosan. De csupán kevesen hallják meg, mert a legtöbben el vannak foglalva a saját kishitű életük igazgatásával. Ez a két ember kétségbeesésében meghallgatta Isten szavát: pontosabban, meglátta az Átala küldött álmot.

„És beméne hozzájuk József reggel, látá, hogy imé bánkódnak vala. És megkérde a Faraó főembereit, a kik az ő ura házában vele együtt fogva valának, mondván: miért oly komor ma a ti orczátok? És mondanak

néki: álmodtál, és nincsen, aki megfejtse azt. És monda néki József: a megfejtés nem Isten dolga-e? Mondjátok el, kérlek, nékem.”

(1Móz 40: 6-8)

Megvillan József előtt a lehetőség, hogy álomlátó képességével, és Teremtőjébe vetett hitével, most két idegen emberen segítsen. Ő természetesen tisztában van azzal, hogy az álmokat az Isten megfejtheti, bár abban nem lehet biztos, hogy neki feltárja-e. Mindenesetre töretlen hittel lát neki ez irányú teendőjének. Semmi egyéni vágy, vagy hátsó gondolat nem terheli szándékát. Így hát kizárólag a főemberek gondjának szenteli magát, a Magasságosba vetett bizalmát hívva segítségül.

A pohárnok álma

„Elbeszélé azért a főpohárnok az ő álmát Józsefnek, és monda néki: álomban ímé egy szőlőtő vala előtttem; és a szőlőtőn három szál vessző vala, s alighogy bimbózáék, viragozáék, és gerézdjei megérlelék a szőlőszemeket. A Faraó pohara, pedig az én kezemben vala, és én vevém a szőlőszemeket és facsarám a Faraó poharába, és adom vala a poharat a Faraó kezébe.”

(1Móz 40: 9-11)

Elég egyszerű álomnak tűnik. Aki viszont nem járatos a Teremtő dolgaiban, az nem értheti. József természetesen átlátja az álom lényegét, de nem önmaga tehetsége, hanem az Istennel való szoros kapcsolata miatt. Rá hivatkozott a megfejtés dolgát illetően.

A hármas szám itt is megjelenik, ami jelzi, hogy az álom értelme, úgymond elvégzettetett, vagyis biztosan megvalósul. A történetek csupa jó események halmazából áll, tehát az egész nyilván jóval kecsegtet. Valószínűleg, a lelke mélyén nyugalommal töltötte el a főpohárnokot. Borúja inkább értetlenségéből fakad. De tekintsünk József, illetve az Isten magyarázatára.

„És monda néki József: ez annak a megfejtése: a három vesszőszál, három nap. Harmadnap múlva a Faraó felmagasztalja a te fejedet, és visszahelyez téged hivatalodba, és adod a Faraó kezébe az ő poharát, az előbbi tiszted szerint, mikor az ő pohárnokja valál.”

(1Móz 40: 12,13)

Ím, ilyen egyszerű a magyarázat. Isten álomban közölte vele, hogy a vizsgálat befejeződött, és ő ártatlan. Másfelől sokkal nagyobb mérvű beteljesedése is van. A Seolba taszítottaknak még három, nagy történelmi fázist kell eredményesen túlélniük, és azután a Király felmagasztalja őket, s visszatérhetnek előbbi hivatalukba, az égből vagy a földön, Isten szolgálatába. Végül is ez az ember fő feladata. Ez a három fő történelmi fázis: egy testi Izrael, egy szervezett földi, szellemi Izrael, és Felkentek Királysága, a fenti Izrael. Mi jelenleg az utóbbi kettő fedésében élünk, és várjuk a Mennyei Királyság kibontakozását, illetve tevékenységének az egész földre kiterjedő hatását, áldásait, úgy szellemi, mint gazdasági és társadalmi szinten. Ennek előkészítésében szánok nagy szerepet a Virág-rendszernek.

„Csakhogy azután megemlékezzél rólam, mikor néked jól lesz dolgod, és cselekedjél, kérlek, irgalmasságot velem, emlékezzél meg rólam a Faraó előtt és szabadíts meg engem e házból. Mert lopva hoztak el engem a hiberek földéről, és itt sem cselekedtem semmit, hogy a tömlöczbe vessenek.”

(1Móz 40: 14,15)

Az emberi test szólalt meg Józsefből. Hisz a pohárnok maga is elég hálás lehet Józsefnek ahhoz, hogy maga is gondoljon ennek kimutatására. Mindazonáltal, mégis jól tette, hogy

közölte vele, hisz szeretetünket, vagy nagyrabecsülésünket, esetleg hálánkat úgy tudjuk legjobban kimutatni, ha ismerjük tiszteletünk tárgyát, és tudjuk, hogy mi jót tehetünk érte. Itt tehát József röviden föltárlja önmagát, önvalóját, és helyzetét. Így a pohárnok már tudni fogja, hogy hogyan enyhíthet baján. Nem kérkedik fejedelmi személyével, csupán vázolja helyzetét. Magatartásából és szavaiból így is sejti az intelligens főember, hogy József nem holmi tudatlan rabszolga szülötte.

A sütő álma

„És látá a főszűtmester, hogy jól magyaráz vala és monda Józsefnek; álmodtam én is, hogy ímé három kósár kalács vala fejemén. A felső kósárban, pedig valának a Faraónak mindenféle süteményei, és a madarak eszik vala azokat a kósárból, az én fejemről.”

(1Móz 40: 16,17)

Itt is hármas számmal kalibrál az álom, tehát nyilván ugyanarról a három napról, és ugyanarról a három történelmi korról van szó. Csakhogy itt a sütőmester tetteinek eredményeit nem a királynak szolgálja fel, hanem az ég madarai eszik meg azokat. Vagyis a Mennyei Királyság idején a börtönben lévők kiszabadulásuk után e szó által ítéltetnek meg, és az angyalok (démonok) által hajtja végre rajtuk Isten az ítéletet. Hogy a legfelső kósárban a fáraó kedvenc süteményei vannak, arra utal, hogy ezek a bűnözők kifelé, vagy felfelé szépnak, kedvesnek mutatják magukat; a világosság angyalaivá változtatják magukat. De tetteik hangosan beszélnek róluk ítélőik számára. Természetesen mindhárom történelmi korban lesznek képviselői, épp úgy, mint a főszűtmester. A paradicsomi építkezések alatt is hízelkedésükkel, és széptevésükkel hódítanak, igen intelligensnek mutatva magukat. Azonban az isteni tanítások alapján kiképzett lelkiismeretet, és magát az Istent, illetve Mennyei Királyságát nem tudják tartósan megtéveszteni. Ők a második halálba menetelnek. Emberkén idővel megszűnik a funkciójuk a Világegyetemben.

„És felele József és monda: Ez annak a magyarázatja: a három kósár, három nap. Harmadnap múlva fejedet véteti a Faraó, és fára akasztat fel téged, és a madarak leeszik rólad húsdodat.”

(1Móz 40: 18,19)

Micsoda szörnyű vég! De nyilván ilyen szörnyű volt az előzménye is. Hisz ezt az eseménysorozatot Isten ihlette. Ő irányította. Ehhez természetesen olyan színészeket használ fel, akiknek az alapjellemme megfelel e szerepnek. Nem Ő taszította ilyen helyzetbe őket. Csupán az elébük kerülő próbákat ily módon oldották, vagy nem oldották meg. Így az eseménysorral ragyogóan közölheti velünk távlati szándékát, és bemutathatja a végrehajtás módját.

A magyarázat beteljesedik

„S lőn harmadnapon a Faraó születése napja, és vendégséget szerze minden ő szolgálóinak, s akkor a főpohárnokot és a főszűtmestert is fölvevé szolgálói közé. És a főpohárnokot visszahelyezé pohárnokságába, és nyújtotta a poharat a Faraó kezébe. A főszűtmestert pedig felakasztatá; a miképen magyarázta vala nékik József. És nem emlékezék meg a főpohárnok Józsefről, hanem elfelejtkezék róla.”

(1Móz 40: 20-23)

Természetes, hogy úgy teljesedik be, ahogy József magyarázta, hisz az álmot is, a magyarázatot, és a beteljesedést is az Isten helyezte terveibe. Ma mindezeket a dolgokat a Királyság várományosainak a kezébe és életébe helyezte letétbe. Az álom ott van a szívük mélyén, a magyarázat a Bibliában, és más szent könyvekben, a beteljesedés, pedig az a cselekvéssor, amelyet az előbbi kettő közötti harmonikus összhang hatására cselekszünk, teszünk. Az ősi időkben, mikor még hegyek és vizek nem voltak, csillag sem ragyogott az égen; az angyalok álmodtak, a kérubok magyaráztak (vagy becsaptak), s a szeráfok előtt megnyílt a megvalósítás birodalma. Így jöttünk létre mi is, előbb tündérek, majd emberek, koboldok, később bukott démonok és félistenek formájában. Majd újra emberi alakot öltve, végső lehetőséget kaptunk arra, hogy méltóknak bizonyuljunk az angyalok álmaihoz.

De sebj, mert e biotikai rendszernek nem csak emberekre van szüksége a Világegyetemben, hanem energiára, anyagra, és mintegy nyolc egész négytized millió biotikai fajra, hogy teljes legyen a rendszer, melyet az ős-szeráfok igazgattak, s helyeztek szeretett Istenük elé, az Ő dicsőségére. Ennek a dicsőségnek kell tehát megfelelnünk.

Negyvenegyedik fejezet

Faraó álmai

„Lőn pedig két esztendő múltán, hogy a Faraó álmot láta, s ímé áll vala a folyóvíz mellett. És ímé a folyóvízből hét szép és kövér tehén jő vala ki, és legel vala a nádasban. S ímé azok után más hét tehén jő vala ki a folyóvízből, rútak és ösztövérek, és oda állanak vala ama tehének mellé a folyóvíz partján. És elnyelék a rút és ösztövér tehenek a hét szép és kövér tehenet; és felsérkené a Faraó.”

(1Móz 41: 1-4)

Micsoda álom! Míg a főemberek álma az emberiség sorsát rajzolta; addig a fáraóé az egész teremtetést. Itt a hetes szám dominál. A szellemi teljesség erejét és hatalmát szimbolizálja. A teremtetés is hét napból áll. S most a hetedikben a rút és ösztövér része elnyeli, sőt már el is nyelte a teremtetés tökéletesen szép és kövér elemeit. Még csak meg sem látszik rajtuk! Másfelől viszont Izrael kialakulásától fogva, vagyis a Királyság előkészítésétől fogva hét, önálló birodalmi világrend telik el az igaz Mennyei Világrend kiépítéséig. Ezek sorban: Egyiptom, Assíria, Babilónia, Médo-Perzsia, Görögország, a Római Birodalom, és az Angol-Amerikai Világbirodalom. (az ENSZ mindezt összefogja; a Mennyei Királyság, pedig az egészet eltörli, és a helyébe lép.) e hét világrend alatt mindegyik fölfal az isteni szándékból egy-egy fontosat, és meg se látszik rúttságán. Tehát láthatjuk, hogy a Mindenható igen nagy horderejű álmot küldött a fáraó szemére, s nyilván szolgálja, József előtt kívánja föltárni azt. Egyúttal így kívánja kettőjüket (Józsefet és a fáraót) ütköztetni egymással.

De hogy az álom biztos legyen, lássuk még egyszer!

„És elaluvék és másodszor is álmot láta, és ímé hét gabonafej neveddik vala egy száron, mind teljes és szép. És ímé azok után hét vékony s keleti szélről kiszáradt gabonafej neveddik vala. És elnyelék a vékony gabonafejek a hét kövér és teljes gabonafejet. És felsérkené a Faraó, és ímé álom vala.”

(1Móz 41: 5-7)

Tehát másodszor is megfigyelhetjük ugyanezt. Ez a kettősség biztosít bennünket arról, hogy ez egy határozottan egyértelmű tendencia minden olyan szerkezetben, amelyben felüti a fejét valamilyen önzés, vagy helytelenség. A világban ez így van, mivel az első ember megcsalatott, s mi mindannyian tőle származunk. De így van ez mindazzal is, amelyet emberek isteni vezetés nélkül, vagy idővel azt elhagyva, maguk alkotnak meg. Annak javát hét szakaszon át, vagyis teljes szellemi terjedelemben, teljes szellemi repertoárjában meg fogja emésztetni az önző és elidegenedett magatartás (És még csak meg sem látszik rajta!). A folyamatot visszafordítani csak az isteni tervező, vagy maga Isten képes egy általa felmutatott áldozat révén. De erről majd később beszélünk részletesebben.

Másfelől, annak, hogy mindezt kétszer látta a fáraó, más jelentősége is van. Először állatokkal (tehenekkel), másodszor haszonnövényekkel (búzával) álmodta. Így tudjuk, hogy a helytelen emberi tevékenység, melyet a biotikai rend védelmezése helyett végeztünk; egyaránt kihatással van úgy az állati, mint a növényi környezetünkre. Vagyis az önző, kizsákmányoló állattartásnak az állatvilág látja kárát; míg a kizsákmányoló földművelésnek a növénytakaró. A paradicsomi építkezések során tehát ezeket a területeket külön-külön is tanulmányoznunk, és gyógyítanunk kell, illetve természetesen összességében is. Ez lesz

valójában a legszélesebb körű biotikai projekt a magas szintű paradicsomi területeken, telepeken.

„Reggelre kelvén, nyugtalankodék lelkében, elküldé azért és egybehívatá Égyiptom minden jóvendőmondóját, és minden bölcsét és elbeszélő néki; a Faraó az ő álmát, de senki sem vala, ki azokat megmagyarázta volna a Faraónak.”

(1Móz 41: 8)

Ez már csak így szokott lenni. Ha valami igazán komoly dologról van szó, akkor a sok fizetett léhűtő mind tehetetlen. Miben áll tehát a nagy tudásuk és tehetségük? Egymás kizsebeléséből, a nép sanyargatásából, és a fáraónak való szüntelen hízelkedésből. Ide egy valóban isteni tehetség kell. Az egyiptomi írástudók a saját kis hókusz-pókuszaikon úgy sem látnak túl. Ez a tény később is igazolást nyer.

„Szóla azért a főpohárnok a Faraónak, mondván: az én bűneimről emlékezem e napon. A Faraó megharagudt vala az ő szolgálóra, és fogságba vettetett vala engem a testőrök főhadnagyának házába, engem és a fő-sütőmestert. És álmot látánk egy éjjel, én is, az is; mindegyikünk a maga álmának értelme szerint álmoda. És vala velünk ott egy héber ifjú, a testőrök főhadnagyának szolgálója; elbeszéltük vala néki, és ő megfejté nékünk a mi álmainkat; mindegyikünknek az ő álma szerint fejté meg. És lőn, hogy a miképen megfejté nékünk, úgy lőn: engem visszahelyeze hivatombá, amazt, pedig felakasztatá.”

(1Móz 41: 9-13)

Épp ideje volt, hogy a főborász az ígéretéhez híven cselekedjék, és megemlítse ura előtt volt rabtársa dolgát. Természetesen nem tudja, hogy mi módon volt erre képes, így valójában ő is, a fáraó is igen nagy hatalmú jóvendőmondónak gondolja őt. Nem is ejti, hogy az valójában a Világmindenség Urának kicsiny szolgálója, s így bármit tesz, Ura támogatja azt. Szemében a saját fizetett jóvendőmondók mind semmikké lesznek.

József magyarázata

„Elküldé azért a Faraó és hívatá Józsefet, és hamarsággal kihozák őt a tömlöczből, és megborotválkozáék, ruhát váltá és a Faraóhoz méne.”

(1Móz 41: 14)

Micsoda előszemléltetése annak, hogy Isten a Megváltót a Seolból hívta elő, hogy majdan népeken uralkodjon. Igen szépem fejezi ezt ki a zsoltárok 105: 20 („Elküldött a király, és feloldotta őt, a népeken uralkodó, és szabaddá tette őt.”). Ugyanez a motívum más népek legendáiban, vagy szent irataiban is előfordul; mint például a Rámajánában, ahol Ráma a száműzetésből hazatérve lett király. Vagy emlékezzünk Herkules, vagy Kenon történetére, ahol is mindketten megalázott állapotból kerültek megalázóik fölé. De ezt a képet fogjuk látni Izrael nemzetének helyzetéről, vagy a kereszténység felemelkedéséről is. Így emelkednek ki a Mennyei Királyság királyai és papjai is, sőt maga az égi és földi szervezet egyaránt. Mindegyikőjük számára az a legnagyobb próba Istentől, hogy átmenetileg megalázott helyzetbe (üldöztetés, halálra ítélet, bebörtönzés, száműzés, társadalmi számkivetés) kerül, s ott kell bizonyítania emberségét és rátermettségét; egyúttal ebben a helyzetben tanulhatnak a legtöbbet ahhoz, hogy méltó módon viselhessék leendő tisztüket. Ahogy a barát is a bajban lesz igazán baráttá; úgy a szolgálta is megalázott helyzetben lesz igazán méltóvá szolgálatára. Ott végérvényesen eldöntheti, hogy a továbbiakban kit kíván szolgálni: Urát, vagy annak ellenfelét.

„És monda a Faraó Józsefnek: álmot láttam, és nincs, aki megmagyarázza azt: én, pedig azt hallottam rólad beszélni, hogy ha meghallod az álmot, meg is magyarázod azt. És felele József a Faraónak, mondván: nem én, Isten jelenti meg, a mi a Faraónak javára van.”

(1Móz 15,16)

A börtönből egyenesen az akkori világ világuralkodója előtt találja magát. Természetesen Józsefnek elegendő műveltsége van ahhoz, hogy beszélje az egyiptomiak nyelvét, az ókoptot; magabiztossága, pedig Teremtőjébe vetett mély hitéből fakad.) Tulajdonképpen már várt erre. Hisz korábban már maga is álmodott arról, nem egyszer, hogy valamilyen feladatot fog ellátni Istene földi világában. Azt, pedig jól tudta, hogy kora világhatalma (legalább is abban a térségben) Egyiptom. Természetesen már területeken is léteztek ekkor világhatalmak, mint Kína, vagy India; de még paradicsomi jellegű (ma úgy mondanánk, hogy ösközöségi) társadalmak is léteztek Óceániában, Ausztráliában, Afrika távolabbi vidékein, Európa középső és északi területein, közép-, és észak-Ázsiában, illetve az amerikai kontinensen (Valinorban), valamint számos szigeten, amelyek a kontinensek között vannak. Azokon a területeken még nincs olyan súlyos helyzet, hogy előkészített isteni segítségre szorulnának, mint a Sínai-félsziget és Egyiptom közvetlen környezete, beleértve Mezopotámiát is. Ma azonban már az egész föld a katasztrófa szélén áll. Megérett a beavatkozásra. Ezért épp most időszerű a Virág-féle paradicsomi építkezések előkészületeinek a megtétele.

„Monda azért a Faraó Józsefnek: álmomban imé állók vala a folyóvíz partján. És imé a folyóvízből hét kövér és szép tehén jó vala ki, és legel vala a nádasban. S imé azok után más hét tehén jó vala ki, nagyon ösztövérek, rútak és hitványak; egész Egyiptom földén nem láttam azokhoz hitványságra hasonlót. És elnyelék az ösztövér és rút tehenek, az elébbi hét kövér tehenet. És azok gyomrukban valának, de nem tetszék vala meg, hogy gyomrukban volnának, mert külsejük oly rút vala, mint az előtt. És felserkenék. És láttam álmomban, és imé hét gabonafej nevedik vala egy száron, mind teljes és szép. És imé hét összeaszott, vékony, keleti szélről kiszáradt gabonafej nevedik vala azok után, És elnyelék a vékony gabonafejek a hét szép gabonafejet. És elmondám az írástudóknak, de senki sincs, a ki megmagyarázza nékem.”

(1Móz 41: 17-24)

Micsoda alázat kell ahhoz, hogy a fáraó mindezt előadja egy börtönből szabadult idegennek, aki még a hazájában is idegen. Mindenesetre legyűrte magában az önhittségét, s mint később kiderül, igen jól tette. Ez egy bölcs fáraó volt. Nem volt sok kapcsolata a Mindenhatóval, de tisztában volt a létezésével, és bizonyos fokig meg is hajolt előtte. Hisz József közölte vele, hogy a megfejtés az ő Istenének a dolga. Annyira, pedig tájékozott és intelligens volt a fáraó, hogy tudja; József kit is imád. Így hát bátran tárta fel előtte álmait, és kíváncsian várta az ifjú által kínált megfejtést.

„És monda József a Faraónak: a Faraó álma egy és ugyanaz; a mit Isten cselekedni akar, azt jelentette meg a Faraónak.”

(1Móz 41: 25)

Micsoda magabiztos indítás! Nem azon gondolkodik József, hogy vajon a fáraónak mit jelent az álom, vagy, hogy a különféle helyi praktikák hogyan magyaráznák. Bár arról tud, hogy az egyiptomi istenek egyike sem képes megfejtést közölni papjaik által. Ezt maga a fáraó közölte Józseffel. Innen kezdve biztos benne, hogy számukra idegen isten, vagyis az ő Istene küldte az álmot. Márpedig, ha ezt egy világbirodalom uralkodójának küldi, akkor az az álom az általa igazgatott egész világot érinti. Az, pedig, hogy József hivatott a megfejtést közölni, jelzi, hogy a héberek is fontos szerepet játszanak az álom megvalósulásában. Sőt a Vérvonal sorsát is meghatározza. Abban, pedig már szinte biztos, hogy atyja után ő fogja

örökölni a Vervonal továbbviteli jogát, hisz korábban egyikőjük sem bizonyult olyan érzékeny elméjűnek és szívűnek, hogy Isten dolgai után komoly kutakodást végeztek volna. Testvérei közt egyedül ő volt ilyen. Valójában ez is hozzájárult ahhoz, hogy Jákób kivált szerette őt.

Az, hogy az álom kétféle, és kétszer is elmondta a könyvben, arra utal, hogy hatása (négy-szeres) kiterjed minden irányba a föld felszínén. Ráadásul az első kijelentés tényét másik három is alátámasztotta, tehát az esemény alkalmas az ítélkezéshez, vagy felmentéshez. Az, pedig, hogy mind a négy beszámoló egy ugyanazon ember szájából hangzik el, arra utal, hogy mindez a Teremtőtől van. Ugyanis, amit Ő dönt, vagy közöl, biztos igaz. Nincs senki, aki felülbírálna Őt, vagy hazugságon kaphatná. Neki nincs szüksége Rajta kívül állók tanúvallomására. Ő nem ember, hogy tetteit, vagy szavait igazolni kéne. Az emberek közt ugyanez áll a királyra is.

„A hét szép tehén, hét esztendő, a hét szép gabonafej az is hét esztendő; az álom egy és ugyanaz. A hét ösztövr és rút tehén pedig, melyek amazok után jöttek ki, az is hét esztendő, és a hét vékony, keleti szélről kjszáradt gabonafej, az az éhségnek hét esztendeje. Ez az a mit mondék a Faraónak, hogy a mit Isten cselekedni akar, megmutatta a Faraónak. Ímé hét esztendő jó, és nagy bőség lesz egész Egyiptomban. Azok után, pedig következik az éhség hét esztendeje, s minden bőséget elfelejtenek Egyiptom földén, és megemészti az éhség a földet. És nem ismerszik meg az elébbi bőség e földön az utána következő éhség miatt, mert igen nagy lesz. Hogy pedig a Faraó álma kettős, kétszeres vala, onnan van, mert Istennél elvégezett dolog ez, és siet az Isten azt véghez vinni.”

(1Móz 41:26-32)

Mennyire ismerős! A szellemi teljesség tökéletességében minden növény, minden állat pompázott körülöttünk. Akkor még szellemi bőség uralkodott a Paradicsomban. Az ember akkor még nem lázadt fel Teremtője ellen, így figyelembe vette az Ő irányítási tanácsait, és annak felhasználásával kormányozta az emberi társadalmat, és a körülötte élő bioszférát. Majd a lázadás után kialakult a szellemi éhínség, ami rút növények (bogáncskóró) és állatok (húsevő vadak és betegségeket okozó, terjesztő rovarok, és mások) jelentek meg, mert elszakadtunk attól a szellemi forrástól, ahonnan megfelelő instrukciókat kaphattunk volna az élet helyes folytatásához. Ez az éhínség hét esztendeje. Nyilvánvaló, hogy ez idő alatt az emberiség tönkretett, felemészített mindent, amit a korábbi Paradicsom bőségben alkotott, és adott. De az álom a helyreigazítás érdekében jutott egy földi világkormányzó elméjébe. Tehát itt a lehetőség, hogy mindezt megértsük, és megfelelő isteni irányítással a visszajára fordítsuk – vissza a Paradicsomba, a Gyönyörűség Kertjébe. Figyeljük csak Józsefet, isteni sugallatra mit javasol a fáraónak.

„Most azért szemeljen ki a Faraó egy értelmes és bölcs férfit, és tegye Egyiptom földén gondviselővé. Cselekedje ezt a Faraó és rendeljen tisztartókat az országnak, és szedjen ötödöt Egyiptom földén a hét bő esztendőben. És takarítsák be a következő jó esztendők minden termését, és gyűjtsenek gabonát a Faraó keze alá, élelműl a városokban, és tartsák meg, és legyen az élelem tartalékban az ország számára az éhség hét esztendejére, melyek elkövetkeznek Egyiptom földére, hogy el ne vesszen e föld az éhség miatt.”

(1Móz 41: 33-36)

Micsoda nagyszerű tanács! És mennyi mindent mond nekünk. Először is az adott helyzetben egy igen bölcs intézkedés megtételére indítja, indíthatja a fáraót. Érdekes, hogy nem egyszerűen megfelel a bőség termését, hanem csak a hús százalékát tartalékolja. Nyilván-

való, hogy a szűk esztendőkből is lesz bizonyos mennyiségű termés, így azt inkább csak ki kell egészíteni a szükséges mértékre.

Napjaink gazdasági szerkezetébe alapelveként kéne beépíteni a jövedelem 20%-os tartalékolását. Például minden gazdasági egységnek, vagy rendszernek célszerű lenne folyamatosan olyan tartalékokkal rendelkezni, amely hozzávetőleg az előző év eredményének az egyötöde. Így az esetleges szűkebb esztendőket könnyebben át tudná vészelni, s nem kellene sorban csődjelrást kezdeményezni ellenük.

A családok esetén is tanácsos olyan tartalékot képezni, amely az évi jövedelem 20%-ának fele meg. Vagyis egy két-három havi jövedelmet folyamatosan tárolni kellene, de hosszú távon ezt a leírást mintegy hét éves bontásban mérve egy jó egyéves (12-15 hónapos) tartalékot kéne képezni.

Továbbá igen fontos betekintést kapunk ebben az álomban és magyarázatában az égi tevékenységről. Már korábban két alapvető részre osztottuk az emberi társadalmat, történelmet: Paradicsomban; és lázadásban töltött korra. Így ez a tanács (mivel isteni eredetű) nyilván az égben már működött akkor is. Vagyis a paradicsomi időszak szellemi bőségéből mintegy egyötödnyi ismeretanyagot mentett át erre a célra a kijelölt szellemszemély (a Szó, aki később Krisztussá lett), a lázadás utáni hét világszakasz számára. Így lehetséges, hogy az egyre süllyedő emberi világban folyamatosan tűnnek fel olyan egyedek, akik képesek ezeket felkutatni, és valamilyen módon az isteni tevékenység javára fordítani. Ezért van rá módunk, hogy ne kelljen elpusztulnunk, hanem ezt az elraktározott szellemi kapacitást felhasználva visszatérjünk eredeti helyzetünkbe, a Paradicsomba, Isten szolgálatába. Ilyen kutató volt József is. Illetve a Vervonal minden láncszeme. Ilyennek bizonyulok én is, és velem együtt mások is. Mindazok, akik a vallásukat olyan céllal kutatják, hogy azt az emberiség megmentése érdekében felhasználhassák; mint Jehova Tanúi, Srila Prabupada, és mások. De most figyeljük meg, hogyan is lehet ezt felhasználni az idők folyamán. Hisz, mint korábban már említettük: a lázadás utáni idők hetedik, vagyis az utolsó világrendjét éljük –, sőt már a Királyság is uralkodik fölöttünk. Így igen közelinek tűnik a végső felhasználás.

József nagy méltóságra emeltetik

„És tetszéke beszéd a Faraónak és minden ő szolgáinak, Monda azért a Faraó az ő szolgáinak: találhatnánk-e ehhez hasonló férfit, a kiben az Isten lelke van?”

(1Móz 41: 37,38)

E beszélgetés előtt a fáraó már számos bölccsel beszélt, jól tudta ezt az udvartartása. Nem hogy nem tudták megfejteti az álmát, de még ilyen bölcsesség sem nyilvánult meg egyikben sem. Számítók, talpnyalók és okoskodók vették körül, és mind azt leste, hogy milyen morzsák hullanak le uruk asztaláról, intézkedéseiből. Ez sajnós, ma is így van; úgy a királyságokban, mint a demokratikus államokban. Az angol és amerikai tisztségviselők is mind-mind a saját hasznukat lesik (tisztelet a kevés kivételnek!). Az ENSZ főtitkárának a szavai is nagyrészt üresek maradnak, hisz folyamatosan egyéni érdekekbe ütköznek. Így a politikusok gyakorlatilag a pénz bábuja. Úgy cselekednek, ahogy a pénzük diktálja nekik. Az uralmi hierarchia alulról fölfelé valósul meg, még ha a látszat mást is mutat. Hiszen az egész arra épül, hogy a pénzzel rendelkező emberek, vagy csoportok mit tudnak eladni az ostoba tömegnek. A tömegek vágya határozza meg a pénz mozgását, a pénz, pedig a politikusok cselekedeteit. A központi uralom (ha egyáltalán még létezik ilyen) a földig hajol a politikusok érvei előtt, különben gyorsan lemondhatna pazar sztár-életéről, és magas szintű anyagi jólétéről.

A fáraóban azonban még van némi isteni tartás.

„És monda a Faraó Józsefnek; mivelhogy Isten mind ezeket néked jelentette meg, nincs hozzád fogható értelmes és bölcs ember.”

(1Móz 41: 39)

Az isteni eredetű fáraó tehát felismeri, hogy az egyedüli igaz Isten valamennyi isten fölött a legbölcsebb, és leghatalmasabb. Tudomásul veszi, hogy egy idegen héber ennek az Istennek hű szolgája, hű és értelmes alattvalója, így ő, a fáraó, ennek nagy hasznát veheti birodalma megmentése érdekében. Így valójában a lelkében meghajol a Mindenható előtt, amit Isten meg is jutalmaz.

„Te légy az én házamon főgondviselő, és minden népem a te szavadra hallgasson, csak a királyiszed tesz engem nálad nagyobbá.”

(1Móz 41: 40)

Íme, megtörtént, ami szükséges volt. A Teremtő nem véletlenül választotta ki ezt a fáraót ez irányú tette végrehajtására. Bölcs szíve és hajlékony füle alkalmassá tette őt erre. Ez a jel már határozottan hasonlít ahhoz, amikor a Teremtő első, és egyetlen nemzett Fiát, a Szót Krisztussá és fejedelemmé teszi az összes népek felett. Ugyanúgy, őt is csupán a Mennyei Király Szék teszi alacsonyabbá a Világegyetem Istenétől. Kettejük ténykedése, intézkedése között még sok párhuzamot találunk. Hisz Istennek a földön, a történelemben tett intézkedései arra valók többek között, hogy az értelmes elméjük abból megértsék, hogy mik történnek az égben, és hogy mindez milyen hatást gyakorol a földre.

„Monda továbbá a Faraó Józsefnek; Ímé fejedelemmé tettelek az egész Egyiptom földén. És levevé a Faraó a maga gyűrűjét kezéről, és adá azt József kezére; és felöltözteté őt drága gyolcs ruhába, és aranylánczot tőn az ő nyakába. És meghordoztatá őt az ő második szekeren, és kijáltják vala ő előtt: térdet hajtsatok! Így tévé őt fejedelemmé az egész Egyiptom földén.”

(1Móz 41: 41-43)

Megfigyelhetjük, hogy a fáraó hogyan adja tudtára alattvalóinak, hogy kinevezett valakit, aki az ő nevében intézkedhet. Ma ezt egyszerűen megbízó levéllel oldják meg, melyben egy félreismerhetetlen jel, vagy jelek sora (aláírás, pecsét) foglal helyet. Ez azonban nem vési a nép emlékezetébe az illetőt. Korábban tehát ennek sokkal hatékonyabb módját választották. A fent leírtakat alkalmazták, hogy egyszer s mindenkorra a nép tudomására hozzák, hogy az ország új főfelvigyázója előtt mindenki engedelmességgel, sőt alázattal és tisztelettel tartozik adózni.

Hasonló eljárást alkalmazott a Mindenható is, amikor a Biblia új részeit közreműködőivel megszerkesztette, és az egész világnak tudomására hozta. Ezzel felmagasztalta Krisztusát; a föld emberiségét megváltó és megmentő, leendő Királyt. Számítások szerint (a Biblia beszámolóí képezik ennek alapját) ez a Királyság i. sz. 1914-ben felállítatott. Erről azonban majd annak idején szólunk.

„És monda a Faraó Józsefnek; én vagyok a Faraó; de te nálad-nélkül senki se kezét, se lábát fel ne emelhesse egész Egyiptom földén.”

(1Móz 41: 44)

Az erős központi hatalom mindig is sokkal hatékonyabb kormányzást és nagyobb rendet biztosított egy társadalom számára, mint a megosztott, vagy demokratikus felépítés. Ez még igazabb az égi Királyságra, illetve azokra az intézkedésekre, amelyek a földi és az emberiség rehabilitációs programjában szükségesek. Hiszen az Isten alkotta a földet, és az embert. Ő ismeri annak minden egyes porcikáját. Az Ő keze alatt fajult el (bár nem az Ő hibájából), így Ő tud kiképezni olyan egyéneket akár az égben, akár a földön, akik hatékonyan részt

vehetnek ebben az építkezésben. Egyetlen személyt képzett ki arra, hogy ezt az egészet irányítsa. Ez olyan, mintha egyetlen fia lenne, s így rá összpontosítana mindaddig, míg a világ vissza nem tér eredeti kerékvágásába.

„És nevezé a Faraó József nevét Czafenát-Pahneákfnak, és adá néki feleségül Aszenáthot, Potiferának On papjának leányát. És kiméne József Egyiptom földére. József, pedig harmincz esztendő vala, mikor a Faraó előtt, az egyiptomi király előtt állá. Kiméne tehát József a Faraó elől, és bejárá az egész Egyiptom földét.”

(1Móz 41: 45,46)

Jézus Krisztus is harminc évesen kezdte meg földi szolgálatát. Persze az ő szolgálatának csupán az első hét első fele zajlott a földön, a másik fele az égben, s így gyűjtötte be a szükséges ötödöt, vagyis egy világra szóló, keresztyén gyülekezetet. A második hét a szellemi éhség időszaka volt (kb. a 4. századtól), amikor is a magukat keresztényeknek valló démoni erők elkezdtek felemészteni és megrontani a gyülekezetet. De kisebb beteljesedésben Jeruzsálem lerombolása is az első hét végét jelzi. Más-más szempontból vizsgálva az időt, megzavarhat minket; de az események sora – úgy kicsiben, mint nagyban, vagy világméreteken – sohasem hagy kétséget az isteni terv megvalósításának Általa megjelölt módja, és pillanatnyi helyzete felől. Ennek fölismeréséhez természetesen az Istennel összehangolt szemlélet szükséges.

József gondoskodása

„És a föld a hét bő esztendő alatt tele marokkáal ontá a termést. És összegyűjté a hét esztendőnek minden elesését, mely vala Egyiptom földén, és a városokba takarítá az élelmet, minden városba a körülte levő határ élelmét takarítá be. És felhalmozá József a gabonát, mint a tenger fővénye, igen sokat, annyira, hogy megszüntek azt számba venni, mivelhogy száma nem vala.”

(1Móz 41:47-49)

Két alapvető dolgot figyelhetünk meg itt, amely a Virág-rendszer felépítésénél igen fontos lehet. Egyik, hogy – jöllehet, József a fáraónak azt mondta, 20%-ot kell félretenni - minden lehetséges élelmet fölhalmoz, független attól, hogy az az illető termésnek hányad része. Sőt, azt írja, hogy már számba se vették. Nyilvánvaló, hogy az Istennek tetsző intézkedés hatására az egyötöd résznél jóval többet el tudott raktározni. Nem a számok a fontosak a gazdaságban, hanem az elv mögötti szándék megértése.

A másik megfigyelhető dolog, pedig az, hogy jöllehet, mindez az intézkedés egy igen szoros, központi hatalom keretében történik, mégis József hihetetlen módon meg tudja szervezni, hogy a terményeket ne kelljen hosszú utakra kényszeríteni, hanem annak közelében tudja elraktározni, ahol az termett. Ehhez természetesen országszerte minden városban a kor igényei szerinti legmodernebb tározókat kellett építtetnie. Ehhez, pedig mesterek, munkások, és anyagok voltak igen nagy mennyiségben szükségesek. Ez nem egy olyan szedett-vedett építkezési roham volt, mint nem rég a szocialista tábor intézkedései a hideg háború idején. Ezek az egyiptomi tárolók képezték később, még évszázadok múltán is az ország gazdasági alapját és gerincét. Hogy ehhez még öntözőrendszert is kiépítettek, az a kor legmagasabb színvonalú gazdaságává tette Egyiptomot, és még több száz évig az is maradt. Ennek a rendszernek a szerkezetét alaposan tanulmányozva, el lehet jutni arra az ismeretre, amely a jelenlegi, paradicsomi előkészületi munkálatokat gazdaságilag megalapozza. Ezt kell azután továbbfejleszteni olyan irányba, amely már nem a termelékenységét fokozza,

hanem az elosztást célozza, illetve harmóniát keres a köröttes biotikai rendszerrel, Isten teremtmisművével.

„Józsefnek pedig születék két fia az éhség esztendejének előtte előtt, kiket szüle neki Aszenáth, Potiferának az On papjának leánya. És nevezé József az elsőszülöttnek nevét Manassénak; mert úgymond, elfelejteté én velem Isten minden én vesződségemet, és az én atyámnak egész házáat. A másodiknak nevét pedig nevezé Efraimnak; mivel, úgymond, megsaporított engem Isten az én nyomorúságomnak földén. Eltele tehát a bőség hét esztendeje, a mely vala Egyiptomnak földén.”

(1Móz 41:50-53)

Az eladott testvérnek a bebörtönzött rabnak az élete egy csapásra megváltozik. Családot alapít, magas hivatalt kap, hogy munkálja az utána következő generációk útját. Az akkori világ elismert személyisége lesz, és bölcsen igazgatja azt – legalább is gazdaságilag. Hisz az ideológiai vezetés és társadalmi struktúra fölötti felügyelet ezután is a fáraó feladata, a legkülönbélebb istenségek szabályozásai alapján. A gazdasági tevékenység ideológiai háttére viszont az Egy Igaz Istentől származik, és emeli ki tevékenységét a sokistenhívő háttérből. De Józsefhez ezek közül egy közel kerül: On.

„És elkezddék az éhség hét esztendeje, mint megmondotta vala József; és lőn éhség minden országban; de Egyiptom földén mindenütt vala kenyér.”

(1Móz 41:54)

Az intézkedés, melyet József foganatosított, eredménnyel járt. Az egész földet (illetve az illető térséget) elborító éhínség idején a közigazgatás központját jelentő Egyiptom el van látva eleséggel még jó időre. Íme, a lehetőség, hogy megmutassa hatalmát a környező népeknek. De vajon, hogyan fogja azt felhasználni? Amíg József az intéző e területen, addig isteni volta révén bölcsesség fog áradni a népekre.

Ezért van szüksége a Virág-rendszernek is arra, hogy ahol tanácsot kíván adni, ott kalácsot is adhasson. Máskülönben az élet bonyodalmaiba gabalyodott emberek nem figyelnek oda, hogy Isten hogy vezeti őket.

„De megéhezék egész Egyiptom földé is, és kenyérért kjiált vala a nép a Faraóhoz. – Monda, pedig a Faraó mind az Egyiptombelieknek; Menjete Józsefhez, és a mit mond néktek, azt míveljétek.”

(1Móz 41:55)

Tehát a fáraó nem csak a begyűjtést bízta a királyi szék lábához ültetett fejedelemre, hanem annak bölcs felhasználását is. Így nyilvánvaló, hogy az Isten se csak a begyűjtést (az emberiség javának és értelmének) bízta Felkentjére, hanem azt is, hogy annak felhasználásával építsen egy Új Birodalmat; egy Új Világegyetemet az emberiség javára, és Teremtőjének dicsőségére.

„És az éhség mind az egész földön vala. Akkor mind megnyitá József a gabonás házaikat, és árulja vala az Egyiptombelieknek; mert nagyobbodik vala az éhség Egyiptom földén. És mind az egész föld Egyiptomba megy vala Józsefhez gabonát venni; mert nagy vala az éhség az egész földön.”

(1Móz 41:56,57)

Láthatjuk, hogy József nem egyszerűen kiosztja a népnek e tárolt gabonát, hanem árulja azt. Az a népnek nem járt alanyi jogon, csak azért, mert korábban ők termelték meg. Ők azt beszolgáltatták a fáraónak. Így az már a fáraóé. (Egyébként is az egész ország a fáraóé, mint ahogy az egész világ is az Istené.) azért, hogy részesülhessenek belőle, tenniük kell, ki kell érdemelniük: meg kell vásárolniuk. Természetes, hogy a pénzük nem lesz elég akármennyig,

amíg az éhség tart. De az lesz a legelső, amit odaadnak érte. József bölcsőbb annál, hogysem elherdálja, vagy hagyja tönkremenni a rengeteg élelmet. A továbbiakban megfigyelhetjük, hogy hogyan adja el mindezt Egyiptomnak; s ebből megtanuljuk azt is, hogy nekünk hogyan kell hozzáállnunk ahhoz, amit Krisztus most ad nekünk szellemi eledelül. Volt idő, amikor még pénzt, vagyis a világi munkánk javát kínáltuk fel, mostanra azonban ez már kevés. Tehát hogyan tovább?

Negyvenkettedik fejezet

József bátyjainak egyiptomi útja

„És látá Jákób, hogy van gabona Egyiptomban és monda Jákób az ő fiainak: mit néztek egymásra? És monda: ímé hallom, hogy Egyiptomban van gabona; menjetelek le oda, és vegyetelek onnan nékünk gabonát, hogy éljünk, és ne haljunk meg.”

(1Móz 42:1,2)

Jákób és családja is tudja most már, hogy a térséget aszály, éhség sújtja. De azt nem tudják, hogy miként lehet, hogy Egyiptomban van mit enni. Hogy voltak képesek mindezt az állapotot előre látni, és felkészülni rá? Ugyanis az utazók, akik Kánaánból haladnak lefelé, Egyiptomban ugyanolyan kopár pusztaságot látnak, mint feljebb, Kánaán földjén, vagy Szíriában, Arábiában. Az öntözéses földművelés révén ilyen mérvű gabona nem természetes, legfeljebb zöldségek. De valójában a Nílus áradása is lényegesen alacsonyabb, mint rendesen. Lehet, hogy a Szahara és a Góbi összeérnek. A sok nép természetesen a sok-sok istenség különféle tetteivel, az egymással való versengéseivel, konfliktusaival magyarázza a helyzetet. Jákób viszont tudja, hogy az Isten uja ez. De hogy miért, és miként, arra nincs magyarázata, de tudja, hogy számára ez egy újabb próbát jelent. Hát nekivág.

„Leméne azért Józsefnek tíz bátyja Egyiptomba gabonát venni. De Benjámin a József öcsét nem bocsátá el Jákób az ő bátyjaival; mert monda: netalán veszedelem érhetné. Elmenének tehát Izráel fiai gabonát venni az oda menőkkel együtt, mert éhség vala Kánaán földén.”

(1Móz 42:3-5)

Bennünket is így próbál meg a Teremtőnk korábbi hazugságaink, helytelen vágyaink miatt, hogy vajon alkalmasak leszünk-e vásárolni a szent eledelből, a Felkent által felhalmozott mennyei gabonából: az isteni tudásból. Közülünk a legkisebbeknek külön sorsot szán, hisz ők még közelebb állnak az ártatlansághoz, mint mi, mindnyájan. Igen nagy sokaság indul neki az útnak, de csak kevesen fogják tudni helyesen felhasználni azt, amit ott kapnak – ha hozzájutnak egyáltalán. József ugyanis – mint látni fogjuk – keményen megszüri az arra érdemeseket. Akárcsak bennünket Jézus Krisztus. Nem mindenkinek jár a jóból.

„József, pedig az ország kormányzója vala, és ő árulja vala a gabonát a föld minden népének. Eljutának azért a József bátyjai, és arczczal a földre borúlának ő előtte.”

(1Móz 42:6)

Íme, József álmának első beteljesedése. Ez viszont erősen próbára teszi őt is, a bátyjait is. Ő azonban a szívében már rég megbocsátott hűtlen testvéreinek, és eldöntötte, hogy amint találkozik velük (hisz az éhség nyilván őket is idehozza), velük is közölni fogja ezt; de előbb kikutatja szívük szándékát, a továbbiakat illetően.

„Amint meglátá József az ő bátyjait, megismeré őket, de idegennek mutatá magát hozzájuk, és kemény beszédekkel szóla nékik, mondván: honnan jöttetek? Azok, pedig mondanak: Kánaán földéről jöttünk eleséget venni. Megismeré pedig József az ő bátyjait, de azok nem ismerék meg őt.”

(1Móz 42:7,8)

Íme, nem hazudnak. Hát tényleg ők? Tizenhét éves volt, amikor utoljára látta őket. Most majd negyven. Legszívesebben megölelné, megcsókolná őket. De most nem lehet. Nem csak

azért, mert nagy méltóságán esik csorba, hanem, mert nem látja kisöccsét, Benjámint. Továbbá, szeretné megtudakolni, hogy mit is gondolnak ő róla. Így hát még egy ideig különféle próbák elé állítja őket. Éppen úgy, mint bennünket Krisztus. Leghatékonyabban a megcselekedett, megélt próbák mutatják meg, hogy mi rejlik az ember szíve mélyén.

„És megemlékezék József az álmokról, a melyeket azok felől álmodott vala. És monda nékik: kémeek vagytok ti, kik azért jöttetek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok. És mondanak néki: nem uram, hanem eleséget venni jötték a te szolgálád. Mi mindnyájan egy ember fiai vagyunk: igaz emberek vagyunk. Soha nem voltak kémeek a te szolgálád.”

(2Móz 42:9-11)

Természetes módon védekeztek testvérei, nem is sejtve, hogy eladott öccsük előtt esedeznek, magyarázkodnak a nyilvánvalóan hamis vád ellen. De mennyire is jó hallani a fenti szavakat Józsefnek. Szinte sajnálja is, hogy mindezt végig kell csinálnia velük. De mivel a családja megmentésére készül, tudnia kell, hogy hányadán áll velük. Nem teheti meg ebben a bizalmas állásban, hogy újra megszégyenülésnek tegye ki magát. Nem teheti, hogy egy világot kormányoz, de a testvéreitől tart; bármennyire is szereti őket. Így hát tovább fűzi a fonalat, míg egyértelműen kitetszik, hogy bölcs szívűek-e, vagy még mindig ostobák, és kegyetlenek.

„Ismét monda: nem úgy van, hanem azért jöttetek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok. Amazok mondának: mi, te szolgálád, tizenketten vagyunk testvérek, egy embernek fiai, Kánaán földén; és imé legkisebbikünk most atyánk nál van, egyikünk pedig nincsen meg.”

(1Móz 42:12,13)

Ismét boldogan hallja e szavakat testvérei szájából. Megtudja belőle, hogy szeretett kisöccse jól van, s az apja védelmét élvez. Tehát édesatyja is él még. De testvéreit kénytelen tovább kínozni, hogy megbizonyosodjon róla: megérdemlik a megmentést.

„József, pedig monda nékik: úgy van amint néktek mondám: kémeek vagytok. Ezzel lesztek próbára téve: úgy éljen a Faraó, hogy ki nem mentek innen, míg ide nem jó a ti legkisebbik atyátok fia. Küldjétek el közületek egyet, hogy hozza ide testvéreteket; ti, pedig fogva lesztek. Így lesz próbára téve beszédetek, hogy igaz járatban vagytok-e vagy nem? Úgy éljen a Faraó, hogy ti kémeek vagytok.”

(1Móz 42:14-16)

Tehát arra kíváncsi József, hogy vajon mennyire szeretik az ő kisöccsét, Benjámint, aki ő utána a második kedvence volt atyjuknak. Őt ugyanis nem szerették. Azt is szeretné látni, hogy egymást, és az atyjukat miként szeretik. Ez a próba igen alkalmas lesz erre. Bennünket is úgy tesz próbára Isten Felavatott Pásztora, hogy különféle konfliktus-helyzetekbe taszít bennünket, hogy meglássa: azok megoldása során átgázolunk-e testvéreinken, szüleinken, előljáróinkon, a szabályokon; vagy testvéri szeretet munkálkodik-e közöttünk. Ezeket a próbákat mindenkivel átélteni, mindenkinek egyéni személyére szabva. Majd e vizsgálatok után állít bennünket szolgálati csatasorba, vagy taszít ki bennünket az éjszakai sötétségbe, ahol bátran csikorgathatjuk egymásra a fogainkat, mint a kutyák.

„Annakokáért fogságban tartá őket harmadnapig. Harmadnap, pedig monda nékik József: ezt cselekedjétek, hogy éljétek: az Istent én is félem. Ha igaz emberek vagytok, maradjon fogva egyik testvéretek a ti tömlőzőtökhöz, ti, pedig menjétek el, vigyétek gabonát házaitek szükségére. Legkisebbik atyátokfiát pedig hozzátok én hozzám, akkor igazolva lesznek beszédeitek és nem halotok meg. És aképen cselekednétek.”

(1Móz 42:17-20)

No, ezt a próbát jól kigondolta. Korábban csak egyikőjüket állt szándékában hazaengedni Benjáminért. Az elmúlt három nap azonban neki is, testvéreinek is sok-sok gondolat szülesére volt alkalmas. Időközben megenyhült ő is, hisz tudta, hogy ha testvérei közül tízen idejönnek Egyiptomba eleséget venni, akkor otthon a családjaik és atyja, öccse is már éheznek. Így hát minél előbb szeretett volna nekik élelmet küldeni. Bebörtönzött testvéreik is nyilván átgondolhatták érzelmeiket, s rájöttek, milyen fontos szerepe is van az életben a szeretetnek. Nézzük hát, hogyan is nyilvánul meg mindez.

„És mondanak egymásnak: bizony vétkeztünk mi a mi atyánkfia ellen, a kinek láttuk lelki szorongását, mikor nekünk könnyörög vala, de nem hallgattunk rá; azért következett reánk ez a nyomorúság.”

(1Móz 42:21)

Micsoda felismerés! A húsz esztendővel ezelőtt elkövetett bűnükre emlékeznek a három nap alatt. Nyilván sohasem felejtették volna el egyébként sem. De most, hogy nyomorúságra, sőt éhségre kárhoztattak: felrémlik bennük az isteni ok-okozatok összefüggésének szerkezete. Az elkövetett bűnt büntetés követi; az isteni utast, pedig botláskövek között vezetik. Ha a botláskövek szükségszerűen ritkulnak, vagy változnak: az utas felfelé halad; ha azonban sűrűsödnek ugyanazok a kövek, sőt még másokon is folyton átbukik: biztosítja számára, hogy a végén ezek fedik majd be a sírját örökre. Jákób fiainak épp most sikerült felismerniük egyet, és alaposan szégyenlik is magukat miatta. Ez így helyes, tehát Isten most már úgy irányíthatja az eseményeket, hogy abból biztosan megtessék a megbánás, és ez József számára is nyilvánvalóvá válják.

„Rúben pedig felele nékik, mondván: avagy nem mondtam-é néktek, hogy ne vétkezzetek a gyermek ellen, de ti nem hallgattatok reám. És ímé vérét is keresik rajtunk! És nem tudják vala ők, hogy József érti őket, mert tolmács vala közöttük.”

(1Móz 42:22,23)

Így válik hát nyilvánvalóvá József előtt, hogy végre beismerik bűneiket. Nem kényszeríti őket arra, hogy nyíltan valljanak színt előtte. Ő a szívükre kíváncsi, nem a hatalmát akarja mutogatni előttük, megalázva ezzel szeretteit. Később úgy is rájönnek, hogy értette őket. De az nem lesz megalázó számukra, inkább örömteli.

„És elfordula tőlök és síra: azután hozzájok fordula és szóla nékik, és visszatartá közülök Simeont, és szemök láttára megkötözteté őt.”

(1Móz 42:24)

Micsoda megrázkódtatás ez számára! Épp úgy, mint Isten számára, ha szolgáit hasonló helyzetben látja. Épp úgy megindul irántuk Fia is, de a tisztánlátás érdekében elfordítja orcáját, hogy ne tudjunk róla. Idővel ugyanis felfedi előttünk magát, mikor már tudja, hogy megérdemeljük Őt.

„És parancsola József, hogy töltsék meg edényeiket gabonával, és tegyék vissza pénzüket mindeniknek az ő zsákjába, és hogy adjanak nékik enni valót az útra; és így cselekedének velök. És felveték gabonájokat szamaraikra és elmenének onnan.”

(1Móz 42:25,26)

Így látszik véget érni a kálváriájuk első hulláma. Örülnek, hogy végre hazamehetnek, de bánkódnak Simeon miatt. Hogyan szabadíthatnák ki őt onnan? Egyáltalán van-e ilyen szándékuk? De a próba még nem ért véget. Még hoz számukra megoldandó problémát, és bűnös érzéseket, rossz lelkiismeretet. Vajon szembe tudnak-e nézni vele úgy, hogy közben emberek maradnak, és tanulnak belőle?

„És egyik kijelölte zsákját, hogy abrakot adjon szamarának a szálláson és meglátá az ő pénzét, hogy ímé zsákja szájában van az. És monda az ő atyjafiainak: Visszatették az én pénzemet, és ímé zsákomban van. Akkor megrettenne szívők, és remegve mondanak egymásnak: micsoda ez, a mit Isten cselekedett velünk?”

(1Móz 42:27,28)

Végre fölismerik, hogy Isten cselekedte ezt. Most már őszintén rettegnek, nem is tudják, hogyan és miért is történik mindez velük. Bár az okot már visszavezették a húsz évvel korábbi eseményekre. De mi a célja vele a fáraó főemberének, és mi Istennek? Miféle módja ez a büntetésnek? Mert jóllehet ellátja őket élelemmel, pénzzel, de a szívüket mély kétségbe taszította. Nagyobb büntetés ez, mint a börtön, vagy a halál, mint amit egyébként emberi szemmel érdemelnének. Így viszont saját bűnös lelkük börtönében találják magukat. Így most hogyan tovább?

A hazaérkezés

„És eljutának atyjokhoz Jákóbbhoz Kánaán földére és mindazt elbeszélék néki a mi velők történt vala, mondván: az a férfiú, annak a földnek ura, keményen szóla nekünk, és úgy bánt velünk, mintha az országot kémleltük volna. És mondánk néki: igaz emberek vagyunk, soha nem voltunk mi kéme. Tizenketten vagyunk atyafiai, a mi atyánknak fiai, egyikünk nincs meg, legkisebbikünk, pedig most atyánkkal van Kánaán földén. És monda nekünk az a férfiú, annak a földnek ura: erről ismerem meg, hogy igaz emberek vagytok; egyik atyátokfiát hagyjátok nálam, a házaitok szükségére valót vigyétek, és menjetek el; és hozzátok hozzám a ti legkisebbik atyátokfiát, akkor megtudom, hogy nem vagytok kéme, hanem igaz emberek; akkor visszaadom néktek a ti atyátokfiát, és ebben az országban kereskedhettek.”

(1Móz 42:29-34)

Színről színre minden elmesélnek atyjuknak mindarról, ami velük Egyiptomban történt. Azonban József felől nem vallanak színt. Nem tárják fel atyjuknak, hogy mindez a rossz valószínűleg azért történik, amit ők atyjukkal és Józseffel tettek. Mindenesetre József egykori börtönbüntetéséből mindannyian kivették részüket, Simeon hosszabb időre is. Azt is megéreztek, s remélhetőleg megértették, milyen az, amikor valakit ártatlanul vádolnak, a testével kereskednek, és abból hasznot húznak. Mindezt megértvén, visszaindultak: visszatérhettek ártatlan állapotukba, noha a tetteket az idő sem törölheti el, a váltságdíj sem; csak az Isten mondhatja a hatását semmisnek. Tetteink nyomot hagynak életünk fonalán; s ezzel igazgatjuk jövőnk eseményeinek körülményeit, és formáljuk jellemünket. Ez a fonal minél több szállal kapcsolódik Istenhez, annál erősebb, vastagabb; míg ellenesetben oly mértékben elvékonyodhat, hogy végül elszakad. Ezt a folyamatot nem szakítja meg az első halál, az inkarnáció – csupán a végkifejlet tesz pontot rá. Tettünk következményei mindig utolérnek bennünket, semmiképpen sem kerülhetjük el azokat. Akkor találjuk magunkat szembe vele, amikor a leginkább rettegünk tőle, vagy amikor észre sem vesszük. Ugye, milyen érdekes kettősség ez is? Az életünk csupa rettegés. Tudatlanul is attól rettegünk, amit mi okoztunk másoknak. Így a bölcs ember föltérképezve rettegéseinek álarcait, démonait, átértékelheti eredeti életét, s határozott lépéseket tehet annak megfordítására, kijavítására, vagy csiszolása érdekében. A múltunk tükör, amelyben megpillanthatjuk önünket; azt, hogy miért épp ilyenek vagyunk; s ezzel együtt megcsillan benne a helyes továbbhaladás iránya is: az alagút vége. Múltunk vizsgálatában jelent nagy segítséget mások őszinte vallomása a saját múltjukról, hibáikról, illetve ezek összevetése az Isten szolgálatát végzők erőnyeivel. Minél bát-

rabban nézünk szembe önmagunkkal, annál határozottabb segítséget nyújthatunk ugyan-ezen törekvéseiben másoknak. Így juthatunk egyre többen a Paradicsomba vezető útra.

„És lőn amint zsákjaikat kiüresíték, ímé az ő csomó pénze mindeniknek zsákjában vala. Amint látták az ő csomó pénzeiket ők és az ő atyjok, megfélemlének. És monda nékik az ő atyjok Jákób: Megfosztotok engem gyermekeimtől; József nincsen, Simeon sincsen. Benjámint is elviszitek? Mindez engem ér!”

(1Móz 42:35,36)

Ez most már Jákóbnak is komoly próbatétel. Azt kutatja vele Jehova, hogy vajon jobban szereti-e a gyermekeit, mint Őt. Ilyen jellegű próba elé még nem állította őt. Szeretett felesége halálával már próbára tette: azt tiszta szívvel állta, s feljebb emelkedett. Ha ezt is megállja, úgy olyan ajándékkal kedveskedik neki a Teremtő, amire álmában sem mer gondolni.

„Akkor szóla Rúben az ő atyjának, mondván: az én két fiamat öld meg, ha meg nem hozom őt néked. Bízd az én kezemre őt, és én visszahozom néked.”

(1Móz 42:37)

Rúbennek őszinte búbánat feszíti a mellkasát. Ez már József megfogadás alkalmával is valósággá vált, hisz meg akarta menteni atyja kedvencét. Bánja már nagyon, hogy vagy harminc esztendeje atyja nyoszolyájára hágott. Tudja, hogy az elsőszülöttségi tekintélynek már vége, de a lelkiismeretét még helyreigazíthatja, hogy akiknek korábban kárt okozott, most feltétlen hasznára legyen. Igen. Így lehet kiegyenlíteni a bűn számláját.

„Az, pedig monda: nem megy le oda az én fiam ti veletek, mert az ő bátyja megholt és ő maga maradt meg; ha veszedelem érné őt az úton, a melyen elmentek, ősz fejemet bűba borítva bocsátanátok le a koporsóba.”

(1Móz 42:38)

Jákób nagyon megrendül. Reakciója és fájdalma a helyzethez képest teljesen természetes. Az ember ilyen helyzetben először nem az eszét, hanem a szívét hívja útítársul, hogy irányozza szája szavait. Csak később alakítja ki újra a szív és az elme közötti összhangot, s parancsol lelkiismeretének, hogy döntsön végre. De most még a fájdalom diktálja szavait. Hány olyan szeretettét fogja még elveszíteni, akiknek mind-mind utána kell elhagynia az árnyak völgyét, odajárulván, ahová ő hivatalos!

De az események továbbperegnek, s neki is át kell adnia magát az Isten szolgálatának. Ez, pedig keservesnek látszik, noha nincs ennél nagyobb boldogság.

Negyvenharmadik fejezet

József bátyjai Benjáminnal együtt mennek Égyiptomba

„Az éhség, pedig elhatalmazott vala az országon. És lőn mikor fogytán vala az eleség, melyet Égyiptomból hoztak vala, monda nékik, az ő atyjok: menjetek el ismét, vegyetek nékünk egy kevés eleséget.”

(1Móz 43:1,2)

Jákób természetesen nem tudja, hogy az éhség, amely elárasztotta a földet, hét évig tart. Így hát meglepi, hogy még mindig alig terem valami. Így arra kényszerül, hogy újra elküldje fiait Égyiptomba élelemért. A szükség nagy úr, felül tud kerekedni az érzelmeken.

„És felele néki Júda, mondván: erősen fogadkozzék az a férfiú, mondván: színem elé ne kerüljete, ha veletek nem lesz a ti atyátokfia. Ha azért elbocsátod velünk a mi öcsénket, elmegyünk, és veszünk néked eleséget; ha pedig el nem bocsátod, nem megyünk, mert az a férfiú megmondá nekünk: színem elé ne kerüljete, ha a ti atyátokfia veletek nem lesz.”

(1Móz 43:3-5)

Többször is megismétlik József szavait, ami azt jelzi, hogy elvégzett dolog, és igen biztos. Jákóbnak mindenképp szembe kell néznie ezzel a ténnyel. Nem kerülheti ki. Az ő szüksége és az egyiptomi fejedelem parancsa mindenképpen összefonódik. Elkerülhetetlen az, amitől fél; másik kedves fiától is meg kell válnia, hogy ezzel megmentse az egész családját. Ez hasonló kicsit a Váltás-áldozathoz. Ahogy, hogy másokat megmentsen, a számára legfontosabbat, legkedvesebbet kell feláldoznia. A Teremtő is ezt tette értünk, bűnös emberekért. Így fogja az Írás egyre jobban és jobban megértetni velünk, és jól a szívünkbe vésni az Ő általa hozott váltás-áldozat szükségességét, jelentőségét, és értékét. Ha Ő megtette ezt értünk, nekünk is meg kell tennünk felebarátainkért.

„És monda Izráel: miért cselekedtetek gonoszul velem, hogy megmondátok annak a férfiúnak, hogy még van egy öcsétek? Azok, pedig mondanák: nagyon tudakozódék az a férfiú felőlünk és nemzetségünk felől, mondván: él-e még atyátok? van-e még testvéretek? És mi kérdéseikhez képest feleltünk néki. Avagy tudhattuk-e mi, hogy azt mondja: Hozzáátok ide a ti atyátokfiát?”

(1Móz 43:6,7)

Jákób még egy utolsó, mondva csinált kibúvót keres elkeseredett próbálkozásként, hogy fiát védje. De mindhiába. A fiai nem ebben vétkeztek, hanem jóval korábban. Ezt talán soha nem fogja megtudni.

„És monda Júda Izráelnek, az ő atyjának: bocsásd el azt a fiút én velem, és mi azonnal felkelünk és elmegyünk, hogy éljünk, és meg ne haljunk se mi, se te, se a mi gyermekeink. Én leszek kezes érte, az én kezemből kérd elő. Ha vissza nem hozom őt hozzád, és elődbe nem állítom őt, mind éltig bűnös legyek előtted. Bizony, ha nem késlekedünk vala, ez ideig már kétszer is megjöhettünk volna.”

(1Móz 43:8-10)

Júda végre határozottságra int. Jóllehet, mint családfőnek, Jákóbnak a dolga, hogy döntést hozzon az egész családot érintő kérdésben, mégis érzelmi tévovázása veszélybe sodorhatja a család életét. Ezért határozott szóra van szükség, hogy helyre billentse a borús öregembert,

és helyes döntést sürgessen tőle. Júdának is meghalt két fia, tudja, mit jelent előbb temetni a gyermeket, mint magunkat. Mégis fiatalabb szíve már átértékelte annak hátterét, s most már az életét újra a családjának szenteli. Ezért már nem lehet személyválogató. Számára minden családtag egyformán értékes. Így atyja fiáért ő maga vállal kezességet, de most már ragaszkodik ahhoz, hogy a keserű atya olyan döntést hozzon, amely a család javát szolgálja. Tegye félre érzelmeit. – Célt is ér vele.

„És monda néki Izráel az ő atyjok: ha csakugyan így kell lenni, akkor ezt cselekedjétek: vegyetek e föld válogatott gyümölcseiből a ti edényeitekbe, és vigyetek ajándékot annak a férfinak; egy kevés balzsamot, egy kevés mézet, fűszerszármakot, mirhát, diót, mandulát. Pénzt, pedig két annyi vigyetek magatokkal, sőt a mely pénzt meghoztatok a ti zsákjaitok szájában, azt is vigyetek vissza magatokkal, talán tévedés ez. Öcséteket is vegyétek, keljetek fel és menjetek vissza ahhoz a férfűhöz.”

(1Móz 43:11-13)

Júda kemény szavai magához térítették Jákóbot. Néha ez szükséges ahhoz, hogy szeretetünket és törődésünket kimutassuk. Bátor ember az, aki az ellenséggel szembeszáll, de még bátrabb az, aki atyjával száll szembe igaz ügyért. Mindjárt visszatért a bölcsessége is. Nem bőkezűségét akarta fitogtatni az egyiptomi hatalmasság előtt, csupán a jó szándékát szerette volna így demonstrálni, és elnyerni annak jó indulatát. Ezt a módszert már alkalmazta hatékonyan. Az ajándék a legmérgeesebb embert is kedvességre inti. Jákób ezt tudja jól. Az igaz úton való haladás felemeli az embert mások szemében; bizalmat gerjeszt másokban. Egyenes úton a legkeményebb szívhez is közelebb lehet férközni. A nyíl hamarabb találja a szívet, mint a hópehely.

„A mindenható Isten, pedig engedje, hogy kedvet találjatok annál a férfinál, és bocsássa vissza ti veletek a másik atyátokfiát, és Benjámint. Én, pedig ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyek megfosztva.”

(1Móz 43:14)

Utoljára még az Istenre apellál Izrael, s végre lemond arról, hogy érzelmeinek legyen alávetve. A továbbiakban a Teremtő kezébe helyezi a dolgok menetét. Ő megtett mindent, ami emberileg lehetséges; tudja, hogy a fiai is így tesznek. Most már égi atyjuk kezében van a sorsuk.

József szívesen fogadja testvéreit

„Vevék azért a férfiak azt az ajándékot, és vevének kétannyi pénzt az ő kezökbe, és Benjámint, és felkelének és alámenének Égyiptomba, és megállának József előtt.”

(1Móz 43:15)

Elérkezett tehát az idő, hogy befejeződjön a próba, melyet néhány hónapja kezdett eléjük tárni Isten. József számára, pedig örömteli csoda kezdete ez. Hisz még sem az a nagyszerű József életében, hogy egy világbirodalom második embereként uralkodhat, hanem az, hogy visszakapja családját, melyet oly hön őriz a szívében, s elveszni látszott.

„Amint meglátá József ő velök Benjámint, monda az ő háza gondviselőjének: vidd be azokat az embereket a házba, és ölj barmot, s készítsd el, mert velem ebédelnek ez emberek ma délbén. És az a férfiú aképen cselekedék, amint József parancsolta vala, és bevívé az a férfiú azokat az embereket a József házába.”

(1Móz 43:16,17)

József szíve örül annak, hogy immár minden testvérét egészségben látja. Örömeiben úgy dönt, hogy ebédre (vagyis lakomára) hívja őket, s újra együtt lehet a tizenkét fiú. Ennél nagyobb boldogság nem is kell neki, hogy vendégül láthatja őket. Csupán édesatyja hiányzik még; de nemsokára őt is láthatja.

József házának gondviselője nyilván furcsállja némiképp, hogy József (vagyis Czafenát-Pahneákh) idegen vendégeket fogad az asztalánál. Ráadásul a különféle népek étkezési szokásai is erősen eltérnek egymástól, ennek ellenére pontosan hajtja végre József parancsait.

„És megfélemlének azok az emberek a miért bevivék őket a József házába, és mondanak: a pénzért hozattatánk ide be, mely először a mi zsákjainkba tétetett volt, hogy reánk rohanjon, megtámadjon, és minket rabszolgákká tegyen a mi szamarainkkal együtt.”

(1Móz 43:18)

Újra és újra felrémlik bennük a bűntudat. Azt hiszik, hogy a pénzzel vétettek József ellen; pedig tudják, hogy miért e kálvária. Félelmük megalapozott, de még nem tudják, hogy valójában mi vár rájuk.

„És járulának József házának gondviselőjéhez, és szólának neki a ház ajtajában. És mondanak: kérünk uram! Ennekelőtte alájöttünk vala eleséget venni. És lőn mikor éjjeli szállásra jutánk és kioldjuk vala a mi zsákjainkat: ímé, mindenikünknek pénze az ő zsákjának szájában vala, tulajdon pénzünk teljes mértéke szerint; és visszahoztuk azt magunkkal. De más pénzt is hoztunk le magunkkal eleséget venni; nem tudjuk kitétte a mi pénzünket zsákjainkba.”

(1Móz 43:19-22)

Ilyen a kishitű ember. Becsületes, egyenes, de rövidlátó mindegyik. Nem tudják, hogy egy olyan életút, mint az ő eddigi útjuk, sok bonyodalmat vonhat maga után. Még mindig nem képesek azt elképzelni, hogy József álmai vala is valóra válhatnak; és az épp most van. A legtöbb ember ma is így gondolkodik – még akkor is, ha történetesen Isten szolgálai közé számláltatik is, Isten népének tagja ő. Anyagi szemléletű. Nem látja távlatokban a történetek ok-okozati összefüggéseit. Csupán rövid távon képes követni azokat. Pedig itt egy sokkal nagyobb időt és teret magába foglaló tevékenység-sorozat zajlik. Akik irányítják, azok fenn, az égben szerencsére sokkal inkább átlátják. Még Józsefnél is lényegesen jobban. Hisz ezzel a próbával ő valójában csupán bátyjai jelenlegi szívállapotára kíváncsi. Így szeretné eldönteni, hogy milyen módon segítheti őket rövidebb-hosszabb távon. Isten szándéka viszont egy több ezer éves süllyedés megmérése, és egy ugyancsak több ezer éves oktatói program előkészítése az egész emberiség, de még a mennyei sereg számára is.

„És monda: legyetek békén, ne féljete; a ti Istentek és a ti atyátok Istene adta néktek azt a kincset zsákjaitokba; pénzetek az én kezemhez jutott. És kihozá hozzájuk Simeont.”

(1Móz 43:23)

Na, így talán még bonyolultabb a helyzet. Ha ez a szolga ezt így mondja, akkor neki csak az ura parancsolhatta. De vajon miért? Előbb megrágalmaz; majd megjutalmaz minket? A mi Istenünkre hivatkozik a szolga! Ki ez az ember? És mit akarhat tőlünk? Be akar minket szervezni valamire, s így tesz próbára minket? És még bonyolódik.

„Bevivé azután a férfit azokat az embereket a József házába, és vizet hozata, és megmosák lábait, és abrakot is ada az ő szamarainknak.”

(1Móz 43:24)

Ez már egyre gyanúsabb. Ha egy vendégnek megmossák a lábát, az jó jel, sőt azt jelenti, hogy étkezni hívják. De hiszen Egyiptomban vannak! Vissza kell utasítaniuk, hisz ők nem étkezhetnek egy asztalnál egyiptomiakkal. Ez összeegyeztethetetlen a vallásukkal.

„Ők pedig elkészíték az ajándékot mire József délben megjöve; mert megértették vala, hogy ott ebédelnek. Mikor József haza jöve, bevívék néki az ajándékot, mely kezökben vala, a házba, és leborulának előtte a földig.”

(1Móz 43:25,26)

Az előkészületekből kiderül számukra, hogy ez a főúr meg kívánja vendégelni őket. Nem tudják ugyan mire vélni ezt a gesztust, de természetesen alkalmasnak találják a helyzetet arra, hogy ők is kimutassák házigazdájuknak nagyra értékelésüket, s kifejezzék hálájukat, hogy újra láthatják testvérüket, Simeont. Így az előkészített ajándékot illő módon átadják neki; mely alkalommal végre teljes mértékben megnyilvánul József első álma. Nevezetesen az, amelynek magyarázata szerint testvérei földig borulnak előtte. József testvéreinek nem tűnik ez fel; József azonban pontosan emlékszik testvérei szavára, midőn ezen álomról beszámolt nekik: avagy király akarsz-e lenni felettünk, vagy uralkodni akarsz-e rajtunk. Valójában egyik sem; de ez a leborulás szükséges ahhoz, hogy Jehova továbbgörgesse útjuk fonalát.

„És kérdezősködék egészségök felől, s monda: egészségben van-e a ti vén atyátok, a kiről nekem szóltatok? él-e még? Azok pedig mondanak: egészségben van a te szolgád, a mi atyánk, még él. És meghajták magokat és leborulának. És felemelé szemeit és látá Benjámint, az ő atyjafiát, az ő anyjának fiát, és monda: ez-e a ti legkisebbik atyátokfia, a ki felől nekem szóltatok vala? És ismét monda: az Isten legyen hozzád kegyelmes, fiam! Akkor elsieté onnan József, mert felgerjede szíve az ő öccse iránt, és erőlteti vala a sírás; beméne azért szobájába, és ott síra.”

(1Móz 43:27-30)

Hogy végre látja szeretett öccsét, Benjámint; úgy meghatja, hogy nem tudja visszatartani könnyeit. Bevonul a lakosztályába, és ott sírja ki magát. Pedig még nem is az egész családot látja együtt, csak a testvéreit. Azok, pedig nem szerették őt, kivéve Benjámint, a teljesen vér szerinti testvérét. Ő mégis igen meghatódik, hogy újra láthatja őket. Hogy mennyire is szereti őket, az még a későbbiekben bizonyítást nyer.

„Azután megmosá orcáját, és kíméne, és megtartóztatá magát, és monda: hozzatok enni valót. És elhozák néki külön, azoknak is külön, és az Egyiptombelieknek is, kik vele esznek vala, külön: mert nem ehettek az Egyiptombeliek együtt a héberekkel, mert utálatos az az Egyiptombeliek előtt.”

(1Móz 43:31,32)

Micsoda érdekes szokás: de hát az etikett már csak ilyen! József testvérei nyilván igen meghatódnak, a velük való bánásmódon, de egyenlőre kiélvezik a helyzetet, és a pillanat örömét. Együtt étkeznek a fáraó első emberével. Mennyivel nagyobb volna az örömük, ha tudnák, hogy elveszett, eladott testvérükkel étkeznek együtt.

„Leülének azért ő előtte, az elsőszülött az ő elsőszülöttsége szerint, és a fiatalabb az ő fiatalága szerint. És az emberek álmélkodva nézének egymásra. Ő pedig részt juttata azoknak maga elől és a Benjámín része ötszörte nagyobb vala mindnyájok részénél. És ivának és megittasodának ő nála.”

(1Móz 43:33,34)

Rég nem látott lakomába kezdenek. Feltűnő az a gondoskodás, amellyel ez a férfiú őket ellátja. De a vesszőfutasuk még mindig nem ért véget. József biztosat szeretne tudni arról, hogy testvérei vajon mennyire szeretik öccsét, Benjámint. Ezért egy próbára még szükség van.

Negyvennegyedik fejezet

József aggodalomba ejti testvéreit

„Azután parancsola József az ő háza gondviselőjének, mondván: töltsd meg ez embereknek zsákjait eleséggel, amennyit elvihetnek; és mindeneknek pénzét tedd zsákja szájába. Az én poharamat pedig, az ezüst poharat, tedd a legkisebbik zsákjának szájába gabonájának árával együtt. És az József beszéde szerint cselekedék, amint beszélt vala.”

(1Móz 44:1,2)

Íme, az utolsó próba, amit még József mérni szándékozott rájuk, hogy végre a szívükbe tekintsenek, s megállapodhassanak gonoszságukban és önzésükben. Nekik isteni életutat szánt a Teremtő, azon kell járniuk. Ő segíteni tud nekik ebben.

„Reggel virradatkor, elbocsáttatának azok az emberek, szamarikkal együtt. Kimenének a városból, de nem messze haladhatának, a mikor monda József az ő háza gondviselőjének: kelj fel, siess utánuk azoknak az embereknek, és ha eléred őket, mondd nekik: miért fizettetek gonosz-szal a jó helyébe? Avagy nem abból iszik-e az én uram? És abból szokott jövendőlni! Gonoszul cselekedtetek, a mit cselekedtetek!”

(1Móz 44:3-5)

Tehát még egyszer megkísérti őket, hogy végső bizonyítékot nyerjen fenti kérdéseire. S ha ezt a próbát is jól állják, akkor végre keblére ölelheti őket. A különféle élethelyzetek tehát a legkülönbébb félelmeinket hozzák belőlünk felszínre, s így a legkülönbébb reakciókat váltják ki belőlünk. A Virág-rendszer kísérleti telepein igen hatékony módja lesz ez a bent élők jellemvizsgálatának, és jellemformálásának. Az ember szabadságát, életét, szeretteinek életét és egészségét célzó próbák oda vezetnek, hogy az ember azok megoldása érdekében nem elégszik meg a jól betanult etikett betartásával. Azt félretéve, a lelke legmélyén megbúvó, eredeti jellemének megfelelő automatikus cselekvésbe kezd, és ennek megfelelően gondolkodik. Túllép törvény-adta korlátain. Innen kezdve nem az irányítja tetteit, hogy mások mit várnak el tőle, hanem az, hogy az adott pillanatban, helyzetben mit érez, és gondol. A lassan felépített, és jól eltakart lelkiismerete az ilyen helyzetekben meg fog ismerszeni. Ha a rossz tulajdonságaira vagyunk kíváncsiak, akkor ennek megfelelő eszközökkel kísértjük meg (pénz, nő, hatalom, tulajdon); ha viszont a jó tulajdonságaira vagyunk kíváncsiak, akkor azon túl, hogy a fönti dolgok nem hatottak rá rombolóan, megcélozhatjuk – mint József is – a szeretteit, a szabadságát, az életét oly mértékben, hogy reakciójából kitűnjön: ezeket is képes feladni Istenért és embertársaiért. Ők lesznek azok, akiket magasabb pozíciókba lehet helyezni. Bízni lehet bennük, és további sorsukat célirányosan az Isten szolgálatába kell állítani. Hogy hogyan, arra természetesen a gondolkodásmódja, tehetsége, képzettsége, fizikai és mentális (és más) állapota adja meg a választ. Nézzük, hogy József testvérei hogyan oldják meg a szabadságukat, vagy a kisöccsük szabadságát, illetve édesatyjuk mélységes szenvedését célzó próbát.

A próbák sorrendjét többnyire a cél határozza meg.

„És utóléré őket, és ilyen szavakkal szóla nekik. Azok pedig mondanak neki: miért szól az én uram ilyen szavakkal? Távol legyen szolgálótól, hogy ilyen dolgot cselekedjenek. Ímé a pénzt, melyet zsákjaink szájában találtunk vala, meghoztuk neked Kánaán földéről; hogy loptunk volna

hát urad házából ezüstöt vagy aranyat? Akínél megtaláltatik a te szolgálád között, haljon meg az; sőt mi is szolgálái leszünk uramnak.”

(1Móz 44:6-9)

A próba egyik része helyes fogadtatásra talált. A férfiak igaz emberek, akármilyenek is voltak hosszú évekkel ezelőtt. Saját ártatlanságukért a szabadságukat, és az életüket is hajlandók felajánlani. Nem ravszkodnak: tudják magukról (mindegyik a másiktól, a többiek-ről), hogy egyik se lopna. Tehát biztos, hogy mind becsületes. De fordítsuk észre a helyzetet! Kiállnak-e felajánlásuk mellett?

„És monda: mostan is legyen beszédetek szerint: a kínél megtaláltatik, az legyen nékem szolgám, ti pedig mentek legyetek. És sietének és leraká kiki az ő zsákját a földre, és kioldá kiki az ő zsákját. És keresgélte; a legnagyobbikon kezdé s a legkisebbiken végezé, és megtalálá a poharat a Benjámin zsákjában.”

(1Móz 44:10-12)

Micsoda döbbenet! El sem tudták volna képzelni Benjámin öccsükről. No, persze, most sem ő rá gyanakodnak. Valamelyest kezd kitisztulni a szemük. Hisz már az első alkalommal alaptalan gyanúsítás áldozatai voltak. Ez valami próbája (vagy játéka) az egyiptomi főúrnak. De vajon mi céllal? Újra besétáltak a kelepcebe. Persze közben kiviláglik a jellemük. Látszik, hogy már messze nem olyan önzőek, zsiványok, és felelőtlenek, mint annak idején ott, Kánaán földjén, amikor József még arra kényszerült, hogy rossz híreket hordjon róluk, atyjának, Jákóbnak haza.

„Azok pedig meghasogatók ruhájokat, és kiki megterhelé a maga szamarát, és visszatérének a városba. És beméne Júda és az ő atyjafiai a József házába, ki még ott vala, és földre esének előtte.”

(1Móz 44:13,14)

Ki tudja, hányszor borulnak le előtte, az öccsük előtt, de még most sem sejtenek a személyéről semmit. A kétségbeesés munkálkodik bennük, és könyörögnek neki, mint valami istennek. (Ebből is láthatjuk, hogy ha Istenhez akarunk könyörögni, akkor az ő legmagasabb szintű szolgáján, Jézus Krisztuson keresztül kell ezt megtennünk.)

„És monda nékik József: mi dolog ez a mit cselekedtetek? Avagy nem tudjátok-e, hogy az ilyen magamféle ember jövendőlni tud? És monda Júda: mit mondhatunk az én uramnak? Mit szóljunk, és mivel igazoljuk magunkat? Az Isten büntetése utólérté szolgálodat. Ímé, mi az én uram szolgálai vagyunk, mind mi, mind az, a kinek kezében a pohár találtatott.”

(1Móz 44:15,16)

József felfedi testvérei előtt, hogy jövendőlni tud. De ők erre sem kapcsolnak. Arra viszont fel tudják használni ezt az információt, hogy úgy gondolhatják, ez az ember látja a jövendőt, így tudja azt is, hogy mi nem vagyunk tolvajok, tehát az ő ivóedényét sem loptuk el. Valaki bele tette. Ezt viszont nem hánytorgathatják fel neki, hanem módot keresnek arra, hogy kiengeszteljék őt, és bebizonyítsák ártatlanságukat, vagy vállalják az Isten által kiszabott büntetést. No, nem a pohár ellopásáért, hanem, mert Józsefet eladták rabszolgának.

„Ő pedig monda: távol legyen tőlem, hogy azt cselekedjem: az a kinek kezében találtatott a pohár, az legyen nékem szolgám, ti, pedig békeséggel menjetek el a ti atyátokhoz.”

(1Móz 44:17)

Ő ebben a helyzetben csupán arra kíváncsi, hogy idősebb testvérei hogyan viszonyulnak kisöccséhez, Benjáminhoz. Így láthatja meg azt is, hogy ő iránta, vagyis József saját személye iránt változott-e a hozzáállásuk; éreznek-e büntudatot azért, hogy vele akkor úgy bántak, neki akkor nem hittek.

„De Júda hozzá járula és monda: kérlek, uram, had' szólhasson egy szót uram fülébe a te szolgád, és ne gerjedjen fel haragod a te szolgád ellen; mert hasonló vagy te a Faraóhoz. Az én uram kérdezte vala az ő szolgáit, mondván: van-e atyátok, vagy testvéretek? Akkor mi azt felelénk, az én uramnak; van egy vén atyánk, és egy kis gyermek, a ki az ő vénségében lett; és ennek bátyja megholt, és csak ő maga maradt az ő anyjától, és az ő atyja szereti őt. És azt mondád a te szolgálidnak; hozzátok én hozzám azt, hogy szemeimet rá vesse. És mondánk az én uramnak; nem hagyhatja el az a fiú az ő atyját; mert ha elhagyja atyját, meghal az.”

(1Móz 44:18-22)

Júda, úgy tűnik, az értelmes szavak embere: megpróbálja megmagyarázni a főembernek, hogy ezzel a próbával atyjukat akarják védelmezni. Ő ugyanis nagyon szereti József kisöccsét, Benjámint.

„És ezt mondád a te szolgálidnak; ha a ti legkisebbik atyátokfia el nem jő veletek, színem elé se kerüljetek többé. Mikor azért felmenénk a te szolgáládhoz, az én atyámhoz és tudtul adjuk vala néki az én uramnak beszédét; és monda a mi atyánk; menjetek vissza, és vegyetek nekünk egy kevés eleséget. És mondánk; nem mehetünk le; ha a mi legkisebbik atyánkfia velünk lesz, akkor lemegyünk; mert nem mehetünk ama férfitól színe elé, ha a mi legkisebbik atyánkfia velünk nem lesz. És monda a te szolgád, az én atyám, nekünk; ti tudjátok, hogy az én feleségem nekem csak két fiat szült. Az egyik kíméne tőlem, és azt mondom vala: bizonyára fenevad szagatta széllyel és attól fogva, nem láttam őt. Ha ezt is elviszitek szemeim elől, s veszedelem találja érni, akkor az én ősz fejemet keserűségtől borítva bocsátjátok alá a koporsóba.”

(1Móz 44:23-29)

Épp ideje volt annak, hogy Júda ezt előadja. Talán fölnyithatja ennek a hatalmas úrnak a szemét. Emlékszünk: Júda volt az is, aki atyja szemét nyitotta fel az indulás szükségességét illetően. Ékesszólása bizonyára most is eléri célját. Mindenesetre József ebből már tudja, hogy Benjámin épp úgy szeme fénye atyjának, mint ő maga volt. Azt is tudja, hogy testvérei igen aggódnak atyjukért és öccsükért. Valójában igen megszerették mindkettőt. Végeredményben ezt akarta tudni József. A beszéd további része, már csak levezetése a nagyszerű beszámolónak. Hallgassuk!

„Ha tehát most visszamenédek a te szolgáládhoz, az én atyámhoz, és e fiú nem lesz velünk, mivelhogy annak lelke ennek lelkéhez van nőve, ha meglátja, hogy nincs meg a gyermek, meghal s akkor a te szolgálid, a te szolgálidnak, a mi atyánknak ősz fejét buba borítva bocsátják alá a koporsóba. Mivel a te szolgád e fiúért az ő atyjánál kezes lett, mondván: ha vissza nem hozom őt hozzád, mind éltig bűnös legyek az én atyám előtt.”

(1Móz 44:30-32)

Ennek hallatára már nyilván József is megrendül. Ennyi szeretetet, ennyi törődést még ő sem kapott soha, mint amivel a fivérek körülveszik atyjukat és áldott öccsüket. Az irigységből szeretet lett. Ezek után most már biztosan számíthat a családjára József. De Júda ezt még fokozza is az önfeláldozással.

„Hadd maradjon azért e gyermek helyébe a te szolgád, az én uramnak szolgálójául; e gyermek pedig menjen fel az ő bátyjaival. Mert mimódon mehetnék én fel atyámhoz, ha e gyermek velem nem lenne, a nélkül, hogy ne lássam a nyomorúságot, mely atyámat érné?”

(1Móz 44:33,34)

Júda könyörgőre veszi mondandóját. Az előtte álló úr érzelmeire és józan értékítéletére apellál. Igyekszik őt emlékeztetni a családi kapcsolatok fontosságára, és a családtagok közti szeretet megnyilvánulására. Tulajdonképpen eléri célját, csak nem úgy, mint képzei. Az előtte álló úr valóban visszaemlékszik atyjára, akit úgy szeret, és emlékezik testvéreire is, akik ugyan megvetették őt, ő mégis tudta már akkor is, és most még jobban tudja: mennyire fontos a család, és a benne simuló szeretet.

Így hát következik a nagy finálé, mint a könyvekben, a mesében. Ez valóban az egyik legszebb mese a világtörténelemben. De szerencsére, nem az egyetlen. Ezek összegyűjtése segít bennünket abban, hogy átlássuk az isteni szándékot a bukott emberi hajlammal szemben, s együttműködjünk annak helyreigazításában, s a Hozzá való visszatérésben; s a földön a Paradicsom újjáépítésében.

Negyvenötödik fejezet

József megismerteti magát testvéreivel

„És nem tartóztathatá magát tovább József mindazok előtt, kik körülötte állának és felkiálta: vezessetek ki minden embert mellőlem. És nem marada senki nála, mikor megismerteté magát József az ő atyjafiaival. És hangos sírásra fakada, úgy hogy meghallák az Egyiptombeliek, és meghallá a Faraó háznépe is.”

(1Móz 45:1,2)

Végre, véget ért a komédia. Láthatjuk, ha egy szerettünket próbára kívánunk tenni, akkor az bennünket is erősen megpróbál. Nem csak a próba alatt állóknak lesznek nagy nehézségei a szívében és lelkében, de legalább olyan fájdalmas ez a műtét az azt végzőnek is. Igen, magának az Istennek is; Jézus Krisztusnak is, és a felkenteknek is! Jóllehet, Jehován ez nem csiszol, de érzelmeiben gyarapítja Őt. Ugyanúgy van ez a már tökéletességre jutott, vagy azt eleve el sem hagyó szolgálival is, akik szükségből minden fajta embert mindenféle próbáknak kénytelen alávetni, hogy meglássék, ki is ő.

„És monda József az ő atyjafiainak: én vagyok József, él-e még az én atyám? És nem felelhetének neki az ő atyjafiai, mert megrettentek vala tőle.”

(1Móz 45:3)

Ez vajon milyen játék már megint? Ez már több a soknál. Mit képzel ez az ember, meddig játszadózhat a becsületünkkel, szabadságunkkal, életünkkel, és most már az érzelmeinkkel is? Másfelől viszont őt, Józsefet egy Egyiptomba menő karavánnak adták el. Tehát nyilván itt rabszolga, ha él még egyáltalán. Vagy az álmai lettek volna valódiak, melyek most teljeseznek? Ilyen nagy méltóságra mégsem emelhettek az egyiptomiak egy héber rabszolgát. Mi ez, hát?

„Monda azért József az ő atyjafiainak: jöjjetek közelebb hozzám! És közelebb menének. Akkor monda: én vagyok József, a ti testvéreteik, kit eladtatok vala Egyiptomba. És most ne bánkódjtok, és ne bosszankodjtok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradásotokért küldött el engem Isten ti előttetek. Mert immár két esztendeje, hogy éhség van e földön, de még öt esztendő van hátra, melyben sem szántás, sem aratás nem lesz. Az Isten küldött el engem ti előttetek, hogy míveljem a ti megmaradásotokat e földön, és hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással. Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten, ki engem a Faraó atyjává tett, és egész házána, urává, és Egyiptom egész földének fejedelmévé.”

(1Móz 45:4-8)

Micsoda hír! Hát igazak József álmai? Kit adtunk mi el Egyiptomba rabszolgának? Íme, most, mint a föld ura, áll előttünk. Tényleg ő az? Sorra fogalmazódnak meg bennük a kérdések, melyekre csak lassan-lassan tisztulnak ki a válaszok. Itt áll előttük a megvetett ember, aki most az ő megmentésükön munkálkodik. Az ő atya húsz éve halottnak hiszi őt. Mi lesz most? Se szeri, se száma az elme zavarában feltörő kérdéseknek. Egészen új helyzet állt elő. Hogyan lehet egy ilyenhez alkalmazkodni? József természetesen számít erre a zavarra, és átsegíti őket rajta.

„Siessetek és menjetelek fel atyámhoz, és mondjátok neki: ezt mondja a te fiad József: az Isten engem egész Egyiptomnak urává tett, jőjj le én hozzám, ne késsél. És Gósen földén lakozol, és én hozzám közel leszesz, mind te, mind fiaid, mind fiaidnak fiai, juhaid, barmaid, és mindened, a mid van. És eltartalak ott téged, mert még ötesztendei éhség lesz, hogy tönkře ne juss te, és házadnépe, és semmi, a mid van.”

(1Móz 45:9-11)

Ezért volt a nagy próbasorozat, hogy meglássa, hogyan segíthetne családjának. Álnokul vissza fognak-e élni vele a testvérei, vagy meglágyult szívvel, megújult elmével fogadják a megváltást, amely szorongató helyzetükből kihúzza őket? Ő tudja, hogy az éhség még öt évig fog tartani, de vajon a családja ezt újra csak valami bolond álomnak fogja tartani? Nem! Most már meggyőződött róla, hogy testvérei komolyan veszik őt, és szavát. Elárulhatja hát, feltárhatja személyét.

„És ímé, a ti szemeitek látják, és az én atyámfiaimnak, Benjáminnak, szemei, hogy az én szám szől hozzátok. Beszéljétek hát el atyámnak, minden én dicsőségemet Egyiptomban, és mindazt, a mit láttatok. És siessetek, s hozzátok ide az én atyámat. És nyakába borúla az ő öccsének, Benjáminnak és síra; Benjámín is síra az ő nyakán. És megcsókóla mind az ő testvéreit és síra ő rajtok; azután beszédbe ereszkédének vele az ő testvérei.”

(1Móz 45:12-15)

Így derült fény arra, hogy a régmúlt idők bűneit az Isten jóra tudja fordítani azok számára, akiknek ez érdekes. Így lesz ez a paradicsomi építkezések során is, a feltámadás idején. Azok, akik munkálkodnak az Új Világ felépítésén, nem csak szembe nézhetnek az elmúlt életük hibáival, és reménykedhetnek abban, hogy tanulva azokból, az eljövendő életükre jó hatással lesz; de találkozhatnak olyanokkal, akik már rég halottak voltak, vagy régen őket is megbántották épp azért, amit akkor ők is tesznek: a paradicsomi építkezésről való ábrándozásért.

József hazaküldi testvéreit atyjáért

„És eljűta a hír a Faraó házába is, mondván: eljöttek a József atyjafiai; és tetszék e dolog mind a Faraónak, mind az ő szolgálóinak. És monda a Faraó Józsefnek: mondd meg a te atyádfiaiainak: ezt cselekedjétek; terheljétek meg a ti barmaidokat, és eredjetelek, menjetelek el Kanaán földre; és vegyétek fel atyátokat és házatok népét, és jőjjetek hozzám; és én néktek adom Egyiptom földének javát, hogy éljétek e földnek zsírját.”

(1Móz 45:16-18)

Nos, erre talán még József sem számított. De a fáraó szemében az, aki az országot így megmenti, és igazgatja, a legkevesebb, hogy ezt megérdemli. A Teremtő tehát megnyitja a fáraó szívét, aki így az Ő cselekvéssorozatának a javára tesz. Vagyis Isten indítani képes azok szívét és akaratát, akik nem az Ő imádói. Természetesen az ő szívük vagy elméjük eléréséhez is szükséges, az isteni csatorna. Jelen esetben ezt József képviseli. Az álom önmagában hiábavaló lett volna, ha azt nem József magyarázza meg a fáraónak.

Tehát így történik az, amikor a föld király engedelmeskedik az ég Királyának. Ezt a módszert a paradicsomi építkezések alatt is alkalmazni lehet. Ehhez szükség van az illető egyén gondolkodásmódjának és érzelmvilágának igen jó ismeretére, illetve egy megbízható csatornára, amely eléri a lelkiismeretet, vagy azt harmonikusan működtető elmét és szívet.

„Ez is parancsolatúl legyen néked: ezt műveljétek, vigyetek magatokkal Egyiptom földéről szekereket gyermekeitek és feleségeitek számára, és vegyétek fel atyátokat és jőjjetek. A ti házi eszközeitekre pedig ne tekintsetek sóhajtvá; mert egész Egyiptom földének a legjarva a tiétek.”

(1Móz 45:19,20)

Igen megindító parancs. Ez azonban csak akkor értékes, ha a fáraó valóban jól ismeri az első embere szükségleteit – úgy fizikai, mint érzelmi szinten. Ez azt bizonyítja, hogy közeli kapcsolatban lehetnek egymással; nyilván gyakran beszélgetnek. Kialakult köztük egy erős kapcsolat. Az erős kapcsolat ok fajtáihoz tartozik a családi, vérrokon, baráti, és közeli. Jó ismerősi kapcsolat olyatén fajtája, amely az erős tisztelet, vagy emberbaráti szeretet kimutatásához vezet. Ezeknek a kapcsolatoknak az alapja a pontos ismeret egymásról, és egymás vágyairól, szükségleteiről. Ezek nélkül a fáraó nem adhatott volna ilyen nagy jelentőségű parancsot József javára, és számára. Határozottan jót akart neki, a kedvében akart járni; és pontosan tudta, hogyan tegye ezt.

„És aképen cselekedének Izráel fiai; és ada nékik József szekereket a Faraó parancsolatja szerint; és enni valót is ada nékik az útra. Valamennyien valának, mindegyiknek ada egy-egy öltöző ruhát: Benjáminnak, pedig ada háromszáz ezüstpénzt és öt öltöző ruhát. Atyjának, pedig küldje ilyenképen: tíz szamarat egyiptomi javakkal terhelve, és tíz nőstény szamarat gabonával, kenyérrel és egyéb élelemmel terhelve, az ő atyjának az útra. És elbocsátá az ő testvéreit, és elmenének, és monda nékik; ne háborogjatok az úton.”

(1Móz 45:21-24)

Atyját természetesen meg akarta győzni arról, hogy ő, a fia, József valóban él. Testvéreit, pedig kárpótolni szeretne volna a próbák miatt átélt keserűség miatt, illetve szeretne volna kifejezésre juttatni irántuk megnyilvánuló szeretetét. Azt is szeretne volna határozottan tudtukra adni, hogy öccse, Benjámint sokkal kedvesebb szívének, mint egyéb testvérei. Nyilván nem csak azért, mert ő is József édesanyjától, Rákheltől van, s így némiképp félárván nőtt fel; hanem azért is, mert ő sohasem bántotta Józsefet álmai, vagy tettei miatt. Igyekezett mindig megérteni őt, és őszintén szerették egymást. Természetesen van jogunk ahhoz, hogy kimutassuk, kit szeretünk jobban, és kit kevésbé. Hisz az isteni úton jobban bízunk azokban, akik közelebb állnak szívünkhöz, mint másokban. Természetesen igyekszünk mindenkit szeretni, de akik az úton, az életünkben őszinte segítséget nyújtottak, azok közelebb kerülnek a szívünkhöz, és ezt ki is kell mutatnunk minden lehetséges módon. Ez szolgálhat például azok számára, akik szkeptikusak, vagy önzők, maguknak valók. Hisz egyedül a legjobb szándékú döntést is nehéz végrehajtani. A legkisebb lökés, vagy egyéb segítség is óriási támogatás ebben e világban, ahol a sok isten-ellenes ember között valaki az igazság ösvényét, az Isten útját keresi, és tartósan azon kíván járni. A tömeg a széles úton halad. Ott könnyű velük együtt hömpölyögni. De ők a romlásba sietnek. Ha rátalálunk a keskeny ösvényre, akkor ebből a tömegeből sokkal könnyebb kilépni, vagy alkalomadtán épp vele szembe haladni, hogy a kijelölt, jó útra lépjünk. Így a kisebb segítség is boldoggá és elégedetté tehet bennünket. Aki ezen az úton segít, az nyilván maga is azon kíván lépkedni. Ezért mi is kötelesek vagyunk neki segíteni. Így érezzük ezt mi, akik az isteni ösvényt tapodjuk.

„Felfövének azért Egyiptomból: és elfutának Kanaán földére az ő atyjokhoz, Jákóbbhoz. És mikor tudtára adák, mondván: József még él, és hogy uralkodik egész Egyiptom földén; az ő szíve elalélt, mert nem hisz vala nékik.”

(1Móz 45:25,26)

Jákób kis híján belehal ebbe a hírbe, szíven üti, rosszul lesz tőle. Hány évig dédelgette magában a gondolatot, hogy fia talán él. És most azok, akik valamikor halálhírét hozták, bejelentik, hogy ne féljen, mert él. Az ember ilyenkor egy másik dimenzióba kerül. A teste még itt van (bár lehet, hogy összeesik), de szelleme másutt időzik – fönn, a mérhetetlen érzelmek birodalmában. Hallucinál, mindenféle összefüggéstelen képek kavarnak az elméjében (melyekben semmi értelem, de annál több érzelmű összponstosul), és ettől elveszti önuralmát, s szívében a jelen a múltba siet. Pihennie kell, hogy újra szembekerülhessen a jelenvalóval, az új valósággal. A nagy horderejű közlések esetén mindezekre számítani kell.

„Elbeszélék azért néki József minden beszédét, a melyeket velök beszélt vala, és látá a szekereket is, a melyeket József küldött vala, hogy őt elvigyék; akkor fölélede az ő atyjoknak, Jákóbnak lelke.”

(1Móz 45:27)

A tárgyi bizonyítékok összhangba kerülnek az elmondottakkal, amelyek együttesen már hitre indítják Jákób cselekvő képességét. A képek összerendeződnek az elméjében, s a következő szavak közlésére indítják.

„És monda Izráel: elég nekem, hogy József az én fiam még él: lemegyek hát, hogy meglássam őt, minekélőtte meghalok.”

(1Móz 45:28)

Láthatjuk, hogy a sok tárgyi bizonyíték nem azért volt, hogy József elkápráztassa családját, csupán, hogy hitüket, az ő életébe vetett hitet segítsen felépíteni bennük. A hit felépítéséhez tehát szavak és tettek harmonikus együttműködése szükséges. Tehát a hit egy lelki tényező – ellentétben a mai zavaros felfogással, amelyben helytelenül összetévesztik azt a hiedelemmel. A hit cselekedetekre épít, és sarkall, míg a hiedelem hallgataggá tesz. A hit alapja a pontos ismeret, a vele összhangban lévő cselekedet, vagy tárgyi bizonyíték (ami szintén cselekedet-sor eredménye); míg a hiedelem alapja a pontatlan ismeret, a fél-ismeret, félreértés, vagy hazugság, beetetés. Semmilyen cselekedettel vagy tárgyi bizonyítékkal nincs összefüggésben, és semmilyen tetre nem sarkall. Inkább blokkolja az egészséges megnyilvánulásokat.

Negyvenhatodik fejezet

Jákób Egyiptomba megy

„Elindula azért Izráel minden hozzá tartozóival és méne Beérsebába; és áldozék áldozatokat az ő atyja Izsák Istenének. És szóla Isten Izráelnek éjjeli látomásban, és monda: Jákób, Jákób. Ő, pedig monda: ímhol vagyok.”

(1Móz 46:1,2)

Hogy feleszmélt Jákób lelke, az első, amire indítja őt, az, hogy teljes háznépével egyetemben kimutassa háláját szeretett Istenének. Ez így természetes ismét, miután egy nem várt fordulat következett be az életében; olyan, ami az isteni úton előre lendíti lábait. Végre valósággá váltak azok az álmok, amelyeket oly régóta szívében dédelget, mint fia, József álmait. Gyakorlatilag már lemondott a fiáról, s így természetesen annak álmairól is. De általában ilyenkor szokott bekövetkezni a jellemző dimenzió-ugrás, amikor egy ok-okozati összefüggés oly mélyen vésődik bele a jelen szövevényébe, hogy a szálak már megszámlálhatatlanul megsokasulnak. Már nem is tudjuk számba venni a sok összefüggést, s akkor azoknak egy bizonyos találkozási gócpontjában egy nem várt, új esemény bontakozik ki, egy új világ kapuja nyílik meg; egy új létsík népesül be a korábbi tettek következményeivel, és azok új, vagy megváltozott, régi szereplőivel, feltámadóival.

A paradicsomi építkezések során ezer és ezer, millió és millió ilyen váratlan esemény fog bekövetkezni, melyeknek sohasem fogjuk kibogozni a történelmi szálait az elmúlt események sorából kiemelve, és azonosítva azokat. Az összetartozó szálak egyszer csak egy-egy új eseményt hoznak létre, s bocsátanak rendelkezésünkre olyan új világokat, melyek további próbákat helyeznek elénk az Istenünkhöz emelkedő út folytatásában. Ezeket az eseményeket mai szóhasználattal – jobb híján – feltámadásnak nevezzük.

Természetes, hogy a feltámadást csak olyan személyek tapasztalhatják, akik szoros kapcsolatban vannak az ilyen esemény ok-okozati összefüggéseinek áttekintőjével, és irányítójával: az Istennel. Az igaz emberek szívét minden esetben áhítattal és mély tiszteleten alapuló szeretettel tölti el mindez.

„És monda: én vagyok az Isten, a te atyádnak Istene: ne félj lemenni Egyiptomba: mert nagy néppé teszlék ott téged. Én lemegyek veled Egyiptomba, és én bizonynyal fel is hozlak; és József fogja be a te szemeidet.”

(1Móz 46:3,4)

Ábrámnak, annak idején Mezopotámiában azt parancsolta a Teremtő, hogy utazzon el Kánaán földjére, és alapozzon meg ott egy népet, amely idővel lakni fogja azt az országot. Ez a parancs vonatkozik a leszármazottaira is, és főleg a Vervonal tagjaira. Ahogy akkor Ábrám, úgy most Jákób is közvetlen kapcsolatba került Jehovával, így az instrukciókat szükség esetén személyesen adhatta át kedvelt szolgálóinak. Így ezeknek az ősatyáknak természetesen ezek a közvetlen közlések váltak a legfontosabbakká; minthogy Isten annak is szánta azokat. Ugye, tudjuk, hogy egy vezető a közléseit általában egy közlési csatornán (telefon, titkárság hierarchiai lánc) keresztül juttatja el a szükséges helyre; de az igen fontos közléseket lehetőleg személyesen közli, és meggyőződik arról, hogy a közlést vevő megértette azt, kész azzal összhangban cselekedni. Így van ezzel Isten is. Az Ő közlési csatornája a szellem-birodalom hierarchiai láncán át a földi papokon, prófétákon, varázslókon; majd királyokon, kereskedőkön át a nép porszeméig jut el. Ez az út nagyjából megfelel az ihletési csatornának is,

csak ott a próféta, vagy más alkalmas személy leírja azt, vagy más módon, széles körben kihirdet a népnek és az előjáróknak. Az égi hierarchiáról már beszéltünk (angyalok, kérubok, szeráfok).

A személyes közléseket viszont leggyakrabban éjjeli látomásban küldi el a Teremtő, közvetlenül a célszemélynek. Legfeljebb az abból való okulás céljából az illető leírhatja azt, vagy határozott parancsot is kap erre (de meg is tilthatja neki azt az Isten).

„Felkerekedék azért Jákób Beérsebából, és elvivék Izráel fiai Jákóbot az ő atyjokat, és gyermekeiket és feleségeiket a szekereken, melyeket a Faraó küldött vala érte. És elvivék nyájait és szerzeményeiket, melyeket Kánaán földén szereztek vala, és jutának Egyiptomba Jákób és minden vele levő magva. Az ő fiai és fiainak fiai, az ő leányait, és fiainak leányait és minden vele levő magvát elvivé magával Egyiptomba.”

(1Móz 46:5-7)

Itt most már jóval nagyobb sereg utazik dél felé, mint 180 éve Mezopotámiából Kánaán felé. Innen tudhatjuk azt is, hogy Jákóbnak Dínán kívül több lánya is lehetett, hisz többes számban említi őket. Fiait már másod-ízíg ismeri, vagyis már unokái vannak. A továbbiakban azt is meg fogjuk tudni, hogy kik is utaznak Kánaánból délre, Gósenbe, Egyiptom északi tartományába, a Nílus delta-vidékének dús legelőjű, jól művelhető területére.

Izrael fiai

„Ezek pedig az Izráel fiainak nevei, kik bementek Egyiptomba: Jákób és az ő fiai: Jákóbnak elsőszülötte Rúben. Rúben fiai pedig: Kánokfi, Pallu, Kheczrón, Khámi. Simeon fiai pedig: Jemuel, Jámin, Ohad, Jákfin, Czóhár és Saul a kánaáni asszonynak fia. Lévi fiai pedig: Gerson, Kehát, Mérári.”

(1Móz 46:8-11)

Láthatjuk, hogy az első- és másodszülött gyermekek olyan helytelen tetteket hajtottak végre, amelyek alapján elvesztik az esélyt a Vervonal továbbvitelére. Erre majd a harmadik gyermek, Lévi lesz alkalmas, aki a papságot is öröklí. Rúben felhágott atyja ágyára, Simeon kánaánita asszonyt vett feleségül. Figyeljünk tovább. Jákób gyermekeinek neveivel még igen sokszor fogunk találkozni a történelem további részében.

„Júda fiai pedig: Hér, Ónán, Sela, Perecz, Zerákfi; de megholt vala Hér és Ónán a Kánaán földén. Perecznek fiai pedig: Kheczrón és Khámuf.”

(1Móz 46:12)

Emlékszünk, hogy Júda is egy kánaánita nőt vett el feleségül, aki szülte neki az első három gyermeket. Majd Hér Thámárt vette feleségül. Az asszony átkozott volta miatt meghalt Hér, maja a sógorsági házasság keretében Ónán is. Ezek után már Júda nem adta hozzá a harmadikat; ellenben öntudta nélkül ő maga nemzette neki a negyediket: Pérecet. Az első kettő helyébe viszont ez a Pérec két dédunokát nemzett Jákobnak, hogy az isteni létszám kiteljék, mikor Egyiptomba utaznak.

„Izsakhár fiai pedig: Thóla, Purah, Jób és Simrón. Zebulon fiai pedig: Szered, Élon, Jákfileél. Ezek Lea fiai, a kiket szült vala Jákóbnak Mesopotámiában, Dínával az ő leányával együtt. Fiainak és leányainak összes száma: harminczhárom lélek.”

(1Móz 46:13-15)

Izsakhár harmadik gyermeke valószínűleg azonos a róla elnevezett könyv főszereplőjével. Ő Jób. Hisz a történet ebben a korban játszódik, és Ézsau nemzetségéből az egyik bíráló barátja azonosítható: a thémáni Elifáz.

Lea, Jákób kevésbé szeretett felesége még Lábánnál való tartózkodása idején szült neki hat fiút és egy leányt. Ők szaporodtak aztán Kánaán földén harmincháromra. De a többi gyermek is továbbszaporodott. Ezeknek a számoknak és neveknek a későbbiekben még jelentősége lesz. Ezek mind-mind úgynevezett prófétai jelek, jelenségek, számok.

*„Gád fiai pedig: Czfjon, Khaggi, Súni, Eczbón, Héri, Aródi és Areéli.
Áser fiai pedig: Jimnáhi, Jisváhi, Jisvi, Berihá és Szerakhi az ő húgok;
Berihának fiai pedig: Kheber és Mákhíel. Ezek Zilpa fiai, kit Lábán adott
vala Leának, az ő leányának; és ő szülé ezt a tizenhat lelket Jákóbnak.”*

(1Móz 46:16-18)

A Lea szolgálójától lett béranyától tehát tizenhat leszármazott hagyta el Kánaánt. Így Lea fennhatósága alá tartozik negyvenkilenc lélek (ami 7×7!). ismét megjelenik a szellemi teljesség alapeleme.

*„Rákhelnek, Jákób feleségének fiai: József és Benjámín. És születének
Józsefnek Egyiptom földén Manasse és Efráim, a kiket Asznáth,
Potiferának, On papjának leánya szült neki. Benjámín fiai pedig: Bela,
Bekher, Asbél, Géra, Nahamán, Ekhí, Rós, Muppm, Khuppm és Ard.
Ezek Rákhel fiai, kik születtek Jákóbnak, mindössze tizennégy lélek.”*

(1Móz 46:19-22)

Benjámín, a József utáni legkedvesebb gyermek igen termékeny volt. A későbbiekben egy valóban elterjedt törzs lesz a benjáminitákból, és igen sokat fognak még tenni az izraeli törzseket ért támadások kivédéséért.

*„Dán fia pedig: Khusim. Nafthali fiai pedig: Jakhczeél, Gúni, Jéczer és
Sillém. Ezek Bilhá fiai, kit adott vala Lábán Rákhelnek az ő leányának;
és ezeket szülte Jákóbnak, mindössze hét lelket.”*

(1Móz 46:23-25)

Nem lehet elmenni a fenti számok mellett anélkül, hogy föl ne hívnám az olvasó figyelmét rájuk. Rákhel ágyékából kétszer hét; a szolgálóéból egyszer hét; azaz Rákhel fennhatósága alól 3×7 lélek kerül ki. Ha ezt összegezzük Lea gyermekeivel, akkor az 10×7, vagyis hetven lélek. Megjelenik a szellemi teljesség mellett szorzóként a földi teljesség misztikus száma is. Ez határozottan arra kell, hogy utaljon, hogy a Teremtő itt, a földön szándékozik felépíteni egy olyan szervezetet, királyságot, amely az Ő szándékának megfelelően visszaállítja itt, a földön a teljességet, tökéletességet. Ehhez azonban feltétlenül szükség van arra, hogy ez a kialakuló közösség levonuljon Egyiptomba, az akkori világbirodalom szívébe. Mellesleg az, hogy maga, Jákób közvetlenül tizenkét fiúgyermeket nemzett, már önmagában sejteti, hogy egy komplex társadalmi szerkezet felállításában lesz ennek fontos szerepe.

„Valamennyi Jákóbbal Egyiptomba jött lélek, kik az ő ágyékából származtak, a Jákób fiainak feleségeit nem számítva, mindössze hatvanhat lélek. József fiai pedig, kik Egyiptomban születtek, két lélek. Jákób egész házanépe, mely Egyiptomba ment vala, hetven lélek.”

(1Móz 46:26,27)

Ismét egy érdekes szám: hatvanhat. Ez a tökéletlenségre, teljesedés várására utal. Még nincs kész! – azt jelenti. A Biblia is ennyi könyvből áll még jelenleg (bár az Apokrif Iratokkal látszólag többre rúg – de azok csak kiegészítő irodalmat képviselnek). Tehát már vár rá valahol a világban – annak kormányzatában – három könyv; egy pedig magától, a Vervonal aktuális várományosától, Jézus Krisztustól származik (vagy a Sión-rendtől?). így lesz teljes a létszám. Hogy a világból származó három könyv honnan származik, csak találgathatjuk (Washington, London, Brüsszel?), az azonban biztos, hogy olyan valakitől, aki olyan szervezettől származik majd (vagy épp készül), akiket korábban Isten népe száműzött soraiból, eladott rabszolgának a jelenlegi világba. Mellesleg Jézus Krisztust is így adták el, így biztos,

hogy a hetvenedik könyv Ő maga: méghozzá úgy, hogy a többi is tőle származik, és Ő mindig is az Atyja imádóival volt, és vezette őket.

A jelenlegi világbirodalom az ENSZ, ami azt jelenti, hogy ez a szervezet nagyjából az egész földet felöleli, így három paradicsom-építő könyv bárholnan érkezhetsz, és előbb a világban fejt ki hatását. Csak azután ismeri fel Isten népe annak nagyfokú jelentőségét.

Hogyan fogadta József Jákóbot

„Júdát pedig elküldé maga előtt Józsefhez, hogy útmutatója legyen Gósen felé. És eljutának Gósen földére.”

(1Móz 46:28)

Ha földrajzilag nézzük a helyzetet, akkor Jákóbnak a Jordán völgyétől dél felé kell utaznia; majd amikor Egyiptom földjére ér, gyakorlatilag már a Nílus deltájánál van, ami Gósen. Józsefnek pedig Egyiptom szívéből –, ahol is ekkor tájt valószínűleg Luxor, vagy Théba lehetett a fővárosa – kellett felutaznia néhány száz mérföldet.

„És befogata József az ő szekérébe, és eleibe méne Izráelnek az ő atyjának Gósenbe; s amint maga előtt látá, nyakába borula, és síra az ő nyakán sok ideig. És monda Izráel Józsefnek: immár örömet meghalok, minekutána láttam a te orczádat, hogy még élsz. József pedig monda az ő testvéreinek, és az ő atyja házanépének: Felmegyek, és tudtára adom a Faraónak, és ezt mondom neki: az én testvéreim és atyám háznépe, kik Kánaán földén valának, eljöttek én hozzám.”

(1Móz 46:29-31)

Milyen lesz majd vajon a találkozás, amely a paradicsomi építkezésekről szóló könyvek, és Isten népe közt le fog zajlani a szellemi Gósenen? Micsoda gondoskodásra teszi majd alkalmassá Isten a világuralkodó rabszolgáját, hogy segítsen előkészíteni az igaz Nép útját, és leendő tevékenységét.

„Azok az emberek pedig juhászok, mert baromtartó nép valának, és juhait, barmait, és mindenöket valamijök van, elhozták. S ha majd a Faraó hívat titeket, és azt kérdi: mi a ti életmódotok? Azt mondjátok: Baromtartó emberek voltak a te szolgálid gyermekűnköktől fogva mind ez ideig, mi is, mint a mi atyáink, hogy lakfiassatok Gósen földén; mert minden juhász utálatos az Égyiptombeliek előtt.”

(1Móz 46:32-34)

József hirtelen két tűz közé kerül. Egyfelől a rokonai birkapásztorok, másfelől az egyiptomiak utálják ezt a foglalkozást. Nem sokba nézik ezt a foglalkozást. Ők marhatartók, és letelepedett életet élő földművelők, illetve városlakók. Ezért testvéreit mintegy hazugságra kéri annak érdekében, hogy segíthessen nekik. Talán mégsem ismeri olyan jól a fáraót.

Másfelől viszont ez szintén prófétai előjel. Isten népe ugyanis szelíd természetű emberek-ből áll, mint a birka, vagy a pásztora. Ilyen jellegű a kapcsolatuk is. Elöljáróik pásztorként őrködnek a hírnökök fölött. Tehát nyilván olyan jellegű szervezetről van szó jelenünkben, ahol ilyen kapcsolattal bírnak egymással; illetve ezt a kapcsolatot nem használják ki úgy, mint maga a világ tenné: a világban élő báránybőrbe bújó farkasok, és a pásztortót karóként suhogató papok.

Ez a szelíd természet ma is épp úgy idegen a világ emberei előtt; és gyengeségnek, utálatosságnak tartják. Ám a világ vezetői közt lehetnek olyanok, akik ezt értékelik.

Negyvenhetedik fejezet

A Gósen földét megnyerik a Faraótól

„Elméne azért József és tudára adá a Faraónak, és monda: az én atyám és atyámfiai, juhaikkal, barmaikkal és mindenökkel valamijök volt, ide jöttek Kanaán földéről; és most Gósen földén vannak. És vón ötöt az ő testvérei közül, és állítá őket a Faraó elé.”

(1Móz 47:1,2)

Ahogy illik, beszámol a fáraónak arról, ami az ő parancsára történt; így a fáraó megbizonyosodhat arról, hogy helyesen hajtották végre azt. Egy vezető azért ad egy parancsot egy beosztottnak, vagy alattvalónak, hogy azok közreműködésével végrehajtsa egy nagyszabású tervet. Minden parancsa ennek a tervnek – a saját élettervének apró részletei. Így, mivel nem saját kezűleg hajtja azokat végre, tudnia kell, hogy az elméjében megszületett gondolat hogyan is működik a háromdimenziós Univerzumban. Hogyan befolyásolhatja tovább? A továbbgondolást is megvalósíthatja-e parancsaival? Mindenkinek vannak alattvalói, akik közreműködnek az elme által megtervezett gondolatrendszer kivitelezésében. Nekünk ezek az alattvalók a végtagok, és egyéb testrészek, állatok, növények; az Istennek pedig az anyalok, kérubok, szeráfok. Jézus Krisztusnak a Mennyei Királyok. helyes esetben az angyalok alattvalói a papok, varázslók, próféták; ezeké a földi királyok, katonák és társadalmi vezetők; ezeké a kereskedők; ezeké a dolgozók; a dolgozóké a rabszolgák, törvényen kívüliek, és a biotikai rendszer egyéb elemei. Mindenki a parancs rá vonatkozó részét hajtja végre. Napjainkra, már egy jó idő óta épp ez a rend borult fel; fenyegetve ezzel a teremtményegyensúlyát. Ezt kell visszaigazítani eredeti helyzetébe, és mindent Isten lábzsámolya elé helyezni.

„És monda a Faraó a József testvéreinek: mi a ti életmódotok? És mondanak a Faraónak: juhásztorok, a te szolgáid, mi is, mint a mi atyáink. És mondanak a Faraónak: azért jöttünk, hogy e földön tartózkodjunk, mert a te szolgáid barmainak nincs legelője, mivelhogy elhatalmazott az éhség Kanaán földén: hadál lakjanak, azért most a te szolgáid Gósen földén.”

(1Móz 47:3,4)

Jóllehet, József azt tanácsolta (sőt parancsolta) testvéreinek, hogy egy kegyes hazugsággal hárítsák el magukról az egyiptomiak utálatát az életmódjuk miatt: ám ők mégis úgy gondolták, hogy őszinteséggel lényegesen többet érhetnek el. Ők kívül esnek József és a fáraó kapcsolatán, így jól láthatjuk, hogy őket csupán leghűbb szolgájára, Józsefre való tekintettel fogadja szívesen a fáraó. Így teljesen lényegtelen a foglalkozásuk, sokkal fontosabb a megbízhatóságuk; hogy a fáraó bizalmába kerülhessenek, és művelhessék Istenük útját. Józsefből most csupán a szolgai félelem szólt, midőn ily módon próbálta óvni családját az esetleges rosszindulatú megjegyzésektől, az egyiptomiak viselkedésétől. De az őszinteség általában jó eredményt szül – főleg, ha bölcs emberekkel szemben alkalmazzák. A hazugság az istentelenek kenyeré, így legfeljebb velük szemben alkalmazható – ellenük, de a bölcsesség őszinteségből fakad. A fáraó nem vetette meg őket (hisz József is közülük való), csupán azért volt szüksége erre az információra, hogy tudja, hogyan lehetne segíteni rajtuk legeredményesebben, Józsefre való tekintettel, illetve, hogyan tudná őket beilleszteni saját államszervezetébe, államháztartásának igazgatásába. Ő ugyanis nem egyszerűen, mint vendégeket fogadta be a hébereket az országába, hanem, mint egy betelepült idegen – bár

szívesen látott – népet, melyet hatékonyan be kell illesztenie országa vérkeringésébe, hogy ne saját népének, se neki kárt ne okozzanak, sőt, mindkét fél részéről előny származzék az új kapcsolatukból. Ezt hívjuk ma diplomáciának.

„És szóla a Faraó Józsefnek, mondván: a te atyád és a te atyádfiai jöttek te hozzád. Égyiptom földé ímé előtted van; e föld legjobb részében telepítsd le a te atyádat és atyádfiait, lakozzanak a Gósen földén: ha pedig tudod, hogy vannak közöttök arra termett emberek, tedd azokat az én barmaid gondviselőivé.”

(1Móz 47:5,69)

Íme, a megnyilvánult cél: Józsefre való tekintettel nekik ajándékozza Egyiptom legjobb földjét, Gósent; szakképesítésük pedig alkalmassá teszi őket arra, hogy a királyi gazdaságban némelyek magas állást tölthessenek be.

Jákób a Faraó előtt

„Bevivé József Jákóbot is az ő atyját, és állítá őt a Faraó elé. És köszönté Jákób a Faraót. És monda a Faraó Jákóbnak: hány esztendőös vagy? Mondá, pedig Jákób a Faraónak: az én bujdosásom esztendeinek napjai száz harmincz esztendő; kevesek és nyomorúságosak voltak az én életem esztendeinek napjai, és nem érték el az én atyáim élete esztendeinek napjait, a meddig ők bujdosak. És megáldá Jákób a Faraót, és kíméne a Faraó előtt.”

(1Móz 47:7-10)

József illő módon édesatyját is bemutatja urának, a fáraónak. A fáraó szinte úgy tekint rá, mint prófétára, mint az igaz Isten papjára. Ezt érzi Jákób is, mikor a saját Istene nevében áldást mond a fáraóra mindazért a jóért, mellyel fiát, Józsefet védelmezte, és útját igazgatta. Jákób tudta, hogy mindaz, ami itt történik, isteni intézkedés, mégis a fáraót áldás és köszönet illeti mindazért, hogy a számára idegen, ám mégis a legmagasságosabbként elismert Istennel ilyen hatékonyan együttműködik. Ha nem ismerné valamelyest ezt az istent, vagy kifejezetten magától idegen természetűnek ismerné; nyilván nem lett volna képes ilyen hatékonyan együttműködni Vele.

„Megtelepíté tehát József az ő atyját és atyjafiait, és ada néki birtokot Égyiptom földén, annak a földnek legjobb részében a Rameszesz földén; amint megparancsolta vala a Faraó. És ellátja vala József az ő atyját és atyjafiait, és az ő atyjának egész házanépét kenyérrel, gyermekeik számára hoz képest.”

(1Móz 47:11,12)

Itt egy új dolgot tanulhatunk, amely megváltoztatja jelen gazdasági helyzetünk lényegét. Gazdaságunk jelenleg pénz-alapú, és úgy működik, hogy a termelés arányában részesülünk a javadalmazásból. Ez aztán, még a szociális háló működésével együtt is gyakorlatilag a családfő munkaerejéhez köti az ellátást. József viszont ezt az ellátást a gyerekek számára, vagyis a lélekszámhoz igazítja – független attól, hogy a családfők milyen mértékben vesznek részt ennek a kenyérnek a megtermelésében.

Ehhez persze az is hozzátartozik, hogy a családban mindenki a saját tehetségéhez és erejéhez mérten igyekszik részt vállalni a munkában, hisz tisztában vannak azzal, hogy vannak másoknak is gyermekei, vagy olyan eltartottjai, akik már nem tudnak (fizikálisan) tenni ezért. Ez a hozzáállás teljes mértékben fedezi minden lélek szükségleteit egészséges korlátokon belül anélkül, hogy ezeket a javakat, vagy a munka eredményét számba vennék.

Napjainkban a pénz-alapú gazdálkodás hátránya, hogy akik jogtalanul és lebukás nélkül az átlagosnál több pénzhez jutnak, azok további jogtalanságokat követnek, követhetnek el azért, hogy ezt a helyzetet felhasználva mások fölött ostoba és önérdékű, romboló jellegű uralmat gyakoroljanak. Virág kísérleti telepein az ilyen visszaélések már kiküszöbölhetők lesznek, a Paradicsomban pedig eredendően megszűnik; minthogy az eredetiben nem is volt.

Az egyiptomi szükség

„És kenyér nem vala az egész föld kerektségén, mert igen nagy vala az éhség, és elalélt vala Egyiptom földé, és a Kánaán földé az éhség miatt.”

(1Móz 47:13)

Említettük már, hogy a Biblia azt a területet öleli föl, amelyen játszódik: Mezopotámia, Szíria, a Jordán vidéke, az Arab-sivatag és Egyiptom. Tehát az, hogy a föld kerektségén nem volt kenyér, nyilvánvalóan erre a területre korlátozódik (persze távolabbra is kiterjedhetett). Semmi sem bizonyítja, hogy ez nem terjedt ki tovább, más területekre is – főleg oda, ahol az urbanizáció létezik –, mint például Kína, India, Pakisztán... stb. jóllehet, hogy az éhség isteni intézkedés gyanánt volt, de bizonyára, bizonyos urbanizált népek negatív tetteinek hatására döntött így. Mai tudományos okoskodásként fogalmazhatunk úgy is, hogy ez az éhség végeredményben az Istennel szembeforduló világ negatív tetteinek egyik nagy kiterjedésű következménye.

A természeti katasztrófa csak akkor katasztrófa, ha az embernek okoz közvetlen életveszélyt, vagy bele is halnak némelyek. Ez nem azért van, mert a természet ellenünk fordult – az eddig is ugyanígy működött –, hanem azért, mert az ember figyelmen kívül hagyja a természet erőit, működését, vagy megfigyeli ciklusairól; esetleg erőszakos beavatkozással megváltoztatja annak menetét; felelőtlenül figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy a természet teljesen normális reakciója esetleg negatív módon fog visszahatni az emberre. Ekkor mondjuk, hogy a természet erői ellenünk fordultak, vagy ellenünk támadtak –, és ez a fönt levezetett gondolatmenet alapján igaz is. Oka volt rá; mi kényszerítettük rá. Ilyen kényszerítő erő többek között a mai emberi gazdálkodás is; a föld erőszakos művelése, az állatok hús-célú erőszakos nevelése, és a természet egyéb kincseinek erőszakos és fölösleges pénz-orientált túlbányászása.

Mivel azonban a természet törvényeit – többek között az öngyógyító mechanizmusát is – a Teremtő irányítja, megfelelő szellemi és lelki struktúráján keresztül, nyilvánvaló, hogy ezeket a katasztrófákat úgy éljük meg, mint Isten büntetését: minthogy az is. Így tehát nincs külön vallási és külön morális magyarázat rájuk: a kettő összefügg, sőt ugyanaz.

„József pedig mind összeszedé a pénzt, a mi találtatik vala Egyiptomnak, és Kánaánnak földén a gabonáért, a melyet azok vesznek vala; és bévivé József a pénzt a Faraó házába.”

(1Móz 47:14)

Most figyeljük meg tehát, hogy József hogyan is használja föl bölcsen azt a gabonát, amelyet a bő-termő esztendőkből begyűjtött. Valójában saját urát, a fáraót teszi vele hatalmasná – még hatalmasabbá, mint eddig valaha is volt. Annyi pénzt halmoz a lábai elé, amennyit még sose látott, és nem is fog soha többé. De ez még kevés.

„És mikor elfogyott a pénz Egyiptom földéről is, Kánaán földéről is, egész Egyiptom Józsefhez méne, mondván: adj nekünk kenyeret, miért haljunk meg szemed láttára, azért hogy nincs pénz? És monda József: hozzátok ide barmaitokat, és adok néktek a ti barmaitokért, ha nincs pénz. És elvivék barmait Józsefhez, és ada nékik József kenyeret

lovakért, juhokért, ökrökért és szamarakért: és eltartá őket abban az esztendőben kenyérrel az ő barmaik összeségeért.”

(1Móz 47:15-17)

Miután a pénzt begyűjtötte, és ura lábai elé helyezte, a fellelhető nyájakkal és csordákkal is ugyanezt tette. Érdekes továbbfigyelni a sorrendet, mert nagyon jól használható a Virág-rendszer 'b'-, 'c'-ügynöki szerkezetében, de felhasználható a kísérleti telepek munkájában, gazdaságot vezérlő programokként.

„Mikor pedig elmúlék az esztendő, menének hozzá a második esztendőben, és mondanak neki: nem titkolhatjuk el uramtól, hogy bizony elfogyott a pénz, és a barom-nyájak mind uramnál vannak, amint látja az én uram semmi sem maradt, csak testünk és földünk. Miért vesszünk el szemed láttára mind magunk, mind földünk? Véggy meg minket és földünket kenyéren, és mi és a mi földünk szolgálai leszünk a Faraónak; csak adj magot, hogy éljünk, s ne haljunk meg, és a föld ne pusztuljon el. Megvevé azért József egész Egyiptom földét a Faraó részére, mert az Egyiptombeliek mind eladák az ő földjüket, mivelhogy erőt vett vala rajtok az éhség. És a föld a Faraóé lőn.”

(1Móz 47:18-20)

Következő lépésben a földeket vásárolta meg József, amelyből eddig is éltek. Ezzel látszólag földönfutóvá tette őket. A valóságban azonban épp most állítja fel azt a rendet, amelynek segítségével biztonságosan eltarthatja őket, és életüket szervezetté teszi egy közös cél, egy paradicsomi ellátás megszervezése felé. Hisz az isteni cél megvalósításában nem lehetnek önálló emberek; mindenkinek egy pontosan felépített hierarchiai rend megfelelő pontjához kell tartoznia. Ez különbözteti meg a hierarchiát az anarchiától (amelyben most is élünk). Mindez persze csak úgy működött hatékonyan, ha a helyzetével senki sem él vissza; nem fordítja saját hasznára, hanem a keze alá beosztottak ellátását tartja szem előtt. Nos, József ezt teszi. Ennek csak mellékterméke, hogy ura egyre gazdagabb lesz, a nép pedig egyre biztonságosabban és céltudatosabban él.

Valami hasonlót próbált megvalósítani a szocialista és kommunista rendszer is, csak helytelen ideológiával, rossz irányú ismerettel kezdtek hozzá. Vezetői pedig szisztematikusan ostobák és felelőtlenek voltak, visszaéltek az elkért eredményekkel; így törvényszerűen összeomlott.

„A népet pedig egyik városból a másikba telepíté Egyiptom egyik határszélétől másik széléig.”

(1Móz 47:21)

Légvégül pedig a népet is kénye-kedve szerint használta föl. Természetesen nem a saját, hanem az ország valóságos érdekeit figyelembe véve. Ezzel, mintegy próbára is tette őket, hogy valóban hajlandók-e a fáraó rabszolgáiként együttműködni az államhatalommal. Volt viszont egy emberi réteg, amely fölött nem gyakorolhatott, nem is akart gyakorolni uralmat.

„Csak a papok földét nem vevé meg, mert a papoknak szabott részök vala a Faraótól és abból a szabott részből élnek vala, a mit néki a Faraó ad vala; annak okáért, nem adák el az ő földjüket.”

(1Móz 47:22)

Jóllehet, József nem imádta azokat az isteneket, amelyeket ezek a papok szolgáltak, mégis tisztában volt Egyiptom államszervezetével. Ott még az ősi szisztéma uralkodott, amely valójában egy isteni királyságot is felépít. Persze ez a szerkezet már hanyatlóban volt az igaz Istennel való szembefordulásuk miatt. Viszont a struktúrája még mindig a legstabilabb, így a legtovább tartható. Mivel már nem az igaz Istent imádták, így a fáraó határozta meg a vallási struktúrát, s így ez a szerkezet állapította meg azokat az elveket és életviteli, viselkedési szabályokat, amelyek segítségével a fáraó és más állami tisztségviselők kormányozták az országot.

A Paradicsom elhagyását követő legősibb társadalmi szerkezet alapján az isteni kapcsolatteremtés a papság (sámán, varázsló, néző, vallásbíró, pásztor, próféta... stb.) dolga. Ők ezt az ideológiát a királyoknak, állami-, társadalmi tisztviselőknek és katonatiszteknek oktatják; akik igazgatják az ellátók, kereskedők munkáját; ők pedig a dolgoz és paraszti tömegek fölött gyakorolnak közvetlen hatalmat. A legalsó társadalmi réteg a társadalmon kívüliek (rabszolgák, hadizsákmányként szerettek, bűnözők, bizonyos betegségben szenvedők és kítaszítottak). Az ő ellátásuk csak olyan mértékben célszerű, amennyiben hasznot hajtanak a társadalomnak, vagy valamely szabad embernek. (Ma a társadalmak vezetői alattvalóik 95-99%-át ilyeneknek tekintik.) ez egyben meghatározza számukra a Paradicsomba lépés előtti utolsó társadalmi fázis struktúráját. A belépés akkor következik be, amikor a legalsó réteg megszűnik, a gazdasági szabályozás és emberi magatartás alapelveinek hatására; a többi négy pedig értelemszerűen átalakul olyan funkciókká, amelyek a tökéletes rendet már szankció-mentesen képesek az isteni útmutatás szerint biztosítani. ehhez a Bibliában és más szent könyvekben még sok instrukciót találunk, és hosszú időbe telik, míg az komplex formát fog ölteni.

„És monda József a népnek: ímé megvettelek titeket a mai napon, és a ti földeteket a Faraónak. Ímhol számotokra a mag, vessétek be a földet. És takarásakor adjatok a Faraónak egy ötödrészt; négy rész, pedig legyen a tiétek, a mező bevetésére és éléstekre, mind magatoknak, mind házatok, népének, és gyermekeiteknek eledélül.”

(1Móz 47:23,24)

Innen kezdve József hozzáfog, hogy tökéletes módon megszervezze a fáraó számára országának államszervezetét. Mindenkit a megfelelő helyre állít, mint ura tulajdonát, és meghatározza számukra teendőiket. Jóllehet, az ország isteneit is meghallgatja ez ügyben (természetesen azok papjai által), mégis a saját Istenének segítségével hajtja végre az előkészítő tervet. Maga a fáraó József Istenét jelölte ki arra, hogy az ország vérkeringését az Ő alapelvei szerint szervezzék. Mivel ebben az államszervezetben a fáraó nem csak király, de isten is; így a papság fölött bizonyos hatalma van. (Ez az oka az anarchiába fordulásnak.)

„És mondának: életünket megtartottad; hádd találjunk kegyelmet uram szemei előtt, és szolgálí leszünk a Faraónak. És törvénynyé tévé azt József mind e mai napig Egyiptom földén, hogy a Faraó az ötödrész, csak a papok földé, egyedül az nem volt a Faraóé.”

(1Móz 47:25,26)

Érdekes megfigyelni, hogy a nép nem a fáraót vagy a papokat hibáztatja a katasztróféért; mint manapság ez oly divatos. Tudomásul veszik, hogy azok az élet részei. Sőt inkább dicsérik a nagylelkűségét, amiért a katasztrófa ellenére életben tartotta a lakosságot, és megszervezte annak biztonságos életét.

Józsefnek az intézkedése (mivel isteni alapelvek szerint történt) nem egyszerűen egy lokális katasztrófa-helyzet kezelésének a része; hanem megközelítése egy hosszú távú isteni terv megvalósításának. A paradicsomi előkészületekbe úgy tudjuk hatékonyan bevonni az arra vágyókat, ha a fenti módon megszervezzük őket. Ez a mai szemszögből teljesen úgy fest, hogy a fáraó a Teremtőt jelképezi, József Jézus Krisztust, akit Atyja kinevezett, és felkent legfőbb Mennyei Királynak; a nép pedig a földi társadalom, amely részt fog venni ebben a munkában. Természetesen ez nem csupán gazdasági és társadalmi intézkedéseket foglal magában; hanem ideológiai tevékenységet is; szellemi munkát, oktató programot. Az egyiptomi éhség ugyanis napjaink igazság iránt megnyilvánuló éhségére utal, amit a Felkent a fent említett módon enyhít számunkra, és megszervez bennünket a túlélésre, és a paradicsomi rend helyreállítására. Ennek előkészületei folynak most. Ennek része ez a könyv is.

Jákób halála közeleg

„Lakozék azért Izráel Égyiptom földében a Gósen földén, és ott megöröködének, s megsaporodának és megsokasodának felette igen.”

(1Móz 47:27)

Csoda-e, hogy ilyen precíz intézkedés hatására Izrael népe ily viszonylagos jómódnak örvend. A Paradicsomból való elszakadás óta a jó mód jelzője az, hogy egy nép elszaporodik (A Paradicsomban ez természetesen másként működik.). Így hát láthatjuk, hogy annak ellenére, hogy Izrael elhagyta Kánaánt, Isten továbbra is megáldja őt. Annál is inkább, hisz tervével összhangban, egyik gyermekét az akkori világ szívében tudta, hogy ott hathatós előkészületeket tegyen terve további részéhez, illetve közreműködésével szembeállítsa, ezt a valójában már megítélt világot azzal a renddel, amely képes lesz a továbbiakban tükröt tartani romlottsága elé; s így biztos alapot találjon ahhoz, hogy önjelölt isteneit megbüntesse.

„Jákób pedig tizenhét esztendeig él vala Égyiptom földén, és Jákób élete esztendeinek napjai száz negyvenhét esztendő.”

(1Móz 47:28)

A száznegyvennégy is egy igen fontos szám a Biblia számmissztikájában. Ez tizenkettő a négyzeten. Tehát egy szervezeti rendszer megerősített változata, amely még nincs helyhez kötve. Az ő élte viszont 147 év; vagyis hárommal több, mint a bűvös 144. mintha életútjával némileg túllőtt volna a kijelölt célon. Jákób tizenkét fiút nemzett, de lányokat is. Az ő helyük még nem tisztázott az isteni királyságban. Mindazáltal az ő életútja fektette le azt az alapot, ideológiailag, amelyre majd épülni fog előbb a földi királyság, majd a nemzetközi keresztény társadalom; végül pedig a Mennyei Királyság, a Fenti Jeruzsálem.

„És elközelgetének Izráel halálának napjai, és hívatá az ő fiát, Józsefet, s monda néki: ha én te előtted kedves vagyok, kérlek, tedd a kezedet tomporom alá, és légy hozzám szeretettel és hűséggel: kérlek, ne temess el engem Égyiptomban. Midőn elaluszom az én atyáimmal, vidd ki engem Égyiptomból és temess el az ő sírjokba. És monda: én a te beszéded szerint cselekszem. És monda: esküdjél meg nekem! És megesküvék néki. És leborula Izráel az ágy fejére.”

(1Móz 47:29-31)

Megint találkozhatunk az ősi esketési módszerrel. Az atya írmagvára esketi meg őt (úgy szaporodjék az ő magva, hogy az esküt meg nem szegi. Ha megszegi: a leszármazottai elfogynak a földről). Itt az esküt kérő akarata a lényeges. Az esküt tevő – ha megszegi –, csak saját és családja érdekei ellen tesz: büntetése az ő haláluk. Ez a fajta esketés azonban magasabb dimenzióba emeli mindezt: az atya teljes leszármazási vonalát érinti, nem csak egyetlen szálát. Olyan ez, mint amikor úgy esküszik egy próféta, hogy: úgy éljen az Úr... hiszen, ha nem él, senki sem él.

Jákóbnak természetesen nagyon fontos ez a kérdés, hiszen az ő dolga életében és halálában is Kánaán előkészítése Isten népe számára. Egyiptom csupán kitérő volt ebben. Vissza kell térnie. Már csak azért is, mert ott, Kánaán földjén (Mamré tölgyesében) van az a barlang és az a mező, amit annak idején Jehova már megszentelt, mint szolgálai temetkezési helyét. Itt, Egyiptomban hol temethetnék őt el? Idegen istenek között? Itt nincs megszentelt hely, és nem is lehet, hisz ez soha nem lesz Izrael földje.

Negyvennyolcadik fejezet

Jákób megáldja Efraimot és Manassét

„És lőn ezek után, megmondák Józsefnek: ímé a te atyád beteg; és elvivé magával az ő két fiát Manassét és Efraimot.”

(1Móz 48:1)

Egy idős atya halálához közeledve, természetesen még látni kívánja gyermekeit és unokáit; hogy így nyugodalmasan szállhasson alá atyái sírjába; ne háborogjon a lelke leszármazottai miatt. Ezt az ősi vágyat teljesítik Jákób szolgái is, midőn értesítik Józsefet (és persze utána a többieket is) arról, hogy Izrael beteg, és halni készül. Így József kötelességének érzi odasietni gyermekeivel. Többnyire ez az az alkalom, amikor az utolsó szavak váltása igen értékes atyai áldással társul, amelyben nagy szerepet játszik Isten akaratán túl az egyéni jellem, és az atya meglátásai.

„És tudtára adák Jákóbnak, mondván: ímé a te fiad József hozzád jő; és összeszedé erejét Izrael, s felüle az ágyon.”

(1Móz 48:2)

Az egyik legnagyobb ősatya készül itt hagyni ivadékait. Illendő tehát, hogy szavain keresztül méltó hagyatékkal lássa el őket. Az ő ágyékából nemzet támad. A nemzetből egy igaz vallásgyakorlat, amelyből pedig a Mennyei Királyságát hívja életre a Teremtő. Nem mind-egy hát, hogyan hagyja el bujdosásának földi színterét a történelmi személyiség. Nem is hazudtolja meg magát.

„És monda Jákób Józsefnek: a mindenható Isten megjelenék nekem Lúžban, a Kánaán földén, és megáldá engem. És monda nekem: ímé én megszorítlak, és megsokasítlak, és népek sokaságává teszlek téged, s ezt a földet te utánnad a te magodnak adom örök birtokul.”

(1Móz 48:3,4)

Jákób pontosan tudja, miért ment vissza Kánaánba, s onnan miért ment tovább Egyiptomba. Az életút előtte volt, a célt jól ismerte, és jól ismeri most is. Tudja, hogy a cél túlnó az ő földi életidején, és tovább kell azt származtatni azt a gyermekeire és unokáira, másod, sőt harmadíziglen. Elméjében már igen jól körvonalazódik az isteni terv; így áldása a következő módon hangzik, illetve családját a következő módon illeszti be ebbe a tervbe.

„Most tehát a te két fiad, a kik néked Egyiptom földén annakelőtte születtek, hogy én hozzád jöttem vala Egyiptomba, az enyéim; Efraim és Manasse, akár csak Rúben és Simeon, az enyéim lesznek. Ama szülötteid pedig, kiket ő utánok nemzettél, tiéd lesznek, és az ő bátyjaik nevéről neveztesse az ő örökségökben. Mert mikor Mésopotámiából jövék, meghala mellettem Rákhel Kánaán földén, az úton, mikor még egy dűlő-földre valék Efratától, és eltemetém őt ott az Efratába (azaz Bethléhembe) vezető úton.”

(1Móz 48:5-7)

Érdekes szemléletmód. Elhunyt kedvesére gondol, amikor annak gyermekét nézi. Minthogy kettőnél többet nem szülhetett neki, úgy tekint tőle való unokáira, mintha azokat a szeretett kedvese szülte volna neki ajándékul. Másfelől ezek a feltámadt gyermek fiai. Mikor eltűnt, egyedül volt, mikor feltámadt, harmadmagával tette ezt. Így ha feltámadt, mind neki támadt fel.

„És meglátá Izráel a József fiait és monda: kicsodák ezek? József, pedig monda az ő atyjának: az én fiaim, kiket Isten itt adott nékem. és monda: hozd ide őket hozzám, hadd áldjam meg. Mert Izráelnek, szemei meghomályosodának a vénség miatt, és nem láthat vala. Közel vivé tehát őket hozzá, ő, pedig megcsókolgatá és megölelgeté őket.”

(1Móz 48:8-10)

Az öreg szemekre jellemző, hogy meghomályosodnak. Ezzel szemben annál tisztábbá válik a belső látásuk, amelynek segítségével a szemek által látható dolgok mögé tekinthetnek. A testi hanyatlás közelebb viszi az embert a szellemi felgyógyuláshoz, az érzések és gondolatok egyre pontosabb átlátásához, és azok bölcs felhasználásához. A szellem legszembetűnőbb megnyilvánulása a cselekvés. Erre azonban az idős test egyre kevésbé képes. A cselekedetek mozgatórugói viszont a gondolatok. Így a cselekvés helyett a gondolatok egyszerűbb és lényegesen hatékonyabb megnyilvánulását célszerű ilyenkor alkalmazni. Ez pedig a szó. Minden gondolat egyik legősibb továbbítási módja a szó (a dallam, a zene régebbi; de itt ez már jó ideje nem alkalmazható). Így az ember minél bölcsőbbé válik, annál inkább látja ennek a rendjét, s választja ezt. Ezzel a gondolatmenettel majd a János levele foglalkozik bővebben. De az emberi kapcsolatok legfontosabb eszköze is ez; Isten is elsősorban így közli gondolatait velünk. Sőt, első teremtménye is a Szó. Az áldás is erre épül.

„És monda Izráel Józsefnek: nem gondoltam, hogy orczádat megláthat-sam, és íme, az Isten megengedte látnom magodat is.”

(1Móz 48:11)

Először is saját érzéseit tárja fel, hogy így bevezesse szavait, amelyekkel tanít. Hiszen e szavakból fog következni majd a többi mondanivaló is. Ebbe azonban már az elme, a logikus közlés, az ok-okozati összefüggések is szerepet kapnak. Így alakul ki a kettő harmonikus együttműködéséből a lelki közlés, az áldás.

„Akkor kivévé József azokat az ő atyjának térdei közül, és leborula arcz-czal a földre. És fogá József mindkettejüket, Efraimot jobbkezzével Izráel balkeze felől; Manassét pedig balkezzével Izráelnek jobbkeze felől és közel vivé őket hozzá. Izráel pedig kinyújtá az ő jobbkezét és rátevé Efraim fejére, pedig ő a kisebbik vala, az ő balkezét, pedig Manasse fejére. Tudva tevé így kezeit, mert az elsőszülött Manasse vala.”

(1Móz 48:12-14)

Jákób tudja, hogy annak idején az ő testvérbátyja helyett nyerte el az elsőszülöttségi jogot. Ezt az emléket felidézve, illetve a következményeit helyrebillentve dönt így, bízva abban, hogy József eredetileg az erre a célra előírt, elsőbbségi sorrend szerint helyezi elé unokáit. Sok más oka is van még e döntésének, de erről most nem nyitok vitalehetőséget. Ilyen helycserével a bibliai és egyéb népek történelmében is számtalanszor találkozunk, és számtalan ok idézi elő azokat. Nem mindig a jogosság, vagy a rátermettség okozza. Sok esetben olyan előrelátás, amelynek gyümölcse csak évek, esetleg évezredek múlva mutatkozik meg.

„És megáldá Józsefet s monda: az Isten, a kinek előtte jártak az én atyáim Ábrahám és Izsák; az Isten a ki gondomat viselte, a mióta vagyok, mind e napig: amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket, és viseljék az én nevemet és az én atyáimnak, Ábrahámnak és Izsáknak nevét, és mint a halak szaporodjanak e földön.”

(1Móz 48:15,16)

Először közös áldással látja el őket az ősatya, és ehhez Istenre és őseire hivatkozik. segítségül hívja áldásához amaz angyalt is: a Szót. Az, hogy ő megóvta Jákóbot minden gonosztól, nem azt jelenti, hogy körülötte nem verte azok táborát ellene, és nem támadtak rá újra és újra. Hisz a szenvedései folyton felhívják a figyelmet a gonosz jelenlétére és munkás-

ságára. Jehova angyala a belső ellenségtől óvta őt, attól, hogy ezekre a támadásokra ő gonoszul feleljen. Ma ezt úgy mondanánk, hogy a tökéletlen embert önmagától védte az Isteni szó a lelkiismereten keresztül. Nem azt kérjük Tőled, Istenünk, hogy vígy ki minket a világból, hanem, hogy óvj meg minket a gonosztól, amely a tagjainkba, az elménkben tombol. Épp a gonosz világ teszi lehetővé számunkra, hogy felismerjük a belső énünk romlottságait; és az isteni szót felhasználva kitisztítsuk azt magunkból, hogy így alkalmassá váljunk Isten szolgálatára, illetve, hogy részt vehessünk a teremtés munkájában, amelyet értünk, nekünk adott.

„Látván pedig József, hogy az ő atyja jobbkezét Efraim fejére tévé, nem tetszéék neki, és megfogá atyja kezét, hogy Efraim fejéről Manasse fejére tegye át. És monda József az ő atyjának: nem úgy atyám; mert ez az elsőszülött, ennek fejére tedd jobb kezedet. Nem akará pedig az atyja és monda: tudom fiam, tudom, ő is néppé lesz, ő is megnevekedik; de az ő öccse nálánál inkább megnevekedik, és az ő magja népek sokaságává lesz.”

(1Móz 48:17-19)

Íme, a helycsere, Jákób hatalmas mértékű előrelátása. Nem csak, hogy isteni ismerettel rendelkezik, de éppen ez a képessége teszi őt alkalmassá arra, hogy a gyermekek jellemét és eddigi életútját ismerve, hosszú távú, ám mégis pontos jövődőlésbe bocsátkozzék. Aki ilyen mélyen magába szívta az isteni tudást, az alkalmassá válik erre. Ezt fogják alátámasztani a többi gyermekével kapcsolatos előrejelzései is. Mi is képesek vagyunk erre olyan mértékben, amennyire az Igazságot magunkévá tesszük. Ez a képesség természetesen nem tévesztendő össze a kisebb istenségek és szellemek által egyesekre ráruházott jóslási képességgel, amelyet vásári látványosságként csillogtatnak.

„És megáldá őket azon a napon, mondván: ha áld, téged említsen Izráel, mondván: AZ Isten téged olyanná tegyen mint Efraimot s Manassét. És Efraimot eleibe tévé Manassénak. És monda Izráel Józsefnek: ímé én meghalok, de az Isten veletek lesz, és vissza visz titeket a ti atyáitok földére. Én pedig adok néked egy osztályrészt a te atyádfiainak része felett, melyet az Emoreustól vettem fegyveremmel és kéztvemmel.”

(1Móz 48:20-22)

Izrael elméjében már körvonalazódik az a négyszázötven esztendővel későbbi, történelmi esemény, amelynek során majd Mózes népe elfoglalja Kánaán területét. E területből valójában már kettőt megvett: Makpelá mezejét a barlanggal – temetkezési helyül – illetve a Sekem városát körülvevő területet. Magát a várost fegyverrel vette meg Simeon és Júda által. Így ezt a részt már most József fiainak adja afelett, amit majd az akkori sorsvetés egyébként leszámazottainak juttat. Jóllehet tehát, hogy Izrael az elkövetkezendő időszak valós, háromdimenziós hosszát nem ismeri; de számára az idő az isteni terv megvalósításának egymás utáni fázisaiból tevődik össze, nem pedig a közbeni tavaszok számából.

Negyvenkilencedik fejezet

Jákób áldása tizenkét fiára

„És szólítá Jákób az ő fiait, és monda: gyűljetek egybe, hadd jelentsem meg néktek, a mi rátok következik a messze jövőben. Gyűljetek össze s hallgassatok Jákóbnak fiait! Hallgassatok Izráélre, a ti atyátokra.”

(1Móz 49:1,2)

Most egy olyan jövendölés-sorozat fog elhangzani, amely gyakorlatilag évezredekre meghatározó lesz az isteni terv hosszú távú megvalósításához. A leendő társadalmi szerkezet – mint már tudjuk – tizenkét alapelemből tevődik össze. Ehhez fog igazodni a földi Izrael, az apostoli szellemi Izrael – a kereszténység – és a Mennyei Izrael. Itt Jákób az egyes elemek alapjellemeivel és az ebből fakadó következményekkel fog foglalkozni. Valójában felvázolja számunkra a Paradicsom felépítését felvállaló társadalmi struktúra tizenkét alaperényét, amely lehetővé teszi, hogy azokat egyesítve újra egy tökéletes teremtményt élvezhessünk. Illetve ezzel mindjárt szembeállítja azt a tizenkét visszamozdító alaperőt, amelyek legyőzésével mindez lehetővé lesz.

A további történelem folyamán nyilvánvalóvá fog válni az a tény, hogy a felsorolt jellem-tendenciák egymással való küzdelme képes lesz egyértelműen bizonyítani azt, hogy mi a jó, és mi a rossz. A továbbiakban pedig az isteni hierarchia tökéletes kiépítésével már teljes jogosultsággal lesz képes a Királyság végérvényesen megszüntetni, kiiktatni azokat az erőket és helytelen vágyakból fakadó indulatokat, tetteket, melyek eddig a teremtmény helyes működését és annak irányítási jogosultságát megkérdőjelezték, és tekintélyüket aláásták a teremtés intelligens lakói előtt.

„Rúben, te elsőszülöttem, erőm, tehetségem zsengeje, első a méltóságban, első a hatalomban. Állhatatlan, mint a víz, nem leszesz első, mivel atyád ágyába léptél fel: akkór megfertőztetted! Nyoszolyámba lépett ő.”

(1Móz 49.3,4)

Egy jellemzést célszerű általában a jó tulajdonságokkal, vagy az elért eredmény megjelölésével kezdeni – példaképpül állítani azt mások elé. Utána azonban határozottan rá kell mutatni a hiányosságaira. Ezt követően megmutatjuk a helytelenség következményeit, esetleg a kiigazítás módját. Rúben, jog szerint elsőszülött, ami alapvetően azt jelenti, hogy testvéröccsei osztályrészénél kétszerre több jár neki testvérei közt, mint legidősebbnek; teokratikus elöljárójuk, atyjuk távollétében vezetőjük és tanítójuk. A többiek részéről megbecsülés, tisztelet, sőt hódolat jár neki. Testvéreinek atyjuk helyett atyjuk. Ez persze számára felelősséget is jelent. Hiszen Isten és szülei előtt ő felel testvérei szellemi és testi, sőt érzelmi jólétéért. Komoly erőfeszítést jelent számára az, hogy mindezt megadja nekik, és jobban szeresse őket önmagánál.

Az atya családalapításának ő a zsengeje, mint ilyen; hálaadás mellett tartozik őt felajánlani Annak, aki mindezt lehetővé tette számára, aki adta őt neki: Istennek. Felnevelése közben is arra kell törekednie, hogy családjában – mint miniatürizált társadalomban – mintegy kapocsként szolgáljon Isten és emberek között: pap legyen.

Ezek az erények és jogok Rúbent illették ebben a családban. Azonban visszaélt jogával, és megfertőztette atyja ágyasházát. Szembefordult atyjával, és lábbal tiporta annak jogait. Ezért alkalmatlanná vált erre e megtisztelő helyzetre. Míg Ézsau a felelőtlenségével fordult

szembe, addig Rúben a jogaival. Így mindketten kegyvesztettek lettek társadalmi és égi helyzetüket illetően.

Ha az égben vizsgáljuk ezt a helyzetet, akkor a Teremtőt tekinthetjük az égi birodalom Atyjának; az angyalok seregét pedig a Mennyei Feleségének. Kettőjük közös vágyának első Gyermeke az a kérub (Ke-Rúben), aki minden olyan helytelenségnek és gonoszságnak ősatyja, amit akár Ézsau, akár Rúben elkövetett. Az égi birodalomban maradt, de már letaszított helyzetben: nem abban a pozícióban, amelybe eredetileg beleszületett.

Aki elsőnek nyújtja ki a kezét: nem biztos, hogy első is lesz – állapítottuk meg korábban. Ezzel a ténnyel tehát a paradicsomi építkezések során feltétlenül számolnunk kell. Isten szemében a sorrendet mindig a szeretet minősége fogja meghatározni. Ez az árnyék jelzi azt, hogy az illető hogyan szereti a Teremtőt. Ebbe a kategóriába tehát a felelőtlenség és a jogtalanság biztosan nem fér bele.

„Simeon és Lévi atyafiai, erőszak eszközei az ő fegyverök. Tanácsukban ne legyen részes lelkem, gyűlésükkel ne egyesüljön dicsőségem, mert haragjokban férfit öltek, s kedvök telve inát szegték az ökörnek. Átkozott haragjok, mert erőszakos, és dühök, mivel kegyetlen; eloszlatom őket Jákóbban, és elszélesztem Izraelben.”

(1Móz 49:5-7)

Az eredeti elsőszülött félretolása (vagy távolléte, halála... stb.) esetén a születésben utána lévőre száll ez a jog. Ez esetben Simeonra esne. Vele kapcsolatban valójában egyetlen dolgot említ Jákób (bár ezt sem szavakkal, csupán a sorrendiség érzékeltetésével), hogy a születési sorban ő következik. Együtt említi Lévivel, az őt követővel, hisz Rúbentől az elsőszülöttségi jogot ugyanegy okból kifolyólag tőlük is elhárítja Izrael. Nyilván emlékszünk, hogy egy gonosz, démoni szexuális támadást ők egy város lakosságának lemészárlásával toroltak meg. Ez az az eset, amelynek okán Jákób angyala óvó karját nyújtja ki a keserű szívű férfiúra. Nem engedte ez az isteni szó, hogy a gonosztettért gonosszal fizessen. Ellenben ugyanaz a szó a gyermekek szívét nem tudta megóvni. Persze nem a szó volt a hibás; egyszerűen Simeon és Lévi nem engedték, hogy az a szívükbe férkőzzön. Hiába voltak az igaz Isten imádói. Dühük arra sarkallta őket, hogy takarítsák ki szívükből a helyes indulatot, söpörjék tisztára a házat, ahová aztán hét démon költözött, sokkal vadabbak és kegyetlenebbek, mint az igazságosztó angyal, akit immár nélkülöznek. Erről majd Pál apostol egyik levelében olvashatunk részletesebben.

Jákób eloszlatta őket Izraelben, nem lesz meghatározott (és meghatározó) szerepük benne. Mivel azonban a Teremtő mérlegelése lényegesen fölötte áll az emberinek: számára minden hiba kiigazítható. Nem maga, a hiba okozza a bűnt, hanem a hozzá való hozzáállás. Így a történelem a későbbiekben Lévit más megvilágításba helyezi. Területileg valóban eloszlátott állapotban marad, de mégis belőle fog kiválni a papi osztály.

A gyermekek megáldása alkalmával most már látnunk kell, hogy Jákób miért tekinti Efraimot és Manasszét sajátjának. Mivel Simeont és Lévit eloszlatta (feloldotta) a társadalom egészében, kettővel csökkent a jelképes szám, amely a tökéletességre utal. Helyettük állította be tehát József két fiát. Ők jobban megérdemlik, hogy önálló részük legyen a földi birodalomból (persze majd az égiből is – hisz a teremtés így kerek), mint erőszakos és kegyetlen nagybátyjaiknak.

Ha valaki ilyen szoros kapcsolatban van a Teremtővel, akkor igazán nyilvánvalóvá válik, hogy ő az Isten része. Időnként megmutatkozik, hogy tettei, szavai egyenértékűek Istenével. Néha olyan, mintha Ő maga beszélne belőle: akár egyes szám első személyben is. Erről tesz tanúbizonyságot az idézet közepe, a hatodik vers.

„Júda! Téged magasztalnak atyádfiai, kezéd ellenségeidnek nyakán lesz, s meghajolnak előtted atyáidnak fiai. Oroszlánköltyők Júda; zsákmányt ejtven, felmentél, fiam! Lehevert, lenyúgodott, mint a hím oroszlán, és mint nőstény oroszlán; ki veri őt fel? Nem múlik el Júdától a fejedelmi bot, sem a vezéri pálcza térdei közül; míg eljő Siló, és a népek néki engednek. Szőlőtőhöz köti szamarát, és nemes venyigéhez számára vemhét, ruháját borban mossa, felöltőjét a szőlő vérében. Bortól veresek szemei, tejtől fehérek fogai.”

(1Móz 49:8-12)

A legfontosabb jövődölések egyike hangzott itt el. Júda a negyedik az elsőszülöttek sorában. Minthogy az első három kiesett a jogért futott versenyben, végre a negyedik lesz az, aki az első jogait szeplő nélkül felveheti. Igen: Júda lesz a vezér Izrael leszármazottai között. Épp most dőlt el végérvényesen, hogy Júda lesz az, aki öröklí Jákóbtól és ősatyáitól a Vervonal továbbvitelének jogát is. Tőle fognak származni Izrael későbbi királyai; és az ő leszármazottja lesz atyja a Vervonal végső láncszemének: Jézus Krisztusnak is. Ezért fontos kijelentés, hogy nem múlik el tőle a vezéri pálca. Akinek előfutára és testi ősatyja lesz: az az igazi Fejedelem, Siló. Ő lesz a Megváltó, és a Mennyi Királyság Főpapja (Melkhisédek rendje szerint). Neki fognak engedni a népek, Ő fogja uralma alá hajtani a földet, s helyezi azt Atyja, Jehova Isten lábai elé. Ő ül Atyja lábzsámolyára, vagyis uralkodik a földön. Ennek kibontakoztatásáig azonban még mintegy négyezer esztendő van hátra a tökéletlen, emberi időszámítás szerint.

Helyzetét az állatok királyához, az oroszlánhoz köti. A később említett jóslatok pedig megnyilvánulnak Jézus Krisztus tevékenységében: földi szolgálata idején, majd Armageddon alkalmával, illetve a földi Paradicsom újjáépítésekor.

„Zebulon a tenger partjáig lakozik, azaz a hajók kikötőjéig s határának szélé Czádonig ér.”

(1Móz 49:13)

Zebulon helyzetével kapcsolatban azt jeleníti meg számunkra, hogy a Kánaán felosztását célzó sorsvetés hová fogja vezérelni az ő népét. A Földközi-tenger partvidékére. Ez azonban azt is jelenti számunkra, hogy az ő nevével jelzett népréteg összekötő kapocs lesz az igaz Istent imádó nép, és a világ többi része között. Ez a kapcsolat természetesen kétélű is lehet. Részben a világból igyekszik kiszemezgetni Jehova népe, s így a Teremtő számára értékes emberi gyöngyszemeket; másfelől viszont közülök némelyek a körületes népek ideológiai és erkölcsi csapdájába kerülnek. Ők lesznek tehát Isten szószólói a külvilágnak, és információkat fogdosnak viszont. Minthogy Cídon az egyiptomi határszálen van, így viszonylag szoros, ám szűk kapcsolatot eredményez a mindenkori világhatalommal is.

„Izsakfár erős csontú számár, a káramok közt heverész. S látja, hogy jó a nyugalom és hogy a föld mily kies: teher alá hajtja hátát, s robotoló szolgává lesz.”

(1Móz 49:14,15)

Íme, a leendő társadalom önjelölt dolgozó rétege. Tehát nem szükséges erre erőszakkal hajtani a tömegeket. Egy társadalom nem a robotolásról szól. Vannak, akiknek természetes hajlamuk van arra, hogy a társadalom anyagi szükségleteiről gondoskodjanak; és ezt megfelelő irányítással úgy tudják végezni, hogy az teljes mértékben kielégíti a közösség minden tagját. Pedig ez a réteg a társadalom egy tizenketted része, mégis elegendő ahhoz, hogy az egész rendszer szükségleteit fedezze a munkájával. De míg idáig elértünk, sok víznek kell lefolynia a nemzetek szószátyár folyóin. Hogy jelen világunkban ez miért nincs így, az hosszas elemzések témája lesz. Erről szól a Virág-rendszer ideológiai előkészítő logisztikája.

„Dán ítéli az ő népét, mint Izráel akármelyik nemzetsége. Dán kigyó lesz az úton, szarvaskigyó az ösvényen, mely a ló körmébe harap, hogy lovagja hanyatt esik. Szabadításodra várok, Uram!”

(1Móz 49:16,17)

Szintén nagy jelentőségű jövendölés a dánitákról, vagyis a hetedik törzsről. Ez a nép annak a szférának az irányítása alá került, amely megpróbálja az emberek gondolatait és tetteit. Botláskövet helyez elébük, hogy mások számára is nyilvánvalóvá váljék annak lelkivilága, lelkiismerete, jelleme és szívállapota. Így sikerül az Istennek nyilvánosan is rangsorolni az embereket a fenti tulajdonságaik alapján. Így vizsgálja meg, hogy milyen mértékben hatolt szívébe a Szó, mennyire fogadta azt be, s mennyire alkalmas a komplex rendszer a teremtmű, és rajta keresztül Isten szolgálatára. Dán leszármazottai a bírói jogot fogják gyakorolni, és a szükséges szankciókat fogják alkalmazni. Ez a szankcionálási mód arra épül, hogy mindenki az őt megillető helyre kerüljön majd a Paradicsom szellemi és földi területén. Mindenkinek joga és kötelessége a társadalomban, a gazdaságban, vagy az ideológiai szerkezetben előrehaladást felmutatni, és ezt felhasználva jutalmul egyre nagyobb és nagyobb felelősséggel ruházzák fel előjárói. Akikben viszont a botláskövek hiányosságokat mutatnak ki, azokat vissza kell tartani ezektől a felelőségektől mindaddig, míg az illető hibát sikerül kijavítani. Ezek persze újabb súrlódásokhoz vezethetnek; de épp ez a lényeg, hogy megtanulja helyesen kezelni ezeket a konfliktusokat, hogy kora és érettsége előrehaladásával mind felelősségteljesebb helyzetbe jusson. Ez a tendencia is a Paradicsomban éri el a tökéletes szintet. Csak itt a hiányosságok már nem alakulnak bűnné és gonoszsággá.

A Mennyei Királyságban Dán törzséé lesz a kiváltság, hogy ezt tökélyre fejlessze. A Fenti Jeruzsálemben a földi birodalom számára fogja ezt felhasználni.

„Gád! Had háborgatja; majd ő hág annak sarkába.”

(1Móz 49:19)

Egyszerű a következtetés Gád jellemét illetően. Ő a hadászat tökéletes kimunkálásán dolgozik. A külső ellenségtől mindig is meg kell védelmezni Isten népét. Ennek a paradicsom, tökélyre fejlesztett változata abban áll, hogy az emberi vágyak okozta támadásokat kell Gádnak visszavernie, és hozzánk képest egyensúlyban tartania. Hisz ma is ebből származnak a hadakozások. Gádnak nagy szerepe lesz majd az Armageddonkor vívott csata stratégiai kidolgozásában és levezetésében. De addig is Dán törzse fogja szolgálatni a legrátermettebb és legképzettebb hadvezéreket és tiszteket és katonákat. Ez a megtiszteltetés közel egy kategóriába esik a királyi és hatósági tisztségekkel; így nagy felelősséggel jár.

„Ásernek kenyere kővér, királyi csemegét szolgáltat.”

(1Móz 49:20)

Ma a földet körülbelül, mintegy tíz-egynéhányezer éve erőteljesen kizsigerlik. Nem a biotikai rendszerrel összhangban termeljük ki belőle élelmünket és bányakincseinket. egyre rosszabb és rosszabb helyzetbe kerülünk e miatt. Valójában ennek a tendenciának volt egyik kimagasló eseménye a hét éves éhínség. Ma a földön évtizedek (vagy talán már évszázadok) óta egyre fokozódó, állandósult éhínség tátogatja a száját felénk. Ezt a mai eszközökkel – legyenek azok bármilyen fejlettek – nem lehet megállítani, csak egyre inkább felgyorsítani. Ott tartunk, hogy a földi lakosságnak 20-25%-a már jó ideje alultáplált, vagy kifejezetten tartósan éheznek. Létezik szerencsére egy csodálatos terv, amellyel ezt a folyamatot visszajára lehet fordítani, de ez az emberi butaság és önzés miatt majd csak Armageddon után lesz képes kifejteni a hatását. Ezt a tervet évezredek óta az Ásér névvel fémjelzett ideológiai rend biztosítja, és folyamatosan fejleszti, korunkhoz igazítja számunkra. A Teremtő igaz szolgálata számára egyre határozottabban körvonalazódik e tervrendszer, de a világ ennek részleteit a föld még gyorsabb pusztítására használja fel. Persze, meg van róla győződve, hogy jót tesz

vele. A háromdimenziós szemléletmód ezt diktálja nekik. Mégis csak egyre rontanak a helyzeten. Ezt mutatja egyértelműen az egyre szélesedő éhínségi sáv.

Ásér életmentő szisztémája rövidesen olyan fokot ér el, amelynek segítségével a természet és az ember között létrejön egy tökéletes egyensúly. Ehhez természetesen mindnyájunknak Arra kell tekintenünk, aki ezeket a terveket megtanította Ásérnek.

„Naftáli, gyorslábú szarvas, az ő beszéde kedves.”

(1Móz 49:21)

Tehát ő a Szó közvetlen földi hírnökeként szolgál. Ő az egészséges társadalom idegrendszérének neuronját képviseli. Ő az, aki az isteni szót eljuttatja mindenhová a szervezet egészében. Folyamatos szellemi csatornaként és utazó szócsóként egyaránt szolgál Isten hatalma alatt. A legkisebb, legjelentéktelenebb elemi részhez is eljuttatja az isteni instrukciókat, és kedves beszédével meg is szereteti azt. Minderre elsősorban a paradicsomi építkezések zökkenőmentes lefolytatásához lesz szükség. Kapcsolatot fog tartani az irányított apparátus, és a végrehajtók tömege közt: oda-vissza folytatott párbeszédnek útján, hogy az irányelveket és a kiadott utasításokat jól megértse mindenki, s visszajelezzé, vajon milyen meglepetést, örömet okoz annak szisztematikus végrehajtása.

„Termékeny fa József, termő ág a forrás mellett, ágazata meghaladja a kőfalat. Késértik, lövöldözik és üldözik a nyilazók; de mereven marad kézíve, feszülten keze karjai, Jákób Hatalmasának kezétől, onnan, Izráel pásztortól, kősziklájától. Atyád Istenétől, a ki segítlen; a mindenhatótól, a ki megáldjon, az ég áldásaival, onnan felülről, a mélység áldásaival, mely alatt terül, az emlők és anyaméh áldásaival. Atyád áldásai meghaladják az ős hegyek áldásait, az örök halmok kiességeit. Szálljanak József fejére, a testvérek közül kiválasztottnak koponyájára.”

(1Móz 49:22-26)

Józsefet az áldás kiválasztottként említi, de ő sem a Vervonal része nem lesz, se pap, se király. Ő lesz viszont a legjobban ellátott és legszaporább nép. Valójában ő fogja adni a nemzet népességének lényeges hányadát, sőt a Királyi Papság idején a földi alattvalói réteg zömét. Jákób legkedvesebbike ő, így az ősatyjára való tekintettel már ősidők óta örök áldásban van része. Már az ember, sőt a föld megteremtése előtt is nyilvánvaló volt, hogy aki a Teremtőnek kedves, annak kedveltje is inkább megáll Isten előtt. Ezt a földön a Teremtő bő és minőségbeli ellátással, illetve bőséges szaporulattal mutatja ki; az égben pedig ugyanennek az eredetijével: vagyis bőséges betekintést a Teremtő szívet gyönyörködtető gondolat-tárába, ahonnan lényegesen többet tanulhat, s okozhat boldogságot az Ő szolgálata. Teremtője terveit megértve igen szapora módon képes azok megvalósításában hatékonyan részt venni. Így bölcsessége bőtermővé és elágazó fává teszi őt.

Mindezen bölcsesség és szerető gondoskodás lehetővé teszi számára azt, hogy – mint Egyiptomban megmutatta – olyan társadalmi struktúrát építsen ki, amely tökéletes jólétet biztosít az egész rendszernek, és azok elemeinek maradéktalan örömet és boldogságot nyújt.

Annál is inkább, mivel ez a kiváltság logikai rend szerint öccsét, Benjámint illetné: ő azonban bizonyos hiányosságok miatt nem juthat el erre a szellemi szintre.

„Benjámín ragadozó farkas: reggel ragadományt eszik, este, pedig zsákmányt oszt.”

(1Móz 49:27)

Íme, a legkisebbet nem éppen a társadalomtudományok tanulmányozása érdekli. Attól, hogy József úgy szereti őt, még nem jelenti azt, hogy szeplő nélküli. Nem véletlen, hogy isteni útmutatásként épp az ő zsákjába került ama bizonyos ezüst-serleg. Ez az ő botlasköve

volt. A zsákmányszerzési vágyain még sokat kell igazítania, míg az égi uralkodó-ház földi várományosa lesz. Törzse még problémákat fog okozni Izrael nemzetének az által, hogy szereti megszerezni azt, ami nem őt illeti. Amíg emberektől veszi el, kiigazítható; de ha az Istentől...

*„Mind ezek Izrael nemzetségei, tizenketten, és ez az a mit mondott néki,
az ő atyjok, mikor őket megáldá; mindeniket tulajdon áldásával áldá
meg.”*

(1Móz 49:28)

Jákób egy hihetetlenül mély értelmű prófeciát közölt velünk ebben az áldás-sorozatban. Megmutatta nekünk gyermekei jellemét, jövőét, a tőlük származó nemzeti törzsek tevékenységét, értékét, és fejlődésük irányvonalát. Rajtuk keresztül bemutatta a tökéletlen és tökéletes társadalom közti különbséget, a tökéletesség jellemzőit, és a tökéletlenség jelen (és általános) hiányosságait. Megmutatta továbbá azt az égi szerkezetet, amely földünkre gyakorolt hatásával föl fogja építeni az új paradicsomot, az új földi birodalom világát.

A történelem folyamán e jellemvonások némiképp változni fognak, s befolyásolják ezt a vázolt szerkezetet. De az alapjait Jákób szavai lefektették.

Jákób végakarata és halála

„És parancsola néki és monda: én az én népemhez takarítatom, temesetek engem az én atyáimhoz, ama barlangba, mely a Kfutteus Efron mezején van. Abba a barlangba, mely Kánaán földén Mamré átellenében Makpelahnak mezején van, melyet megvett Ábrahám a mezővel együtt a Kfutteus Efrontól, temetésre való örökségül. Oda temették el Ábrahámot és Sárát az ő feleségét; oda temették Izsákot és Rebekát az ő feleségét; s oda temettem el Leát is. Szerzemény e mező és a barlang, mely abban van, a Kfiethi fiaitól.”

(1Móz 49:29-32)

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy annak ellenére, hogy Kánaán még nem Izraelé, a benne szerzett mező és a barlang olyan jelentőségű földdarab – hisz kegyhely – amely még évszázadok múlva is arra fogja emlékeztetni Jákób fiait, hogy nekik majdan oda vissza kell térniük, és Isten azt nekik fogja adni. Mivel a temetkezési hely kapcsolat az élők és holtak (vagyis jelen, a múlt és a jövő) között, gyújtópontja, kiindulópontja annak a cselekvéssorozatnak, amely hosszú időre meghatározza a vele kapcsolatban lévők útját – függetlenül attól, hogy közben milyen változásokon, inkarnációs folyamatokon mennek keresztül. Ez nem az egyes emberekért van, hanem egy olyan életútért, amelyet történelmi viharok fognak eljuttatni egy Isten által meghatározott célig: a Paradicsom felépítéséig.

*„És elvégezte Jákób a mit fiainak parancsolt és fölszedé lábait az ágyra,
és kimúlék és az ő népéhez takarították.”*

(1Móz 49:33)

Jákób ebben a testben elvégezte mindazt a feladatot, melyet a Teremtője erre az életciklusban számára kijelölt. Nincs tovább miért itt maradnia. Most már nem egyéni emberként, hanem egy földi nemzetként fog új életre kelni. Ez az embrionális folyamat több mint négyszáz földi évig fog tartani, hogy a Hórebnél végre megszülessen. Majd újra inkarnálódik i. sz. 36-ban, illetve megint i. sz. 1914-ben az égben.

Ötvenedik fejezet

Jákób temetése Hebronba

„József pedig az ő atyja orcájára borúla és siránkozik felette és csókolgató őt. És megparancsolá József az ő szolgálóinak, az orvosoknak, hogy balzsamozzák be az ő atyját; és bebalzsamozák az orvosok Izráelt.”

(1Móz 50:1,2)

Először fordul elő Isten tervének végrehajtójával, hogy bebalzsamozzák. Tartósítják azt, mintegy alátámasztva a fentebb, róla szóló többszakaszos próféciát. Olyan dolgot hozott létre az ő életútja, amely bizonyos időre konzerválni való. Ezt szemlélteti a bebalzsamozása.

„Mikor negyven nap eltelték, mert akkorra telnek be a bebalzsamozás napjai, siraták őt az Égyiptombeliek hetven napig.”

(1Móz 50:3)

Ismét megjelennek a misztikus és sokat sejtető számok. Negyven napig tart a bebalzsamozás; vagyis az életműve egy tökéletes társadalmi alapszerkezet megszilárdítása mintegy négyszáz évig fog tartani. Ezt épp itt, Egyiptomban fogja megérlelni Jehova. Ez idő alatt mindenre kiterjedő öntisztítási folyamat, összeérési fázis működik benne: Valójában ez idő alatt a megszilárduló szerkezet szellemi öntudatra jut nemzeti egységét illetően. A nép e négyszáz év alatt rádöbben, hogy egységes néppé lettek; nem egyszerűen csak egy nagy család. Ugyanez a szisztéma érvényesül majd a szellemi Izrael, illetve a belőle alakuló Mennyei Izrael felépülésében is. Ezt majd, adott helyen, a Keresztény Görög Iratokban az isteni tervbe való beillesztésének elemzése alkalmával fejtem ki bővebben.

A tökéletes társadalom létrejöttén pedig a bukott földi társadalmak teljessége siránkozni fog, elveszítve ezzel saját szellemi identitásukat: saját vágyaik szabad követésének további lehetőségét. Ezt kőbe zárták, és megszűnik vele a kapcsolatuk. Ezért maguk is terveik végére jutnak, elmúlnak. Ezért sírnak. Az Isten viszont épp e kőből eleveníti meg az Új Rendet, amellyel az elmúlt világnak már nem lesz dolga.

„És elmúlának az ő siratásának napjai, és szóla József a Faraó házanépéhez, mondván: ha kedves vagyok előttetek, szóljatok, kérlek, a Faraónak, mondván: az én atyám engem megeskötött, mondván: imé én meghalok; az én síromba, melyet Kanaán földén ástam magamnak, oda temess el engem. Most hát kérlek, hadd menjek el, és temessem el az én atyámat, azután visszatérek. És monda a Faraó: eredj el és temesd el a te atyádat, amint megeskötött téged.”

(1Móz 50:4-6)

Jákóbot hiába balzsamozzák be, még sem teszik a helyben megszokott, épített sírba, épületbe – vagyis piramisba –, hanem a földbe temetik, ahol jóllehet, évezredekig mumifikálódik, mégis dolga végeztével elmúlik. Ez fog történni a nemzettel, a kereszténységgel, sőt az égi Királysággal is. Dolga fogytán, régi lényegét, a paradicsomi építkezéseket tekintve, elmúlik, még ha jótéteményei valójában örökre fennmaradnak is. Szellemi természete ezek után más feladatot kap. Hiszen a Mennys ország mindössze ezer esztendeig szükségeltetik, mint helyreállító apparátus.

„Elméne azért József, hogy az ő atyját eltemesse, és vele együtt felmenének mind a Faraó szolgálói, az ő házának vénei és Égyiptom földének minden vénei. Józsefnek is egész háznépe; és az ő bátyjai, és az ő

atyjának háznépe; csak gyermekeiket, juhait és barmaiakat hagyták a Gósen földén. Felmenének annakfelette ő vele szekerek is és lovagok, úgy hogy igen nagy sereg vala.”

(1Móz 50:7-9)

Ha megfigyeljük ezt a sereget, akkor kiviláglik, hogy azokból áll, akik tisztelték, szerették őt. Ha ezt a jelkép eredetijére vonatkoztatjuk, akkor rádöbbenünk, hogy Azt is nagy angyali sereg kíséri majd utolsó útjára, és a közbülső inkarnációi is vonzanak annyi csodálót, hogy arról sok nép tudomást fog venni.

„Mikor eljutának Atád szérűjéhez, mely a Jordánon túl van, nagy és keserves sírással sírának ott. József, pedig hét napig gyászolá az ő atyját. És láták az ország lakosai, a Kánaán népe azt a gyászt Atád szérűjénél, és mondanak; keserves gyásza ez az Égyiptombelieknek. Azért nevezék azt a helyet Ábel Miczrajimnak, mely a Jordánon túl van.”

(1Móz 50:10,11)

Erősen hasonlít ez a magatartás ahhoz, amikor Nagy Babilon leomlik. Azt is épp így siratják mindazok, akik ismerték. Ott általában a föld hamissá vált vallásbirodalmának megsemmisítését siratják, mint egy parázna nő halálát; mégis, ott Jákób egyik inkarnációjának, a kereszténységnek a temetését mutatja be. Minthogy betöltötte szerepét, halállal fertőztetett, hogy a belőle kiáradó búz a tűz martaléka legyen, a javát azonban megeméssze a Vadállat: a jelen világ.

„Aképen cselekedének azért Jákóbbal az ő fiai, a miképen megparancsolta vala nékik. Elvívék ugyanis őt az ő fiai Kánaán földére és eltemeték őt a Makpelah mezőnek barlangjába, melyet vett vala Ábrahám a mezővel együtt temetésre való örökségnek a Khitteus Efrontól Mamrének átellenében. És visszatére József Égyiptomba, ő, és az ő atyjafiai, és mind azok, kik vele fölmentek vala az ő atyjának temetésére, minekutána eltemette az ő atyját.”

(1Móz 50:12-14)

Örök nyugalomra helyezték atyjuk mumifikált testét, hogy örök jelképpé legyen általa az az előkészületi tevékenység, amely hatékonyan alkalmazható minden emberi vágy által elrontott dolog helyreigazítására, és eredeti helyzetébe való visszaállítására. Kiváló példa lehet számunkra, hogyha valamit vissza kívánunk helyezni az eredeti isteni rendbe, akkor hogyan valósítsuk azt meg. Legyen szó családról, társadalomról, emberiségről, népről, gazdasági vagy vallási szerkezetről.

Lassan, de biztosan kezd kibontakozni az isteni terv lényege, melyhez a Teremtő a következő stratégiai lépéseket használja fel. Konstatálva az édeni lázadást és annak hatását, célul tűzi ki annak hatékony és örök időre való leverését; eszközként egy mennyei királyságot állít fel, melynek fogadására oktatással készíti fel az emberiségből arra érdemes réteget. E réteg segítségével folyamatos információt gyűjt a földön kialakuló helyzetről, melynek felhasználásával felépíti tervét. A készülő tervet elérhetővé és egyértelművé teszi szolgálai, a földi résztvevők előtt, de tökéletesen palástolja is a világ többi része, vagyis az Ellenség személyisége előtt; kívárva és kidolgozva a kellő időt, lecsap; majd pedig kiaknázza a győzelemből kapott előnyöket a földi emberiség és a teremtmény egyéb résztvevői, tagjai javára; majd tartósan állandósítja azt.

József nagylelkűsége

„Amint láták József bátyjai, hogy az ő atyjok meghalt, ezt mondják vala: hátha gyűlölni fog minket József, és visszaadja nekünk mindazt a gonoszt, a mit rajta elkövettünk.”

(1Móz 50:15)

A tökéletlen szív másokról is ezt tételezi fel. Tökéletlenségükben nem az igazságon alapuló szeretet vezette eddigi életüket feltámadott testvérünk fennhatósága alatt, hanem a félelmeik. Ezt a félelmet atyjuk mögé bújtatták. Most azonban, hogy ő meghalt, e félelem fedezetlenül, kendőzetlenül hat rájuk. Másfelől viszont az elkövetett bűnt nem lehet soha igazán levezekelni.

„Izenetet küldének azért Józsefhez, mondván: a te atyád megparancsolta nekünk, az ő holtá előtt, mondván: így szóljatok Józsefhez: kérünk téged, bocsásd meg a te atyádfiaiának vétkeket és bűnöket, mert gonoszul cselekedtek te ellened. Most azért bocsásd meg azoknak vétkeket, a kik a te atyád Istenét szolgálják. József, pedig sír vala, mikor ezt mondák neki. Járulának pedig ő hozzá az ő testvérei is, és leborúlának előtte és mondanák: ímé mi a te szolgálaid vagyunk.”

(1Móz 50:16-18)

Föloldották végre a félelmeiket. A bűnökre bocsánat nyerhető, amennyiben fölismerjük azt, és szembenézünk vele, és azzal, aki ellen elkövettük. Az igazsággal összhangban van, hogy az emberré válás folyamatában bűnt bűnre, hibát hibára halmozva jutunk előrébb. Azonban azok kiigazításával túlléphetünk rajta, s fölemelkedünk arra a szintre, amely az Isten szemében már tisztának minősül. Természetesen ezt egy másik tökéletlenséggel, a bűn elszenvedőjével is szembesítenünk kell, hogy a továbbiakban tiszta lelkiismerettel tanulhassunk belőle, és nyerjük el bűnünk bocsánatát. A tökéletlen ember a tökéletes Isten eszköze a próbák alatt. Ha tehát egy elkövetett helytelenségért tökéletlen társunk megbocsát, biztosak lehetünk abban, hogy a tökéletes Isten is, ő rá való tekintettel ugyanezt teszi. Ez a feloldozás. Nem gondolkodhatunk tehát úgy, hogy vétkeink csupán a Teremtőre tartoznak, s a Közbenjáró útján majd megbocsát nekünk. Ezt csak akkor teszi meg, ha előtte a fent említett módon szembenézünk tetteinkkel, és azok következményeivel, elszenvedőivel egyaránt. A megbocsátás Istentől jön, de ember adja át. Ő a közvetítő Hálózat hozzánk legközelebb eső láncszeme. Ez esetben ő a közbenjáró.

„József pedig monda: ne féljetelek; avagy Isten gyanánt vagyok-e én? Ti gonoszt gondoltatok én ellenem, de Isten azt jóra gondolta fordítani, hogy cselekedjétek úgy amint ma, hogy sok nép életét megtartsa.”

(1Móz 50:19,20)

József, isteni látásmódja következtében, látja a testvérei szívében úgy a félelmet, mint az őszinteséget. Az Egyiptomban velük töltött tizenhét esztendő pedig egyértelműen bizonyította, hogy amazok gonosz szándéka már réges-régen eltávozott a szívükből.

Maga tapasztalta, hogy azt a bizonyos gonosz szándékot az Isten hogyan fordította népek életének megmentésére, javára. Tisztában van az emberi szív tökéletlenségével, de egyben azzal az egészséges hajlammal is, amely eltávoztatja tőlünk azért, hogy alkalmasakká váljanak Teremtőjük, a Léteztető szolgálatára. Testvérei erre az útra kívánnak lépni, és ezért törekszenek arra, erőfeszítéseket tesznek azért, hogy szívükből és lelkükből kiűzzék a helytelen hajlamot, és betöltsék annak helyét Istennek tetsző, nemes tulajdonságokkal. Hogyan tehetné hát egy ilyen mély látású férfiú, hogy az ilyen embernek megalázásával gátat vessen e csodálatos törekvésnek. Tehát szívből örül, hogy testvérei feltárják előtte félelmeiket, s

boldogan bocsát meg nekik, sőt bátorítja őket további nemes cselekedetekre, és félelmeik nyomainak végső kitakarítására.

„Most annakokáért ne féljete; eltartalak én titeket és a ti gyermekeiteket. És megvigasztalá őket és szívtökre beszéle. József pedig Egyiptomban lakozék; mind ő, mind az ő atyjának házanépe. És éle József száz tíz esztendeig. És látá József Efraimtól harmad ízben való fiait. Manasse fiának Mákhirnak is születtek József térdén gyermekei.”

(1Móz 50:21-23)

Érdekes megjegyezni, hogy József a fiak sorában a tizenegyedik; élete pedig száztíz esztendeig tartott. Ezek egy-egy egyesével maradnak el a tizenkettes számtól, ami a társadalmi szerkezet teljességét, egységét szemlélteti. Tehát mindkét misztikus szám arra figyelmeztet, hogy sem József születési helyzete, sem pedig az életútja nem tett pontot erre a felépítési rendre. Még tökéletesíteni kell. Egy szellemi, ideológiai pont, és ezzel együtt egy földi cselekvési sor még hátravan ahhoz, hogy ez a kép teljessé váljon. Ez pedig a teokratikus királyság intézményének felállítása.

Másfelől viszont itt két féle tízessel is találkozunk. Ez arra enged következtetni, hogy József tevékenysége nyomán a földi gazdasági szerkezet már igen fejlett; tulajdonképpen tökéletes a maga nemében. Éppen azt a célt képes szolgálni, hogy az éhségből kiemeljen egy teljes emberi lakosságot, és még sokáig táplálja azt. Ehhez szükséges az a társadalmi szerkezet, amely ezt az elosztási rendet elősegíti. Mivel a tíznek a négyzete is szerepel benne; az általa szemléltetett gazdasági szerkezet ideológiája is felhasználható szellemi szerkezet hasonló célú (szellemi éhség) felszámolására, és a felépített helyzet stabilizálására.

Tehát láthatjuk, hogy míg Jákób a leendő paradicsomi irányzat társadalmi szerkezetét tanítja meg velünk, addig József ugyanennek a gazdasági ideológiáját világítja meg számunkra ugyanilyen alapossággal.

József halála

„És monda József az ő testvéreinek; én meghalok, de Isten bizonynal meglátogat titeket és felvisz titeket e földről arra a földre, melyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. És megesküvé József Izráel fiait, mondván: mikor az Isten titeket bizonynal meglátogat, vigyétek fel innen az én tetemeimet magatokkal.”

(1Móz 50:24,25)

Ismét Józsefnek a Teremtővel való prófétai kapcsolatára utal a fenti kijelentés. Bár atyja is tisztában volt ezzel. Azt is tudta József, hogy Isten kivezeti Izraelt Egyiptomból, s akkor mindazt a szellemi értéket magukkal kell vinniük, amelyet ő a halálával most rájuk hagyományoz. Azért is temetik el őt itt Egyiptomban közöttük, hogy el ne felejtsek mindazt, a mi a munkásságának következménye volt, és még jó ideig az lesz számukra. Ő megőrizte számukra az isteni szeretet; kiválasztotta őt az Isten arra, hogy testvérei butasága ellenére népeket mentsen meg az éhhaláltól; fölépített egy már majdnem tökéletes gazdasági és társadalmi szerkezetet; illetve a legmagasabb szintű kegyelmet gyakorolta az ő ellen vétők felett. Ezek mind-mind olyas hagyatékok, amelyekre nagyszerű jövőt lehet építeni. Ha elfelejtik, nagyon sokáig fog tartani újra megszerezni ezeket a tapasztalatokat. Ezek nélkül ugyanis lehetetlen továbblépni azon az úton, amely a bukott embert visszavezeti Istenhez.

„És meghala József száztíz esztendőös korában, és bebalzsamozák, és kőporsóba tevék Egyiptomban.”

(1Móz 50:26)

Ennyi minden fért bele ebbe az életbe. Atyjához hasonlóan az ő testét is mumifikálják, de őt helyben temetik el; még hozzá úgy, hogy évszázadok múltán is hozzá lehessen férni a tetemhez.

Egyiptom felemelkedését nagyjából József itteni szolgálatától számíthatjuk. Korához képest tökélyre fejlesztette a gazdasági és társadalmi szerkezetet, megszilárdította a fáraó jobb kezén a birodalmat; óriási gazdagságot halmozott föl ura és királya számára; új, erős városokat épített hatalmas gabonatárolókkal. Míg régebben a halotti piramisok nyers földből épültek, addig az ő tevékenységénél fogva folyamatosan emelték a hatalmasabbnál hatalmasabb kőpiramisokat, mellyel egész halotti várost, a Királyok Völgyét építette ki (ő fektette le az alapokat, de természetesen a leszármazottai építették föl azokat az elkövetkező, mintegy négyszáz év alatt). Olyan központi hatalmat szilárdított meg a térségben, amelynek még ma is csodájára járnak a történészek. Valószínű, hogy az ő idejében egyesítették Alsó-, és Felső-Egyiptomot. Tevékenységének ideje kb. i. e. 2100-1900 közé tehető. A pontosítást a történészekre bízom.

Kocsola, vasárnap, 2008. június 22.

Horváth Károly

További írások: <http://oiolosselte1-1.blogspot.com>

Elérhetőségem: horvathkaroly15@vipmail.hu